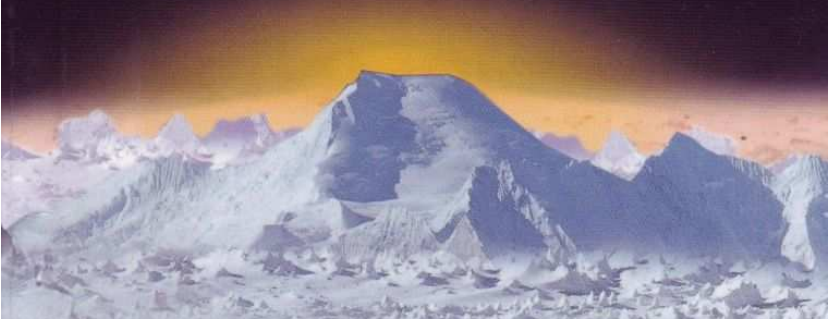

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU ŠIFRA MISTRA LEONARDA

DAN BROWN

PAVUČINA LŽÍ

Co se děje za polárním kruhem? A co v zákulisí vysoké americké politiky?

PAVUČINA LŽÍ

DAN BROWN

Přeložila Blanka Petáková

Copyright © 2001 by Dan Brown
Translation © Blanka Petáková, 2004

All right reserved

ISBN 80-7359-771-3

PODĚKOVÁNÍ

Srdečné poděkování patří Jasonu Kaufanovi za připomínky a skvělou redakční práci; Blythe Brownové za neutuchající nadšení při výzkumných pracích a za tvůrčí přístup k řešení problémů; příteli Jakeu Elwelovi ze společnosti Wiser & Wiser; Národnímu bezpečnostnímu archivu; oddělení pro styk s veřejností Národního úřadu pro letectví a kosmonautiku; Stanu Plantonovi, který je pro mne bezednou studnicí informací všeho druhu; Národní bezpečnostní agentuře; glaciologu Martinu O. Jeffriesovi; jedinečným mozkům – Brettu Trotterovi, Thomasi D. Nadeauovi a Jimu Barringtonovi.

Děkuji rovněž Connie a Dickovi Brownovým, pracovníkům projektu „Dokumentace politiky zpravodajských služeb Spojených států“, Suzanne O’Neillové, Margie Wachtelové, Moreyi Stetnerovi, Owenu Kingovi, Alison McKinnellové, Mary a Stephenovi Gormanovým, Dr. Karlu Singerovi, Dr. Michaelu I. Latzovi z Výzkumného oceánografického ústavu Ellen Browning Scrippsové, April z Micron Electronics, Esther Sungové, Národnímu leteckému muzeu, Dr. Geneu Allmendingerovi, nedostižné Heidi Langeové z agentury Sanford J. Greenburger Associates a Johnu Pikeovi z Federace amerických vědců.

POZNÁMKA AUTORA

Delta Force (jedna z federálních protiteroristických jednotek USA), Národní průzkumný úřad a Nadace pro průzkum vesmíru jsou skutečné organizace. Rovněž všechny technologie, o kterých se v knize mluví, existují.

„Bude-li tento objev potvrzen, otevře se nám jeden z nejúžasnějších pohledů do vesmíru, jaký kdy věda dokázala lidstvu zprostředkovat. Důsledky tohoto objevu jsou dalekosáhlejší, než si vůbec dokážeme přestavit, a stejně tak hluboká je i bázeň, již v nás vzbuzuje. Nese s sebou příslib zodpovězení některých z našich dřívějších otázek a zároveň podnítí vznik nových, daleko zásadnějších.“

PREZIDENT BILL CLINTON
na tiskové konferenci 7. srpna 1996
po oznámení objevu označeného kódem ALH84001.

PROLOG

Krajina okolo severního pólu je Bohem zapomenuté místo, kde smrt přichází v mnoha nejrůznějších podobách. Geolog Charles Brophy zde strávil řadu let a zvykl si snášet strasti divoké krásy krajiny, ale žádná ze získaných zkušeností jej nemohla připravit na surový konec, který mu osud uchystal.

Brophyho saně naložené geologickým náčiním a tažené čtyřmi severskými fenami klouzaly krajem. Psi náhle zvolnili a zastavili s pohledem upřeným k obloze.

„Copak se děje, holky?“ zabručel Brophy a seskočil.

Za bouřkovými mračky, která vítr honil nebem, vykoukl dvoumotorový dopravní vrtulník. Plavným obloukem přeletěl nad ledovými vrcholky a chystal se přistát.

To je divné, pomyslel si Brophy. Ještě nikdy neviděl vrtulník tak daleko na severu. Letoun dosedl asi padesát metrů od něj a zdvihl vír zmrzlého firnu. Psi zavylí a ustrašeně se stáhli.

Dvířka helikoptéry se otevřela a vystoupili z ní dva muži oblečení do bílých kombinéz a ozbrojení puškami. Spěšně kráčeli k jeho saním.

„Doktor Brophy?“ zavolal jeden z nich geologovi v ústrety.

„Jak to, že znáte moje jméno? Kdo jste?“ opáčil překvapeně oslovený.

„Vyndejte vysílačku, prosím.“

„Cože?“

„Prostě to udělejte.“

Brophy nechápavě přikývl a vyprostil vysílačku zpod bundy.

„Potřebujeme poslat naléhavou zprávu. Snižte frekvenci na sto kilohertzů.“

Sto kilohertzů? Brophy byl zmatený. *Na tak nízké frekvenci přece nikdo žádnou zprávu nedokáže přijmout!* „Jde o nějakou nehodu?“

Druhý muž, který doposud mlčel, zdvihl zbraň a namířil ji na Brophymu na hlavu. „Není čas na vysvětlování. Udělejte, co říkám.“

Brophy chvějícími se prsty nastavil vysílací frekvenci.

První muž mu podal kartičku s několika řádky. „Odvysílejte tuhle zprávu! Okamžitě!“

Brophy si text přečetl. „Tomu nerozumím. Tahle informace je nesprávná. Nechci...“

Druhý muž mu přitiskl pušku ke spánku.

Brophy roztrášeným hlasem odvyšlál podivné sdělení.

„V pořádku,“ promluvil úsečně první muž. „Teď vezměte své psy a nastupte do vrtulníku.“

Geolog se neobratně snažil vystrkat vzpouzející se zvířata po šikmé rampě do nákladního prostoru letadla. Zbraň na něj nepřestávala mířit. Jakmile byli všichni uvnitř, vrtulník se zdvihl a zamířil k severu.

„Co jste k čertu zač?“ utíral si Brophy zpocené čelo rukávem. *A co měla znamenat ta zpráva?*

Žádná odpověď. Muži mlčeli.

Jak vrtulník stoupal, fičel dovnitř otevřenými dveřmi ledový vítr. Všichni čtyři psi, stále v postrojích a připoutaní k saním, zděšeně kňučeli.

„Alespoň zavřete ty dveře,“ obořil se geolog na muže v bílém. „Copak nevidíte, jak se moji psi bojí?“

Znovu žádná odpověď.

Když se helikoptéra dostala do výšky dvanácti set metrů, naklonila se prudce nad pásem rozervaných skalisek. Muži vstali. Bez jediného slova popadli těžce naložené saně a tlačili je ke dveřím. Brophy ochromený hrůzou zíral, jak psi marně hrabou, aby nohama zachytili nějakou oporu, a jak je obrovská tíha nezadržitelně táhne ven. V několika okamžicích zmizeli a jenom slábnoucí vytí připomínalo, že tu vůbec kdy byli.

Pak se muži otočili k Brophymu, který už stál a ječel. Každý ho popadl z jedné strany a vlekli i jeho k temnému otvoru. Brophy se zoufale snažil se jim vykroutit, ale marně.

Železné sevření jej neodvratně tlačilo ven.

O chvíli později se řítíl vstříc divokým skalám a roklinám.

Restaurace Toulos stojí nedaleko washingtonského Kapitolu. Díky politicky nekorektnímu menu, na němž můžete najít mladounké telecí a carpaccio z koňského masa (*Pozn. překl.: carpaccio – pokrm italského původu připravovaný nejčastěji z hovězího masa. Vychlazené (příp. namražené) syrové maso se nakrájí na tenké, téměř průhledné plátky, zalije marinádou, posype sýrem.*), se stala oblíbeným místem pracovních snídaní lidí, kteří ve Washingtonu něco znamenají.

Tak jako jindy i dnes ráno zde bylo rušno – cinkání stříbrných příborů se slévalo s tlumeným bručením strojů na přípravu espressa a prolínalo se s nezřetelnými hlasy návštěvníků, kteří vyřizovali své záležitosti mobilními telefony.

Dveřník právě pokradmu usrkl doušek své ranní Bloody Mary, když dovnitř vešla žena. Přivítal ji s profesionálním úsměvem.

„Dobrý den, madam. Co pro vás mohu udělat?“

Žena byla velmi hezká. Pravděpodobně už překročila třicítku, na sobě měla volné šedé flanelové kalhoty, nízké sandály a zářivě bílou halenku od Laury Ashley. Vzprámený postoj a mírně zdvižená brada působily dojmem síly, ale nikoli arogance. Vlasy měla světle hnědé a vlnily se jí podle současné washingtonské módy v bohatých pramenech k ramenům. Jejich délka byla vypočítána tak, aby působily sexy dojmem, ale zároveň vyvracely přísloví „dlouhé vlasy, krátký rozum“. Ostatně, všechno nasvědčovalo tomu, že žena je nejspíš daleko chytřejší než většina lidí kolem.

„Jdu trochu pozdě,“ promluvila nejistě. „Mám tady pracovní snídani se senátorem Sextonem.“

Dveřník ucítil záchvěv nejistoty. *Senátor Sedgewick Sexton.* Senátor Sexton, v současné době jeden z nejpobláznějších politiků v zemi, byl v Toulos pravidelným hostem. Minulý týden smetl v primárních volbách všech dvanáct republikánských oponentů a bylo téměř jisté, že s ním jeho strana počítá jako s kandidátem na prezidenta Spojených států. Řada lidí věřila, že má výborné šance porazit příští podzim současného pána Bílého domu a nastoupit na jeho místo. Sextonův obličej se v poslední době objevoval ve všech národních časopisech a jeho volební slogan obíhal celou Amerikou: „Stop zbytečným výdajům! Myslete na nápravu přehmatů.“

„Senátor je ve svém boxu,“ oznámil dveřník ženě. „Koho mám ohlásit?“

„Jsem Rachel Sextonová, jeho dcera.“

To jsem ale hňup, pomyslel si muž. Podobnost mezi otcem a dcerou byla zjevná. Žena zdědila senátorovy pronikavé oči i kultivované vystupování. Stejně jako otec i ona kolem sebe šířila fluidum hrdé vznešenosti. Někdy se stává, že podobu prarodičů zdědí až vnuci, ale v tomto případě tomu tak nebylo. Rachel zdědila otcův hezký, klasickým dojmem působící zevnějšek, a nesla jej s grácií a pokorou, jimž by se od ní Sexton mohl učit.

„Pro náš podnik je ctí, že jste nás poctila svou návštěvou, slečno Sextonová.“

Dveřník vedl ženu jídelnou a s rozpaky si uvědomoval, že je ze všech stran sledují pohledy hostů – některé bezostyšně chtivé, jiné prostě jen zvědavé. Toulos nenavštěvovalo mnoho žen a stěží by se mezi nimi našla nějaká, která by vypadala tak dobře jako Rachel Sextonová.

„Pěkná kůstka,“ ozvalo se tlumeně od jednoho stolu. „Že by se Sexton sháněl po nové choti?“

„To je jeho dcera, ty osle,“ uzemnil dotyčného jiný hlas.

První muž se zakuckal. „Jak znám Sextona, určitě se na ni kouká s potěšením, i když je to jenom dcera.“

Když Rachel došla k otcovu boxu, Sexton právě telefonoval. Halasně komusi vyprávěl o svém posledním úspěchu v politické kampani. Zdvihl oči, lhostejně se podíval na dceru a významně si poklepal na hodinky značky Cartier, aby jí připomněl, že jde pozdě.

Taky jsi mi scházela, pomyslela si Rachel.

Senátor se křestním jménem jmenoval Thomas. Tedy, prvním křestním jménem. Už dávno se však rozhodl používat místo něj druhé křestní jméno – Sedgewick. Rachel jej podezírala, že je to proto, aby nechal vyniknout libozvučnosti tří po sobě následujících S: senátor Sedgewick Sexton. Sexton byl ostrílený politický dravec se stříbrnou hřívou, medovým hlasem a neuvěřitelnou výmluvností. Osud ho obdařil vizáží uhlazeného lékaře z přitroublých televizních seriálů, díky níž rozehrával řadu nejrůznějších rolí.

„Rachel!“ Senátor vypnul mobil a se zářivým úsměvem se postavil, aby dceru políbil na tvář.

„Ahoj tati,“ opětovala chladně polibek.

„Vypadáš unaveně.“

Začíná to jako vždycky, povzdechla si v duchu. „Dostala jsem tvůj vzkaz. O co jde?“

„Copak nemohu pozvat vlastní dceru na snídani?“

Rachel však dobře věděla, že otec její společnost nevyhledává, pokud k tomu nemá velmi dobrý a velmi pragmatický důvod.

Sexton usrkl kávy a zeptal se: „Tak jak jde život, děvče?“

„Samá práce,“ odvětila suše. „A co tvoje kampaň? Podle toho, co vím, jde všechno jako po másle, že?“

„No tak,“ přerušil ji otec. „Přece si nebudeme povídat o práci.“ Naklonil se přes stůl a spiklenecky ztišil hlas. „Jak se má ten chlapík z ministerstva zahraničí, kterého jsem doporučil tvé ctěné pozornosti?“

Rachel otráveně potlačila chuť podívat se na hodinky. „Ještě jsem neměla čas mu zavolat. A propříště, buď tak laskav a přestaň mi dohazovat nápadníky.“

„Děvče, děvče, měla by ses naučit udělat si čas na důležité věci. Bez lásky ztrácí všechno smysl.“

Dokonalé moudro, pomyslela si Rachel a vynořilo se jí několik vzpomínek. Raději však mlčela. V soužití, ba i jen v letmém kontaktu s otcem, nebylo těžké být tím lepším a velkorysejším – dokázal to prakticky každý.

„Víš co, tati, řekni mi rovnou, proč jsi se mnou chtěl mluvit. Tvrdil jsi, že je to důležité.“

„Ano, je.“ Pozorně ji studoval očima.

Rachel cítila, jak se její obranná hradba pod otcovým pohledem rozplývá a proklínala moc, kterou nad ní stále má. Senátorovy oči byl darem, který mu sudičky marnotratně pohodily do kolébky, a Rachel se v poslední době bála, že právě tento dar mu dopomůže až do Bílého domu. Dokázal s očima pravé divy: ve vteřině je naplnil slzami, aby z nich o chvíličku později udělal otevřené okno do své hluboké vášnivé duše nebo jimi objal a spoutal všechny okolo sebe. *Jde o důvěru. Vše je jen otázkou důvěry*, říkával vždycky.

Srdce a důvěru své dcery ztratil už před mnoha lety, ale o to snáze dnes získával důvěru celé země.

„Mám pro tebe návrh,“ prohodil po chvíli mlčení.

„Smím hádat?“ usmála se Rachel a snažila se najít sebejistotu. „Nějaký rozvedený prominent hledá novou ženu.“

„Přestaň dělat hloupé vtipy, má milá. Na to už jsi moc stará.“

Rachel ucítila povědomé svíráání okolo žaludku, které setkání s otcem často provázelo.

„Chci ti hodit záchranný kruh, mé dítě.“

„Nevěděla jsem, že se topím.“

„Ty ne, ale prezident. Měla bys z té jeho dřavé kocábky vyskočit, dokud je čas.“

„O tom už jsme přece mluvili,“ povzdychla si.

„Mysli na svou budoucnost, Rachel. Můžeš pracovat pro mne.“

„Doufám, že tohle není ten pravý důvod, proč jsi mne pozval na snídani.“

Jako vždy, i tentokrát povolila křehká krusta senátorova zdánlivého klidu velmi snadno.

„Rachel, copak nevidíš, že když pracuješ pro něj, škodíš tím *mně*? A mé kampani?“

Rachel zadržela dech. Tohle téma už s otcem probírala několikrát. „Proboha živého, tati, já přece nepracuju pro prezidenta. Dokonce jsem se s ním ještě nikdy ani *nesetkala*. Pracuju pro okres Fairfax!“

„Politika je otázkou pocitů a dojmů. *Vypadá* to, jako bys pro něho pracovala.“

Zhluboka se nadechla a snažila se zachovat klid. „Stálo mě hodně úsilí, abych to místo dostala, tati. Nevzdám se ho.“

Senátorovy oči se změnilly v úzké štěrbinčky. „Jsou chvíle, kdy mě tvůj sobecký přístup opravdu překvapuje...“

„Senátor Sexton?“ U jejich stolu se odněkud vynořil jakýsi reportér.

Senátor okamžitě roztál. Rachel záúpěla a sáhla do košíku na stole po loupáku.

„Dovolte, abych se představil. Jsem Ralph Sneed, deník *Washington Post*. Mohu vám položit několik otázek?“

Senátor se usmál a zlehka se dotkl rtů ubrouskem. „Ale s radostí, Ralphe. Pokud to bude rychlé. Nechci, aby mi vystydla káva.“

Reportér se úslužně zazubil. „Samozřejmě, pane.“ Vytáhl maličký magnetofon a zapnul jej. „Senátore, vaše televizní vystoupení volají po legislativních změnách, které by zaručily stejné mzdy pro ženy i muže na obdobných pracovních pozicích. Navrhujete také snížení daní pro mladé rodiny. Mohl byste tyto myšlenky rozvést?“

„Samozřejmě. Jednoduše fandím silným ženám a velkým soudržným rodinám.“

Rachel se zakuckala.

„Vraťme se ještě k problematice rodiny,“ pokračoval reportér. „Hovoříte často o vzdělání a navrhl jste řadu diskutabilních škrtů v rozpočtu s tím, že takto získané finanční zdroje by měly být použity ve státním školství.“

„Ano. Jsem přesvědčen, že v dětech je naše budoucnost.“

Rachel nemohla uvěřit, že se otec snížil k tak laciným heslům.

„A poslední otázka, pane. V minulých týdnech vaše popularita velmi stoupla a stal jste se pro prezidenta hrozbou. Co je příčinou vašeho úspěchu?“

„Myslím, že to má co dělat s důvěrou. Američané vidí, že současnému prezidentovi nemohou důvěřovat. Že není schopen přijmout tváří v tvář svému národu tvrdá, ale nutná rozhodnutí. Vláda zběsile utrácí peníze a zadluženost země roste každým dnem. Američané si začínají uvědomovat, že je potřeba zastavit zbytečné výdaje a myslet na nápravu přehmatů.“

Z Racheliny kabelky se ozvalo pípání pageru, jako by to byla odpověď na senátorovo řečnické cvičení. Za normálních okolností by pro ni zvuk byl nepříjemným vyrušením, ale dnes jí zněl jako rajská hudba.

Senátor na ni vrhl rozhořčený pohled. Rachel vyndala přístroj z kabelky a vyťukala pětimístný vstupní kód, kterým potvrdila, že je osobou oprávněnou přijmout zprávu. Pípání ustalo a displej začal blikat. Do patnácti vteřin se zobrazí tajná zpráva.

Reportér se na senátora usmál. „Vaše dcera je velmi zaměstnaná žena. Je povzbuzující, že si vy dva dokážete ve svých náročných pracovních programech najít čas ke společnému setkání.“

„Jak už jsem řekl – rodina má pro mne prvořadý význam.“

Reportér přikývl a jeho výraz poněkud ztvrdl. „Mohu se vás zeptat, pane, jak vy a vaše dcera řešíte konflikt zájmů?“

„Konflikt?“ Senátor Sexton naklonil hlavu ke straně a vykouzlil na tváři výraz nelíbeného údivu. „Jaký konflikt zájmů máte na mysli?“

Rachel se zamračila. Otec předvedl jeden z obvyklých triků. Věděla přesně, k čemu celá tahle šaškárna směřuje. *Zatracení reportéři. Politici si polovinu z nich platí.* Reportérova poslední otázka byla tím, čemu lidé od novin říkají nahrávka na smeč – měla vypadat jako dobře zacílený nesmiřitelný úder, ale ve skutečnosti otevírala senátorovi dveře k voličům. Otec teď nahrávky využije a smete ze stolu několik věcí najednou. Celý rozhovor byl určitě předem domluvený.

„Tím konfliktem myslím samozřejmě fakt, že vaše dcera pracuje pro vašeho protivníka.“ Reportér si odkašlal, aby zvýšil napětí vznášející se kolem nepříjemné otázky. „Nuže, pane... co mi odpovíte?“

Senátor Sexton se rozesmál, jako by chtěl odsunout celou záležitost kamsi na okraj svých zájmů. „Tak za prvé, Ralphe, prezident a já nejsme *protivníci*. Jsme jen dva oddaní vlastenci, kteří mají jiný názor na to, jak vést zemi, kterou milujeme.“

Reportér se zářivě usmál a trochu kousavě se otázel: „A za druhé?“

„Za druhé, mou dceru nezaměstnává prezident. Pracuje na poměrně nízké pozici pro zpravodajskou službu. Zpracovává zprávy pro Bílý dům. Nejsem si jist, zda se s prezidentem vůbec někdy osobně setkala.“ Odmlčel se a podíval se na ni. „Je to tak, že, drahoušku?“

Rachel sebou trhla a v očích jí blýskalo.

Pager znovu zapípal a ohlásil příchozí zprávu: – HLST S U RDTL NRO

Okamžitě text dekódovala a zamračila se. Zpráva byla nečekaná a nejspíš neznamenal nic dobrého. No, alespoň bude mít výmluvu pro předčasný odchod.

„Pánové, je mi velice líto, ale budu vás muset opustit. Práce mě volá.“

„Slečno Sextonová,“ využil reportér situace, „ještě než odejdete, mohla byste mi povědět něco o této schůzce s otcem? Prosílychá se, že jste s ním chtěla probrat svůj odchod ze svého místa a že uvažujete o práci pro senátora Sextona v jeho volební kampani.“

Rachel zrudla, jako kdyby jí někdo vychrstl do obličeje šálek horké kávy. Ta otázka ji úplně vyvedla z míry a zbořila poslední zbytky ostražitosti. Střelila pohledem k otci a lehký úsměšek, který mu pohrával na tváři, jí napověděl, že jde o předem připravený tah. Chtělo se jí přeskočit stůl a vrazit mu vidličku do krční tepny.

Reportér na ni namířil mikrofon. „Nuže, slečno Sextonová?“

Rachel se k němu otočila a pevně mu zabodla pohled do očí. „Poslouchajte, Ralphe, nebo jak-se-vlastně-jmenujete, řeknu vám to jasně. Nemám a nikdy jsem neměla v úmyslu opustit svou práci a pracovat pro senátora Sextona. A jestli otisknete něco jiného, poříd'te si pořádně dlouhou lžici, protože vám ten zatracený magnet'ák nakopu do zadku.“

Reportér ani nemukl, jen zornice se mu o poznání rozšířily. Když vypínal diktafon, snažil se skrýt úšklebek.

„Děkuji vám oběma,“ rozloučil se a zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Rachel svého výbuchu okamžitě litovala. Prudkou povahu zdědila po otci a nenáviděla ho za to. *Hezky jsi to provedla, Rachel, moc hezky*, kárala se v duchu.

Otec ji nesouhlasně pozoroval, ale celou záležitost nijak nekomentoval. Utrousil jenom: „Měla by ses naučit slušnému chování.“

Rachel si posbírala věci a zdvihla se k odchodu. „Schůzka je u konce, že?“

Senátor přikývl. Už ji nepotřeboval. Vyndal mobilní telefon a chystal se někomu zavolat. „Měj se, zlato. Někdy se zastav na kus řeči u mne v kanceláři. A už se konečně vdej! Vždyť je ti třiatřicet.“

„Čtyřiatřicet,“ odsekla. „Tvoje sekretářka si vzpomněla a poslala mi blahopřání k narozeninám.“

Senátor si omluvně odkašlal. „Ovšem, čtyřiatřicet. Už je z tebe skoro stará panna. Když mi bylo tolik jako tobě, už jsem...“

„Byl ženatý s mou matkou a zahýbal jsi jí se sousedkou, že ano?“ dokončila za něho. Slova zazněla hlasitěji, než Rachel chtěla, a vyzývavě se chvěla ve ztichlé jídelně. Hosté od sousedních stolů se zvědavě otáčeli.

Výmluvné oči senátora Sextona ztvrdly do podoby dvou ledových krystalů. „Dávej si lepší pozor na jazyk, mladá dámo!“

V tu chvíli už Rachel mířila ke dveřím restaurace. *Ne já! To ty si dávej pozor na jazyk, senátore!*

2

V mělké prohlubni, ukrytý před zvědavýma očima, stál speciální bílý mrazuvzdorný stan. Uvnitř vedle sebe tiše seděli tři muži. Venku zuřila ledová vichřice, jako kdyby chtěla přístřeší každým okamžikem odnést, ale ani jeden jí nevěnoval sebemenší pozornost. Všichni už zažili daleko horší situace.

Měli k dispozici nejmodernější komunikační techniku, dopravní prostředky a zbraně. Velitel malé skupinky, Delta-jedna, byl svalnatý, pružný muž s očima stejně pustýma a bezútěšnýma jako krajina, ve které pobývali.

Vojenský chronograf na zápěstí Dely-jedna zapípal a na rukou obou zbývajících mužů se ozval stejný zvuk.

Uplynulo dalších třicet minut.

Znovu nastal čas akce.

Delta-jedna vyšel ze stanu do tmy a dunícího větru. Zdvihl k očím infračervený dalekohled a přehlédl horizont zalitý měsíčním světlem. Stejně jako při předchozích obhlídkách i teď se zaměřil na stavbu, která se tyčila asi kilometr odsud. Byla to obrovská budova nepatříčně vyrůstající z holé pláně. On a jeho tým zde hlídkovali už deset dnů – od té doby, co byla postavena. Delta-jedna nepochyboval, že věci, které se odehrávají uvnitř,

změní svět. A i kdyby jej náhodou nezměnily, byly natolik důležité, že už teď si jejich ochrana vyžádala lidské životy.

V okolí stavby vládlo ticho.

Jejich skutečným úkolem však bylo zjistit, co se děje *uvnitř*.

Delta-jedna se vrátil do stanu a otočil se k ostatním dvěma. „Je čas probudit mouchu.“

Oba muži přikývli. Vyšší z nich, Delta-dvě, otevřel přenosný počítač a zapnul jej. Uvelebil se před obrazovkou a lehce stiskl joystick. Kilometr od něho, hluboko v útrobách budovy, zachytil maličký robot velikosti komára signál a probudil se k životu.

3

Rachel Sextonová jela ve své bílé integře po leesburghské dálnici a stále ještě soptila vzteky. Holé javory ve zvlněné krajině okolo Falls Church se strnule tyčily proti mrazivě pokojné březnové obloze, ale na Rachel poklidná nálada přírody nepůsobila ani v nejmenším. Doufala, že se otcovo chování po posledním politickém úspěchu změní a že se v něm objeví alespoň špetka zdvořilosti, ale skutečnost byla naprosto opačná – jeho nesnesitelné sebevědomí se ještě znásobilo.

Otec byl jediným blízkým příbuzným, který jí zbyl, a tak pro ni bylo jeho chování o to bolestnější. Matka zemřela před třemi lety; pro Rachel to byla strašlivá ztráta, kterou pociťovala ještě dnes. Jedinou útěchou jí bylo, že smrt vysvobodila matku ze zoufalé a hluboké beznaděje z nepovedeného manželství.

Pager znovu zapípal a vrátil Rachel zpět na silnici, která rychle ubíhala kolem. Zpráva na displeji byla stejná jako předtím: – HLST S U RDTL NRO –

Hlaste se u ředitele NRO. Povzdechla si. „Vždyť už proboha jedu!“

S narůstající nejistotou, oč naléhavého může jít, odbočila na obvyklém sjezdu z dálnice a pokračovala po soukromé silnici až k opevněné strážnici, jednomu z nejtajnějších míst v zemi s adresou Leesburg 14225.

Zatímco strážný obcházel auto se speciálním detektorem na hledání odposlouchávacích zařízení, pozorovala Rachel stavbu, která se před ní rozprostírala na rozloze více než třiceti hektarů. Komplex byl majestátně usazen v zalesněné oblasti nedaleko Washingtonu, D. C., v okrese Fairfax ve státě Virginia. Vnější plášť budov tvořily skleněné tabule, ve kterých se

odrážely nekonečné řady satelitních parabol, antén a navigačních systémů rozesté všude kolem a vzbuzovaly dojem, že jejich úctyhodný počet je dvojnásobný.

Strážný Rachel propustil, ta o dvě minuty později zaparkovala vůz, přešla přes upravený trávník a zamířila k hlavnímu vchodu budovy, nad nímž se skvěl nápis vytesaný do žuly:

NÁRODNÍ PRŮZKUMNÝ ÚŘAD

Dovnitř se vstupovalo otáčecími dveřmi z neprůstřelného skla. Z každé strany stál ozbrojený voják námořní pěchoty a strnule hleděl před sebe. Vždycky, když tudy procházela, zaplavilo ji zvláštní vzrušení... vstupovala do těla spícího obra.

Vešla do klenuté haly, ve které se vlnil nezřetelný šum zvuků – jako by sem z kanceláří ve vyšších patrech doléhaly hlasy hovořících.

Mozaika na stěně proklamovala obrovskými písmeny poslání instituce:

NAŠÍM ÚKOLEM JE ZAJISTIT INFORMAČNÍ PŘEVAHU SPOJENÝCH STÁTŮ V MÍRU I VE VÁLCE.

Stěny pokrývaly velké fotografie ze startů raket, křtů ponorek, instalací odposlouchávacích zařízení... zkrátka úspěchů, které bylo možné slavit jen v těchto zdech.

Kdykoli Rachel vstoupila dovnitř, cítila, jak problémy vnějšího světa ztrácejí význam. Stávala se součástí stínové reality, do níž se problémy řítí s hukotem a razancí nákladního vlaku a jsou řešeny pouhým zašeptáním.

Kráčela k poslední kontrole a přemýšlela, oč se asi jedná, když během poslední půl hodiny dostala dvakrát příkaz, aby se hlásila svému nadřízenému.

Došla k ocelovým dveřím. „Dobrý den, slečno Sextonová,“ usmál se na ni strážný.

Opětovala úsměv. Strážný jí podal malý tampon hermeticky zatavený v plastovém obalu. „Víte, co máte dělat, že?“

Přikývla, vyndala tampon a vložila si jej do úst jako teploměr. Podržela ho dvě vteřiny pod jazykem a pak se naklonila ke strážnému. Ten tampon vyndal a vložil do otvoru stroje za svými zády. Za čtyři vteřiny vyhodnotil stroj DNA obsaženou ve slinách a potvrdil, že jde skutečně o Rachel Sextonovou. Pak zablikal monitor a na obrazovce se objevila Rachelina fotografie a osobní informace.

Strážný se přátelsky zašklebil. „Zdá se, že jste to pořád vy.“ Vyňal použitý tampon a vhodil jej do jiného otvoru, kde byl ve chvílce spálen na prach. Pak stiskl tlačítko a veliké ocelové dveře se otevřely.

Rachel pracovala pro Národní průzkumný úřad už šest let, ale přesto, kdykoli vstoupila do labyrintu rušných chodeb za ocelovými dveřmi, byla ohromena děsivým rozsahem stavby a komplikovanou strukturou celé organizace. Úřad se skládal ze šesti oddělení, zaměstnával víc než tisíc agentů a jeho provozní náklady se pohybovaly okolo deseti miliard dolarů ročně.

Národní průzkumný úřad vyvíjel a udržoval v naprostém utajení nepředstavitelný arzenál špičkových špiónážních technologií: odposlouchávací zařízení, špiónážní satelity, telekomunikační odposlechy. Do jeho kompetence spadala i obsluha světové námořní špiónážní sítě s krycím názvem Wizard, Čaroděj, kterou tvořilo 1456 hydrofonů připevněných ke dnu moří a oceánů a schopných zaznamenávat pohyby lodí prakticky všude na světě.

Technologie, které NRO vyvíjel, měly největší cenu v době válečných konfliktů a vojenských operací, ale byly neocenitelnými pomocníky i v dobách míru. Tehdy zásobily nekonečnými řadami dat organizace jako CIA, Národní bezpečnostní agenturu a ministerstvo zahraničí a pomáhaly jim vypořádat se s terorizmem a odhalovat ekologické trestné činy. Poskytovaly důležité informace i politikům, kteří se na jejich základě mohli fundovaněji rozhodovat o široké škále problémů.

Rachel pracovala v NRO jako řešeršistka neboli „výcucářka“. Znamenalo to zpracovávat přicházející informace, vytáhnout z nich vše podstatné, analyzovat souhrnné zprávy, vydestilovat jádro pudla a provést takzvaný „výcuc“ v podobě stručné, přehledné, maximálně jednostránkové informace. Ve své práci byla skvělá a v duchu přiznávala, že určitý podíl na tom má otec: *Díky tomu, že jsem celé roky musela poslouchat jeho hovadské žvásty, naučila jsem se vytáhnout důležité věci i z hromádky hnoje*, myslívala si.

Nakonec to dotáhla až na hlavního výcucáře NRO a dohlížela na všechny řešerše, které se připravovaly pro Bílý dům. Jejím úkolem bylo projít zprávy, které kolegové zpracovali ve formě každodenních hlášení, odhadnout, co z nich může být pro prezidenta důležité, vytvořit krátké sdělení a poslat je prezidentovu poradci pro národní bezpečnost. V hantýrce NRO měla Rachel Sextonová za úkol „zpracovat konečný produkt a obsloužit zákazníka“.

Byla to zdlouhavá a namáhavá práce a zabírala spousty hodin, ale dosažená pozice pro ni byla vyznamenáním a zadostiučiněním, protože jí zaručovala nezávislost na otci. Ten jí nesčetněkrát nabízel finanční zajištění, opustí-li své místo, ale ona neměla nejmenší chuť vydat se na milost a nemilost Sedgewicku Sextonovi. Koneckonců, její matka byla dokladem toho, co se může přihodit, drží-li takový muž v rukou příliš mnoho karet.

Zvuk Rachelina pageru se rozlehl síní.

Už zase? Tentokrát se ani neobtěžovala zprávu číst.

Zvědavá, co ji čeká, nastoupila do výtahu. Přejela patro, ve kterém obvykle vystupovala, a pokračovala až do nejvyššího poschodí.

4

Popisovat ředitele Národního průzkumného úřadu jako všedního muže by bylo lichotivým přeháněním. William Pickering byl tak obyčejný, až to hraničilo s neviditelností: droboučký, s bledou pletí, nevýrazným obličejem a plešatou lebkou. Oříškově hnědé oči pohlížely do světa jako dvě mělké kalné kaluže navzdory tomu, že střežily bezpečnost celého národa. Všichni podřízení však Pickeringa vnímali jako velikána – byl to skvělý stratég, příklad dokonalé výkonnosti a svůj svět řídil s bezkonkurenční přímočarostí. Měl svou mantru: „Najdi pravdu a jednej v jejím duchu.“ Jeho nevýrazná osobnost a jednoduchá filozofie se staly legendou a tichá, horlivá svědomitost mu v kombinaci s neodmyslitelným tmavým oblekem vysloužily přezdívku Kvaker.

Když Rachel vstoupila do kanceláře, Pickering telefonoval. Mladou ženu znovu a znovu překvapoval jeho zjev – šéf NRO zdaleka nevypadal jako někdo, kdo si smí kdykoli troufnout vytáhnout z postele prezidenta Spojených států, považuje-li to za nutné.

Pickering zavěsil a pokynul k židli. „Posad'te se, agentko Sextonová,“ vyzval ji a v hlase mu zazněla obvyklá strohost.

„Děkuji, pane.“ Sedla si.

Na rozdíl od mnoha lidí, kteří se v Pickeringově společnosti cítili nesví a které urážely jeho přímočaré, bezmála neomalené způsoby, měla Rachel drobného mužika ráda. Byl pravým opakem jejího otce – fyzicky nezajímavý, bez jakéhokoli náznaku osobního šarmu, obětavě a nesobecky

oddaný své profesi z čirého vlastenectví, vyhýbající se záři reflektorů, kterou otec tak zbožňoval.

Pickering si sundal brýle, zadíval se na ni a jako vždy šel rovnou k věci. „Agentko Sextonová, před půl hodinou mi telefonoval prezident. Rozhovor se týkal vás.“

Rachel poposedla na židli. *No to je tedy začátek.* „Doufám, že není něco v nepořádku s mými rešersemi,“ pronesla nahlas.

„Ne, právě naopak. Prezident říkal, že velmi oceňuje práci, kterou pro Bílý dům děláte.“

Rachel tiše vydechla. „Co tedy chtěl?“

„Chce se s vámi setkat. Osobně.“

Rachelin neklid vzrostl. „Setkat se se mnou? Osobně? Proč?“

„To je dobrá otázka, ale odpověď neznám. Důvod mi nesdělil.“

Byla zmatená. Neposkytnout informace řediteli Národního průzkumného úřadu bylo jako tajit vatikánská tajemství před papežem. V NRO se tradoval starý vtíp – pokud William Pickering o něčem neví, nemohlo se to vůbec stát.

Ted' vstal a přešel k oknu. „Prezident mne požádal, abych vás kontaktoval a opravil vás k němu.“

„Hned teď?“

„Ano, poslal pro vás.“

Zamračila se. Představa schůzky s prezidentem byla sama o sobě dost zneklidňující, ale to, co spatřila v Pickeringově obličeji, jí dělalo mnohem větší starosti. „Vidím, že se vám to moc nezdá.“

„To máte pravdu!“ Po mužíkově tváři přeletěl vzácný záblesk emoce. „Je to velmi průhledné – jste dcerou prezidentova protivníka a on si vyžádá osobní setkání s vámi...! Pokládám to za nevhodné. Nepochybují, že váš otec by se mnou souhlasil.“

Rachel sice za mák nezáleželo na tom, co si otec myslí, ale věděla, že Pickering má pravdu. „Chcete říct, že nedůvěřujete prezidentovým motivům?“

„Mou povinností je poskytovat Bílému domu zpravodajské služby, nikoli vynášet soudy nad jeho politikou.“

Typická pickeringovská odpověď, usmála se v duchu Rachel.

William Pickering si nikdy nedělal hlavu s názory na politiky, kteří defilovali kolem něho. Byli jen dočasnými figurami, které se krátce zastavovaly na šachovnici, na níž ve skutečnosti hráli muži, jako byl on sám – staří veteráni, kteří strávili hrou tolik času, že jí konečně dokázali porozumět. Pickering často říkal, že dvě volební období v Bílém domě

sotva stačí na to, aby politik zhruba pochopil jemné předivo světové politické scény.

„Možná že jde jen o něco nevýznamného,“ zkoušela Rachel přemluvit sebe i Pickeringa. „Třeba chce prezident jen vyzkoušet nějaký laciný volební trik. Anebo chce připravit rešerši z tajných dokumentů.“

„Nechci, abyste si myslela, že snižuji vaše schopnosti, agentko Sextonová, ale Bílý dům má spoustu vlastních dobrých rešeršistů. Pokud by šlo o interní záležitost Bílého domu, má prezident k dispozici vlastní lidi a nemusí žádat o vás. A jestliže by se jednalo o záležitost, která spadá do kompetence NRO a chtěl by někoho z našich zdrojů, řekl by to otevřeně a netajil by mi, proč si přeje právě vás.“

Pickering o svých zaměstnancích vždycky mluvil jako o „zdrojích“; řada z nich to snášela velmi těžce.

„Váš otec se dostává do popředí,“ pokračoval. „A to velmi rychle. Bílý dům má plné právo na nervozitu.“ Povzdechl si. „Politika je plná zoufalých činů. Když si prezident vyžádá tajnou schůzku s dcerou svého oponenta, mám plné právo domnívat se, že nejde jen o rešerše.“

Rachel zamrazilo. Všechno, co Pickering doposud řekl, bylo nelítostně upřímné. Podívala se mu přímo do tváře. „Myslíte si, že Bílý dům je v tak obtížné situaci, aby se mne snažil procat do politického dění?“

Pickering odpověděl až po chvíli. „Svémi vztahy k otci se moc netajíte a nepochybuji, že o tom prezidentův štáb dobře ví. Myslím, že by vás mohli chtít nějakým způsobem využít proti senátoru Sextonovi.“

Rachel chmurně zažertovala: „Kde se tedy mám upsat ke spolupráci?“

Pickering na ni dál upíral přísný pohled. „Varuji vás, agentko Sextonová. Pokud máte pocit, že vám osobní vztahy s otcem zabraňují jednat s prezidentem objektivně, důrazně vám doporučuji, abyste schůzku odmítla.“

„Odmítla?“ zasmála se nervózně. „Prezidenta přece nemohou odmítnout.“

„Ne. Vy opravdu nemůžete, ale já ano.“

Slova zahřměla místností a Rachel si znovu uvědomila, proč se Pickeringovi říká Kvaker. Přestože byl vzrůstem maličký, dokázal způsobit pořádné politické zemětřesení, pokud jej někdo rozčilil.

„Ve vašem případě jsou mé zájmy prosté,“ pokračoval. „Mou povinností je ochraňovat lidi, kteří pro mne pracují, a nepřipustím, aby byl některý z nich použit jako šachová figurka v politických hrách.“

„Co mi radíte udělat?“

Pickering vzdychl. „Radím vám, abyste schůzku přijala, ale k ničemu se nezavazovala. Až vám prezident řekne, oč mu jde, zavolejte mi. Pokud byste se měla stát nástrojem v politické šarvátce, dostanu vás odtamtud tak rychle, že se ani nestačí rozkoukat. Máte mé slovo.“

„Děkuji, pane.“ Rachel cítila, jak ji obklopila ochranná síla, kterou tolikrát marně hledala u otce. „Říkal jste, že prezident pro mne poslal vůz?“

„Ne tak docela,“ zamračil se Pickering a ukázal prstem z okna.

Rachel nejistě přešla k oknu a podívala se ven.

Na trávníku vedle budovy stál tuponosý vrtulník PaveHawk MH-60G se znakem Bílého domu na kabině. Byl to jeden z nejrychlejších typů, které kdy byly vyrobeny. Pilot přecházel okolo a právě se díval na hodinky.

Nevěřicně se otočila k Pickeringovi. „Poslali PaveHawk, aby mě dopravili třicet kilometrů do D. C.?“

„Prezident zřejmě doufá, že vás to ohromí nebo zastraší.“ Díval se Rachel přímo do očí. „Bylo by dobře, kdybyste nebyla ani jedno – ani ohromená, ani zastrašená.“

Rachel beze slova přikývla. Byla jak ohromená, tak zastrašená.

O čtyři minuty později opustila Rachel Sextonová budovu Národního průzkumného úřadu a nasedla do čekajícího vrtulníku. Ještě ani nebyla připoutaná a stroj už se rozletěl k virginským lesům. Pozorovala rozmazané šmouhy stromů pod sebou a cítila, jak jí srdce rychle buší. Bušilo by ještě rychleji, kdyby věděla, že vrtulník u Bílého domu vůbec nepřistane.

5

Prudký studený vítr se opíral do plachty termostanu, ale Delta-jedna ho nevnímal. On a Delta-tři soustředěně pozorovali třetího ze skupiny, který právě pohyboval joystickem počítače s přesností operujícího neurochirurga. Na obrazovce se objevil živý přenos, který jim zprostředkovala nepatrná kamera namontovaná do mikrorobota.

Toto je nejzazší mez, které je špionážní technika schopna dosáhnout, říkal si Delta-jedna. Jako vždy, když robota spustili, užasl nad možnostmi vědy. I dnes, v době mikromechanismů, se něco takového zdálo být pouhou fantazií.

Mikroroboti, neboli mikro-elektro-mechanické systémy (MEMS), jsou nejmodernějším nástrojem špionážní techniky. Říká se jim „mouchy“ a toto

označení platí doslova. I když se představa dálkově ovládaného mikrorobota zdá být výmyslem ze špionážních románů, jsou tato zařízení používána už od 90. let. V létě 1997 uveřejnil časopis *Discovery* článek, ve kterém se uvádělo, že existuje létací i plovoucí mutace. Plovoucí typ mikrorobotů velikosti zrnka soli – takzvané nanoplavce – je možné vpravit injekční stříkačkou do lidského krevního oběhu (podobně jako zmenšení lidé ve filmu *Fantastická cesta*, podle románu Isaaka Asimova). Úspěšně je používají například špičková kardiologická pracoviště ke zprostředkování přenosu stavu nitrožilního řečiště na obrazovku monitoru. Díky nim je možné vyšetřovat arterie a lokalizovat místa jejich ucpaní bez sebemenšího chirurgického zákroku.

Konstrukční řešení létajících muších mikrorobotů je dokonce ještě jednodušší než u jejich vodních bratříčků. Technologie aerodynamiky pro dálkové ovládání leteckých strojů existují už od dob kittyhawků, stíhaček používaných ve 2. světové válce, a vše ostatní je jen záležitostí miniaturizace. První létací dálkově ovládaný mikrorobot, kterého vyvinula NASA pro výzkum Marsu, byl dlouhý několik centimetrů. Dnes, v době pokročilých nanotechnologií, ultralehkých materiálů absorbujících energii a nových postupů v mikromechanice je možné vyrobit skutečné létající mouchy.

Opravdový převrat vnesl do celé věci nový vědní obor, takzvaná biosimulace. Biosimulace se technickými prostředky snaží co nejvíce napodobit matku přírodu. Ukázalo se, že nejlépe svému účelu vyhovují maličké mechanické vážky. Model PH2, který Delta-dvě právě řídil, byl jen jeden centimetr dlouhý a vybavený dvojími průhlednými silikonovými křídly, díky nimž byl dokonale pohyblivý ve všech směrech a úžasně výkonný.

Zpočátku byl problém, jak u těchto droboučkých zařízení doplňovat energii. Ale i to se nakonec vyřešilo a řešení znamenalo další zásadní vědecký průlom. První prototypy mikrorobotů dobíjely energetické zásobníky tak, že se vznášely přímo pod světelným zdrojem. Tím se však zvyšovalo nebezpečí, že si jich někdo všimne, a kromě toho se nehodily pro operace v tmavých prostorech. Nový typ už byl schopen dobít energii z magnetického pole. A magnetická pole jsou v moderní společnosti všudypřítomná – elektrické zásuvky, monitory počítačů, elektrické motory, reproduktory, mobilní telefony – to vše poskytuje našim robotům nepřeberné možnosti. Stačí jen přistát několik centimetrů od zdroje a energie je doplněna. Jakmile se mikrorobota podaří dostat na místo operace, je schopen přenášet dění zvukem i obrazem prakticky nepřetržitě.

PH2 řízený vojáky Delta Force zprostředkovával přenos bez nejmenších problémů už déle než týden.

Mechanická moucha se bez jediného zvuku vznášela v obrovské hlavní hale jako můrka ve veliké stodole. Tiše kroužila nad nic netušícími hlavami techniků, vědců a specialistů mnoha oborů a snímala jejich pohyby přesným okem kamery. Delta-jedna si všiml dvou povědomých obličejů. Rozhovor by mohl být zajímavý. Pokynul Deltovi-dvě, aby spustil mouchu co nejbližší k mužům a poslechl si, o čem debatují.

Delta-dvě nastavil zvukové senzory na maximum, natočil parabolický zesilovač mouchy odpovídajícím směrem a pomalu snižoval výšku. Robot se zastavil tři metry nad hlavami mužů. Přenášený zvuk byl sice tichý, ale slovům bylo bez problémů rozumět.

„Pořád tomu nemohu uvěřit,“ říkal právě jeden z vědců. Hlas mu zněl stejně vzrušeně jako před osmačtyřiceti hodinami, kdy do budovy dorazil.

Jeho protějšek sdílel jeho nadšení. „Napadlo vás, že se někdy stanete svědkem něčeho podobného?“

„Nikdy,“ odpověděl druhý s rozzářeným obličejem. „Je to jako krásný sen.“

Delta-jedna slyšel dost. Bylo jasné, že vše probíhá podle předpokladů. Delta-dvě vzdálil mikrorobota od hovořících mužů, odletěl s ním na obvyklé místo odpočinku a zaparkoval jej u krytu elektrického generátoru. Kondenzátory robotické mouchy PH2 se okamžitě začaly nabíjet. Nikdo si ničeho nepovšiml.

6

Rachel Sextonová byla tak ponořená do myšlenek na ranní události, že si ani nevšimla, kudy vrtulník letí. Až když se ocitli nad zálivem Chesapeake uvědomila si, že míří opačným směrem, než by čekala, a zmatek ustoupil strachu.

„Hej!“ křikla na pilota. „Kam to letíte?“ Její hlas bylo v řevu motoru sotva slyšet. „Máte mě přece dopravit do Bílého domu!“

Pilot zavrtěl hlavou. „Ne, madam. Prezident dnes dopoledne není v Bílém domě.“

Rachel si zkoušela vzpomenout, jestli se Pickering o Bílém domě zmínil, nebo jestli si sama vsugerovala, že ji prezident očekává právě tam. „Kde tedy je?“

„Setkáte se s ním někde jinde.“

Do háje. „Kde jinde?“

„Není to daleko.“

„Na to jsem se vás neptala!“

„Je to odsud asi dvacet pět kilometrů.“

Z toho chlapa by byl skvělý politik. Rachel se mračila. „Předpokládám, že kulkám umíte uhýbat stejně dobře jako otázkám.“

Pilot neodpověděl.

Trvalo asi dalších sedm minut, než helikoptéra přeletěla záliv. Když byla země znovu v dohledu, zamířil pilot k severu nad maličký poloostrov, na kterém byly zřetelně vidět přistávací dráhy a vojensky vyhlízející budovy. Teprve když snížil letovou hladinu a začal přistávat, pochopila Rachel, kde jsou. Šest raketových ramp na šesti odpalovacích základnách napovídalo, o jaké místo se jedná. I kdyby se to ale hned nedovtípila, do daleka to hlásal obrovský nápis na střeše jedné z budov: OSTROV WALLOPS.

Wallops, jedna z nejstarších základen NASA, je dnes svým významem odsunuta kamsi do pozadí a slouží k vypouštění satelitů a testování experimentálních letadel.

Prezident je na Wallopsu? podivila se v duchu Rachel. *To nedává smysl.*

Pilot srovnal stroj nad třemi přistávacími dráhami, které se táhly přes celou délku úzkého poloostrova. Zdálo se, že má namířeno na vzdálený konec prostřední z nich. Zpomalili.

„Setkáte se s prezidentem v jeho pracovně,“ oznámil Rachel.

Ta se na něj udiveně podívala. „Chcete mi říct, že prezident Spojených států má pracovnu na Wallopsu?“

Pilotova tvář byla naprosto vážná. „Prezident Spojených států má svou pracovnu všude, kde je třeba, madam.“

Ukázal rukou ke konci ranveje. Rachel v dálce před sebou uviděla obrovský lesknoucí se trup a srdce se jí téměř zastavilo. I na vzdálenost tří set metrů poznala světle modrý trup speciálně upraveného letounu Boeing 747.

„Setkám se s ním na palubě...“

„Ano, madam. Tohle je prezidentův domov, když je na cestách.“

Rachel zírala beze slov na obří letadlo. Ve vojenské hantýrce mělo označení VC-25-A, ale celý svět je znal pod názvem Air Force One.

„Dnes dopoledne jste jako Alenka v říši divů, že?“ prohodil pilot a uvedl vztlakové klapky helikoptéry do správné polohy.

Rachel tupě přikývla. Jen pár Američanů vědělo, že ve skutečnosti existují dvě letadla tohoto typu. Byl to pár naprosto identických strojů, speciálně upravených 747-200-Bs, jedno s číslem 2800 na zadním křídle a druhé s označením 2900. Obě létala rychlostí 960 kilometrů za hodinu a byla upravena tak, aby mohla doplňovat pohonné hmoty za letu, což jim umožňovalo prakticky neomezený pohyb.

Když vrtulník PaveHawk dosedl na přistávací dráhu vedle prezidentova letounu, pochopila Rachel, proč se obřímu boeingu říká „prezidentský pojízdný dvůr“. Rozměry byly vpravdě obří a musely v každém vzbudit úctu a bázeň.

Při zahraničních cestách žádal prezident často své státnické protějšky, aby se schůzky konaly právě na palubě letounu. Jako důvod se obvykle uváděla obava o prezidentovu bezpečnost, ale to byla jenom část pravdy – nesmírná a zastrašující velikost letadla dávala prezidentovi nad partnery převahu. Návštěva obřího boeingu byla daleko působivější nežli návštěva Bílého domu. Přes trup se táhl nápis „SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ“ vyvedený dvoumetrovými písmeny. Kdysi, když prezident Nixon požádal jednu z členek britského vládního kabinetu, aby jej navštívila na palubě prezidentského letounu, osočila ho tato dáma, že jí „mává svým mužstvím přímo před obličejem“. Posádka potom žertem přejmenovala letadlo na „Velkého Dicka“ (Dick = v angličtině hovorové označení pánského přirození, pozn. red.).

Odněkud se vynořil důstojník tajné služby a otevřel dvířka do kabiny vrtulníku, aby Rachel pomohl ven. „Slečna Sextonová? Prezident vás očekává.“

Rachel vystoupila a zadívala se na strmé schody vedoucí do vybouleného olbřímího trupu. *Obrovský létací penis*, usmála se v duchu, když si vzpomněla na onu pobouřenou Britku. Kdysi někde zaslechla, že vnitřní plocha létající „Oválné pracovny“ má víc než dvanáct set čtverečních metrů. Toto číslo zahrnovalo čtyři soukromé apartmány, kabiny pro dvacet šest členů posádky a dvě kuchyně schopné připravit jídlo pro padesát lidí.

Rachel stoupala po schůdcích s důstojníkem těsně za zády. Vysoko nad sebou viděla otevřené dveře, které vypadaly jako maličká ranka na těle

ohromné stříbrné velryby. Blížila se k vrcholku schodů a zbytky její sebedůvěry rychle tály.

Jen klid, Rachel. Je to jen letadlo.

Vstoupili na palubu. Důstojník ji zdvořile uchopil za loket a vedl ji překvapivě úzkou chodbou. Zahnuli doprava a po několika krocích se před nimi otevřela luxusní prostorná místnost. Rachel ji znala z fotografií.

„Počkejte zde, prosím,“ požádal ji důstojník a zmizel.

Rachel osaměla v proslulém, dřevem obloženém salonu obrovitého boeingu. Tak tohle byla ta slavná místnost, kde se konaly důležité schůzky a bankety vysokých státníků a jejímž primárním účelem bylo vzbudit v návštěvníkovi respekt a bázeň. Táhla se přes celou šířku letadla a byla zařízena s dokonalým vkusem. Celou podlahu pokrýval vysoký hnědý koberec, okolo oválného stolu z javorového dřeva byla rozestavena křesla potažená kordovánovou kůží, vedle pohovky stály leštěné mosazné lampy a v mahagonovém baru se třpytilo ručně broušené sklo.

Bylo jasné, jaké pocity chtěli designéři v návštěvníkovi vzbudit – dojem pořádku a jistoty namíchaných s vhodnou dávkou klidu. Klid však byl tím posledním, co Rachel Sextonová v tuto chvíli cítila. Dokázala myslet jen na jediné: na zástupy proslulých osobností, které tudy prošly, diskutovaly a rozhodovaly o věcech, které pak měnily svět.

Všechno zde hovořilo hlasem moci – od jemné vůně nejvyššího tabáku až po všudypřítomný znak prezidentského úřadu. Orel, svírající šipky a olivové ratolesti, byl vyšitý na polštářích, zdobil tubusy na chlazení vína a sektu, dokonce i vývrtky na baru. Rachel jednu z nich sebrala z desky a prohlížela si ji.

„Vybíráte si suvenýry?“ ozval se za ní hluboký hlas.

Rachel se prudce otočila a upustila vývrtku na zem. Nemotorně si klekla, aby ji sebrala. Pak zdvihla hlavu a setkala se s pohledem prezidenta Spojených států, který ji pozoroval s pobaveným úsměvem.

„Nemusíte přede mnou klečet, slečno Sextonová. Nejsem král.“

7

Sedgewick Sexton si labužnický vychutnával intimitu své dlouhé limuzíny, která se líně prodírala dopolední washingtonskou zácpou k senátorské kanceláři. Gabriela Asheová, jeho čtyřiaadvacetiletá osobní asistentka,

seděla naproti a předčítala mu dnešní program. Sexton poslouchal jen na půl ucha.

Miluji Washington, říkal si v duchu a znovu obdivoval perfektní křivky, které se Gabriele vlnily pod kašmírovým svetrem. Moc je to nejúžasnější afrodiziakum na světě... a díky ní se člověk dostane k takovýmhle ženám.

Gabriela nedávno dokončila studia na jedné z univerzit Ivy League, svazku osmi nejstarších a nejvlivnějších vysokých škol na východním pobřeží USA a snila, že se jednoho dne také stane senátorkou. *Určitě se jí to podaří*, uvažoval Sexton. Byla neuvěřitelně atraktivní a k tomu ostrá jako břitva. A co víc, už teď dobře chápala pravidla hry.

Gabriele Asehovalo kolovalo v žilách nepopíratelné procento krve černošských předků a barvilo jí kůži do něžného tónu skořicové hnědi, kterou jí mohly závidět všechny bílé krásy.

Mezi přáteli popisoval Sexton Gabrielu jako Halle Berryovou s mozkiem a ctižádostí Hillary Clintonové, a někdy si dokonce myslel, že i tak strhující přirovnání pokulhává za skutečností.

Gabriela byla pro jeho prezidentskou kampaň úžasným přínosem a Sexton blahořečil chvíli, kdy ji před třemi měsíci povýšil do funkce osobní asistentky. Nejenže byla neuvěřitelně výkonná, ale pracovala dokonce zadarmo! Jedinou odměnou za šestnáct hodin práce denně jí byla úzká spolupráce se zkušeným politikem.

Nu ano, přemluvil jsem ji, aby mi poskytla trochu víc než jen pracovní nasazení, přemítal dál s uspokojením Sexton. Když dívce nabídl místo osobní asistentky, pozval ji do své kanceláře na večerní schůzku, „aby se seznámila s problematikou“. Jak se dalo čekat, dorazila na místo omámená poctou, které se jí dostalo, a bez sebe touhou, aby se zavděčila.

Pomalou a s rozvahou vypěstovanou léty praxe, nechal Sexton naplno zapůsobit své kouzlo... Nejprve si získal dívčinu důvěru, potom pozvolna a velmi precizně odboural jednu po druhé její zábrany, předvedl jí sladkost své mučivé nadvlády a nakonec ji přímo v kanceláři svedl.

Sexton nepochyboval, že pro mladou ženu to byl jeden z nejvzrušivějších sexuálních zážitků v životě, ale Gabriela bezpříkladného prohřešku hned dalšího dne litovala a zahanbeně navrhla, že se právě přijatého místa vzdá. Sexton odmítl. Gabriela tedy zůstala, ale dala mu jasně na srozuměnou, jak si jejich vztah představuje. Nadále měl být striktně pracovní.

Gabrieliny plné rty se stále pohybovaly: „...jde o tu debatu na kanálu CNN dnes odpoledne. Pořád ještě nevíme, koho Bílý dům pošle jako

protivníka. Myslím, že byste si měl přečíst tyhle poznámky,“ podávala mu blok.

Sexton si jej od dívky vzal a s potěšením vdechl parfém promísžený s vůní kožených sedadel.

„Vy neposloucháte,“ plísnila jej Gabriela.

„Ale ano,“ usmál se. „Na tu debatu na CNN zapomeňte. Není to nic důležitého. V nejhorším případě mi z Bílého domu pošlou jako urážku nějakého bezvýznamného pitomce. V lepším mi předhodí nějakého hlavouna a já si ho dám k večeři.“

Gabriela se zamračila. „No dobrá, jak myslíte. Sestavila jsem vám seznam témat, o kterých by se mohlo mluvit.“

„Jsou to samé obvyklé věci, že ano?“

„Ano, ale je mezi nimi i jedna nová. Myslím, že můžete čekat útok za to, co jste večera večer v pořadu Larryho Kinga řekl na adresu homosexuálů.“

Sexton nevšímavě pokrčil rameny. „Aha, ta záležitost s uzavíráním sňatků mezi příslušníky téhož pohlaví.“

Gabriela se na něj káravě podívala. „Nesouhlasil jste velmi otevřeně!“

Sňatky mezi lidmi stejného pohlaví, pomyslel si Sexton zhnuseně. *Kdyby bylo po mém, neměli by ti buzeranti a lesby ani právo volit.* „Nu dobrá,“ pronesl nahlas, „budu trošinku mírnější.“

„To je dobře. V poslední době se na tahle ožehavá témata zaměřujete trochu moc. Neměl byste vystupovat příliš namyšleně. Vaše popularita stoupá, jdete nahoru. Nepřeženejte to. Snažte se hrát bezpečně. Není třeba hned střílet soupeři gól. V jednu chvíli jste na výsluní, ale vzápětí se k vám může veřejnost obrátit zády. Prostě jen pokračujte ve hře.“

„Máte nějaké zprávy z Bílého domu?“

„Nic. Všechno v klidu. Z vašeho protivníka se stal neviditelný muž,“ odpověděla Gabriela zpola bezradně a zpola potěšeně.

Sexton stěží dokázal věřit šťastné hvězdě, která jej v poslední době provázela. Prezident pracoval na své předvolební kampani tvrdě celé měsíce, organizoval setkání, mluvil s voliči. A pak, zničehonic, se před dvěma týdny zamkl v Oválné pracovně a od té doby ho nikdo neviděl ani o něm neslyšel. Vypadalo to, jako kdyby neunesl vzestup Sextonových preferencí.

Gabriela si pročísla rukou uměle narovnané černé vlasy. „Prezidentův volební štáb je prý stejně zmatený jako my. Prezident nikomu nevysvětlil, proč zmizel, a v Bílém domě všichni zuří.“

„Máte nějakou teorii, proč to udělal?“

Gabriela se dívala na senátora přes strohé obroučky brýlí. „Dnes ráno mi od jednoho známého v Bílém domě přišlo pár zajímavých informací.“

Sexton okamžitě dešifroval význam dívčina pohledu. Gabriele se zase podařilo získat nějaké tajné zprávy. Sexton si občas říkal, čím asi dívka za zasvěcené informace platí. Žhavými chvilkami na zadním sedadle auta? Nakonec, proč ne. Bylo mu to jedno... dokud informační zdroj fungoval.

„Říká se,“ pokračovala Gabriela tišším hlasem, „že prezidentovo divné chování souvisí s tajnou soukromou schůzkou, kterou měl minulý týden s ředitelem NASA. Když setkání skončilo, byl prý úplně zmatený... jako omámený. Okamžitě zrušil celý program a od té doby je s NASA v těsném kontaktu.“

Sextonovi zněla Gabrielina zpráva velmi libě. „Myslíte, že lidé z NASA přišli nahlásit další průšvih?“

„Zdá se to jako logické vysvětlení,“ odpověděla dívka s nadějí v hlase. „Muselo jít opravdu o něco zásadního, aby kvůli tomu prezident zrušil celý program.“

Sexton se zamyslel. Ať už to bylo cokoli, šlo zřejmě o další neúspěch. *Jinak by to na mě prezident určitě vybalil.* Prezident měl pro NASA zavrženíhodnou slabost a Sexton si úřad bral na paškál, kdykoli to bylo jen trochu možné. Stejně tak tepal i výši finančních částek, které NASA dostávala k dispozici. V poslední době měla příležitostí opravdu požehnaně – byla tady celá série neúspěchů vesmírných misí a obrovské přečerpání rozpočtu. To všechno Sextonovi výborně nahrávalo při kritice vlády za zbytečné a neefektivní utrácení peněz daňových poplatníků.

Vydat se na tažení proti NASA znamenalo zaútočit na symbol americké pýchy. Na první pohled se takový krok zdál nesmírně riskantní a odvážilo by se ho jen málo politiků. Jenže Sexton měl něco, co ostatní neměli – Gabrielu Asheovou a její neomylný instinkt.

Sexton si této velmi chytré mladé dámy všiml před několika měsíci. Tehdy pracovala jako koordinátorka v kanceláři jeho volebního washingtonského štábu. Sextonovi se v prvních fázích kampaně nedařilo a jeho hlavní argument, že vláda zbytečně utrácí obrovské sumy, nenacházel u voličů valnou odezvu. Gabriela mu napsala dopis, aby zvolil opačný úhel pohledu, a vysvětlila mu, že by měl napadnout prezidenta Herneyho za to, že podporuje gigantické přečerpávání rozpočtu NASA.

„NASA stojí Američany neuvěřitelné peníze,“ psala Gabriela a uvedla i seznam finančních částek, neúspěchů a mimořádných peněžních injekcí. „Voliči o tom nemají nejmenší tušení. Budou zděšení. Myslím, že byste měl z NASA udělat politickou záležitost.“

Sexton se tehdy její naivitě smál. „No, a když už začnu s kritizováním NASA, mohl bych se postavit i proti zpívání národní hymny po baseballových zápasech.“

V následujících týdnech zaplavila Gabriela senátorův pracovní stůl dalšími informacemi. Čím déle se však jimi Sexton probíral, tím více mu svítalo, že Asheová opravdu kápla přesně na to, co by mohlo přinést zvrat v politických preferencích. NASA, Národní úřad pro letectví a kosmonautiku, byl bezednou studnou, a to i na rozmařilé poměry vlády. Byla to drahá, nevýkonná a v posledních letech naprosto nekompetentní organizace.

Zlom přišel jednou odpoledne při živě vysílaném rozhlasovém interview o vzdělání. Moderátor nepříjemně tlačil Sextona do úzkých otázkami, kdeže by vlastně našel zdroje pro financování slibované reorganizace státního školství. Sexton se rozhodl vyzkoušet Gabrielinu teorii o NASA a zpoła žertem prohlásil: „Peníze na vzdělání? Například bychom mohli zredukovat vesmírný program na polovinu. Jestliže může NASA ročně utratit patnáct miliard dolarů kdesi daleko ve vesmíru, myslím, že já bych byl schopen utratit sedm a půl miliardy za vzdělání dětí tady na Zemi.“

Sextonův tým, který vše sledoval z přenosového vozu, strnul nad takovou lehkovážností hrůzou. Kdo by si dovolil udeřit na tak citlivou strunu, jakou je NASA! Ve studiu začaly okamžitě drnčet telefony. Sextonovi poradci se zděšeně choulili. Američtí vesmírní patrioti se hlásili, aby senátora Sextona odstřelili.

Pak se ovšem stalo něco, co nikdo nečekal.

„Říkáte patnáct miliard dolarů ročně?“ žasl v šoku první posluchač. „Chcete mi snad namluvit, že můj syn se musí učit matematiku v nacpané třídě jenom proto, že si školy nemohou dovolit další učitele a NASA utratí patnáct miliard dolarů ročně fotografováním vesmírného prachu?“

„Nu... ano. Je to tak,“ odpověděl Sexton opatrně.

„To je absurdní! Má prezident možnost něco s tím udělat?“

„To rozhodně má.“ Sexton znovu získával sebedůvěru. „Prezident má právo vetovat rozpočet jakékoli organizace, pokud jej považuje za předimenzovaný.“

„V tom případě bude můj hlas patřit vám, senátore Sextone. Patnáct miliard dolarů, a naše děti nemají dostatek učitelů! To je nehoráznost! Přejí vám mnoho štěstí, pane. Doufám, že ve volbách vyhraje.“

Na druhé lince už čekal další hovor. „Senátore, právě jsem četl, že je ohrožena výstavba mezinárodní vesmírné stanice a že prezident uvažuje o přidělení mimořádné částky NASA, aby udržel projekt v chodu. Je to pravda?“

Sexton nadskočil radostí. „Ano, to je pravda!“ Vysvětlil, že mezinárodní vesmírná stanice byla původně navržena jako společný projekt dvanácti zemí, které se na jejím zřízení a chodu měly podílet. Když se však začalo s vlastní stavbou, vyletěl rozpočet do závratných výšin, vymkl se kontrole a mnoho států zklamaně odstoupilo. Prezident, místo aby projekt zastavil, rozhodl, že Spojené státy zaplatí i to, co měli platit ostatní. „Naše náklady na mezinárodní vesmírnou stanici vzrostly z původně plánovaných osmi miliard dolarů na *sto miliard!*“

Posluchačův hlas zněl velmi rozhořčeně. „Proč prezident nezakročí? Proč ten projekt nezarazí?“

Sexton by byl toho chlapíka nejraději políbil. „To je velmi dobrá otázka. Skutečnost je taková, že třetina stavebního materiálu je již na oběžné dráze a prezident za něj utratil vaše daně. Kdyby teď projekt zastavil, přiznal by tím, že udělal chybu, která stála Američany mnoho miliard dolarů a že promrhal vaše peníze.“

Hrnuly se další a další hovory. Zdálo se, že Američanům poprvé došlo, že NASA není neměnnou národní modlou a že mohou mluvit do toho, jakým způsobem se bude financovat a kolik peněz dostane.

Samozřejmě že se ohlásilo i několik zpátečnických vlastenců a zastánců vesmírného programu, kteří dojemně obhajovali odvěkou touhu člověka po poznání. Ale když pořad skončil, výsledek byl naprosto jasný: Sexton ve své kampani zakopl o svatý grál. Měl k dispozici ožehavé, a přitom neotřelé téma, které rozeznělo struny v srdcích voličů.

V následujících týdnech dal v rozhodujících primárkách svým protivníkům řádně na frak, povýšil Gabrielu Asheovou na post své osobní asistentky a „vlastnoručně“ ocenil její práci a přínos při přiblížení problematiky NASA voličům. Mávnutím ruky tak stvořil z mladé Afroameričanky vycházející politickou hvězdu a dosáhl i toho, že rázem zmizela všechna sexistická a rasistická podezření týkající se jeho osoby.

Teď, když spolu jeli v limuzíně, uvědomil si Sexton, jak moc mu Gabriela znovu posloužila. Informace o setkání prezidenta s ředitelem NASA, kterou získala, jasně naznačovala, že úřad má další problémy. Možná že od vesmírného projektu odstoupila další země.

Když míjeli Washingtonův památník, nemohl se senátor Sexton ubránit myšlence, že jej osud předurčil k velkým věcem.

Zachary Herney, nejmocnější politik současného světa, byl štíhlý muž střední výšky s rovnými rameny. Měl pihovatý obličej, bifokální brýle a řídnoucí tmavé vlasy. Vcelku nezajímavý fyzický vzhled ostře kontrastoval s téměř zbožnou láskou, které se mu dostávalo od všech, kteří s ním pracovali. Říkalo se, že kdo jednou Zacha Herneyho potká, půjde za ním až na konec světa.

„Jsem moc rád, že jste přijela,“ přivítal prezident Rachel a natáhl k ní ruku. Měl teplou dlaň a pevný, upřímný stisk.

Rachel cítila, jak se jí svírá hrdlo. „To je samozřejmé, pane prezidentě... Je to pro mne čest, setkat se vámi.“

Prezident se přátelsky usmál a Rachel okusila na vlastní kůži legendární prezidentovo kouzlo. Herney vypadal dobrácky a bezstarostně. Právě proto jej zbožňovali političtí karikaturisté – ať jej namalovali jakkoli směšně, prezidentovu nenucenou vřelost a laskavý úsměv nebylo možné zaměnit. V očích se mu vždycky odrážela upřímnost a důstojnost.

„Pojďte laskavě za mnou, vypijeme si spolu šálek kávy,“ vybídl prezident Rachel.

„Děkuji, pane.“

Prezident stiskl tlačítko domácího telefonu a požádal, aby mu kávu přinesli do pracovny.

Vedl Rachel do útrobu letounu a mladá žena si s údivem uvědomovala, že nepůsobí ani trochu jako muž, který ztrácí podporu voličů. Naopak, zdál se ve výborné náladě a odpočatý. Na sobě měl modré džínsy, sportovní košili a na nohou turistické boty.

Rachel se pokusila zapříst rozhovor. „Byl jste někde... na túře, pane prezidentě?“

„Ale kdeže. To je výmysl mých poradců pro volební kampaň. Rozhodli se, že je načase, abych změnil zevnějšek. Jak se vám to líbí?“

Rachel tiše doufala, že prezident jenom žertuje. „No... je to velmi... Vypadáte v tom opravdu mužně, pane.“

Herney na ni vrhl bezvýrazný pohled. „Hm. Myslíme si, že by mi to mohlo získat zpět hlasy voliček, které propadly kouzlu vašeho otce.“ Obličej se mu v zápětí roztáhl do širokého úsměvu. „To byl vtip, slečno Sextonová. Oba dobře víme, že na to, abych vyhrál tyhle volby, mi obyčejná košile a džínsy zdaleka nestačí.“

Prezidentova otevřenost a dobrá nálada rychle rozpouštěly Rachelino napětí. To, co prezidentovi chybělo na fyzické síle, mnohonásobně vynahradil diplomatický um. Diplomacie je otázkou schopností a ty Zachu Herneymu rozhodně nechyběly.

Procházeli obřím trupem do zadní části stroje a interiér čím dál méně připomínal letadlo. Prezident vedl Rachel místnostmi a chodbami s klenutým stropem a vytapetovanými stěnami. Minuli dokonce i posilovnu vybavenou veslovacím strojem a rotopedem. Zvláštní bylo, že letadlo vypadalo dočista opuštěně.

„Cestujete sám, pane prezidente?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Vlastně jsem právě přistál.“

Rachel jeho odpověď překvapila. *Přistál? Odkud přiletěl?* Ve zprávách z posledního týdne se neobjevila jediná zmínka, že by prezident někam cestoval. Zřejmě používá Wallops, aby mohl odlétat a přilétat v klidu, aniž by vzbuzoval zbytečnou pozornost.

„Moji lidé opustili letadlo chvíličku před tím, než jste dorazila,“ pokračoval prezident. „Brzy se s nimi uvidím v Bílém domě, ale s vámi jsem se chtěl setkat tady, ne v Oválné pracovně.“

„Snažíte se mi nahnat strach?“

„Ne, právě naopak. Snažím se brát ohled na vaše soukromí, slečno Sextonová. V Bílém domě je příliš mnoho očí a uší a zpráva o naší schůzce by mohla vašeho otce uvést do trapné situace.“

„Velmi oceňuji, co pro mého otce děláte, pane.“

„Vidím, že dovedete elegantně a s grácií balancovat na ostří nože, a nevidím důvod, proč to měnit.“

Rachel si vzpomněla na ranní setkání otcem a začervenala se. Její chování by se stěží dalo označit za elegantní či gráciézní.

Zach Herney se právě rozhodl opustit politicky a společensky korektní tón konverzace. „Mohu vám říkat Rachel?“

„Samozřejmě.“ *Mohu vám říkat Zachu?*

„Moje pracovna,“ uvedl prezident svou společnici vyřezávanými javorovými dveřmi do místnosti.

Pracovna byla zařízena s prostotou hraničící se strohostí, podobně jako její větší sestřička v Bílém domě. Působila však daleko útulnějším dojmem.

Deska stolu se ztrácela pod stohy papírů a na stěně visela impozantní olejomalba starodávného třístěžňového škuneru, který statečně čelil rozbouřeným vlnám. Rachel si pomyslela, že obraz je skvělou metaforou pro prezidentovu současnou situaci.

Prezident pokynul k třem křeslům postaveným u stolu. Rachel si sedla a čekala, že Herney zaujme své místo za stolem. Místo toho si přisunul druhé křeslo vedle ní.

Aha, chce mi ukázat, že ctí princip rovnoprávnosti, říkala si. Je to opravdu mistr diplomacie.

„Nuže, Rachel,“ usadil se prezident s unaveným povzdechem, „asi jste trochu zmatená z toho, jak a proč jste se tu ocitla, že ano?“

Otevřenost jeho slov smetla zbytky Racheliny ostražitosti.

„Abych pravdu řekla, jsem úplně vyvedená z míry. Šokovaná.“

Herney se rozesmál. „To mě těší. Nestává se často, že bych někoho z NRO šokoval.“

Rachel opáčila. „Nestává se často, že jsou lidé z NRO zváni na palubu prezidentského boeingu a že je tam přivítá prezident obutý do turistických bot.“

Herney se znovu zasmál.

Tiché zaklepání na dveře ohlásilo, že káva právě dorazila. Do místnosti vstoupila letuška s podnosem, na němž stála kouřící cínová konvice se dvěma šálky. Na prezidentův pokyn položila tác na stůl a diskrétně zmizela.

„Smetanu? Cukr?“ zeptal se prezident a zdvihl se ze židle, aby kávu nalil.

„Smetanu, prosím.“ Rachel se nadechla lákavé vůně. *Prezident Spojených států mi osobně nalije kávu?*

Zach Herney jí podal těžký cínový koflík. „Je to pravý Paul Revere. Jedno z malých potěšení, která prezidentský post přináší.“

Rachel upila. Byla to nejlepší káva, jakou kdy ochutnala.

Prezident si také nalil šálek a znovu se posadil. „Takže, k věci. Bohužel mě tlačí čas.“ Dal si do kávy kostku cukru a vzhlédl ke své společnosti. „Předpokládám, že vás William Pickering varoval. A tvrdil vám, že jediný důvod, proč se s vámi chci setkat, je má touha využít vás politicky k mému prospěchu.“

„Ano pane, přesně takhle to řekl.“

„Cynik jako vždy,“ zabručel prezident pobaveně.

„Mýlí se snad?“

Usmál se. „Žertujete? Bill Pickering se nikdy nemýlí. Trefil přesně hřebíček na hlavičku.“

Gabriela Asheová bezmyšlenkovitě pozorovala ulice Washingtonu z okénka Sextonovy limuzíny. Vůz se pomalu šinul ranní zácpou k budově, v níž měl Sexton svou senátorskou kancelář. Přemítala, jak se do téhle situace vlastně dostala. Je z ní osobní asistentka senátora Sextona. Je to přesně to, co chtěla. Nebo snad ne?

Sedím v limuzíně s příštím prezidentem Spojených států.

Přejela pohledem vnitřek luxusního vozu a zastavila se na tváři svého šéfa, který byl ponořen do vlastních myšlenek. Obdivovala jeho hezké, mužné rysy a perfektní oblečení. Působil opravdu prezidentským dojmem.

Poprvé potkala Sextona před třemi lety. Byla tehdy studentkou politických věd v nejvyšším ročníku na Cornell University a Sexton zde vystoupil s jednou ze svých přednášek. Udělal na ni obrovský dojem. Nikdy nezapomene na pohled, který upřel do hledíště, jako by říkal: *Jsem tady kvůli tobě, důvěřuj mi.* Po přednášce čekala s ostatními dychtivci ve frontě, aby si s ním potřásla rukou.

„Gabriela Asheová,“ přečetl si na jmenovce a podal jí ruku. „Krásné jméno pro krásnou dívku.“ Jeho oči ji ujišťovaly, že to myslí vážně.

„Děkuji, pane,“ odpověděla Gabriela a poddávala se síle, která vyzařovala z mužného stisku. „Vaše přednáška byla opravdu skvělá.“

„To mě těší!“ odpověděl a vtiskl jí do dlaně svou vizitku. „Stále hledám mladé lidi, kteří by se ztotožnili s mými myšlenkami. Až dokončíte školu, vyhledejte mě. Moji lidé pro vás budou mít práci.“

Gabriela otevřela ústa, aby mu poděkovala, ale senátor už mluvil s dalším v řadě. Setkání na ni nicméně udělalo takový dojem, že v dalších měsících dychtivě sledovala Sextonovu kariéru v televizi. Obdivovala ho za nebojácné výpady proti vysokým výdajům vlády – prosazoval obrovské škrty v rozpočtu, bouřil, že Státní daňový úřad nepracuje dost efektivně, propagoval omezení výdajů Agentury pro potírání drog, a dokonce požadoval zrušení nepotřebných programů veřejné správy. Pak mu nečekaně zahynula manželka při automobilové nehodě a Gabriela si s úžasem uvědomila, že Sexton dokáže i tak tragickou událost zužitkovat. Povznesl se nad osobní bolest, přerostl ji a ohlásil světu, že se ve jménu památky své ženy pustí do boje o prezidentský post. Tehdy se Gabriela rozhodla přidat se k týmu zajišťujícímu jeho volební kampaň.

Ted' mu byla blíž než kdokoli jiný.

Vybavila si noc, kterou se Sextonem strávila v jeho kanceláři na pohovce potažené plyšem. Zachvěla se a snažila se zahanbující vzpomínky potlačit. *Co jsem si tehdy vlastně myslela?* Věděla, že měla odolat, ale nedokázala to. Sedgewick Sexton byl jejím idolem tolik let... a představa, že o ni stojí... že chce právě ji...

Limuzína prudce zastavila a Gabriela se s trhnutím vrátila zpět do skutečnosti.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Sexton s upřeným pohledem.

„Ano, ovšem,“ usmála se.

„Nemyslíte už na ten skandál, že ne?“

Dívka pokrčila rameny. „Abych pravdu řekla, pořád se ještě trochu bojím.“

„Zapomeňte na to. Byla to ta nejlepší věc, která se mi v kampani mohla přihodit.“

Událo se to asi před měsícem. Prezidentův tým, zneklidněný neustálým vzestupem Sextonových preferencí, se rozhodl k agresivnímu úderu. Vypustil do světa historku, že senátor se zapletl se svou osobní asistentkou, Gabrielou Asheovou. Naneštěstí nebyl Bílý dům schopen svá tvrzení doložit žádným skutečným důkazem. Senátor Sexton, který byl zastáncem teorie, že nejlepší obranou je útok, situace obratně využil ve svůj prospěch. Zorganizoval tiskovou konferenci a na ní do celého světa vyhlásil svou nevinu i pokoření z potupné urážky. *Opravdu nemohu uvěřit*, prohlašoval s upřímným rozhořčením do kamer, *že se prezident snížil k tomu, aby pošpinil památku mé ženy tak odpornou lží.*

Jeho vystoupení na televizní obrazovce bylo tak přesvědčivé, že sama Gabriela začínala věřit, že se spolu nikdy nevyspali. Teprve když viděla, s jak samozřejmou bezostyšností Sexton lže, uvědomila si, jak nebezpečný muž to je.

Nepochybovala, že vsadila na nejslibnějšího koně v prezidentské kampani, ale už si nebyla tak jistá, jestli je to i ten nejlepší kůň. Práce se Sextonem byla velmi poučná a v mnohém jí otevřela oči. Bylo to jako výlet do filmových studií Hollywoodu, kde člověku spadnou z očí obdivné dětské klapky a uvědomí si, že nejde o nic magického.

Věřila i nadále v pravdivost Sextonovy vize, ale začínala si klást otázku, zda vizionář, který ji káže, je ten pravý.

„To, co se vám chystám říct, Rachel, je přísně tajná informace, která stupněm utajení daleko přesahuje vaše bezpečnostní prověření,“ vysvětloval prezident.

Rachel měla pocit, že se stěny pracovny přibližují, aby ji lapily do vězení, z něhož nebude úniku. Prezident ji nechal přivést na Wallops, pozval ji na palubu svého letounu, nalil jí kávu, otevřeně jí sdělil, že z ní chce udělat politickou zbraň proti otci a teď ji hodlá nelegálně zasvětit do čehosi supertajného. Přestože se Zach Herney navenek jevil jako vládný a přátelský muž, jedno za dobu jejich krátkého setkání zjistila: je schopen rozhodovat se a jednat velmi rychle.

„Před dvěma týdny,“ pokračoval prezident a upřeně se jí díval do očí, „udělala NASA nový objev.“

Rachel chvíli trvalo, než informaci zpracovala. *NASA a objev?* Zprávy z minulých dnů nenaznačovaly, že by se v úřadu pro letectví a kosmonautiku dělo něco zajímavého. Za takovým „objevem“ se mohlo skrývat cokoli – například špatně odhadnutý rozpočet na nový projekt a zjištění, že je nutný další balík peněz.

„Než budu pokračovat dál, chtěl bych vědět, jestli pohlížíte na výzkumy ve vesmíru se stejným cynizmem jako váš otec.“

Vzdorovitě odsekla: „Doufám, že po mně nechcete, abych usměrňovala otcovy výpady proti NASA.“

„Ovšemže ne,“ zasmál se, „v Senátu se pohybuji dost dlouho, aby mi bylo jasné, že Sedgewicka Sextona nedokáže usměrnit vůbec nikdo.“

„Můj otec využívá příležitostí, které se mu nabízejí, pane. To ostatně dělá většina politiků. NASA mu, bohužel, poskytuje lákavé možnosti, které nelze nechat bez povšimnutí.“

Chyby, které NASA v poslední době nadělala, byly jako početné zářivé korálky na niti. Sexton je jeden po druhém navlékal a zálibně zkoumal ze všech stran. Bylo jich tolik a byly tak neúnosné, že člověk nevěděl, jestli se má smát nebo plakat: satelity, které se rozpadly na oběžné dráze, vesmírné družice, které nikdy nenavázaly spojení se Zemí, rozpočet na stavbu mezinárodní vesmírné stanice, který se zesateronásobil, členské země prchající z mezinárodního projektu jako krysy z potápějící se lodi. Ztráty v hodnotě miliard dolarů byly jako přílivová vlna, po níž senátor Sexton obratně surfoval a zdálo se, že bude-li tato vlna dost vysoká a silná, donese jej až do čísla popisného 1600 na Pennsylvania Avenue.

„Ano, ano, musím připustit, že NASA je v poslední době chodící pohromou. Kdykoli s nimi přijdu do styku, vždycky mi poskytnou další důvod, proč jim snížit rozpočet.“

Rachel se chopila příležitosti: „A přesto jsem četla, že jste jim minulý týden přidělil další tři miliony jako finanční rezervu.“

Prezident se zasmál. „Vašeho otce to určitě potěšilo, ne?“

„Je to jako ostřit meč svému katovi.“

„Slyšela jste ho v *Nočních hovorech*? Říkal tam: ‚At' kvůli prezidentově slabosti pro NASA nezeje prázdnou státní kasa‘.“

„Vy mu svými činy dáváte zapravdu, pane.“

Herney přikývl. „Jsem velký fanoušek NASA a nijak se tím netajím. Závody v ovládnutí vesmíru – to bylo moje dětství. *Sputnik*, John Glenn, *Apollo 11*. Jsem hrdý na náš národní vesmírný program a vždycky jsem se k němu otevřeně hlásil. Muži a ženy z NASA jsou pro mne odvážnými pionýry současnosti. Pokoušejí se dosáhnout nemožného, a objeví-li se neúspěch, pokorně jej přijmou a jdou zpět do laboratoří a k počítačům, zatímco my ostatní stojíme opodál a chrlíme na jejich adresu spoustu kritiky.“

Rachel neodpovídala. Cítila, že pod slupkou zdánlivého klidu vře v prezidentovi rozhořčení nad neustálými výpady jejího otce. Byla skutečně zvědavá, čeho se objev týká. Prezident si však dával načas a zkoušel její trpělivost.

„Nepochybuji, že dnes se váš názor na NASA změní,“ zvýšil hlas.

Rachel ho nejistě pozorovala. „Můj hlas ve volbách už máte jistý, pane. Neměl byste se raději soustředit na zbytek země?“

„Chystám se k tomu.“ Prezident se napil kávy a usmál se. „Chci vás požádat o pomoc.“ Odmlčel se a naklonil se k ní. „O velmi neobvyklý druh pomoci.“

Rachel cítila jeho zkoumavý pohled – byl jako lovec, který odhaduje, zda kořist bude bojovat, anebo se dá na útěk. Jenže ona neměla kam utéct.

„Asi víte, že jeden z projektů NASA má zkratku EOS, že?“

Prezident dolil oběma kávu.

Rachel přikývla. „Ano, je to Earth Observation System, Pozorovací systém Země. Myslím, že můj otec se o něm jednou nebo dvakrát zmínil.“

Jednou nebo dvakrát! Nebyla to pravda. Sexton se do EOS třeboval, kdykoli k tomu měl příležitost. Prezident si uvědomil náznak sarkasmu a zamračil se. EOS byl jedním z nejkontroverznějších projektů poslední doby – obří a neuvěřitelně drahý. Skládal se z pěti satelitů, které sledovaly z vesmíru povrch Země a analyzovaly ukazatele ekologického stavu:

ozonovou díru, odtávání polárních ledovcových čepiček, globální oteplování, ubývání deštných pralesů. Pozorovací systém Země měl ekologům poskytnout makroskopická data, která by jinak neměli šanci získat, a umožnit jim lépe odhadovat budoucí vývoj planety.

Jako mnoho jiných projektů, které NASA v poslední době vyprodukovala, vyžadoval i tento další a další peníze nad stanovený rozpočet a bylo na Zachu Herneym, aby nesl riziko. Prostřednictvím lobby pro životní prostředí se mu podařilo protlačit projekt v Kongresu – šlo o 1,4 miliardy dolarů. Jenže místo aby Pozorovací systém Země zásobil vědce příslušnými údaji, změnil se v neuvěřitelně drahou šňůru problémů – neúspěšných startů družic, nefungujících počítačů a pochmurných tiskových konferencí. Jediný, kdo se při zmínce o EOS usmíval, byl Sedgewick Sexton a pravidelně připomínal voličům, kolik *jejich* peněz prezident za projekt utratil a jak nicotné jsou výsledky.

Prezident si hodil kostku cukru do dalšího šálku kávy. „I když se vám to asi zdá nemožné, mluvím o objevu, který udělal právě Pozorovací systém Země.“

Rachel byla zmatená. Kdyby EOS zaznamenal byť jen sebemenší úspěch, NASA by to přece oznámila! Její otec vláčel projekt všemi médii a Národní úřad pro letectví a kosmonautiku by se ho logicky měl snažit umlčet – kdyby měl čím.

„Nevím, že by Pozorovací systém Země cokoli objevil.“

„Ano, NASA si raději nechává dobré zprávy pro sebe... alespoň chvíli.“

Rachel o tom měla své pochyby. „Vím ze zkušenosti, že u NASA platí heslo ‚žádné zprávy, špatné zprávy‘.“ Tiskoví mluvčí NASA neoplývali zrovna zdrženlivostí a mezi Rachelinými kolegy se žertem tradovalo, že pořádají tiskové konference, kdykoli se některý z vědců hlasitěji upšoukne.

Prezident se zamračil. „Nu ovšem, zapomínám, že mluvím s oddanou Pickeringovou následovnicí a obdivovatelkou jeho zpravodajských metod. Pořád ještě váš šéf sténá a hromuje nad upovídáností NASA?“

„Jeho povinností je zajistit národní bezpečnost a kvalitní zpravodajské služby, pane. Bere svou práci velmi vážně.“

„A je v ní zatraceně dobrý. Jen se mi zdá směšné, že dvě organizace, které mají tolik společného, mezi sebou stále o něco bojují.“

Rachel ve službě pod Williamem Pickeringem velmi rychle pochopila, že ačkoli se NASA i NRO – National Reconnaissance Organization neboli Národní průzkumný úřad – orientují na výzkum vesmíru, jsou jejich

filozofie na hony vzdálené. NRO byla obranná instituce a držela všechny své vesmírné aktivity v tajnosti. Naopak, NASA, jako organizace akademiků, dychtivě publikovala i sebemenší objev. William Pickering často poukazoval na to, že zveřejňované údaje mohou v jistých případech dokonce ohrozit bezpečnost USA. Některé z nejlepších technologií, které v NASA vyvinuli – například čočky s vysokou rozlišovací schopností pro teleskopy satelitů, komunikační systémy s obrovským dosahem a rádiová zobrazovací zařízení – se s železnou pravidelností objevovaly v špiónážních arzenálech nepřátelských zemí. Bill Pickering se často zlobil, že „vědátoři z NASA mají sice velké mozky, ale ještě větší huby“.

Největším jablkem sváru mezi oběma institucemi byla skutečnost, že mnoho z posledních neúspěchů NASA se přímo dotklo i NRO. NASA zajišťovala pro Národní průzkumný úřad vypouštění satelitů a 12. srpna 1998 došlo k pohromě. Raketa Air Force Titan 4, kterou NASA vypustila, vybuchla čtyřicet sekund po startu a s ní šlo k čertu i zařízení, které nesla na oběžnou dráhu – satelit Vortex 2 za 1,2 miliardy dolarů. Satelit patřil Národnímu průzkumnému úřadu a Pickering nebyl ochoten na něco takového zapomenout.

„Proč tedy lidé z NASA svůj úspěch nezveřejnili? Teď by se rozhodně hodilo, kdyby se mohli zmínit o něčem pozitivním.“

„NASA mlčí, protože jsem to nařídil.“

Rachel si nebyla jistá, jestli dobře slyší. Pokud ano, páchá na sobě prezident jakýsi druh politického harakiri, jemuž nerozumí.

„Tento objev,“ pokračoval prezident, „je... řekl bych, že tento objev je ohromující a stejně tak i jeho důsledky.“

Rachel cítila nepřijemné mrazení. „Ohromující důsledky“ v řeči výzvědných služeb většinou neznamenal nic dobrého. Byla zvědavá, co to bude. Pozorovací systém Země mohl například objevit nějakou hrozící ekologickou katastrofu. „Je ten objev nějakým způsobem problematický?“

„Ne, to není. Ani trochu. To, co EOS objevil, je vlastně velmi krásné.“

Rachel mlčela.

„NASA udělala objev, který má obrovskou vědeckou cenu. Objev nepředstavitelného významu... Objev, který vynahradí každický dolar utracený ve vesmíru.“

Rachel si při nejlepší vůli nedokázala představit, co by to mohlo být.

Prezident se zvedl. „Pojďme se projít.“

Prezident vedl Rachel ven z boeingu a dolů po stříbřitých schůdcích. Cítila, jak ji chladný březnový vítr osvěžuje, a o to zmatenější jí připadalo prezidentovo sdělení.

NASA objevila něco tak úžasného, že to stojí za všechny peníze, které kdy Američané utratili na výzkum vesmíru?

Napadalo ji jediné: kontakt s mimozemskou civilizací. Jenže zkušenost jí napovídala, že právě *tohle* je zcela nemožné.

Přátelé, kteří věděli, že Rachel pracuje jako zpravodajská analytička, neustále vyzvídali, jak je to s údajnými mimozemšťany a jestli s nimi vláda navázala kontakty, které před veřejností tají. Znovu a znovu ji překvapovali zaručenými zprávami o havarovaných létajících talířích odklizených do tajných vládních bunkrů, o mrtvolách mimozemšťanů uchovávaných v ledu, a dokonce o nevinných lidech, kteří byli uneseni, aby jejich těla byla detailně prozkoumána vesmírnými návštěvníky.

Bylo to samozřejmě absurdní. Žádní mimozemšťané ani tajné úkryty s létajícími talíři neexistovali.

Každý, kdo pracoval ve zpravodajských službách, dobře věděl, že většina létajících talířů a únosů je výplodem fantazie mystifikátorů, kteří na takových zprávách vydělávají nekřesťanské peníze. Zaručené fotografie UFO se s železnou pravidelností objevovaly v blízkosti vojenských leteckých základen, které se zabývaly testováním nových typů tajných letounů. Když se například začaly testovat nové tryskové modely Stealth Bomber, stoupl výskyt neidentifikovatelných létajících objektů v okolí základny Edwards na patnáctinásobek.

„Tváříte se dost skepticky,“ ohlédl se prezident na Rachel přes rameno.

Trochu ji vylekal a nevěděla jak odpovědět. „Doufám, pane,...“ zaváhala. „Doufám, že se pod tím objevem neskrývají žádné létající talíře nebo zelení mužíčkové.“

Prezidentovi přelétl tváří pobavený úsměv. „Myslím, že tenhle objev vám bude připadat daleko víc vzrušující než příběhy z vědecko-fantastických románů.“

Ulevilo se jí. Alespoň věděla, že se NASA nesnaží vnutit prezidentovi historku o návštěvnících z vesmíru. Jeho neurčitá poznámka však celou záležitost zatemnila ještě víc. „Ať už NASA objevila cokoli, nemohlo to přijít v příhodnější chvíli,“ podotkla.

Herney se zastavil. „Jak to myslíte – v příhodnější chvíli?“

Jak to myslím? Rachel také zůstala stát a nevěřicně na něj zírala. „Pane, NASA bojuje o přežití a o obhájení své existence. Na vás se ze všech stran sypou útoky, že ji tak štědře financujete. Jestliže vědci objevili něco převratného právě teď, bude to pramen živé vody nejen pro NASA, ale i pro vaši volební kampaň. Ale počítejte s tím, že vaši kritici budou určitě velmi podezřívaví a začnou o načasování takového objevu spekulovat.“

„Chcete říct, že jsem lhář nebo hlupák?“

Rachel cítila, jak se jí stáhlo hrdlo. „Nechci vás urazit, pane. Chci vám jednoduše...“

„Nechte toho,“ umlčel ji Herney. Lehce se ušklíbl a pokračoval po schůdcích dolů. „Když mi lidé z NASA poprvé oznámili, co objevili, řekl jsem jim, že to není možné a že to celé je nesmysl. Obvinil jsem je, že se snaží zinscenovat nejprůhlednější politickou kamufláž v historii.“

Rachelino stažené hrdlo se trochu uvolnilo.

Na konci rampy se Herney zastavil a podíval se na ni. „Jedním z důvodů, proč jsem vědce z NASA požádal, aby všechno drželi v tajnosti je, že chci chránit i je samotné. Dosah objevu přesahuje všechno, co kdy NASA zveřejnila. Přistání na Měsíci vedle něj bude vypadat jako bezvýznamná banalita. Každý, včetně mne, může díky němu mnoho získat, ale i ztratit. Proto jsem považoval za rozumné nechat vše ještě jednou zkontrolovat, než vystoupím s oficiálním prohlášením.“

Vyděsila se. „Nechcete, abych to oznámení učinila já, že ne?“

Prezident se usmál. „Ne. To není váš obor.“

Oddechla si.

„Kromě toho, ověření nevládními vědci už proběhlo.“

„Nevládními vědci? Chcete říci, že jste použil soukromý sektor? Pro ověření něčeho tak tajného?“ dotazovala se zmateně.

Prezident přikývl. „Sestavil jsem externí ověřovací tým – požádal jsem o spolupráci čtyři nezávislé vědce, kteří nemají s NASA nic společného. Jejich jména mají zvuk a zaručí pravdivost našeho objevu. Použili svého vlastního vybavení a v posledních čtyřiceti osmi hodinách provedli vlastní měření a pozorování. Dospěli k nezávislým závěrům a věrohodnost objevu v plném rozsahu potvrdili.“

Rachel byla ohromená. Prezident se pojistil svým typickým způsobem. Tým nezávislých vědců, kterým potvrzení objevu nic nepřinese, vytvoří bariéru proti podezření, že by mohlo jít o taktický manévř, jak ospravedlnit gigantický rozpočet NASA. V konečném důsledku by měla celá záležitost přispět i k znovuzvolení prezidenta, který je leteckému úřadu nakloněn, a odrazit útoky senátora Sextona.

„Dnes v osm hodin večer se bude v Bílém domě konat tisková konference, na níž objev oznámím světu.“

Prezident mi zatím neřekl v podstatě nic, uvědomila si zklamaně Rachel. „Čeho se ten objev vlastně týká?“

Prezident se usmál. „Buďte trpělivá. Dnes se vám to bude hodit. Je to něco, co musíte vidět na vlastní oči. Potřebuji, abyste se seznámila s celou situací na místě a pochopila ji. Ujme se vás ředitel NASA a v krátkosti vám vysvětlí všechno, co je třeba. Potom si spolu znovu promluvíme a probereme vaši další úlohu.“

Rachel viděla v prezidentových očích náznak budoucího dramatu a vzpomněla si na Pickeringovu poznámku, že Bílý dům má v rukávu eso. Měl pravdu – jako ostatně pokaždé.

Herney zamířil k nejbližšímu hangáru a vyzval ji. „Pojďte za mnou.“

Následovala ho s rostoucím zmatkem. Hangár neměl žádná okna a hlavní vrata byla zapečetěná. Dovnitř se dalo vejít jedině malým postranním vchodem, který byl pootevřený. Prezident došel ke dveřím, zastavil se a otevřel je dokořán. „Dovnitř už půjdete sama.“

Rachel zaváhala. „Vy se mnou nepůjdete?“

„Potřebuji se vrátit do Bílého domu. Ale musím s vámi vyřešit ještě jednu věc. Máte mobilní telefon?“

„Samozřejmě, pane.“

„Dejte mi ho.“

Rachel vyndala telefon z kapsy a podala mu ho. Předpokládala, že jí do něj zadá své soukromé telefonní číslo, ale on ho místo toho vstrčil do kapsy.

„Tak. Teď už nemáte možnost s nikým komunikovat. Zařídil jsem, aby vás v práci zastoupil někdo jiný. Dnes nebudete s nikým mluvit, pokud vám to výslovně nedovolím já nebo ředitel NASA. Rozumíte?“

Rachel mlčky zírala před sebe. *Je to možné? Prezident mi právě ukradl telefon!*

„Až se o objevu dozvíte vše potřebné, ředitel NASA vás se mnou tajně spojí. Uslyšíme se brzy. Hodně štěstí.“

Rachel se dívala dveřmi do hangáru a narůstala v ní úzkost.

Prezident jí konejšivě položil ruku na rameno a pokývl směrem ke dveřím. „Pokud mi pomůžete, ujistíuji vás, že nebudete litovat.“

Pak se otočil a odkráčel k vrtulníku, kterým Rachel přiletěla. Vyšplhal po schůdkách na palubu a stroj vzlétl. Herney se ani jednou neohlédl.

Rachel zůstala sama na prahu opuštěného hangáru a snažila se zahlédnout něco v jeho temných útrokách. Cítila závaný zatuchlého chladného vzduchu, jako kdyby jí vnitřní prostor podobný jeskyni dýchal do tváře. Zdálo se, že vkročí-li dovnitř, ocitne se v jiném světě.

„Haló!“ zavolala chvějícím se hlasem.

Ticho.

S rostoucí obavou vstoupila dovnitř. Chvilí trvalo, než si oči přivykly přítmí.

„Slečna Sextonová?“ ozval se mužský hlas několik metrů od ní.

Vyděšeně nadskočila a otočila se za zvukem. „Ano, pane.“

Šerem kráčela nezřetelná postava.

Za několik okamžiků stál před ní mladý chlapík s širokými rameny, hranatou čelistí a spoustou svalů, oblečený do letecké uniformy NASA, s předním dílem plným kapes a kapsiček.

„Jsem kapitán Wayne Loosigian. Promiňte, jestli jsem vás vylekal, madam. Je tady hrozná tma. Ještě jsem nestačil otevřít hlavní dveře.“ Než stihla Rachel odpovědět, dodal: „Dnes dopoledne mi bude potěšením posloužit vám jako pilot.“

„Pilot?“ zeptala se Rachel nechápavě. *Jaký pilot? Jeden už sem se mnou přece přiletěl.* „Mám se setkat s ředitelem NASA.“

„Ano, madam. Mám rozkaz okamžitě vás k němu dopravit.“

Nechápavě se na muže dívala, a když pochopila význam jeho slov, cítila se podvedená. Cestování ještě neskončilo. „Kde je ředitel NASA?“ zeptala se obezřetně.

„Nevím. Tato informace mi nebyla poskytnuta. Dostanu ji, jakmile vzlétne.“

Bylo jasné, že mluví pravdu. Ona a Pickering zdaleka nejsou jediní, komu se dnes dostává kusých, případně nulových informací. Prezidentovi zjevně velmi záleží na maximálním utajení. Rachel zamrzelo, že se nechala tak snadno obrát o mobil. *Jsem v terénu sotva půl hodiny, a už jsem bez jakékoli možnosti komunikace a můj šéf nemá nejmenší tušení, kde mě hledat.*

Stála proti pilotovi a nepochybovala, že dnes zažije ještě daleko více překvapení. Na tenhle výlet zkrátka pojede, ať se jí to líbí nebo ne. Otázkou zůstávalo, kam se to vlastně mají vydat.

Pilot přešel ke stěně a stiskl tlačítko. Vzdálenější strana hangáru se začala se skřípotem vysouvat. Otvorem se dovnitř hnulo světlo a ozářilo cosi velikého, co stálo uprostřed.

Rachel zůstala bez dechu. *Proboha!*

Uprostřed hangáru se tyčila temná, hrůzu nahánějící silueta stíhacího letounu dokonalého aerodynamického tvaru.

„Žertujete?! *Tímhle* přece snad nepoletíme!?“ vyrazila ze sebe.

„To je normální první reakce, madam. Ale Tomcat F-14 se dvěma ocasními plochami je velmi spolehlivý a dobře odzkoušený.“

Vždyť je to řízená střela s křídly!

Pilot vedl Rachel ke stroji s dvousedadlovým kokpitem.

„Budete sedět vzadu, madam.“

„Opravdu?“ usmála se na něho. „Už jsem si myslela, že budu muset řídit.“

Oblékla si leteckou kombinézu, vyšplhala do kabiny a obtížně se vměstnala do úzkého sedadla.

„NASA asi nezaměstnává tlusté letce, že?“ usmála se.

Pilot se přátelsky zašklebil, pomohl jí zapnout bezpečnostní pásy a na hlavu jí nasadil helmu.

„Poletíme ve velké výšce. Budete potřebovat kyslík.“ Z boční stěny vyndal kyslíkovou masku a začal ji Rachel připevňovat na helmu.

„Zvládnou to sama,“ zdvihla ruku k přilbě.

„Samozřejmě, madam.“

Chvilí s maskou bojovala, než ji konečně připevnila. Zkusmo si ji nasadila a cítila se velmi nepříjemně.

Pilot se na ni díval s lehkým pobavením.

„Něco snad není v pořádku?“

„Ne, madam.“ Zdálo se, že potlačuje úsměv. „Kdyby se vám udělalo špatně, sáčky máte pod sedadlem. Při prvním letu se to stává.“

„Nic mi nebude,“ zamumlala Rachel pod maskou. „Při létání mi nikdy nic není.“

Pilot pokrčil rameny. „Hodně lidí od námořnictva říká totéž, a pak mi pozvracejí celou kabinu.“

Chabě přikývla. *No to je krása.*

„Chcete se na něco zeptat, než odstartujeme?“

Chvilí váhala a pak si poklepala na masku. „Hrozně mě to škrtí. Jak v tom můžete na dlouhých letech vydržet?“

Pilot se trpělivě usmál. „Obvykle ji nenasazujeme vzhůru nohama, madam.“

Stáli na konci rozjezdové dráhy, pod nimi duněly motory a Rachel si připadala jako kulka v hlavní revolveru, která čeká, až někdo stiskne spoušť. Pilot vysunul klapky, oba motory typu Lockheed 345 zařvaly a svět se roztrásl. Kapitán uvolnil brzdy a Rachel vrazil zpětný náraz hluboko do sedadla. Letoun se rozjel a během několika vteřin se odlepil od země. Budovy i okolní krajina se závratnou rychlostí propadly do hloubky.

Když vyrazili strmě vzhůru, zavřela Rachel oči a přemítala, jestli to, co prožívá, není trest za něco, co dnes dopoledne udělala špatně. Měla by sedět u stolu a sepisovat svá hlášení. Místo toho ji připoutali k torpédu, které létá na testosteronový pohon, a ona lapá kyslík z masky.

Když tomcat dosáhl letové hladiny ve výšce třinácti tisíc pěti set metrů, nebylo jí úplně dobře. Vší silou se snažila potlačit nevolnost a myslet na něco jiného. Dívala se na oceán v hloubce pod sebou a cítila se velmi daleko od domova.

Pilot na předním sedadle s někým mluvil vysílačkou. Když hovor ukončil, stočil letoun prudce doleva. Tomcat se postavil do svislé polohy a dívčin žaludek udělal přemet. Po chvíli se ustálili ve vodorovné pozici.

Zaúpěla: „Díky, že jste mě varoval, je mi na umění.“

„Je mi to líto, madam. Obdržel jsem tajné instrukce, kam vás mám dopravit, a musel jsem srovnat stroj.“

„Mohu hádat? Letíme k severu, že ano?“

Pilota to překvapilo. „Jak to víte?“

Rachel si povzdechla. *Tyhle piloty odkojené počítači mám nejraději.* „Je devět dopoledne a slunce máme po pravé ruce. To znamená, že letíme na sever.“

Muž odpověděl až po chvíli. „Ano, madam. Letíme na sever.“

„Kam přesně na sever? Jak daleko?“

Pilot zkontroloval souřadnice. „Necelé tři tisíce kilometrů.“

Rachel ta zpráva téměř vystřelila ze sedadla. „Cože?“ Zkusila si vybavit mapu a vůbec ji nenapadalo, co tak daleko na severu může být. „To znamená, že poletíme čtyři hodiny.“

„Při současné rychlosti by to tak bylo. Ale my ji zvýšíme. Držte se, prosím.“

Než si uvědomila, co se děje, přešel pilot na maximální rychlost. Znovu se zabořila hluboko do sedadla. Během minuty dosáhli rychlosti téměř čtrnáct set kilometrů za hodinu.

Pokoušela se o ni závrat', a když stíhačka rozervalá nebe na dva kusy, začal jí žaludek neodvratně stoupat do krku. S trpkým zadostiučiněním si připomněla prezidentova slova. *Pokud mi pomůžete, ujišťuji vás, že nebudete litovat.* Se záupněním se sklonila pro sáček na zvracení, přičemž si pomyslela: *Nikdy nevěř politikům.*

13

Senátor Sedgewick Sexton upřímně nenáviděl špínu obyčejných taxíků, ale smířil se s tím, že na své cestě ke slávě je občas musí použít. Zelený vůz washingtonské taxikářské společnosti Mayflower, který jej právě vyložil v podzemních parkovacích garážích hotelu Purdue, mu poskytoval to, co široká limuzína nedokázala – anonymitu.

Byl tady téměř sám. Mezi lesem betonových sloupů stálo jen několik zaprášených aut. Vydal se napříč přes parkovací plochu a zkontroloval čas na hodinkách.

11.15. Skvělé!

Muž, se kterým se měl setkat, byl v otázce dochvilnosti velmi citlivý. Když ale Sexton uvážil, koho jeho partner zastupuje, říkal si, že by mohl být citlivý na cokoli.

Malá bílá dodávka Ford Windstar parkovala na stejném místě jako vždy – za řadou popelnic ve východním rohu garáže. Sexton by byl dal přednost schůzce v hotelovém apartmá, ale chápal, že jeho partner chce dodržovat určitá bezpečnostní opatření. Bez pořádné dávky opatrnosti by se on a jeho přátelé nikdy nedostali tam, kde dnes jsou.

Sexton se blížil k místu schůzky a narůstala v něm povědomá nervozita typická pro všechna tato setkání. Snažil se uvolnit strnulá ramena a na místo spolujezdce v dodávce usedl s úsměvem a boдрým pozdravem. Tmavovlasý muž na sedadle řidiče se neusmíval. Bylo mu skoro sedmdesát a jeho kožená tvář dávala jasně najevo, že jde o tvrdého chlapíka, bezohledného obchodníka vyrobeného ze žuly.

„Zavři dveře,“ nařídil senátorovi drsně.

Sexton poslechl a s laskavou nonšalancí dělal, jako by hrubý tón neslyšel. Musí něco překousnout – jeho partner zastupuje muže, kteří disponují neuvěřitelnými sumami peněz a uvolňují z nich obrovské částky na podporu Sextonova tažení do Bílého domu. Sexton časem pochopil, že pravidelné měsíční schůzky nemají strategický význam. Mají mu jenom

připomenout, jak vděčný by měl být svým dobrodincům. Dobře věděl, že na oplátku za své služby očekávají jeho obchodní partneři řádné zhodnocení vložených prostředků. Přestože jejich „na oplátku“ bylo velmi smělé, mohl by je Sexton z Oválné pracovny snadno ovlivnit.

Jako vždy přešli rovnou k obchodní části schůzky. „Předpokládám, že na účet byly převedeny další částky,“ začal Sexton.

„Ano,“ odpověděl muž. „Platí obvyklá pravidla. Naše zdroje smíš použít pouze na kampaň. Těší nás, že tvoje preference neustále rostou. Zdá se, že tvoji lidé utrácejí naše peníze efektivně.“

„Rychle získáváme převahu.“

„Jak už jsem ti řekl po telefonu,“ pokračoval starý muž, „přemluvil jsem dalších šest, aby se s tebou dnes večer setkali.“

„To je skvělé.“ Sexton už si na schůzku vyhradil čas.

Muž mu podal desky. „Tady ti posílají informace. Prostuduj si je. Chtějí, abys přesně pochopil jejich zájmy a aby ses s nimi ztotožnil. Měl by ses s nimi sejít ve svém bytě.“

„Ve svém bytě? Ale obvykle se s nimi setkávám...“

„Senátore, těchto šest mužů řídí společnosti, které svými finančními možnostmi a významem dalece přesahují všechny ostatní, s nimiž ses zatím sešel. Jsou to velké ryby a jsou ostražití. Mohou mnoho získat, ale i mnoho ztratit. Bylo těžké přemluvit je, aby se s tebou vůbec sešli. Bude nutné jednat s nimi v rukavičkách a bude to vyžadovat ryze osobní přístup.“

Sexton rychle přikývl. „Rozumím. Zorganizuji schůzku u mne doma.“

„Samozřejmě požadují, aby vše bylo drženo v absolutní tajnosti.“

„Já také.“

„Hodně štěstí,“ zakončil starý muž rozhovor. „Jestli se dnes večer budou věci vyvíjet podle plánu, je to naše poslední setkání. S podporou těchto mužů by mohla tvoje kampaň přinést úžasné výsledky.“

Znělo to hezky. Sexton se na svého společníka důvěrně usmál. „S trochou štěstí budeme po volbách všichni slavit vítězství, přáteli.“

„Vítězství?“ ušklíbl se stařec a s hrozivým pohledem se nachýlil k Sextonovi. „To, že tě dostaneme do Bílého domu, senátore, je jenom první krůček ke skutečnému vítězství. Na to nezapomínej!“

Bílý dům je jednou z nejmenších prezidentských rezidencí na světě – měří jenom čtyřicet metrů na délku, šestadvacet metrů na šířku a náleží k němu pozemek o pouhých sedmi hektarech. Je to jednoduchá obdélníková kamenná stavba s valbovou střechou, balustrádami a sloupovým vstupem. Je dílem architekta Jamese Hobana, a přestože nebyl jeho návrh z architektonického hlediska nijak zvlášť zajímavý, byl ve veřejné soutěži vybrán jako „atraktivní, důstojný a přizpůsobivý“.

Prezident Zach Herney tady, mezi křišťálovými lustry, starožitnostmi a ozbrojenými vojáky námořní pěchoty, nezdomácněl ani po třech a půl letech. Avšak v tuto chvíli, kdy s lehkostí krácel po drahém koberci k Západnímu křídlu, se cítil silný a svěží.

Několik lidí z personálu sledovalo, jak se prezident blíží. Herney jim zamával a každého pozdravil jménem. Zdvořilé odpovědi doprovázely nucené úsměvy.

„Dobré dopoledne, pane prezidente.“

„Příjemný den, pane prezidente.“

„Dobrý den, pane.“

Prezident zamířil ke své pracovně a za zády slyšel tichý šepot. Věděl, že nálada v Bílém domě není příznivá. V posledních několika týdnech narostla nespokojenost a rozčarování v čísle 1600 na Pennsylvania Avenue do takové míry, že si Herney začínal připadat jako kapitán Bligh velící lodi *Bounty* se vzbouřenou posádkou na palubě.

Nic svým lidem nevyčítal. Pracovali zničujícím tempem, aby mu v nadcházejících volbách zajistili vítězství, a teď se najednou zdálo, že prezident neví kudy kam a přešlapuje na místě.

Brzy všechno pochopí, říkal si Herney, *a ze mne bude znovu hrdina*. Bylo mu líto, že musel své lidi nechat tak dlouho tápat v temnotách, ale bylo absolutně nezbytné nevypustit o objevu ani slůvko. Dobře věděl, že pokud jde o únik informací, je Bílý dům horší než nejděravější škuner.

Vstoupil do předpokoje Oválné pracovny a vesele pozdravil svou sekretářku. „Dobrý den, Dolores. Vypadáte skvěle.“

„Vy také, pane,“ odpověděla a se zjevným nesouhlasem si prohlížela jeho sportovní oblečení.

Herney ztišil hlas. „Chtěl bych zorganizovat schůzku. Buďte tak hodná a zaříd'te to.“

„Schůzku – s kým, pane?“

„S celým osazenstvem Bílého domu.“

Nechápavě vzhlédla. „Myslíte *úplně všechny*? Všech sto čtyřicet pět lidí?“

„Ano.“

Požadavek ji vyvedl z míry, ale držela se. „Dobrá, pane. Zorganizujeme ji... v místnosti pro tiskové konference?“

Herney zavrtěl hlavou. „Ne, ať přijdou do mé pracovny.“

Téměř se nezmohla na slovo. „Vy chcete, aby veškerý personál přišel do Oválné pracovny?“

„Ano, přesně tak.“

„Všichni najednou, pane?“

„Proč ne? Mohli bychom to udělat ve čtyři odpoledne, co říkáte?“

Sekretářka přikývla s trpělivostí, kterou ošetřovatelé projevují duševně chorým. „Jak si přejete, pane. A čeho se ta schůzka bude týkat?“

„Dnes večer bych chtěl učinit důležité prohlášení k americkému národu a chci, aby můj projev nejprve slyšeli moji lidé.“

Sekretáře přeletěl po tváři náznak stísněnosti, jako kdyby se této chvíli už nějakou dobu obávala. Ztišila hlas. „Chcete oznámit stažení své kandidatury, pane?“

Herney vybuchl smíchy. „V žádném případě, Dolores. Naopak! Chystám se vytáhnout do boje.“

Tvářila se pochybovačně. Všechna média přece tvrdí, že prezident Herney volební boj vzdal.

Lišácky na ni mrkl. „Dolores, za těch pár let, co jste mou sekretářkou, jste odvedla obrovský kus práce a buďte si jistá, že spolu vydržíme další čtyři roky. Zůstaneme v Bílém domě, slibuji.“

Na ženě tváři bylo vidět, že se snaží uvěřit. „Dobře, pane. Svolám všechny na čtvrtou.“

Zach Herney vešel do Oválné pracovny a při představě, že tady všichni jeho lidé budou odpoledne namačkaní jeden na druhého, se usmál.

Za roky své služby dostala Oválná pracovna mnoho přezdívek: Umývárna, Dickův brloh, Clintonova ložnice... Herneymu se nejpřiléhavější zdálo označení Past na raky. Pracovna byla velmi zlomyslná místnost, jejíž symetrie, lehké zakřivení stěn a diskrétně maskované vchodové a východové dveře dezorientovaly každého návštěvníka, který sem vstoupil poprvé. Hosté se chovali, jako kdyby jim někdo zavázal oči a několikrát je zatočil kolem dokola. Po ukončení schůzky se důležité politici a hodnostáři rozloučili, potřásli si s prezidentem rukou a s železnou pravidelností odkráčeli přímo do přístěnku. Podle toho, jak se jednání

vyvíjelo, prezident hosta buď včas upozornil, nebo jej nechal tápat a celou situaci si s pobavením vychutnal.

Za největší dominantu Oválné pracovny považoval Herney amerického orla vetkaného do oválného koberce. V levém pařátu svíral olivovou ratolest a v pravém svazek šípů. Jen několik lidí zvenčí vědělo, že v dobách míru má orel hlavu otočenou doleva – k olivové ratolesti, a v době války ji otáčí směrem k šípům. O tom, jak tato zázračná proměna probíhá, se mezi personálem Bílého domu spekovalo celá léta. Tajemství směl znát jen prezident a správce Bílého domu. Pravda byla pozemsky nudná – v jedné ze suterénních místností byl druhý oválný koberec, a pokud bylo třeba, správce v noci jednoduše vyměnil mírový za válečný.

Herney se díval na orla s hlavou otočenou mírovým směrem a s úsměvem přemítal, zda by jej neměl vyměnit za jeho válečnou variantu, neboť to, co se chystal rozpoutat proti senátoru Sedgewicku Sextonovi, nebylo ničím jiným než malou válkou.

15

Delta Force je jedinou bojovou jednotkou armády Spojených států, které prezident při akcích zaručuje naprostou beztrestnost.

Rozhodnutím prezidenta číslo 25 jsou příslušníci Delta Force vyjmuti z právní odpovědnosti, což se vztahuje i na výjimku ze zákona číslo 1876 o ozbrojených silách (takzvaný Posse Commitatus Act, zakazující užití vojenské moci v civilních záležitostech). Příslušníci Delta Force jsou vybíráni z Jednotky rychlého nasazení, tajné organizace spadající do kompetence velení pro zvláštní operace ve Fort Braggu v Severní Karolíně. Jsou to trénovaní zabijáci nasazovaní jako specialisté do akcí na záchranu rukojmích a pro boj s tajnými nepřátelskými silami.

Zásahy Delta Force se většinou odehrávají za vysokého stupně utajení, a tak je samozřejmé, že tradiční postup, kdy rozkaz projde klasickou hierarchií rozhodovacích úrovní, je redukován a rozhodovací úroveň je zde pouze jediná. Celé akci velí takzvaný patron – osoba plně zodpovědná za řízení přidělené jednotky. Obvykle jde o vysoce postavenou vojenskou nebo politickou osobnost, muže nebo ženu, která má dostatečnou moc a vliv, aby byla schopna danou misi vést. Akce Delta Force jsou vždy přísně tajné, a to bez ohledu na to, kdo je řídí. Když akce skončí, příslušníci Delta

Force o nich nikdy nemluví – ani mezi sebou, ani se svým velícím důstojníkem z Jednotky rychlého nasazení.

Řídí se heslem: *Leťte. Bojujte. Zapomeňte.*

Tým Delta Force, který byl právě nasazen na osmdesáté druhé rovnoběžce ani neletěl, ani nebojoval. Pouze monitoroval situaci.

Pro Deltu-jedna to byla nejneobvyklejší mise, jakou doposud zažil, ale dávno si zvykl nedivit se tomu, oč byl žádán. V posledních pěti letech osvobozoval rukojmí na Středním východě, vyhledával, sledoval a likvidoval teroristické buňky ve Spojených státech, a dokonce se podílel na odstranění několika nebezpečných mužů a žen po celém světě.

Minulý měsíc použil on a jeho tým létajícího mikrorobota poprvé a s jeho pomocí vyvolal smrtelný srdeční záchvat u jistého jihoamerického drogového bosse. Mikrorobot byl opatřený titanovou jehlou tloušťky lidského vlasu, která obsahovala látku způsobující zúžení cév. Delta-dvě dostal zařízení do domu otevřeným oknem ve druhém patře, našel ložnici a vpravil jehlu do ramene spícího muže. Než se muž probudil s bolestí na prsou, byl již mikrorobot venku z domu. A ve chvíli, kdy manželka oběti telefonovala pro lékaře, letěl už celý tým na základnu.

Nebylo třeba vloupat se do domu. Nemuseli tam vůbec vstoupit.

Nastala smrt z přirozených příčin.

Byla to krása.

Další mikrorobot, nainstalovaný nedávno do kanceláře jistého významného senátora, zaznamenal velmi zajímavou schůzku, která skočila sexuální aktivitou. Delta-tým té misi žertem říkal „napíchnutí mezi nepřátelské linie“.

Ted' trávili desátý den v termálním stanu a monitorovali určený cíl. Delta-jedna byl připraven misi ukončit.

Zůstaňte v úkrytu.

Sledujte budovu – zevnitř i zvenčí.

Dojde-li k jakémukoli nečekanému vývoji, podejte hlášení patronovi.

Delta-jedna byl vycvičen tak, aby při plnění úkolů necítil žádné emoce. Když se ale poprvé dozvěděl, oč půjde tentokrát, pulz se mu znatelně zrychlil. Seznámení s misí bylo provedeno anonymně – prostřednictvím tajných elektronických cest a Delta-jedna se nikdy osobně nesetkal s patronem, který projektu velel.

Delta-jedna právě připravoval sušené proteinové jídlo, když jeho hodinky zapípaly společně s hodinkami zbývajících dvou druhů. Během několika sekund začal varovně blikat šifrovací komunikátor za jeho zády.

Otočil se od jídla a zdvihl ruční komunikátor. Druzí dva muži jej tiše pozorovali.

„Zde Delta-jedna,“ ohlásil se do mikrofonu.

Rozpoznávací zařízení ve sluchátku okamžitě identifikovalo obě slova, přiřadilo každému z nich referenční číslo, které pak zašifrovalo a odeslalo volajícímu přes satelit. Volající na druhém konci měl k dispozici obdobné zařízení, které čísla zpět odšifrovalo, pomocí slovníku s předem nastaveným náhodným výběrem je přeložilo a nakonec syntetickým hlasem zopakovalo. Celkové zpoždění mezi oběma stranami nepřekročilo osmdesát milisekund.

„Zde je patron,“ prohlásila osoba na druhé straně. Syntetický, bezpohlavní, robotický zvuk kódovacího komunikátoru zněl tajemně.

„Jaký je stav vaší operace?“

„Vše postupuje podle plánu,“ odpověděl Delta-jedna.

„Výborně. Mám čerstvé zprávy o časovém rozvržení. Informace bude zveřejněna dnes večer v osm hodin východního času.“

Delta-jedna zkontroloval čas. *Už jenom osm hodin.* Mise brzy skončí. To bylo povzbudivé.

„Naše záležitost se vyvíjí. Do hry vstoupila nová osoba.“

„Jaká nová osoba?“

Delta-jedna poslouchal. *Zajímavé. Někdo hraje vysokou hru.* „Myslíte, že se jí dá důvěřovat?“

„Je nutné bedlivě ji sledovat.“

„A pokud nastane nějaký problém?“

„Rozkazy zůstávají stále stejné,“ odvětil hlas na lince bez zaváhání.

16

Letoun F-14, který měl za úkol dopravit Rachel Sextonovou na tajné místo, byl na cestě již přes hodinu. Pod ním se prostíral nekonečný oceán a pevninu zahlédla mladá žena jen jednou – byly to Newfoundlandské ostrovy.

Proč to musí být zrovna voda? mračila se v duchu Rachel. Když jí bylo sedm let, probořila se při bruslení pod led. Nemohla se dostat nad hladinu a byla přesvědčená, že umře. Zachránila ji matka, která ji celou zmáčenou vytáhla ven. Pro malou holčičku to byl děsivý zážitek a od té doby neustále bojovala s fobií z vody. Otevřené chladné vodní plochy jí naháněly největší

hrůzu. Dnes, když nebylo v dohledu nic jiného než hladina Atlantiku, začínaly se jí zmocňovat staré děsy.

Zpočátku vůbec netušila, kam vlastně letí. Až když se pilot spojil s leteckou základnou v Thule, uvědomila si, jak daleko na sever už se dostali. *Jsmenad nad severním polárním kruhem?* Ta představa ji znervózňovala. *Kam mě to vezou? Co to NASA objevila?* Zanedlouho se modravá nekonečná pláň pokryla tisícem drobných zářivě bílých teček.

Ledovce.

Ledovce viděla jen jednou v životě – před šesti lety, když se s matkou vydaly na společnou cestu po Aljašce. Rachel přemlouvala matku k dovolené na pevnině a navrhovala bezpočet jiných míst, ale paní Sextonová byla neústupnou dámou z Nové Anglie a předsevzala si, že ze své dcery vychová silnou ženu. „Má milá,“ oznámila jí tehdy, „dvě třetiny planety jsou pokryty vodou a ty s ní dříve nebo později přijdeš do styku. Je načase, aby ses s tím vědomím naučila žít.“

Byla to jejich poslední společná cesta.

Katherine Wentworthová-Sextonová. Rachel znovu ucítila bodnutí osamělosti. Spolu s nepravidelnými nárazy větru, které útočily na letoun, se vynořovaly vzpomínky, bolestné jako vždycky. Naposledy spolu mluvily po telefonu ráno na Den díkůvzdání.

Rachel volala matce ze zasněženého letiště O'Hare v Chicagu. „Je mi to moc líto, mami,“ omlouvala se. „Vím, že jsme Díkůvzdání vždycky trávili společně, celá rodina. Mám obavy, že dnes se to poprvé nepovede.“

Matčin hlas zněl zdrceně. „Hrozně jsem se na tebe těšila.“

„Já na tebe taky, mami. Až si budete s tátou pochutnávat na krocanovi, vzpomeňte si na mě – zřejmě se zrovna budu krmit něčím nechutným na letišti nebo v letadle.“

Na druhé straně bylo chvíli ticho. „Otec nepřijede. Chtěla jsem ti to říct, až dorazíš domů. Prý má moc práce a zůstane ve svém washingtonském bytě.“

„Cože!“ Rachelin údiv se okamžitě změnil v pořádnou zlost. „Jak to! Je přece Den díkůvzdání a senát nezasedá! Má to domů slabé dvě hodinky. Měl by být s tebou!“

„Já vím. Ale říká, že je hrozně unavený a nechce se mu řídit. Rozhodl se strávit víkend zahrabaný v práci, kterou potřebuje dodělat.“

Nad prací? O tom Rachel dost pochybovala. Bude spíš zahrabaný v posteli s nějakou ženskou. Otcovy nevěry, i když velmi diskrétní, trvaly celé roky. Matka to dobře věděla, ale senátor měl pro své milostné aférky připravené neprůstřelné alibi a při sebemenším náznaku výčitek předvedl

ukázkovou scénu ublížené ctnosti. Paní Sextonová se nakonec rozhodla skrýt svou bolest pod maskou předstírané nevědomosti. Rachel jí radila, ať se s otcem rozvede, ale Katherine Wentworthová-Sextonová chtěla zůstat věrná slovu, které jednou dala. *Dokud nás smrt nerozdělí*, odpověděla své dceři. *Tvůj otec mě obdaril nádherným darem – tebou – krásnou a dokonalou dcerou. Jsem mu za to vděčná. A ze svých skutků se jednoho dne bude zodpovídat před vyšší instancí.*

Rachel stála na letišti a třásla se bezmocným vztekem. „To ale znamená, že zůstaneš na Den díkůvzdání sama!“ Cítila, jak se jí zdvihá žaludek nevolností. To, že otec opustil rodinu právě na Díkůvzdání, bylo hanebné i na jeho bezskrupulózní poměry.

„Už vím co,“ pokračovala paní Sextonová rozhodným hlasem. „Nemůžu tady nechat všechno to jídlo, aby se zkazilo. Vezmu ho tetě Anně. Vždycky nás na Den díkůvzdání zvala k sobě. Hned jí zavolám a domluví se s ní.“

Rachelin pocit provinění se ale zmenšil jen o maličko. „Dobře, mami, přijedu domů, jak nejrychleji to půjde. Mám tě moc ráda.“

„Bezpečný let, kočička.“

Byla už noc, asi půl jedenácté, když Rachel dovezl taxík klikatými serpentinami do luxusního sídla rodičů. Okamžitě pochopila, že se stalo něco zlého. Na příjezdové cestě stála tři policejní auta a několik novinářských vozů. Všechna okna svítila do tmy. S bušícím srdcem běžela k domu.

Na prahu vrazila do příslušníka virginské státní policie. Nemusel říct ani slovo, Rachel vše pochopila při pohledu na jeho zasmužilou tvář. Matka měla nehodu.

„Pršelo a děšť namrzal. Silnice číslo dvacet pět byla velmi kluzká. Vaše matka sjela do lesní strže. Zemřela na místě. Je mi to velmi líto.“

Otec se vrátil domů okamžitě, jakmile se to dozvěděl, a nyní pořádal v obývacím pokoji malou tiskovou konferenci. Stoicky oznámil světu, že jeho manželka zahynula při dopravní nehodě na cestě z oslavy Dne díkůvzdání, který trávila s rodinou.

Rachel stála celou dobu opodál neschopná pohybu a plakala.

„Přál bych si jedinou věc,“ sděloval otec reportérům tragickým hlasem. „Abych byl mohl strávit tyto dny doma. Nikdy by se to bylo nestalo.“

„Na tos měl myslet dřív!“ křičela později na otce a její nenávist rostla každým okamžikem.

Po té události se Rachel s otcem rozešla tak, jak to její matka nikdy nedokázala. Dlužno podotknout, že senátor si toho téměř nevšiml. Začal s horečnou aktivitou utrácet majetek zesnulé manželky, aby přesvědčil svou

stranu, že je vhodným kandidátem na prezidenta. Rachel se jeho kariérou vůbec nezabývala.

Od matčiny smrti uplynuly už tři roky a bylo paradoxně kruté, že v důsledku otcových úspěchů vedla Rachel velmi osamělý život. A to i přesto, že se od něj distancovala a nijak se tím netajila. Otcova prezidentská kampaň odsunula její sen o založení rodiny na neurčito. Rachel se úplně stáhla ze společenského života, aby se nemusela potýkat s nekonečným zástupem ambiciózních washingtonských ctitelů, kteří doufali, že si přátelsky nakloní potenciální „první dceru“ Spojených států.

Okolo F-14 se začínalo stmívat. Za polárním kruhem panoval čas zimy, období věčné tmy. Uvědomila si, že letí do nekonečné noci.

Jak čas ubíhal, sluneční paprsky pohasly docela a schovaly se za horizont. Letoun pokračoval dál k severu, odkud mu přicházel naproti jasný měsíc dorostlý do tří čtvrtí a zářivě se chvěl nad křišťálovým královstvím věčného ledu. Hluboko pod břichem F-14 se neznatelně vlnila hladina oceánu s myriádami ledovců, které se třpytily jako diamanty našité na temném sametu.

Konečně rozeznala nezřetelný obrys pevniny. Z oceánu se proti nebi tyčilo obrovské pohoří se sněhovými čepicemi. Velmi ji to překvapilo, čekala něco úplně jiného.

„Tak daleko na severu Grónska jsou hory?“ zeptala se udiveně pilota.

Byl překvapený stejně jako ona. „Zdá se, že ano,“ odpověděl.

Když se letoun otočil nosem dolů, zažila poprvé tajemný stav beztlíže. Přes clonu hučení v uších k ní doléhalo pravidelné pípání elektronického signálu v kokpitu. Pilot zřejmě zachytil naváděcí paprsek, který je dovede k místu přistání.

Když sestoupili do výšky devíti set metrů, objevil se pod nimi divoký, rozeklaný terén. Na úpatí hor se rozprostírala obrovská, půvabně zvlněná sněhová pláň. Plošina se táhla asi šestnáct kilometrů směrem k moři a tam končila v podobě strmých, téměř svislých ledovcových útesů omývaných studenými vodami oceánu.

V tu chvíli si Rachel všimla pozoruhodného úkazu. Bylo to něco, co ještě nikdy neviděla. Nejprve si myslela, že je to jen rozpustilá hra měsíčního světla, ale čím déle a soustředěněji upírala pohled k sněhovým polím, tím méně byla schopna říct, nač se to vlastně dívá.

Co to proboha je?

Přes plošinu se k pobřežnímu útesu, jeden vedle druhého, táhly tři rovnoběžné lesknoucí se pásy... Jako kdyby někdo štětkou namaloval na

sněhové pláni tři stříbřité dlouhé pruhy. Teprve z výšky sto padesáti metrů pochopila, o jakou optickou hříčku se jedná. Byly to hluboké průrvy, každá asi dvanáct metrů široká. Kdysi je naplnila voda, zmrzla v nich, a tak se vytvořily tři paralelní široké stříbrné kanály. Mezi nimi se vršily valy bílého sněhu.

Klesali na přistání, když letadlem začaly zmítat silné turbulence a pohazovaly jím sem a tam. Pilot se vši silou snažil udržet stroj pod kontrolou. Rachel cítila, jak se s těžkým lupnutím vysunul podvozek, ale stále neviděla přistávací dráhu. Teprve po chvíli rozeznala v dálce dvě řady blikajících světelek. S hrůzou si uvědomila, k čemu se pilot chystá.

„Neříkejte mi, že chcete přistát na ledu!“ vyjekla nevěřícně.

Muž neodpověděl a soustředil se na boj s větrem. Trhaně klesali a propadali se vzduchem k ledovému kanálu. Rachel cítila, jak jí útroby putují nahoru a dolů. Po obou stranách letadla se objevily sněhové břehy a narůstaly do výše. Zatajila dech. Bylo jasné, že sebemenší chybu zaplatí ona i pilot životem. Když zmítající se letadlo kleslo ještě níž, vibrace a otřesy náhle zmizely a stroj, chráněný z obou stran sněhovými valy, měkce přistál na ledu.

Pomocné zadní rakety s řevem zpomalovaly pohyb letounu. Popojeli ještě asi třicet metrů a zastavili přesně na červené čáře nastříkané na ledové ploše. Rachel vydechla úlevou.

Vpravo viděli jen a jen sněhový val – břeh ledového kanálu ozářeného měsíčním svitem. Pohled vlevo nabízel totéž. Před nimi běžel do daleka nekonečný ledový pás. Rachel připadalo, že přistáli na mrtvé planetě. Kromě červené čáry na ledě nebylo široko daleko vidět nejmenší stopu života.

Vtom uslyšela podivné zvuky přicházející z dálky – ohlašovaly, že se blíží nějaké vozidlo. Hluk zesílil a před nimi se objevil pásový sněhový traktor značky IceRover vířící sněh na ledové ploše. Vypadal jako ohromný hmyzí dravec z vědecko-fantastického románu, který se k nim hladově blíží, aby je omotal svou sítí. Vysoko na podvozku měl umístěnou kabinu z průhledného plastu a cestu si ozařoval několika světly.

Zastavil těsně vedle jejich letadla. Dveře průhledné kabiny se otevřely a objevil se muž zachumlaný od hlavy až k patě v nadýchané bílé kombinéze, která vzbuzovala dojem, že ho někdo napumpoval vzduchem.

Terminátor se chystá na setkání s králíčkem Azuritem, pomyslela si Rachel, ale zároveň si oddechla úlevou, že v tomto podivném světě žijí alespoň nějaké lidské bytosti.

Muž gesty naznačil, aby mu pilot otevřel poklop do kabiny. Dovnitř vrazil proud ledového vzduchu a roztřásl Rachel až do morku kostí.

Zavři ty zatracený dveře!

„Slečna Sextonová?“ zavolala zachumlaná postava do kokpitu. Podle přízvuku to byl Američan. „Vítám vás jménem NASA.“

Třásla se zimou. *Tisíceré díky.*

„Rozepněte si prosím bezpečnostní pásy, helmu nechte v letadle a vystupte. Máte nějaké otázky?“

„Ano,“ křikla Rachel. „Kde to k čertu jsem?“

17

Marjorie Tenchová, prezidentova poradkyně, byla vyzáblá klátivá kostra. Svou hranatou, komíhavou, sto osmdesát centimetrů vysokou postavou připomínala robota poskládaného z kloubů a končetin. Před nejistě se pohybující tělo vysouvala zažloutlý obličej s kůží podobnou pergamenovému listu se dvěma otvory pro bezvýrazné, netečné oči. V jedenapadesáti vypadla na sedmdesát.

Tenchová platila ve Washingtonu za politickou bohyni a všichni k ní vzhlíželi s úctou a bázní. Říkalo se, že její analytické schopnosti hraničí s jasnovidectvím a deset let strávených ve vedení zpravodajského oddělení ministerstva zahraničí její vražedně břitký a kritický úsudek ještě přiostrilo. Prozřetelnost nadělila Marjorie Tenchové mozek superpočítače, ale bohužel i jeho náтуру. Pronikavá politická inteligence se u ní snoubila s obtížně snesitelným chladem arktického ledovce a většina lidí prchala z jejího dosahu už po několika minutách. Prezident Zach Herney snášel její výstřední osobnost bez sebemenších potíží. Dobře věděl, že Marjoriein intelekt a veškeré její snažení směřují k jedinému cíli: dostat jej znovu do prezidentského křesla.

„Dobrý den, Marjorie. Co pro vás mohu udělat?“ prezident povstal od stolu v Oválné pracovně, aby poradkyni přivítal. Nenamáhal se nabídnout jí židli. Na ženy tohoto typu nedělají podobné zdvořilosti nejmenší dojem. Kdyby se chtěla posadit, dovedla by si to sakramentsky dobře zařídit.

„Prý chcete svolat veškerý personál na čtvrtou hodinu,“ začala hlasem, který po stovkách vykouřených cigaret zhrubl. „To je skvělé.“

Chvilí přecházela dlouhými kroky sem a tam a Herneymu se zdálo, že slyší, jak se jí v hlavě obrovskou rychlostí točí ozubená kolečka. Velmi si jí

cenil. Byla v Bílém domě jednou z mála zasvěcených a o objevu NASA věděla všechno. Její politický důvtip prezidentovi skvěle pomáhal při plánování dalších kroků.

„Koho dnes pošleme na tu debatu se Sextonem na CNN, aby se pocvičil? Začíná v jednu hodinu, že?“ odkašlala si.

Herney se usmál. „Myslel jsem na mladého tiskového mluvčího pro kampaň.“

Taktika otrávit zkušeného „politického lovce“ nějakým naprosto bezvýznamným pěšákem byla stejně stará jako televizní debaty.

„Mám lepší nápad.“ Tenchová upřela na prezidenta bezvýrazný pohled. „Co kdybych tam šla já?“

Herney sebou trhl. „Vy?“ *Co si ta ženská myslí?* „Marjorie, vy přece nikdy nekomunikujete s médii. Kromě toho, ten pořad se bude vysílat uprostřed dne. Když tam pošlu vás, svou poradkyni, co tím říkám voličům?“ Sám si odpověděl. „Že nevím kudy kam a že propadám panice.“

„Přesně tak.“

Herney si ji pozorně prohlížel. Ať byla Tenchová jakkoli schopná a její myšlení matematicky přesné, na světě nebyla moc, která by ho přiměla nechat ji vystoupit v pořadu CNN. Každému, kdo se na ni podíval, muselo být jasné, že může pracovat *pouze za scénou*. Byla to ošklivá žena, skoro děsivá. V žádném případě nešlo o typ, který by měl tlumočit prezidentova poselství národu.

„Půjdu já,“ opakovala znovu a tentokrát to nebyla otázka.

„Marjorie,“ snažil se prezident co nejelegantněji vycouvat, „pokud se v debatě CNN objevíte vy, budou Sextonovi lidé tvrdit, že se Bílý dům bojí. Jste příliš těžký kalibr. Vzbudíme dojem, že nevíme kudy kam.“

Tenchová beze slov přikývla a zapálila si cigaretu. „Čím zoufaleji budeme vypadat, tím lépe.“

V dalších šedesáti sekundách vysvětlila prezidentovi, proč by měl poslat do CNN právě ji a ne některého z bezvýznamných členů týmu. Když skončila, prezident jen překvapeně a beze slov zíral.

Marjorie Tenchová znovu předvedla svého politického génia.

18

Milneský ledový šelf je největší pevnou plovoucí krou na severní polokouli. Nachází se v Arktidě nad osmdesátou sedmou rovnoběžkou u

nejsevernějšího výběžku pobřeží ostrova Ellesmere. Je šest kilometrů široký a jeho tloušťka dosahuje v některých místech více než sto metrů.

Když se Rachel vyšplhala do průhledné kabiny sněhového traktoru, přijala s povděkem bundu a pár teplých rukavic, které na ni čekaly na sedadle, a s požitkem nastavila ruce teplému vzduchu z topných průduchů. F-14 zatím venku nastartoval motory a pojížděl po ledové ranveji.

Rachel se vydešeně zeptala. „Copak odlétá?“

Její nový společník právě vstrčil hlavu do kabiny a přikývl. „Ano. Směj zde zůstat jen vědci a nejnutnější počet lidí z týmu NASA.“

Letoun se vznesl k obloze bez slunce a Rachel obestřel pocit opuštěnosti a osamění, který mívají vzbouřenci, když je mateřská loď vysadí na pustém ostrově.

„Pojedeme. Ředitel NASA už čeká.“ Řidič poplácal svůj icerover po palubní desce.

Rachel pozorovala stříbrnou cestu před sebou a přemítala, proč je tady sám ředitel NASA.

„Držte se,“ křikl řidič a trhl několika pákami. Stroj si skřípavě povzdychl, otočil se na místě o devadesát stupňů jako pásový tank a stanul proti vysokému sněhovému břehu.

Rachel zvrátila hlavu, ale vrcholek valu neviděla. *Přece se nechce pustit nahoru...*

„Ať žije rock and roll!“ zavýskl řidič, pustil spojku a vozidlo se vyřítilo přímo ke stěně. Dívka tiše zasténala a vši silou se chytla sedadla. Na úpatí stěny se ozubené pásy zakously do sněhu a stroj začal šplhat do výšky. Rachel si byla jistá, že se každou chvíli musí překotit, ale k jejímu velkému překvapení zůstávala kabina stále ve stejné poloze.

Když se konečně přehoupli přes hranu vysokého valu, řidič zastavil a pyšně se podíval na sinalou spolujezdkyni. „To bylo, co! Obyčejný teréňák by to nikdy nedokázal! Vzali jsme vyrovnávací a nárazový systém z robota, který pochodoval po Marsu, a namontovali jsme ho do tohohle bobečka. Funguje to úžasně!“

Rachel uvolnila prsty s křečovitě sevřenými bezkrevnými kotníky a zmohla se jenom na chabé přikývnutí. „Nádherně.“

Na vrcholku ledového břehu se jim otevřel neuvěřitelný pohled. Před nimi se zdvíhal další sněhový val, ale za ním všechny terénní nerovnosti náhle končily a mírně se svažující ledové pole běželo do daleka, aby se hadí smyčkou přimklo k horám na obzoru. Třpytivou neposkvrněnost ozářenou měsícem nic nerušilo.

„Milneský ledový šelf,“ rozmáchl se řidič směrem k horám. „Tamhle začíná a sbíhá sem dolů. Teď jsme v jeho široké deltě.“

Nastartoval motor a znovu se vydali na cestu – tentokrát dolů ze svahu. V korytě překročili druhou ledovou řeku a vyšplhali na další břeh. Když zdolali i ten a sklouzli po jeho vnější straně, ocitli se na hladké ledové pláni a s tlumeným křupáním postupovali kupředu.

Nikde kolem Rachel nic neviděla. „Jak daleko pojedeme?“ ptala se.

„Asi tak dva a půl kilometru.“

Zdálo se jí to příliš. Vítr neustále narážel prudkými poryvy do stroje, jako kdyby ho chtěl smést zpátky, odkud přijel, a rachotil krytem plastové kabiny.

„Tohle je katabatický vítr,“ křičel řidič do poryvů. „Je tady skoro pořád. Měla byste si na něj zvyknout.“ Vysvětlil dívce, že v této oblasti vichřice téměř nikdy neustává. Říká se jí katabatický vítr, což je původně řecký výraz pro vítr vanoucí z hor. Vzniká jako důsledek proudění těžkého studeného vzduchu, který stéká dolů po povrchu ledovce jako dravá řeka. „Tohle je jediné místo na světě,“ dodal s úsměvem, „kde zamrzlo i samotné peklo.“

O několik minut později se v dálce vynořila rozmazaná silueta rozlehlé bílé stavby ve tvaru kupole, která vyrůstala z ledu. Rachel si promnula oči. *Co to je?*

„Tady bydlí eskymáčtí obři,“ zažertoval její společník.

Rachel si stavbu upřeně prohlížela. Vypadala jako zmenšenina astronomické kupole v Houstonu.

„NASA to tady postavila před deseti dny,“ oznámil muž. „Je to mnohostupňový nafukovací plexi-poly-sorbit. Jednotlivé díly se nafouknou, připevní se jeden ke druhému a ukotví do ledu skobami a lany. Vypadá to jako obyčejný velký stan, ale je to prototyp přenosného obydlí, které NASA vyvinula pro mise na Marsu. Doufáme, že jednou se bude používat ve vesmíru. Říkáme tomu vesmírné obyglú.“

„Jakže? Obyglú?“

„No, ano. Je to vlastně takové speciální iglú, obyvatelné kdekoli ve vesmíru.“

Rachel se s úsměvem zahleděla na podivnou přibližující se stavbu. „A protože na Marsu lidi ještě nebydlí, dali si ti, co pracují v NASA, dostaveníčko tady, aby vyzkoušeli, jak se v tom vašem obyglú bude spát?“

Muž se rozesmál. „Já osobně bych dal přednost Tahiti, ale o místě nasazení bohužel rozhodovali jiní.“

Rachel pozorovala budovu s rostoucí nejistotou. Strašidelný, šedavě bílý obrys se ostře rýsoval proti tmavé obloze. Přijeli k bočnímu vchodu. Dveře se právě otevřely a vypustily do tmy kužel světla. Ven vyšla hromotlucá postava v černém vlněném svetru, který svou huňatostí umocňoval dojem, že se k nim blíží medvěd.

Věděla přesně, kdo to je: Lawrence Ekstrom, ředitel NASA.

Řidič se k ní s úsměvem naklonil. „Nenechte se zmást tím, jak je veliký. Ve skutečnosti je neškodný jako malé koťátko.“

Spíš jako tygr, pomyslela si. Říkalo se, že Ekstrom bez milosti ukousne hlavu každému, kdo stojí v cestě jeho snům.

Sešplhala z kabiny iceroveru na ledovou zem a vítr se do ní opřel takovou silou, že ji málem odnesl. Přitáhla si bundu těsně k tělu a v předklonu se prodírala ke kupolovité stavbě.

Ekstrom jí šel naproti s medvědí tlapou v rukavici napřaženou k pozdravu.

„Vítejte, slečno Sextonová. Děkuji, že jste přijela.“

Rachel nejistě přikývla a pokusila se překřičet řvoucí vítr. „Popravdě řečeno, pane, neměla jsem na vybranou.“

O kilometr dál, na tomtéž ledovci, sledoval Delta-jedna dalekohledem s nočním viděním, jak Ekstrom vede Rachel do kupole.

19

Lawrence Ekstrom, ředitel NASA, byl obrovitý muž, který zevnějškem připomínal severské bohy – byl stejně neotesaný a brunátný jako oni. Baňatý nos měl protkaný modrými žilkami, světlé, narezlé vlasy ostříhané po vojensku na ježka, obočí sršaté. Víčka mu po několika probdělých nocích otekla a ztěžkla.

Během své kariéry si vydobyl uznání jako letecký a kosmický stratég. Než byl jmenován do současné pozice, pracoval jako poradce v Pentagonu. Předcházela ho pověst mrzouta fanaticky oddaného každému projektu, do kterého se pustí.

Vedl Rachel do útrob obyglů. Napříč prostorem byla pevně natažena kovová lanka a na nich zavěšené průhledné plastové fólie, které vnitřek stavby rozdělovaly na menší sektory a vytvářely v něm složitou spleť chodeb a provizorních místností. Podlahu stavba neměla – kráčeli po umrzlém ledu, na kterém byly tu a tam rozmístěny gumové rohože. Minuli

část vyhrazenou pro ubytování, tvořenou jednoduchými kóji na spaní a lemovanou chemickými záchody.

Rachel s úlevou zaznamenala, že je zde teplo, ale vzduch byl těžký směsicí nezaměnitelných pachů, které se okolo člověčího společenství vznášejí ve všech uzavřených prostorech. Odkudsi sem zaléhalo tlumené vrnění generátoru, který napájel holé žárovky zavěšené u stropu.

Ekstrem svižně kráčet vedle dívky. „Slečno Sextonová,“ zavrčel, „budu k vám upřímný.“ Z tónu hlasu se dalo vyčíst leccos, ale rozhodně ne potěšení, že se s ní setkává. „Jste zde proto, že si to přeje prezident. Zach Herney je můj osobní přítel a vášnivý podporovatel NASA. Respektuji ho. Vděčím mu za mnoho. A důvěřuji mu. Nezpochybňuji jeho přímé příkazy, ani když s nimi nesouhlasím. Ale pro pořádek vám chci říct, že nejsem nijak nadšený, že vás tady vidím.“

Rachel nevěřila vlastním uším. Kvůli takovému přivítání sem letěla tři tisíce kilometrů? Společenské konvence a úcta k pracujícím ženám byly tomuhle obrovi naprosto lhostejné.

„Nic ve zlém, pane, také bych vám ráda něco řekla. I já jsem tady z prezidentova rozkazu a ze své dobré vůle. Prezident mi dokonce ani neřekl, jaké budou mé úkoly.“

„Výborně,“ zahučel Ekstrem. „Takže můžeme mluvit otevřeně.“

„Už jste mi předvedl skvělý začátek.“

Zdálo se, že Ekstrem při Rachelině odpovědi maličko nadskočil. Na chvíli zvolnil krok a zpod těžkých víček na ni vrhl pozorný pohled. Pak si zhluboka vzdychl, vrátil se ke svižnému tempu chůze a smířlivějším hlasem vysvětloval: „Měla byste vědět, že jste byla k tajnému projektu NASA přizvána proti mé vůli. Mé důvody jsou zřejmé: Pracujete pro NRO, jehož ředitel neustále označuje pracovníky NASA za užvaněné děti; jste dcerou muže, který dělá všechno pro to, aby můj úřad zničil. Tohle by měl být hvězdný okamžik NASA. Moji lidé si za poslední dobu užili spoustu kritiky a zaslouží si trochu slávy a obdivu. Kvůli vašemu otci a jeho neustálému štvání a zpochybňování jsme v politické situaci, kdy si nemůžeme dovolit vystoupit do světla reflektorů sami. O místo na slunci se budeme muset dělit s nějakými soukromými vědci a s dcerou muže, který se nás neustále snaží špinit.“

Rachel se chtělo vykřiknout: *Ale já nejsem senátor Sexton!* Okamžitě si však uvědomila, že tohle není dobrá chvíle pro politickou debatu, a tak jenom suše odvětila: „Nejsem tady, abych si – jak říkáte – užívala světla reflektorů, pane.“

Ekstrom se na ni znovu upřeně zadíval. „Možná že nebudete mít jinou možnost.“

Ta poznámka ji překvapila. Prezident se sice nezmínil, že by měla vystoupit na veřejnosti, ale William Pickering ho podezíral, že si chce z Rachel udělat politickou zbraň. „Chci vědět, proč jsem tady,“ prohlásila kategoricky.

„Nemám tušení.“

„Cože?“

„Prezident mě požádal, abych vám hned po příjezdu ve stručnosti vyličil vše podstatné o našem objevu. Ale jakou roli vám v celém tom cirkuse přidělil, to opravdu nevím.“

„Můžete mi tedy o tom objevu něco říct? Vím jen, že nějak souvisí s Pozorovacím systémem Země.“

Podíval se na ni úkosem. „Kolik toho o něm víte?“

„Vím, že je tvořen pěti satelity, které monitorují různé jevy na Zemi. Na základě pozorování se provádí mapování oceánů, analýza geologických zlomů, stupeň tání polárních ledovců, lokalizace nalezišť fosilních paliv...“

„Fajn,“ pokývl Ekstrom, aniž by ho Racheliny vědomosti jakkoli ohromily. „Slyšela jste i o nejnovější technologické části, která byla k Pozorovacímu systému Země připojena? Jmenuje se Polar Orbiting Density Scanner – PODS.“

Přikývla. Polární orbitální snímač hustoty měl získávat data, která by pomohla zjišťovat a měřit důsledky globálního oteplování země. „Pokud vím, PODS měří tloušťku a tvrdost ledovcových polárních čepiček. Je to tak?“

„V podstatě ano. Za pomoci určitého spektrálního pásma měří směsnou hustotu rozsáhlých oblastí a vyhledává anomálie – místa, kde dochází k vnitřnímu tání ledovce, kde se objevuje sněhová kaše a kde se tvoří velké trhliny. Zkrátka, hledá indikátory globálního oteplování.“

Rachel znala princip, na němž snímač hustoty pracoval. Satelity NRO využívaly jeho obdobu při vyhledávání odchylek hustoty pod povrchem země pomocí podzemních ultrazvukových vln. Tato měření jim sloužila k lokalizaci masových hrobů ve východní Evropě, kde stále ještě probíhaly etnické čistky.

Ekstrom pokračoval: „Před dvěma týdny se snímač hustoty pohyboval nad tímto ledovým šelfem a zaznamenal neobvyklou, velmi překvapivou anomálii v hloubce šedesáti metrů pod povrchem. Vypadalo to jako amorfní koule o průměru tři metry a pevně to vězelo v ledu.“

„Vodní kapsa?“ navrhla Rachel.

„Ne, nebyla to tekutina. Ta anomálie měla kupodivu větší hustotu než okolní led.“

„Nějaký balvan?“

„V podstatě ano,“ přikývl Ekstrom.

Rachel čekala, zda přijde nějaká pointa, ale zdálo se, že žádná nebude. *Jsem tady proto, že NASA našla veliký balvan v ledu?*

„Zpočátku nás to moc nevzrušovalo, ale když PODS spočítal hustotu horniny, viděli jsme, že jde o něco velmi neobvyklého. Okamžitě jsme sem poslali zvláštní tým, aby tu věc analyzoval. Ukázalo se, že hornina pod ledem má daleko větší hustotu než cokoli, co se na Ellesmerském ostrově vyskytuje. Má dokonce vyšší hustotu než všechny horniny v okruhu šesti set padesáti kilometrů.“

„Chcete říct, že tu věc sem něco dopravilo?“ Rachel se podívala na ledovou podlahu a zkoušela si představit, že někde v hloubce pod ní leží obrovský balvan.

Ekstrom se zatvářil pobaveně. „Ta věc váží víc než osm tun. Je pohřbena pod šedesáti metry pevného ledu, což znamená, že tam musí být déle než tři sta let.“

Stále kráčeli velmi rychle. Právě došli na konec dlouhé úzké chodby a prošli mezi dvěma ozbrojenými muži NASA, kteří tady drželi stráž. Rachel se na Ekstroma unaveně podívala. „Určitě existuje nějaké logické vysvětlení, jak se sem ten balvan dostal, ne? ... Není mi jasné, proč s tím vším děláte tolik tajností.“

„Ano, vysvětlení samozřejmě máme,“ odpověděl Ekstrom s kamennou tváří. „To, co polární snímač hustoty našel, je meteorit.“

Rachel se zastavila a udiveně opakovala. „Meteorit?“ Zaplavila ji vlna zklamání. Proč kolem toho nadělají takový humbuk? K čemu ty tajnosti? A ty prezidentovy pompézní řeči. *NASA udělala objev, který má obrovskou vědeckou cenu. Objev nepředstavitelného významu... Objev, který vynahradí každický dolar utracený ve vesmíru...* Co si ten Herney vůbec myslí?! Pravda, meteority jsou sice vzácné, ale NASA jich objevila už stovky.

Ekstrom se před ní narovnal v celé své medvědí výšce. „Tenhle meteorit je jeden z největších, které kdy byly objeveny. Myslíme si, že je to úlomek z většího meteoritu, který dopadl do Severního ledového oceánu v osmnáctém století. Pravděpodobně se odlomil z mateřského tělesa, přistál na Milneském šelfu a během následujících tří set let jej pohřbil sních a led.“

Rachel se zamračila. Narůstalo v ní podezření, že se stane svědkem nafouknuté reklamní bubliny, kterou vyrobila NASA ve spolupráci s Bílým domem v zoufalé snaze udělat ze zajímavého objevu převratné vítězství.

„Nezdá se, že by vás to ohromilo,“ poznamenal Ekstrom.

„Čekala jsem něco... jiného.“

Ekstromovo sršaté obočí se zachmuřilo. „Meteorit takové velikosti se najde jen zřídka, slečno Sextonová. Jenom jeden nebo dva na světě jsou větší.“

„To si uvědomuji, ale přesto...“

„Velikost meteoritu není to hlavní, co nás tak vzrušilo.“

Překvapeně vzhlédla.

„Dovolte, abych své vyprávění dokončil. Jak za chvíli sama uvidíte, má tento meteorit určité zvláštnosti, které doposud nebyly objeveny na žádném jiném meteoritu, ať velkém nebo malém.“ Pokynul rukou směrem do chodby. „Teď vám představím někoho, kdo je povolanější než já a všechno vám vysvětlí.“

Rachel byla zmatená. „Někdo povolanější než ředitel NASA?“

Ekstrom na Rachel pevně upřel seversky modré oči. „Ano, povolanější, slečno Sextonová, protože je to civilista. Vy, jako profesionální analytička, jistě dáte přednost nezaujatému zdroji.“

Zásah. Jedna nula pro Ekstroma.

Kráčela za jeho rozložitými zády na konec úzké chodby, kde visel závěs z těžké černé látky. Tlumený hovor mnoha hlasů, který se zpoza něj linul, zněl ozvěnou, jako kdyby vycházel z obrovské jeskyně.

Ekstrom beze slov odtáhl závěs stranou. Rachel přimhouřila oči oslepené prudkým světlem a nejistě pokročila do blyštivého prostoru. Když oči přivykly jasu a rozhlédla se po obrovské místnosti, strnula údivem.

„Dobrý Bože“, zašeptala. „Co je to za podivné místo?“

20

CNN má po celém světě dvě stě dvanáct studií. Všechna studia jsou přes satelit napojena na světové vysílací centrum Turner Broadcasting System v Atlantě a jedno stojí i nedaleko Washingtonu, D. C.

Byla jedna hodina čtyřicet pět minut po poledni, když limuzína senátora Sedgewicka Sextona zastavila na parkovišti studia. Sexton vystoupil z auta

a kráčel ke vchodu. Cítil se skvěle. Uvnitř jej i Gabrielu přivítal obtloustlý moderátor s profesionálně širokým úsměvem.

„Vítejte, senátore Sextone. Mám skvělou zprávu.“ Významně se zašklebil. „Konečně víme, kdo bude vaším protivníkem. Určitě dodá debatě štávu.“ Pokynul rukou k prosklené stěně, za níž se nacházelo vlastní studio.

Sexton se podíval směrem, kterým muž ukazoval, a ohromeně strnul. Oparem cigaretového kouře na něj upíral pohled nejošklivější obličej americké politické scény.

„Marjorie Tenchová?“ vyhrkla Gabriela. „Co tady dělá?“

Sexton neměl tušení, ale fakt, že se tady objevila zrovna ona, ho rozveselil. Bylo to jasné znamení, že prezident je v zoufalé situaci. Proč by jinak posílal do první linie svou zkušenou poradkyni? Prezident Herney vyrukoval s těžkým kalibrem a Sextonovi to přišlo velmi vhod.

Čím významnější protivník, tím větší bude prezidentova porážka.

Senátor nepochyboval, že Tenchová bude záluďným a tvrdým oříškem, ale když si ji prohlížel, nemohl se zbavit dojmu, že prezident udělal velkou chybu. Marjorie Tenchová byla skutečně velmi ošklivá. V této chvíli seděla shrbená v křesle, kouřila a pravá ruka s cigaretou se jí malátně a v pomalém tempu, pohybovala k tenkým rtům a zpět. Připomínala kudlanku nábožnou, která požírá samečka.

Kristepane, pomyslel si Sexton, to je ale ksicht!

Senátor už několikrát viděl zažloutlý obličej Tenchové v časopisech. Nikdy nemohl uvěřit, že se dívá na jednu z nejmocnějších tváří ve Washingtonu.

„Nelíbí se mi to,“ zašeptala Gabriela.

Sexton ji neposlouchal. Jemu se celá situace naopak líbila čím dál víc a klání mu bezpochyby otevře úžasné možnosti. Pohledný seriálový zevnějšek mu vedle šeredného obličej Tenchové poskytne jasnou výhodu. Ještě slibnější byl všeobecně známý názor prezidentovy poradkyně na jednu z klíčových otázek debaty. Marjorie byla přesvědčená, že Spojené státy si mohou v budoucnu zachovat vedoucí roli pouze prostřednictvím technologické převahy. Zaníceně obhajovala výzkum v oblasti pokročilých technologií a otevřeně fandila NASA. Mnoho lidí věřilo, že právě ona vyvíjí na prezidenta tlak, aby tak oddaně podporoval upadající vesmírnou agenturu.

Sextona napadlo, jestli tady Tenchová náhodou není za trest – za všechny své špatné rady. Nechystá se ji prezident předhodit vlkům?

Gabriela Asheová pozorovala senátorovu protivnici skleněnou výplní s rostoucí úzkostí. Ta žena je neuvěřitelně chytrá a její nasazení do debaty

nikdo nečekal. Gabrieliny instinkty vyzváněly na poplach. Na první pohled by se zdálo, že prezident udělal chybu, když poslal proti Sextonovi právě ji. Jenže prezident není žádný hlupák. Gabriele něco napovídalo, že tenhle televizní pořad by mohl pro senátora skončit pohromou.

Věděla, že Sexton se teď bláznivě raduje a že jejím radám nebude naslouchat. Pokud jej přepadl jeden z jeho záchvatů nadutosti, nebyla s ním řeč. Zvolit NASA jako úhelný kámen prezidentského volebního boje byl velmi chytrý tah, ale zdálo se, že v poslední době to Sexton s neústupností a tvrdostí trochu přehání. Mnozí kandidáti byli v podobných kampaních poraženi jen proto, že se rozhodli k drtivému úderu ve chvíli, kdy byl čas na zmírnění tempa.

Moderátor se na nadcházející krvavý boj otevřeně těšil. Otočil se k Sextonovi a požádal ho: „Pojďte, senátore, připravíme vás.“

Gabriela ho ještě stihla zatahat za rukáv. „Vím, co si myslíte,“ zašeptala. „Ale držte se raději při zdi a nepřehánějte to!“

„Já a přehánět?“ zazubil se na ni Sexton.

„Nezapomeňte, že ta ženská ví moc dobře co dělat.“

Sexton se usmál. „To já taky.“

21

Hlavní sál obyglů připomínal jeskyni. Působil by podivným dojmem kdekoli na zeměkouli, natož na arktickém ledovcovém šelfu. Rachel Sextonová stále nechápala, jak se tady rozložitá stavba ocitla a kde se v ní vzala ona sama.

Zaklonila hlavu a prohlížela si futuristickou klenbu tvořenou bílými, vzájemně se překrývajícími trojúhelníkovými bloky. Stěny se svažovaly ke kruhové podlaze z tvrdého ledu, po jejímž obvodu stály jako vojáci na stráži silné halogenové lampy natočené ke stropu a osvětlovaly vnitřní část ostrým bledým světlem. Prostor vzbuzoval dojem obrovského sanatoria.

Po ledové podlaze se táhly černé pěnové běhouny a vytvářely pěšiny mezi obrovským počtem přenosných vědeckých pracovních stanic. Uprostřed nejrůznějších elektronických zařízení bylo zabráno do práce třicet nebo čtyřicet lidí z NASA a vzrušeně diskutovali.

Rachel okamžitě zaznamenala elektrizující atmosféru, která zde panovala – bylo to nadšení z nového objevu.

Když ji Ekstrom vedl do zadní části dómu, řada lidí ji poznala a Rachel na nich viděla překvapené pohoršení. Ve vzduchu vibroval nesouhlasný šepot.

Není to dcera senátora Sextona?

Co TA tady dělá?

Nedokážu uvěřit, že se s ní Ekstrom vůbec baví!

Nijak by ji nepřekvapilo, kdyby od stropu visely hadrové vúdú panenky představující jejího otce se špendlíky zapíchanými do těla. Ale nepřátelství nebyla jediná emoce, kterou kolem sebe cítila. Odevšad vyzařovalo i přesvědčení, že NASA bude mít poslední slovo a zvítězí.

Ekstrom zamířil ke stolu, na kterém stálo několik počítačů. Zády k nim seděl osamělý muž. Svým oblečením se na první pohled lišil od lidí z NASA vybavených jednotnými kombinézami. Měl na sobě černý rolák, volné manšestráky a těžké námořnické boty.

Ekstrom požádal Rachel, aby počkala, přistoupil k neznámému a prohodil s ním pár vět. Ten souhlasně přikývl a začal počítače vypínat. Ekstrom se otočil zpět k Rachel.

„Ted’ se vás ujme pan Tolland. Je to jeden z civilních vědců, které prezident oslovil. Určitě si spolu budete rozumět. Později si s vámi znovu promluví.“

„Děkuji.“

„Předpokládám, že o Michaelu Tollandovi už jste slyšela.“

Rachel pochybovačně pokrčila rameny. Její mozek se stále zaobíral neobyčejným interiérem obyglů. „Ne, myslím, že mi to nic neříká.“

Muž v roláku se k ní s úsměvem otočil. „Nic vám to neříká?“ Jeho hlas zněl zvučně a přátelsky. „To je ta nejlepší zpráva za celý den. Znamená to, že mám jedinečnou šanci udělat na vás skvělý první dojem.“

Rachel se na něj podívala a ztuhla. Okamžitě ho poznala. Znala ho celá Amerika.

„Ach tak, vy jste *ten* Michael Tolland,“ začervenala se a potřásla si s ním rukou.

Když jí prezident řekl, že povolal prvotřídní civilní vědce, aby prověřili objev, představovala si skupinku seschlých potrhých individuí s počítačkami s monogramem. Michael Tolland byl pravý opak. V současnosti platil za jednu z nejpoblárnějších vědeckých celebrit Spojených států. Každý týden komentoval dokumentární seriál *Čarovné moře*, ve kterém předváděl divákům zajímavé úkazy ze života oceánů – podmořské sopky, třímetrové mořské červy, zabijácké přílivové vlny. Média ho označovala za kombinaci Jacquesa Cousteaua a Carla Sagana.

Všeobecně se velebily jeho vědomosti, skromnost, nadšení a touha po dobrodružství. To vše vystřelilo *Čarovné moře* na vrchol žebříčku sledovanost. Mezi dámskou částí diváků získal Tollandovi popularitu drsný půvab a skromné vystupování.

„Těší mě, pane Tollande,“ zamumlala, „jsem Rachel Sextonová.“

Tolland se usmál milým, trochu pokřiveným úsměvem. „Dobrý den, Rachel. Říkejte mi Miku.“

Rachel náhle nevěděla, co odpovědět. Její číse zážitků přetekla. Nových dojmů bylo příliš mnoho: obyglú, meteorit, spousta tajemství a najednou stojí tváří v tvář televizní hvězdě. Pokusila se vzchopit. „Překvapuje mne, že tady potkávám právě vás. Když mi prezident řekl, že přizval civilní vědce, aby potvrdili závěry NASA, čekala jsem...“ odmlčela se.

„Opravdové vědce?“ zazubil se Tolland.

Rachel se zahanbeně začervenala. „Ne, tak jsem to nemyslela.“

„Nedělejte si s tím hlavu. Tyhle řeči slyším od chvíle, kdy jsem sem vstoupil.“

Ekstrom se omluvil s tím, že se objeví později.

Tolland se zvědavě obrátil k Rachel: „Ekstrom mi říkal, že senátor Sexton je váš otec.“

Rachel přikývla. *Bohužel.*

„A vy jste Sextonův špión v předních liniích protivníka?“

„Bojové linie nejsou vždycky tam, kde si myslíme, že jsou.“

Následovala chvilka trapného ticha.

„Řekněte mi,“ začala potom Rachel hovor, „co dělá světoznámý oceánolog na ledovci ve společnosti vesmírných vědců NASA?“

Tolland se usmál. „Nějaký chlápek, co vypadal skoro jako prezident, mě požádal o službičku. Už jsem ho chtěl poslat do háje, ale místo toho ze mě nějak vyletělo: ‚Ach ano, pane.‘“

Rachel se zasmála – poprvé od dnešního rána. „Mám stejnou zkušenost. Vítejte v klubu.“

Často se stává, že známí lidé vypadají na obrazovce větší, než jsou ve skutečnosti. S Michaelem Tollandem to bylo právě naopak. Byl vysoký, hnědé oči měl stejně ostrážité a dychtivé jako v televizi a v hlase mu zněla tatáž skromná vřelost a nadšení. Byl to ošlehaný, asi pětáctýřetiletý atletický chlapík s výraznou bradou a tmavou hřívou, jež mu neustále neposlušně padala do čela. Choval se s nenuceností, která vzbuzovala dojem sebejistoty. Když si s Rachel potřásl rukou, přesvědčila ji mozolnatá dlaň, že to není typický měkký televizní panák, nýbrž zkušený námořník a vědec úzce svázaný s praktickým výzkumem.

„Upřímně řečeno,“ vysvětloval Tolland trochu stydlivě, „myslím, že mě sem pozvali spíš kvůli mému televiznímu image než kvůli vědeckým kvalitám. Prezident mě požádal, abych tady pro něj natočil dokumentární film.“

„Dokumentární film? O meteoritu? Ale vy jste přece oceánograf!“

„Přesně to jsem mu řekl. A on na to, že neví o žádném dokumentaristovi, který by se zabýval meteority. A že moje osoba dodá celému objevu důvěryhodnost. Plánuje odvysílat můj dokument dnes večer jako součást velké tiskové konference, na níž objev oznámí.“

Prezident si z něj udělá V. I. P. mluvčího. Bylo poučné vidět důvtipné politické manévrování Zacha Herneyho v praxi. NASA se často vyčítalo, že je ve svých komentářích příliš rozvláčná. Tentokrát to nehrozilo. Prezident mistrně vybral jako mluvčího vědce, kterého Amerika dobře zná a jemuž ve vědeckých otázkách plně důvěřuje.

Tolland ukázal k vzdálené straně obýglí, kde se připravoval prostor pro tiskovou konferenci. Byly tam nainstalované televizní kamery, reflektory, dlouhý stůl s několika mikrofony. Na ledu ležel modrý koberec a na stěnu kdosi právě zavěšoval americkou vlajku.

„Připravuji se na dnešní večer,“ vysvětloval. „Ředitel NASA a několik předních vědců se přes satelit připojí do přímého přenosu z Bílého domu a zúčastní se prezidentova vysílání.“

To je dobře, pomyslela si Rachel a potěšilo ji, že Zach Herney nechce spolknout veškerou slávu objevu sám a postoupí NASA určitý podíl.

Podívala se na Tollanda a povzdechla si: „Tak, to bychom měli. Ale ještě pořád nevím, co je na tom vašem meteoritu tak úžasného. Řekne mi to konečně někdo?“

Tolland zdvihl obočí a zatvářil se záhadně. „Bude lépe, když to uvidíte na vlastní oči, než abych vám to vysvětloval.“ Vybídl Rachel, aby šla za ním k vedlejšímu pracovišti.

„Tamhleten chlapík má spoustu vzorků, které vám může ukázat.“

„Vy máte vzorky?“

„Ano. Několik jsme jich odebrali. Pravda je taková, že NASA si význam objevu uvědomila až ve chvíli, kdy získala vzorky z jeho jádra.“

Bez nejmenšího tušení, co ji čeká, kráčela za Tollandem. Pracoviště vypadalo opuštěně. Na stole posetém vzorky kamenů, posuvnými měřidly a nejrůznějšími diagnostickými pomůckami stál hrnek kávy, ze kterého se kouřilo.

„Marlinsone!“ zavolal Tolland a rozhlížel se okolo. Žádná odpověď. Zklamaně se otočil k Rachel. „Možná se ztratil, když šel hledat mléko do

kávy. Dělal jsem s ním postgraduál na Princetonu a je naprosto nemožný. Dokáže se ztratit i ve vlastní ložnici. A takový chlap dostane Národní cenu za astrofyziku! Představte si to!“

Rachel měla pocit, že hrozně pomalu chápe. „Myslíte opravdu Marlinsona? Slavného Corkyho Marlinsona?“

Tolland se rozesmál. „Jasně, přesně toho!“

Ohromilo ji to. „Corky Marlinson je *tady*?“ Marlinsonovy teorie o gravitačních polích byly mezi vesmírnými inženýry NRO velmi obdivovaným a často skloňovaným pojmem.

„Marlinson je další z prezidentových civilních vědců?“

„Ano, jeden z těch *opravdových*.“

Opravdový, ano, to sedí, pomyslela si Rachel. Corky Marlinson byl stejně vynikající jako uznávaný.

„Neuvěřitelné na Corkym je,“ pokračoval Tolland, „že vám dokáže odříkat na milimetr přesně vzdálenost Alfa Centauri od Země, ale neumí si uvázat kravatu.“

„Nosím motýlky!“ ozval se za nimi hluboký nosový dobromyslný hlas. „Na módu shlížím z patra, Miku. To vy z Hollywoodu nikdy nemůžete pochopit!“

Když se Rachel s Tollandem otočili, vynořil se Corky Marlinson za horou přístrojů. Byl zavalitý, skoro tlustý. Kulatýma očima a rozježenými řídnoucími krátkými vlasy připomínal mopse. Došel k nim.

„Kristepane, Miku, ty si nedáš pokoj! Jsme na pitomém severním pólu a ty dokážeš i *tady* sehnat takovou nádhernou ženskou. Měl jsem jít taky do televize a stát se hvězdou!“

Michaela Tollanda spontánnost projevu trochu vyvedla z míry. „Slečno Sextonová, omluvte prosím doktora Marlinsona. Oč méně je taktní, o to větší má znalosti o různých vesmírných nesmyslech.“

Corky se na Rachel usmál. „Je mi opravdu potěšením, madam. Nezachytil jsem vaše jméno.“

„Rachel,“ odpověděla. „Rachel Sextonová.“

„Sextonová?“ Corky si laškovně odfrkl. „Nemáte doufám žádný vztah k tomu krátkozrakému, zpustlému senátorovi, že ne?“

Tolland zamrkal. „Víš, Corky, senátor Sexton je Rachelin otec.“

Corky se zasmál a plácl se do kolen. „A takhle je to se mnou vždycky, Miku. Vůbec se nedivím, že odjakživa nemám u ženských štěstí.“

Corky Marlinson, laureát ceny za astrofyziku, uvedl Rachel a Tollanda do svého království a začal se přehrabovat ve věcech na stole, kde mezi přístroji a geologickým nářadím ležely vzorky hornin. Trhanými, trochu chaotickými pohyby připomínal napjatou strunu, která každou chvíli hrozí přetržením.

„Tak, slečno Sextonová,“ začal vzrušeně, „nejprve vás čeká třicetivteřinový úvod do problematiky meteoritů od Corkyho Marlinsona.“

Tolland na Rachel mrkl. „Vydřte to s ním. Zřejmě se opravdu chce stát hercem.“

„Ano – a z Mika mluví závist. Mrzí ho, že ztratil pověst uznávaného vědce.“

Corky sáhl do krabice od bot, vytáhl z ní tři malé vzorky horniny a položil je na stůl. „Tady vidíte tři základní typy meteoritů, které se na Zemi vyskytují.“

Rachel si vzorky prohlížela. Všechny měly přibližně velikost a tvar golfového míčku a v polovině byly rozříznuté, aby se objevila vnitřní stavba.

Corky pokračoval. „Všechny meteority obsahují určité množství železo-niklových příměsí, křemičitanů a sulfidů. Do jednotlivých tříd se zařazují podle poměru kovových součástí a křemičitanů.“

Zdálo se, že třicet vteřin nebude na úvod do problematiky meteoritů stačit.

„Tenhle vzorek,“ ukázal Corky na lesklý černý kámen, „je meteorit s železným jádrem. Je velmi těžký. Před několika lety přistál na Antarktidě.“

Rachel jej vzala do ruky. Meteorit vypadal opravdu mimozemsky – okrouhlý kámen z těžkého zašedlého železa a se sežhlou, zčernalou krustou na povrchu.

„Té spálené vnější slupce se říká tavná krusta a najdete ji u všech typů. Vytváří se v důsledku vysokých teplot při cestě meteoritu atmosférou.“ Corky se přesunul ke druhému vzorku. „Tomuhle se říká kamenno-železný meteorit.“

Tento typ měl nazelenalý nádech a na průřezu bylo vidět shluky oválných úlomků, které připomínaly skládačku kaleidoskopu. Pokrývala jej obdobná krusta jako předchozí.

„Pěkné,“ prohodila Rachel zdvořilým tónem.

„Žertujete? To je úžasné!“ Corky se pustil do vášnivého výkladu o vysokém obsahu olivínů, které způsobují zelenou barvu. Nakonec dramaticky sáhl po posledním vzorku a podal ho Rachel.

Držela jej na dlani. Vypadal dočista všedně – běžný kámen, o který zakopnete na každém kroku. Byl hnědý, s šedobílým nádechem a trochu připomínal žulu. Možná byl o trochu těžší, než by čekala. Jediné, co napovídalo, že nejde o běžnou horninu, byla spečená křusta.

„Tohle je kamenný meteorit. Je to nejběžnější typ. Více než devadesát procent meteoritů, které se na Zemi našly, spadá do této kategorie.“

Rachel to trochu překvapilo. Představovala si, že většina meteoritů vypadá jako ten první – kovový, mimozemsky vyhlížející kámen. To, co právě držela v ruce, nevypadalo ani trochu vesmírně.

Corkyho oči zářily nadšením. „Náš meteorit, který je pohřbený tady, v Milneském ledovém šelfu, je také kamenný. Je hodně podobný tomu, který držíte v ruce. Kamenné meteority se složením hodně podobají našim vyvřelým horninám, a tak se často stane, že je lidé přehlédnou. Většinou jde o směs lehkých křemičitanů: živce, olivínu, pyroxenu. Nic zvláštního.“

Opravdu, nic zvláštního, pomyslela si Rachel a vracela vzorek Corkymu. „Vypadá jako kámen, který někdo hodil do krbu a nechal ho tam.“

Corky se rozesmál. „To by byl ďábelský krb! Ani ta nejmodernější vysoká pec se teplotami zdaleka nepřibližuje žáru, který zažívá meteorit na cestě atmosférou. Často úplně shoří!“

Tolland se na Rachel soucitně usmál. „Ted’ vás čeká to nejlepší z celého čísla.“

Corky vzal meteorit znovu do ruky a zdvihl ho vysoko nad hlavu. „Představte si, že na počátku měl tenhle chlapík rozměry domu. Putoval přes náš solární systém, celý zmrzlý... teploty vesmíru se mohou pohybovat až okolo minus sto stupňů Celsia.“

Tolland si pro sebe významně pokašlával. Corky zřejmě předváděl reprízu představení, které zinscenoval už při svém příletu na Ellesmerský ostrov.

Corky pomalu sjížděl se vzorkem dolů. „Náš meteorit cestuje směrem k Zemi... dostává se velmi blízko... gravitace ho lapí a on zrychluje a zrychluje...“ Zrychlil pohyb ruky, aby napodobil účinek gravitačního urychlení.

„Ted’ už letí velmi rychle,“ zvyšoval Corky hlas. „Rychleji než šestnáct kilometrů za vteřinu – to je přes padesát sedm tisíc kilometrů za hodinu! Ve výšce sto pětatřiceti kilometrů nad zemským povrchem vstoupí do

atmosféry a je zbrzděn třením.“ Corky, teď už na bobku, divoce strhl vzorek směrem k ledové podlaze. „Atmosférická hustota se zvyšuje a tření je obrovské. Náš přítel se rozžhaví doběla, jeho povrch se taví a začíná hořet – většinou ve výšce okolo stovky kilometrů.“ Corky začal syčet a bublat, aby naznačil hoření a tavení. „Když se klesne od výšky osmdesáti kilometrů, je jeho povrch rozžhavený na teplotu přes osmnáct set stupňů Celsia!“

Rachel nevěřicně zírala, jak laureát ceny prezidenta za astrofyziku a uznávaný vědec zuřivě třese meteoritem a vyráží ze sebe podivné zvuky.

„Jsme ve výšce šedesáti kilometrů!“ hulákal Corky, „a narazili jsme na stěnu atmosféry. Hustota vzduchu stoupá. Meteorit z původní rychlosti prudce zpomalí.“ Corky skvěle předvedl zvuk skřípějících brzd a zpomalil sestup. „Meteorit se okamžitě ochladí, přestává žhnout a dál už letí potmě. Natavený povrch tuhne a získává typický vzhled spečené meteoritové krusty.“

Corky si klekl na zem, aby převedl vrchol celého čísla – dopad meteoritu na Zem. Tolland tlumeně zasténal.

„Teď už letíme nižšími vrstvami atmosféry.“ Vzorek se pomalým obloukem snášel k podlaze. „Pod šikmým úhlem míříme k Severnímu ledovému oceánu... Meteorit padá... Zdá se, že skončí ve vlnách... ale nakonec – BUM!“ udeřil vzorkem do ledu.

Rachel leknutím nadskočila.

„Následuje kataklyzma! Meteorit exploduje. Z oceánu odlétají úlomky na všechny strany.“ Corky zpomalil tempo přednášky a valil vzorek přes pomyslný oceán. Zastavil se u Racheliných nohou. „Jeden úlomek se odvalí až k Ellesmerskému ostrovu...“ Postavil vzorek na špičku dívčiny boty. „Vyskočí z oceánu a zaboří se do země...“ Převalil kámen a zastavil se s ním u jejího kotníku. „Nakonec skočí vysoko na Milneský ledovec, kde ho brzy zakryje sníh a led a ochrání ho před erozí.“ S úsměvem plným očekávání se zvedl.

Rachel, která sledovala konec přednášky s otevřenou pusou, se ohromeně zasmála. „Tedy, doktore Marlinsone, vaše vysvětlení bylo mimořádně...“

„Srozumitelné!“ nabídl jí Corky s úsměvem vhodný výraz.

Rachel přikývla.

Corky jí znovu podal vzorek meteoritu. „Podívejte se na průřez.“

Rachel chvíli kámen studovala, ale neviděla nic zvláštního.

„Natočte si ho ke světlu,“ poradil jí Tolland. Hlas měl vlídný a milý. „A dívejte se pozorně.“

Rachel zdvihla kámen až k očím a natočila jej k halogenovým paprskům. V hornině zářily droboučké kovové globulky; každá měla asi milimetr v průměru. Byly jich tam spousty – jako kapičky rtuti, které se rozprskly napříč celým průřezem.

„Ty malé bublinky se jmenují chondruly. Najdete je *jenom* v meteoritech, nikde jinde.“

Rachel si chondruly prohlížela. „Máte pravdu, v normálním kamenu jsem nikdy nic takového neviděla.“

„Ani nevidíte! Chondruly jsou zvláštní geologické struktury, které na Zemi prostě nemáme. Některé jsou mimořádně staré – možná je vytvořila nejstarší hmota ve vesmíru. Jiné jsou mnohem mladší – jako ty, na které se právě díváte – těm je jenom sto devadesát milionů let.“

„Tomu říkáte mladé?“

„Jistě. Z kosmického pohledu je to sotva včera. Důležité je, že výskyt chondrul dokazuje meteorický původ.“

„Fajn, chápu,“ přikývla Rachel, „chondruly dokazují meteorický původ.“

„A pokud by vás o vesmírném původu nepřesvědčila krusta na povrchu a chondruly, my astronomové máme ještě jednu spolehlivou metodu, jak meteorický původ dokázat.“

„A to je?“

Corky rozhodil rukama. „Použijeme petrografický polarizační mikroskop a rentgenový fluorescenční spektrometr, neutronový aktivační analyzátor nebo dvojitý indukční plazmový spektrometr a proměříme feromagnetické faktory.“

Tolland zavrčel. „Ted’ se předvádí. To, co říká, znamená, že umíme prokázat meteorický původ horniny z jejího chemického složení.“

„Poslyš, mořský racku, nech vědu vědcům, ano?“ osopil se astrofyzik na Tollanda a znovu se otočil k Rachel. „V pozemských horninách se nikl vyskytuje buď v mimořádně vysokém, nebo mimořádně nízkém množství; jeho zastoupení je vždycky extrémní. Ale v meteoritech se obsah niklu pohybuje v rozmezí středních hodnot. Takže: když analyzujeme vzorek, u něhož je obsah niklu roven střední hodnotě, můžeme mít za prokázané, že jde o meteorit.“

Rachel už šlo učené pojednání trochu na nervy. „Dobrá. Všechno беру na vědomí: krusty, chondruly, střední hodnoty obsahu niklu. To všechno dokazuje, že ten šutr přiletěl z vesmíru. Je mi to jasné.“ Položila vzorek zpátky na Corkyho stůl. „Ale k čemu to všechno? Stále nevím, o co tu jde.“

Corky se okázale rozmáchl. „Přejete si vidět vzorek meteoritu, který našla NASA v ledu pod námi?“

Prosím, než mě ta přednáška zabije.

Tentokrát Corky nesáhl na desku stolu, ale do náprsní kapsy saka a vytáhl odtud malý kousek kamene, který tvarem připomínal cédečko. Byl asi centimetr silný, a jak se ukázalo, měl obdobné složení jako poslední meteorit, který si Rachel prohlížela.

Podal ho dívce. „Tohle je plátek z vrtného jádra. Včera jsme ho vyvrtali.“

Na kameni nebylo nic úchvatného. Podobně jako v předchozím případě, byl i tohle šedobílý těžký kus horniny s nádechem do oranžova. Na okraji, zřejmě na vnějším povrchu, byl zčásti spálený a zčernalý. „Vidím tavnou krustu,“ hlásila Corkymu.

Ten přikývl. „Správně. Tenhle vzorek jsme odebrali z blízkosti vnějšího povrchu meteoritu, takže krusta na něm v některých místech vskutku je.“

Rachel natočila diskovitý vzorek ke světlu a uviděla droboučké kapičky kovu. „A také vidím chondruly.“

„Výborně!“ Corkyho hlas byl nervózně napjatý. „Prozkoumal jsem ten vzorek pod polarizačním mikroskopem a mohu potvrdit, že obsah niklu se pohybuje ve středních hodnotách – na rozdíl od pozemských hornin. Postupujete výborně. Logickým postupem jste právě dokázala, že kámen ve vaší ruce pochází z vesmíru.“

Rachel k němu zmateně vzhledla. „Doktore Marlinsone, chápu, že je to meteorit. Chápu, že přiletěl z vesmíru. A co dál?“

Corky a Tolland si vyměnili vědoucí pohledy. Tolland položil ruku na dívčino rameno a pošeptal jí: „Obráťte ho.“

Poslechla a začala si prohlížet druhou stranu. Trvalo jen chvíli, než si uvědomila, na co se dívá.

V tu chvíli jí všechno došlo.

„Neuvěřitelné!“ vydechla a upřeně zírala na kámen. Význam slova „nemožné“ ztratil smysl. V kameni byl otisknutý živočich, který se na Zemi běžně vyskytuje – v meteoritu však působil nepochopitelným a nepatřičným dojmem.

Téměř neschopná slova ze sebe vykoktala. „To je... to je nějaký brouk. Ten meteorit obsahuje zkamenělinu brouka!“

Tolland i Corky zářili radostí.

„Vítejte mezi námi,“ poplácal ji Corky po ruce.

Rachel oněměla pod přívalem emocí, ale i ve zmatku, který cítila, jí bylo jasné, že tahle zkamenělina byla kdysi živoucím organismem. To, co

viděla, vypadalo jako břicho velikého brouka. Živočich byl asi sedm centimetrů dlouhý, měl sedm párů článkovaných nohou složených pod ochranným krunýřem, který byl rozdělený na jednotlivé segmenty, podobně jako u pásowce.

Rachel se zatočila hlava. „Brouk z vesmíru...“

„Není to přímo brouk, ale hmyz,“ opravil ji Corky. Rachel ho nevnímala a bez dechu si zkamenělinu prohlížela.

„Vidíte – hřbetní část má rozdělenou na jednotlivé segmenty – podobně jako pozemská svinka. Na zadečku má dva přívěsky podobné ocasu – tím připomíná spíše veš.“

Neposlouchala. Bylo jí úplně jedno, kam zkamenělina spadá z pohledu entomologa nebo paleontologa. Začínala chápat souvislosti, prezidentovo tajnůstkářství, nadšení lidí z NASA...

Tenhle meteorit obsahuje zkamenělinu! A není to jenom nějaká bakterie nebo mikrob, ale rozvinutá životní forma! Důkaz, že někde ve vesmíru existuje život!

23

Z televizní debaty uplynulo sotva deset minut, a senátor Sexton se nestačil divit. Jak se vůbec mohl bát? Zbytečně Marjorie Tenchovou přecenil! Navzdory tomu, že ji předcházela pověst nemilosrdné politicky s necitelnou analytickou inteligencí, zdálo se, že dnes z ní bude spíš obětní beránek, nežli rovnocenný partner.

Na začátku diskuse získala Marjorie vrch. Zpochybnila senátorovy protipotrátové názory jako omezování práv žen, ale pak, když se užuž zdálo, že bude udávat celému pořadu tón, udělala školáckou chybu. Hovořili právě o státním vzdělávacím systému a Tenchová se Sextona zeptala, jak jej chce vylepšit, aniž by zvýšil daně. Otevřela mu tak dokořán dveře k útoku na NASA.

Sexton chtěl původně o NASA mluvit až později, ale když mu dala takovou příležitost, samozřejmě ji využil.

Ta ženská je ale idiot!

„Když už jsme se dostali k NASA,“ ptal se Sexton nevzrušeně Tenchové, „můžete mi říct, co je pravdy na pověstech o jejím dalším nedávném neúspěchu?“

Marjorie Tenchová nehnula brvou. „Obávám se, že vůbec nevím, o čem mluvíte, senátore.“

Hlas měla od cigaret drsný jako struhadlo.

„Necháváte tedy mou otázku bez komentáře?“

„Přesně tak, pane.“

Sexton nadšeně zářil. Média si frázi „bez komentáře“ odjakživa překládají jako „vinen v celém rozsahu obžaloby“.

„Dobrá,“ pokračoval v útok. „A co je pravdy na tom, že se uskutečnila mimořádná tajná schůzka mezi prezidentem a vedením NASA?“

Zatvářila se překvapeně. „Nevím, co přesně máte na mysli. Prezident má mnoho schůzek.“

„Ovšem, rozumím.“ Sexton se rozhodl udeřit přímo. „Slečno Tenchová, vy sama jste zanícenou zastánkyní existence úřadu pro letectví a kosmonautiku. Je to tak?“

Tenchová si povzdechla, jako kdyby ji Sextonovo oblíbené téma unavovalo. „Jsem přesvědčená, že je nutné, aby si Spojené státy zachovaly převahu v technologickém vývoji – to znamená ve vojenství, průmyslu, zpravodajských a telekomunikačních službách. Existence NASA a dalších složek je pro dosažení tohoto cíle nezbytná. Mám-li odpovédět na vaši otázku jedním slovem, pak má odpověď zní: „Ano.“

Za sklem se na senátora upíraly oči Gabriely Asheové a nabádaly ho, aby dál neútočil, ale Sexton bažil po kudlančině krvi.

„Zajímalo by mne, madam, jestli jste to vy a váš vliv, co vede prezidenta k soustavné a přehnané podpoře této nemocné a nekompetentní instituce.“

Tenchová zavrtěla hlavou. „Ne, prezident je také neochvějným zastáncem NASA. Rozhoduje se sám.“

Sexton nevěřil svým uším. Právě dal Marjorie Tenchové možnost prezidenta alespoň částečně ospravedlnit tím, že by vzala vinu za promarněné finanční prostředky na sebe. Dočkal se však pravého opaku: Tenchová přisoudila prezidentovi plnou odpovědnost: *Rozhoduje se sám*. Snaží se snad tímhle způsobem distancovat od kampaně, která klopýtá od jednoho problému ke druhému? Sextona by to nepřekvapilo. Vzbudilo by to určitý rozruch, ale až by se všechno uklidnilo, Tenchová by jistě snadno našla novou práci.

Několik následujících minut se odehrálo ve znamení Sextonových útoků ohledně rozpočtu NASA a Marjoriiných chabých pokusů o obranu.

„Senátore,“ polemizovala Tenchová, „chcete snížit rozpočet NASA, ale dovedete si představit, kolik vysoce specializovaných vědců tak ztratí práci?“

Sexton se jí málem vysmál do tváře. *Tohle že je nejchytřejší mozek ve Washingtonu? Tahle kreatura?* Bude třeba udělit jí lekci z demografie. Ve srovnání s obrovským počtem manuálně pracujících Američanů je počet specializovaných míst bezvýznamný.

Chopil se nabízené příležitosti. „Mluvíme o obrovských částkách, Marjorie. Jestliže ušetříme miliardy za cenu toho, že si hrstka vědců bude muset sbalit fídlátka, odjet ve svých BMW a uplatnit své marketinkové dovednosti někde jinde, jsem pro jejich propuštění. V otázce šetření a utrácení jsem nekompromisní.“

Marjorie Tenchová mlčela, jako by po zásahu sbírala síly.

Moderátor ji pobídl: „Slečno Tenchová, máte k tomu co říct?“

Tenchová si odkašlala a začala mluvit: „Překvapuje mne, když slyším, jak neochvějně stojí senátor Sexton proti NASA.“

Sexton se zamračil. *Šikovný úder, dámo.* „Nejsem proti NASA a vaše obvinění odmítám. Říkám jen, že rozpočet NASA svědčí o zbytečném rozhazování peněz a že prezident toto rozhazování podporuje. NASA tvrdila, že postaví vesmírnou stanici za osm miliard. Nakonec je těch miliard sto.“

„Americký národ stojí na špičce světového vývoje,“ odporovala Tenchová. „Stanovili jsme si vysoké cíle a snažíme se je splnit i v obtížných podmínkách.“

„Tohle hraní na národní city na mne neplatí, Marge. NASA v posledních dvou letech utratila víc než trojnásobek původně přidělených peněz. Vždycky se připlazí k prezidentovi se svěšenýma ušima a žebroní o další finanční injekci, aby mohla napravit to, co zkazila. To přece nemá nic společného s národní pýchou! Máme-li mluvit o národní pýše, pojďme se bavit o silných a kvalitních školách. O všeobecné zdravotní péči. O chytrých dětech v zemi neomezených možností. *To je národní pýcha!*“

Tenchová se rozzářila. „Mohu vám položit přímou otázku, senátore?“

Sexton neodpověděl, jenom čekal.

Drsný hlas s rozmyslem zaskřípal: „Předpokládejme, že nejsme schopni provádět výzkum vesmíru za nižší sumy, než NASA v současné době utrácí. Usiloval byste v takovém případě o její úplné zrušení?“

Ta otázka přistála Sextonovi uprostřed čela jako oblázek vystřelený prakem. Možná že kudlanka nakonec není tak hloupá. Postavila Sextona

před otázku, na kterou musel dát jasnou odpověď a zformulovat jednoznačně své stanovisko.

Sexton se instinktivně pokusil uhnout. „Jsem přesvědčený, že pokud by v čele NASA stáli správní lidé, stačily by k výzkumu vesmíru mnohem menší částky než dnes.“

„Senátore Sextone, odpovězte na otázku. Výzkum vesmíru je nebezpečný a nákladný podnik. Je to podobné, jako kdybychom se rozhodli stavět trycková letadla pro dopravu cestujících. Je nutné udělat to buď pořádně, anebo vůbec. Rizika jsou příliš vysoká. Má otázka zůstává stejná: Pokud byste se stal prezidentem a stál před rozhodnutím, zda pokračovat ve financování NASA na současné úrovni, nebo vesmírný program ukončit, jaká by byla vaše volba?“

Do háje! Sexton se podíval na Gabrielu. V její tváři viděl to, co sám dobře věděl: *Odpovězte jednoznačně! Žádné vytáčky!* Sexton bojovně vysunul bradu. „Pokud bych musel takové rozhodnutí udělat, přesunul bych současný rozpočet NASA do školského systému. Dal bych přednost dětem před vesmírem.“

Na Marjoriině tváři se objevil výraz absolutního šoku. „Ohromujete mě. Slyšela jsem dobře? V pozici prezidenta byste zrušil vesmírný program Spojených států?“

Sexton se začínal vařit vzteky. Tenchová mu vkládala do úst něco, co neřekl. Pokusil se útok odrazit, ale kudlanka se nenechala přerušit.

„Abych se ujistila, že tomu dobře rozumím, senátore. Říkáte, že byste skoncoval s institucí, která dopravila první lidi na Měsíc?“

„Říkám, že doba závodů o ovládnutí vesmíru skončila! Časy se změnily. NASA už nehraje v každodenním životě Američanů rozhodující roli a my ji přesto financujeme, jako kdyby tomu tak bylo.“

„Vy si tedy nemyslíte, že budoucnost lidstva bude úzce spojena s vesmírem?“

„Ale ano. Budoucnost bude spojena s vesmírem, ale NASA je anachronizmus, obrovský dinosaur předurčený k vyhynutí! Zprivatizujme výzkum vesmíru! Není přece nutné, aby američtí daňoví poplatníci otevírali peněženky, kdykoli si nějaký washingtonský inženýrek chce pořídit fotografii Jupiteru za milion dolarů. Američané už nechťejí prodávat budoucnost svých dětí za provoz zastaralé instituce, která utrácí obrovské částky a přináší mizivé výsledky!“

Tenchová si dramaticky povzdechla: „Mizivé výsledky? NASA má přece skvělé výsledky; snad s výjimkou programu pro vyhledávání mimozemské inteligence.“

Sextona překvapilo, že Tenchová tenhle program vůbec zmínila. To přece byla obrovská chyba. *Díky za nahrávku na smeč, kudlanko.* Tento program byl mezi všemi projekty NASA tou nejbezpečnější z bezpečných studií, ve které končily obrovské balíky peněz, aniž by přinesly jediný smysluplný výsledek. NASA se pokusila dodat programu větší důvěryhodnost tím, že jej přejmenovala, provedla „škatulata hejhejte se“ s cíli výzkumných záměrů, ale projekt zůstal i nadále ztrátovou záležitostí, či spíš úplným propadákem.

„Marjorie,“ usmál se Sexton na svou protivnici, „o programu pro vyhledávání vesmírné inteligence budu mluvit jen proto, že jste jeho problematiku sama otevřela.“

Tenchová kupodivu vypadala velmi dychtivě.

Sexton si odkašlal. „Většina našich občanů neví, že NASA se snaží najít jakoukoli formu mimozemského života už pětatřicet let. Je to velmi drahé hledání a jsou pro ně nutné početné soubory satelitů, vysílače a přijímače s nepředstavitelnou výkonností, miliony dolarů na mzdy vědců, kteří sedí v temných komorách a poslouchají prázdné záznamy. Je to zavrženíhodné plýtvání zdroji.“

„Myslíte si, že tyto aktivity nepřinášejí žádný užitek?“

„Myslím si, že pokud by jakákoli jiná vládní instituce během pětatřiceti let utratila více než čtyřicet pět milionů dolarů, a to *bez jediného výsledku*, byla by už dávno zrušena.“

Sexton se odmlčel, aby nechal svá slova naplno vyznít.

„Po třiceti pěti letech výzkumů je jasné, že žádný mimozemský život nenajdeme.“

„Co když se mýlíte?“

Sexton obrátil oči v sloup. „Jestli se mýlím, slečno Tenchová, sním vlastní klobouk.“

Marjorie Tenchová pevně upřela svá zažloutlá bělma do senátorových očí. „To vám připomenu, senátore.“ Poprvé za celou dobu vysílání se usmála a dodala: „Myslím, že vám to připomeneme všichni.“

V Oválné pracovně vzdálené deset kilometrů od studia vypnul prezident Zach Herney televizi a nalil si skleničku skotské. Jak Marjorie Tenchová slíbila, tak se stalo: senátor Sexton spolkl návnadu i s navijákem. Teď stačilo jen vzít podběrák a vylovit ho.

Michael Tolland se s pochopením usmíval a sledoval, jak si Rachel Sextonová bez dechu prohlíží zkamenělinu v meteoritu. Kultivovanou krásu dívčina obličej překryl výraz nevinného údivu malé holčičky, která poprvé uviděla Santa Clause.

Vím přesně, co cítíš, říkal si v duchu.

Tolland si podobný šok odbyl před osmačtyřiceti hodinami a ustrnul úžasem stejně jako ona. Vědecké a filozofické důsledky objevu ho ohromovaly ještě teď. Pravděpodobně bude muset přehodnotit všechny zákonitosti přírody, které až dosud považoval za nezvratné.

Tolland při svých oceánografických výzkumech objevil ve velkých hloubkách několik dosud nepopsaných živočichů, ale tento „kosmický brouk“ představoval něco zásadnějšího a dalekosáhlejšího.

Hollywood měl odjakživa tendenci stylizovat vesmírný život do postaviček zelených mužíčků, ale astrobiologové a vědci vůbec zastávají názor, že pokud vůbec nějaký život mimo planetu Zemi existuje, bude mít nejspíš podobu hmyzu. To pro neuvěřitelnou rozsáhlost a členitost hmyzích řádů a podřádů a pro schopnost hmyzu přizpůsobit se širokému spektru nepříznivých podmínek.

Hmyz patří do kmene členovců, živočichů s pevnou vnější schránkou, které se říká exoskelet čili chitínová kutikula. Stejně jako ostatní členovci, má i hmyz článkované končetiny. Svým počtem mnohonásobně převyšuje všechny ostatní živočichy na Zemi a tvoří neskutečných čtyřicet procent pozemské biomasy. V současné době je popsáno asi jeden a čtvrt milionu druhů a odhaduje se, že dalších pět set tisíc čeká na zařazení.

Ještě daleko zajímavější než obrovské množství hmyzích druhů je schopnost jeho adaptace. Počínaje mikrobiálním společenstvem žijícím v mořském ledu, kterému se přezdívá „ledovcoví brouci“, a konče šířící se v žhavém Údolí smrti, přežívají hmyzí zástupci v neuvěřitelně vražedných podmínkách za extrémně vysokých či nízkých teplot a v oblastech bez kapky vody. Vyrovnají se dokonce i s mimořádně nepříznivým tlakem.

Dokázali zvládnout i nejobávanější smrtící sílu ve vesmíru – radioaktivní záření. Když v roce 1945 prováděly armádní složky USA nukleární testy, proběhlo zkoumání epicenter pokusů. Letečtí důstojníci navlečení do antiradiačních kombinéz vyrazili do terénu, kde překvapivě našli šváby a mravence – čínorodé jako vždy a zabývající se svými záležitostmi, jako by se nechumelilo.

Astronomové zjistili, že exoskelet by umožnil hmyzu přežít i na planetách doslova nasáklých vysokou radiací a v podmínkách, které by žádný jiný pozemský živočich nevydržel.

Zdá se, že astrobiologové měli pravdu, myslel si Tolland. Místo Martianů, s chlapdly je vesmír obýván hmyzem.

Rachel se podlamovaly nohy. „Nemohu tomu uvěřit...“ Obracela zkamenělinu v ruce. „Nikdy jsem si nemyslela...“

„Nebojte se, váš mozek ten úžas za chvíli zpracuje,“ usmál se Tolland. „Mně trvalo čtyřicet hodin, než jsem se z toho vzpamatoval.“

Ke skupince přistoupil asijsky vyhlížející muž s netypicky vysokou postavou. „Vidím, že tady máme nováčka.“

Kouzlo momentu překvapení se rozbilo.

„Doktor Wailee Ming,“ představil se muž. „Jsem vedoucím katedry paleontologie na Kalifornské univerzitě v Los Angeles.“

Nezdálo se, že by Corkyho a Tollanda jeho příchod dvakrát potěšil.

Muž měl okázalé vystupování škrobeného renesančního šlechtice. Neustále si mezi klopami dlouhého pláště z velbloudí vlny upravoval motýlka, který v těchto končinách působil poněkud nepatřičně. Wailee Ming nebyl v žádném případě z těch, kteří dovolí ostatním přehlédnout jeho vstup na scénu.

Tak tedy další z prezidentových civilních vědců... „Jmenuji se Rachel Sextonová.“ Ruka se jí ještě třásla, když ji vkládala do měkké dlaně.

„Budete-li chtít vysvětlit cokoli o těchto zkamenělinách, slečno Sextonová, bude mi potěšením.“

„Jo, a k tomu na vás vychrlí i spousta žvástů, o které vůbec nestojíte,“ zabručel prostořece Corky.

Ming si urovnal motýlka. „Specializuji se na vyhynulé členovce, zejména na řád pavouků.“ Ukázal na meteorit. „Nejzajímavějším rysem tohoto živočicha je –“

„– že pochází z nějaké jiné pitomé planety!“ skočil mu do řeči Corky.

Ming se zamračil, odkašlal si a začal znovu: „Nejzajímavějším rysem tohoto živočicha je, že perfektně zapadá do Darwinova systému pozemské taxonomie a můžeme ho jednoznačně zařadit.“

Rachel překvapeně vzhledla. „Máte na mysli řád, třídu, kmen a takové ty věci? Což se tenhle brouk dá nějak zařadit?“

„To není brouk, milá slečno,“ odpověděl Ming. „Pokud by byl tento živočich nalezen na Zemi, byl by zařazen mezi hmyz, do kmene členovců, řádu *Isopoda*, což jsou stejnonožci. Patřil by do čeledi svinkovitých,

Armadillidiidae. Svinku obecnou, *Armadillidium vulgare*, jistě znáte – je oválná, má členěnou hrudní část a připomíná vojenské pásové vozidlo, nebo chcete-li, maličký tank. Najdete ji skoro pod každým kamenem.“

„Ale vždyť ten živočich je obrovský!“

„V taxonomii nezáleží na velikosti. Kočka domácí a tygr jsou také příbuzní. Třídění se provádí na základě fyziologických znaků. Tento druh patří jednoznačně mezi svinkovité: má ploché tělo, sedm párů nohou, stejné trávicí a rozmnožovací ústrojí jako stínka zední nebo беруška vodní. Ty další zkameněliny...“

„Další zkameněliny?“

Ming se otočil ke Corkymu a Tollandovi. „Ona o nich neví?“

Tolland zavrtěl hlavou.

Mingův obličej se rozzářil. „Tak to jste ještě neslyšela to hlavní, slečno Sextonová!“

Corky neomalene vstoupil do hovoru. „Ano, máme ještě další zkameněliny. Spoustu zkamenělin.“ Charakteristickými drobnými krůčky odcupital k velké hnědé obálce a vyndal z ní složený velký papír a roztáhl ho před Rachel na stůl. „Když jsme pomocí vrtů získali několik vzorků, poslali jsme dolů rentgenovou kameru. Tady vidíte, co našla.“

Rachel se sklonila nad snímkem a musela si na to sednout. Trojrozměrný obrázek zachycoval průřez meteoritem a byly na něm desítky podobných živočichů.

„V paleolitických nálezech je vysoká koncentrace jedinců běžná,“ vysvětloval Ming. „V bahně je často zachyceno velké množství organizmů – mluvíme o hnízdech nebo společenstvích.“

Corky mu znovu vpadl do řeči: „Myslíme si, že to, co jsme našli v meteoritu, je jedno takové hnízdo. A tohle je jejich máma.“ Zapíchl prst do obrázku.

Rachel se podívala a spodní čelist jí klesla údivem. „Máma“ kosmických svínek měřila víc než půl metru.

„Zatraceně velká potvora, co říkáte?“ šklebil se Corky.

Němě přikývla a představovala si, jak hmyzí pásák velikosti bochníku chleba pochoduje po neznámé planetě kdesi ve vesmíru.

Slova se znovu ujal Ming. „Na Zemi je hmyz díky gravitaci relativně malý. Nemůže vyrůst víc, než mu dovolí exoskelet. Ale na planetě, kde je gravitace minimální, by jeho rozměry mohly být mnohem větší.“

„Takový komár by měl rozpětí kondora. Hezká představa, že ano?“ zažertoval Corky, vzal si od Rachel vzorek a strčil ho do kapsy.

Ming se zamračil. „Myslím, že byste to neměl krást!“

„Uklidněte se,“ chlácholil ho Corky. „Máme toho ještě osm tun.“

Emoce z prvního dojmu trochu opadly a Rachelina analytická mysl začínala zpracovávat data obvyklým způsobem. „Jak je možné, že jsou živočichové z vesmíru tak podobní pozemským? Říkáte, že zapadají do Darwinovy taxonomie?“

„Zapadají tam perfektně,“ odpověděl Corky. „A věřte nebo ne, spousta astronomů předpovídala, že život na jiných planetách se bude podobat pozemskému.“

„Proč?“ ptala se. „Tenhle živočich přece pochází z naprosto odlišného prostředí.“

„Panspermie,“ usmál se Corky široce.

„Promiňte, co jste to říkal?“

„Panspermie – to je vědecká teorie, která tvrdí, že komety a meteory mohou být bájnými nositeli života obsahujícími zmrzlé mikroorganismy, které mohly zanechat na povrchu naší planety.“

Rachel vstala. „Tomu nerozumím.“

Corky se obrátil k Tollandovi. „Miku, ty jsi tady za odborníka na pravěké oceány, vysvětlí to.“

Tollanda potěšilo, že se na něj také dostala řada. „Země byla kdysi planetou bez života a pak – najednou, zničehonic – propukl život obrovskou silou. Mnoho biologů věří, že k této explozi došlo v důsledku ideální okamžité kombinace pralátek v pravěkých mořích. Ale zatím to nejsou schopni dokázat laboratorními pokusy. Náboženští učenci mohou tedy dál tvrdit, že život vznikl jako důsledek Boží vůle a že by nemohl existovat, kdyby se byl Bůh nedotkl pravěkých moří a nedal v nich vzniknout živým organizmům.“

Corky si znovu vzal slovo: „Ale my astronomové jsme přišli s jiným vysvětlením, proč život na Zemi vznikl tak nenadále.“

„A tím je teorie o panspermii,“ přikývla Rachel. Už věděla, o čem Corky mluví. O zmíněné teorii už slyšela, jenom neznala její název. „Teorie, že do pravěkého oceánu spadl meteorit se zárodky, které daly vzniknout prvnímu mikrobiálnímu životu na Zemi.“

„Bingo!“ pochválil ji Corky. „Zárodky se v moři z meteoritu vylouhovaly a ožily.“

„Jestli je to pravda,“ pokračovala Rachel zamyšleně, „pak by základní příbuzenské linie pozemských a mimozemských životních forem měly být identické.“

„Dvojitě bingo!“

Panspermie, přemítala Rachel a jen velmi matně si uvědomovala, jaké důsledky by objev mohl mít. „Tyhle zkameněliny dokazují, že kdesi ve vesmíru existuje život. Především ale dokazují pravdivost teorie, která tvrdí, že život se k nám dostal odněkud z kosmu.“

„Trojitě bingo!“ přikyvoval Corky nadšeně. „Technicky vzato, jsme všichni návštěvníky z jiné planety.“ Vztýčil na hlavě prsty jako dvě malé anténky, přimhouřil oči a vyplázl jazyk.

Tolland smutně přikývl a ukázal na Corkyho. „A tady vidíte vrchol evoluce.“

25

Michael Tolland vedl Rachel do neznámé části obyglů. Dívka šla jako ve snu a zdálo se jí, že prochází spirálami snové mlhy. V závěsu je následoval Corky s Mingem.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Tolland a pozorně si Rachel prohlížel.

Slabě se usmála. „Ale ano, jen toho bylo trochu moc.“

V myšlenkách se vrátila k neslavnému objevu z roku 1997, který dostal označení ALH84001. NASA tehdy přišla s meteoritem z Marsu, který údajně obsahoval zkamenělé zbytky bakterií. Bohužel, pár týdnů po triumfální tiskové konferenci vystoupilo několik civilních vědců s důkazem, že údajnými známkami života byl jen kerogen, přírodní polymer prostupující břídlíčnaté vápence, kterým byl vzorek kontaminován na Zemi. Důvěryhodnost NASA dostala samozřejmě pořádnou ránu. *New York Times* si nenechaly ujít příležitost a otiskly novou verzi zkratky: NASA – Ne vždy spolehlivá agentura.

V tomtéž vydání novin publikoval paleobiolog Stephen Jay Gould článek, ve kterém kauzu ALH84001 shrnul a uvedl, že chybný závěr byl vyvozen proto, že dokazování probíhalo chemickou cestou a dedukcí, místo aby se opíralo o hmatatelné a jednoznačné důkazy – například kosterní pozůstatky nebo živočišné schránky.

Teď se zdálo, že NASA nevyvratitelný důkaz má. Tyto zkameněliny by nemohl zpochybnit ani ten největší skeptik. NASA už nebude muset nabízet rozmazané zvětšeniny fotografií údajných bakterií. Předvede světu meteorit, ve kterém jsou organizmy viditelné pouhým okem. *Třiceticentimetrové svinky!*

Rachel si vzpomněla na písničku od Davida Bowieho, kterou měla ráda jako malá holka, a usmála se. Zpívalo se v ní o „pavoucích z Marsu“. Málokoho by napadlo, jak blízko pravdě tehdy hermafroditní rocková hvězda byla.

V duchu si broukala starou písničku a vzpomínala na slova, když ji předhonil Corky a zvědavě se otázel: „Už se vám Mike chlubil svým dokumentárním filmem?“

„Zatím ne,“ odpověděla, „ale moc ráda bych si o něm něco poslechla.“

Corky poplácal Tollanda po rameni. „Tak do toho chlapče. Řekni jí, proč chce prezident, aby nejdůležitější moment v historii vědy komentovala potápěčská televizní hvězda.“

Tolland zasténal. „Corky, nemohl bys to radši udělat ty?“

„Tak dobře, já to tedy Rachel vysvětlím,“ zajásal Corky a vecpal se mezi dívku a Tollanda. „Jak už asi víte, slečno Sextonová, chce prezident uspořádat dnes večer tiskovou konferenci a na ní ohlásit nález meteoritu. Protože půlku lidstva tvoří poloviční imbecilové, požádal Mika, aby to všechno pěkně po lopatě vysvětlil.“

„Díky, Corky, to bylo velmi výstižné.“ Tolland se otočil k Rachel. „Corky se vám snažil říct, že shromážděných vědeckých dat je tolik, že podle prezidenta bude krátký dokumentární film pro většinu Američanů názornější než pouhý výklad. Bohužel jen pár našich spoluobčanů má doktorát z astrofyziky.“

Corky Tollanda přerušil. „Představte si, že jsem se dozvěděl, že prezident je velkým příznivcem *Čarovného moře*.“ Zhnuseně potřásl hlavou. „Zach Herney, vládce svobodného světa, si nechává od své sekretářky nahrávat Mikovy programy, aby si je pouštěl jako relaxaci po náročném dnu.“

Tolland pokrčil rameny. „Prostě má vkus, to je celé.“

Rachel si uvědomovala, jak promyšlený je prezidentův plán. Nic nebylo ponecháno náhodě. Politika je hrou s médii a bylo nad slunce jasnější, že obličej Michaela Tollanda dodá tiskové konferenci vědecké důvěryhodnosti. Pro zahájení své malé revoluce si Zach Herney nemohl vybrat lepšího muže. Bude-li objev prezentovat člověk, který si získal celonárodní reputaci seriózního vědce, zažene to skeptiky do kouta. Přítomnost dalších uznávaných civilních vědců bude mít obdobný účinek.

Corky pokračoval. „Mike už natočil všechny vstupy – nás civilních vědců i špičkových specialistů NASA. Vsadím se o svou medaili za astrofyziku, že vy budete další, s kým udělá rozhovor.“

„Já? Proboha proč? Já přece nemám žádný kredit. Jsem tady jenom jako informační analytik.“

„Proč vás sem prezident vlastně poslal?“

„To se mi ještě neobtěžoval sdělit.“

Corky se pobaveně ušklíbl. „Jste tady jako informační analytik Bílého domu a vašim úkolem je ověřit pravdivost dat, je to tak?“

„Ano, ale s vědou nemám nic společného.“

„A jen tak mimochodem jste dcerou muže, který vystavěl svou prezidentskou kampaň na kritice peněžních sum, které NASA utratila ve vesmíru.“

Rachel tušila, co bude následovat.

Doktor Ming přišel také se svou troškou do mlýna: „Musíte uznat, slečno Sextonová, že vaše prohlášení o pravdivosti objevu dodá dokumentárnímu filmu zcela nový rozměr. To, že vás sem prezident poslal, jasně naznačuje, že pro vás má připravenou nějakou úlohu.“

Vzpomněla si na obavy Williama Pickeringa, že ji prezident bude chtít využít jako zbraň.

Tolland se podíval na hodinky a zamířil do centra obyglů. „Měli bychom jít. Za chvíli by měli být hotovi.“

„Hotovi s čím?“ zeptala se Rachel.

„S vytažením meteoritu. NASA se snaží dostat meteorit ven z ledu. Bude to každou chvíli.“

„Snaží se dostat na povrch osmitunový balvan pohřbený šedesát metrů pod ledem?“

Corky se zasmál. „Přece jste si nemyslela, že by NASA takový objev nechala pohřbený?“

„To ne, ale...“ V dohledu nebylo žádné těžké zařízení, které by mohlo tak ohromnou masu hmoty vyprostit. „Jak to chtějí udělat?“

Corky se pyšně nafoukl. „To není žádný problém. Jste na místě plném vesmírných vědců!“

„Přestaňte žvanit,“ přerušil ho netrpělivě Ming a jal se Rachel důležitě vysvětlovat: „Doktor Marlinton si rád přivlastňuje zásluhy druhých. Pravda je taková, že jsme nikdo nevěděli, jak dostat meteorit ven. Nakonec to byla doktorka Mangorová, kdo navrhl schůdné řešení.“

„Žena? Ještě jsem se s ní nesetkala.“

„Toť otázka, jestli to vůbec je žena,“ urval pro sebe rozpustile slovo Corky. „Mimochodem, určitě vás bude nenávidět.“

Tolland vztekle střelil po Corkym pohledem.

„Bude! To je jasné,“ bránil se Corky. „Nesnáší konkurenci.“

„Konkurenci?“ nechápavě opakovala Rachel.

„Nevšímejte si ho,“ uklidňoval ji Tolland. „Národním vědeckému výboru při udělování té ztracené ceny za astrofyziku nějak ušlo, že Corky je naprostý cvok. S doktorkou Mangorovou budete vycházet dobře. Je to profesionálka. Pracuje jako glacioložka na univerzitě v New Hampshire. Je to čtvrtý a poslední civilní vědec, kterého prezident povolal. Mimochodem, doktor Ming má pravdu. Byla to Mangorová, kdo problém vyzvednutí meteoritu vyřešil. Patří mezi nejlepší glaciology na světě. Před časem se přesunula na Antarktidu, aby tam pár let studovala pohyby ledovců.“

„Hm, zvláštní,“ neodpusť si Corky další prostořeké přerušení. „Slyšel jsem, že vedení univerzity v New Hampshire uspořádalo sbírku, aby Mangorovou mohli poslat k ledu a konečně si užili trochu klidu.“

Ming ho rozzlobeně přerušil, jako kdyby poznámku vztáhl na sebe. „Uvědomujete si vůbec, že doktorka Mangorová v Antarktidě málem zahynula? Ztratila cestu v bouři a pět týdnů se živila tulením masem, než ji našli.“

Corky se naklonil k Rachel a hlasitě zašeptal: „Prý ji nikdo nehledal.“

„Fajn,“ odpověděla Rachel. „Tak co to ta doktorka Mangorová vlastně vymyslela?“

26

Cesta ze studia CNN zpět do Sextonovy kanceláře připadala Gabriele nekonečně dlouhá. Senátor seděl proti ní v rohu limuzíny s hlavou otočenou k okénku a zjevně se z výsledku debaty radoval.

S ješitným úsměvem se naklonil ke Gabriele. „To byl tedy nápad! Poslat Tenchovou do živého vysílání! Bílý dům se musel zbláznit.“

Dívka beze slova přikývla. Když Marjorie Tenchová odjížděla, tvářila se velmi spokojeně, což bylo Gabriela podezřelé.

Sextonovi zazvonil v kapse mobil. Stejně jako většina politiků, měl i senátor k dispozici několik telefonních čísel odstupňovaných podle důležitosti. Ten, kdo právě volal, zvolil nejtajnější číslo – hovor přicházel po Sextonově soukromé lince, na niž nesměla volat ani Gabriela.

„Senátor Sedgewick Sexton,“ představil se a s narcistickým sebeuspokojením se zaposlouchal do zvukomalebných tří „S“.

Gabriela neslyšela, co volající říká – zvuk motoru jeho hlas přehlušil. Sexton chvíli pozorně poslouchal a potom nadšeně odpověděl:

„Fantastické! Jsem moc rád, že jste zavolal. Co třeba v šest hodin? Výborně! Mám tady v D. C. byt. Soukromý a pohodlný. Máte mou adresu? Výborně. Těším se na naše setkání. Na shledanou večer.“

Zavěsil a jeho spokojenost ještě o stupeň vzrostla.

Gabriela se zdvořile otázala: „Váš nový obdivovatel?“

„Množí se geometrickou řadou,“ usmál se senátor. „Tenhle chlapík je těžký kalibr.“

„To určitě je, když vám volal na soukromou linku. Setkáte se s ním doma?“ Bylo to překvapivé. Svě posvátné soukromí si Sexton obvykle bránil silou lva hájícího poslední útočiště.

Pokrčil rameny. „Ano. Co se dá dělat. Myslím, že si zaslouží veskrze osobní přístup. Mohl by výrazně zvýšit naše šance v cílové rovině. Musím si budovat osobní vztahy, vždyť to víte. Všechno je o důvěře.“

Gabriela přikývla a vyndala Sextonův plánovací diář. „Mám vám ho zadat do kalendáře?“

„Ne, není třeba. Stejně jsem chtěl strávit večer doma.“

Gabriela našla příslušnou kolonku pro dnešní večer – už byla rezervována. Sexton do ní velkými písmeny napsal „SZ“. Nabízelo se hned několik překladů: „soukromá záležitost“ anebo taky „s každým zamést“. Nikdo přesně nevěděl, co ta dvě písmenka znamenají. Pro takto označené večery platilo, že si senátor zalezl do svého bytu, vypnul telefony a věnoval se tomu, co ho bavilo nejvíc – popíjel brandy se starými kamarády a předstíral, že na chvíli zapomněl na politiku.

Gabriela se na něj překvapeně podívala. „Dáte přednost obchodní schůzce před večerem, který jste si dopředu vyhradil jako volný? To mě překvapuje!“

„Ten člověk je důležitý a já mám náhodou čas. Uvidíme, co mi řekne.“

Byla v pokušení zeptat se přímo, co je to za člověka. Ale Sexton se viditelně nechtěl o celé věci dál bavit a Gabriela už se naučila, kdy je lépe se po ničem nepídit.

Když odbočili z vnějšího okruhu a zamířili k Sextonově kanceláři, podívala se znovu na večer označený SZ. Měla dojem, že Sexton dobře věděl, že mu neznámý zavolá.

Na ledové podlaze uprostřed obyglů se tyčilo do výšky pěti metrů podivné třínohé lešení – něco mezi pochroumanou Eiffelovkou a těžní ropnou věží. Rachel si monstrum prohlížela a nedovedla si představit, jak by něčím takovým mohli lidé z NASA dostat meteorit z ledové hloubky na světlo.

Pod lešením stálo několik navijáků přišroubovaných k ocelovým deskám, které byly zase připevněny obrovskými šrouby k ledu. Železná lana vedla z navijáků přes několik kladek nahoru, na vrchol lešení, a odtud se spouštěla svisle dolů, do malých děr vyvrtaných v ledové podlaze. Několik mužů se u navijáků střídalo v otáčení a lana pomalu, po centimetrech vyjížděla nahoru z děr. Postup připomínal zdvívání kotvy.

Nechápu, co tady dělají, říkala si Rachel, když se s ostatními přesunula blíž. Vypadalo to, jako by muži chtěli vytáhnout meteorit nahoru *skrze* ledový příkrov.

„KRUCINÁL! NAPÍNEJTE TA LANA ROVNOMĚRNĚ!“ ozval se odněkud ženský hlas připomínající motorovou pilu v chodu.

Rachel hledala očima, odkud přichází. Zády k ní stála u lešení drobná žena v jasně žluté kombinéze zamazané černými olejovými šmouhami. Bylo zřejmé, že celé operaci velí. Čmárala si poznámky do bloku a nervózně přecházela sem a tam jako vzteklý kaprál.

„Vy padavky! Neříkejte, že už nemůžete!“

Corky na ni houkl: „Hej, Noro, přestaň ty chudáky buzerovat! Teď jsem tady já! Přišel jsem za tebou! Pojd’ se mi věnovat!“

Žena se vůbec neobtěžovala ohlédnout. „To jsi ty, Marlinsone? Ten tvůj eunuší hlásek poznám všude. Přijď za mnou, až povyrosteš! O pubertáka nestojím!“

Corky se s úsměvem otočil k Rachel. „Je šarmantní jako vždy.“

„Všechno slyším, vesmírný výrostku,“ vypálila zpět Mangorová, aniž zdvihla hlavu od bloku. „A jestli obdivuješ můj zadek, nezapomeň, že v těchhle sněžných šatíčkách vypadám, jako kdybych měla o deset kilo víc.“

„Žádné strachy,“ pokračoval Corky ve zdvořilostech, „tvoje mamutí postava mě nechává chladným. Rozpaluje mě tvá sladká dokonalá osobnost.“

„Táhni k čertu.“

Corky se znovu potěšené zachechtal. „Mám pro tebe skvělou zprávu, Noro. Už nejsi jediná ženská, kterou sem prezident povolal.“

„Máš pravdu. Povolal i tebe.“

Tolland půvabnou přestřelku přerušil: „Noro, máš chvíli? Chtěl bych ti někoho představit.“

Při Tollandových slovech Mangorová okamžitě přestala se zapisováním a otočila se. Drsné způsoby se rozplynuly jako mávnutím kouzelného proutku.

„Miku!“ Se zářivým úsměvem se k němu několika chvatnými kroky přiblížila. „Už jsem tě neviděla celé hodiny!“

„Dodělával jsem ten svůj dokument.“

„Jak to vypadá s mou částí?“

„Jsi tam úžasná.“

„Použil na tebe celý arzenál speciálních efektů,“ zabručel potměšile Corky.

Nora tentokrát jeho poznámku ignorovala a se zdvořilým, ale odměřeným úsměvem se podívala na Rachel. „Doufám, že mě nepodvádíš, Miku.“

Tollandův ošlehaný obličej trochu zrudl. „Noro, rád bych ti představil Rachel Sextonovou. Slečna Sextonová pracuje ve zpravodajských službách a je tady na přání prezidenta. Její otec je senátor Sedgewick Sexton.“

Na Nořině obličej se objevil výraz zmatku. „Nebudu vůbec předstírat, že tomu rozumím.“ Aniž by si sundala rukavici, stiskla slabě Rachelinu ruku. „Vítejte na vrcholku světa.“

Rachel se usmála. „Děkuji.“

Nora Mangorová ji svým zevnějškem překvapila. Navzdory drsnému hlasu to byla drobná, skřítkovsky hezká osůbka a nakrátko ostříhané hnědé vlasy prokvetlé šedinami jí dodávaly uličnického vzezření. Bystré oči se na svět dívaly tvrdým pohledem a šířila kolem sebe dojem neochvějně sebejistoty. Rachel se na první pohled líbila.

„Noro,“ pokračoval Tolland. „Mohla bys Rachel krátce vysvětlit, na čem pracuješ?“

Nora významně zdvihla obočí. „Už si říkáte křestními jmény? To jsou mi věci!“

Corky zasténal. „Vidíš, Miku, pořád ti opakuju, že je střelená.“

Nora opustila drsný tón a zaujatě a s nadšením prováděla Rachel okolo věžovitého lešení a vysvětlovala jí vše potřebné. Ostatní se drželi za nimi zabraní do hovoru.

„Vidíte ty díry vyvrtané v ledu?“

Rachel přikývla a dívala se směrem, kterým Nora ukazovala. Otvory měly asi třicet centimetrů v průměru a v každém mizelo ocelové lano.

„Vyvrtali jsme je, když jsme odebírali vzorky meteoritu a pořizovali snímky. Ted' jsme jimi vsunuli dolů vysokozátěžové šrouby, které jsou na koncích opatřené háčky. Zašroubovali jsme je do meteoritu a potom jsme každým otvorem protáhli ocelové lano, zachytili ho do háčku, a teď meteorit jednoduše vytáhneme. Těmhle bábovkám to trvá už několik hodin, ale meteorit už brzy bude nahoře.“

„Nejsem si jistá, jestli to všechno dobře chápou,“ přerušila ji Rachel. „Na meteoritu leží tisíce tun ledu. Jak ho dokážete vytáhnout?“

Nora namířila prstem na vrchol lešení, odkud vycházel tenký paprsek ostrého červeného světla a směřoval k ledu pod lešením. Rachel si ho všimla už před chvílí, ale nevěnovala mu velkou pozornost. Myslela si, že je to nějaký optický indikátor, který označuje místo, kde se meteorit skrývá.

„Tohle je polovodičový laser na bázi arzenidu galia,“ vysvětlovala Nora.

Rachel se podívala pozorněji, a teprve teď si všimla, že světelný paprsek už rozpustil v ledu kruhový otvor a proniká hlouběji.

Nora pokračovala: „Ten paprsek je velmi horký. Meteorit zdvihneme a zároveň ohříváme.“

Vtipnost a jednoduchost postupu, který drobná vědkyně vymyslela, udělala na Rachel obrovský dojem. Nora zacílila laserový paprsek daným směrem a ten si prokousal cestu k nálezu. Hmota meteoritu měla tak velkou hustotu, že se neroztavila, ale absorbovala tepelnou energii, kterou laser vypouštěl. Ohřátý meteorit pak rozpustil led kolem sebe. V kombinaci s tahovou silou si horká hornina sama razila cestu k povrchu. Voda z roztátého ledu, která se nahromadila nad meteoritem, jednoduše sklouzla po povrchu do průrvy, která zůstávala pod ním.

Jako když zakrojím horkým nožem do zmrzlé kostky másla, pomyslela si Rachel.

Nora ji vedla dál k mužům u lan. „Motory si s tímhle typem práce neporadí, a tak jsem musela použít lidskou sílu.“

„To je lež!“ ozval se jeden z pracujících mužů. „Využívá lidskou sílu jen proto, že ji těší, když se koupeme v potu.“

„Zmlkni!“ houkla na něj Nora. „Už dva dny tady skučíte, že je vám zima. Tak jsem zařídila, abyste se ohřáli. A teď zase hezky tahejte.“

Muži se zasmáli.

„Na co je tohle?“ ukázala Rachel na několik oranžových kuželů rozmístěných náhodně okolo lešení. Při příjezdu si všimla, že jsou rozesety i kolem obyglů.

„To je v glaciologii velmi důležitá pomůcka. Říkáme tomu NEZLOK. Je to zkratka pro „NEstoupat, ZLOmíš si Kotník“. Nora jeden z kuželů zdvihla. Pod ním zela kruhová díra, která ubíhala kamsi do hloubky ledovce. „Nebezpečné místo.“ Vrátila kužel zpět a pokračovala. „Vyvrtali jsme podobné díry na různých místech, abychom mohli odebrat vzorky a posoudit homogenitu ledovce. Podobně jako v archeologii i tady platí, že na základě hloubky, ve které se určitý předmět nachází, určujeme, jak dlouho tam je. Tedy: čím hlouběji jej najdeme, tím delší dobu tam strávil. Pokud objevíme něco pod ledem, datujeme moment uložení podle tloušťky ledu, který je nad ním. Aby byl odhad co nejpřesnější, odebereme vzorky z více míst – musíme zjistit, jestli jde o jednolitou pevnou desku a jestli nebyla poškozena zemětřesením, prasklinami nebo lavinami.“

„Co jste zjistila o tomhle ledovci?“

„Je dokonalý. Bez jediné chybičky. Naprosto homogenní pevná deska. Žádné poruchy, praskliny, nic takového. Meteorit se sem dostal takzvaným klidným pádem v roce 1716.“

„Vy dokážete zjistit dokonce přesný rok?“ zeptala se pochybovačně Rachel.

Noru otázka překvapila. „To se ví, že dokážu. Proto mě sem zavolali. Umím v ledu číst.“

Přešla k hromadě dlouhých ledových válců označených oranžovými štítky. Připomínaly průsvitné telefonní sloupy. „Tyhle vzorky v sobě mají zaznamenanou geologickou historii. Když se podíváte zblízka, uvidíte, že jsou tvořeny jednotlivými vrstvičkami.“

Rachel přidřepla a skutečně – ve vzorcích rozeznala bezpočet vrstviček, které se od sebe lišily číroostí a tloušťkou. Některé byly tenké jako list papíru, jiné dosahovaly síly půl centimetru.

Nora pokračovala: „V zimě tady silně sněží, ale na jaře dochází k částečnému tání. Každý rok přibude jedna stlačená vrstva. Při určování stáří začneme nahoře – to znamená u poslední zimy – a počítáme, kolik vrstev leží mezi povrchem a místem, které nás zajímá.“

„Je to jako letokruhy u stromů?“

„Ne, tak jednoduché to není, slečno Sextonová. Nezapomeňte, že počítáme vrstvičky na délce desítek metrů. Musíme provádět srovnávací testy, všimnout si klimatologických ukazatelů, znečištění a podobně.“

Ostatní se k nim připojili. Tolland se na Rachel usmál. „O ledu toho ví dost, že?“

Rachel zarazilo, jak ráda ho zase vidí. „Ano, je úžasná.“

„Jenom pro úplnost,“ kývl Tolland směrem k hromadě vzorků, „rok 1716, který určila doktorka Mangorová, je správný. NASA dospěla ke stejnému závěru, ještě než jsme sem dorazili. Doktorka Mangorová odebrala vlastní vzorky, provedla vlastní testy a jednoznačně tento rok potvrdila.“

Rachel ohromeně naslouchala.

Nora kývla a dodala: „Mimochodem, v roce 1716 se do těchto končin vydala výprava badatelů a zaznamenala zářivou ohnivou kouli, která proletěla oblohou nad severní Kanadou. Na památku vůdce výpravy dostal ten jev jméno Jungersolův úkaz.“

„Takže to,“ vložil se do debaty Corky, „co jsme se dozvěděli ze vzorků a z historických pramenů, dokazuje, že před sebou máme úlomek téhož meteoritu, který Jungersol upozoroval v roce 1716.“

„Doktorko Mangorová!“ křikl jeden z mužů u lan, „objevil se úchyt šroubu!“

„Tak, přátelé, nastal okamžik pravdy,“ prohlásila Nora. Popadla skládací stoličku, vyskočila na ni a křičela ze všech sil: „Za pět minut bude na povrchu!“

Všichni v obyglu nechali práce a spěchali k lešení. Rachel to připomnělo reflexy Pavlovových psů, kteří s obdobnou bezprostředností reagovali na zvonek oznamující krmení.

Nora Mangorová si zapřela ruce v bok a velitelským okem přehlédla své území. „Dobrá, dáme se do toho. Vytáhneme *Titanic*.“

28

Ustupte!“ hulákala Nora a razila si cestu davem. Muži se rozestoupili a Nora se ujala režie představení. Důležitě zkontrolovala směr a napětí lan.

„Ted,“ vykřikl jeden z „tahačů“. Všichni najednou zatočili klikami navijáků a lana povyjela o dalších deset centimetrů.

Dav pokročil v očekávání o krůček dopředu. Corky a Tolland stáli vedle Rachel a vypadali jako děti, které zírají na rozsvícený vánoční stromček. Na druhé straně lešení přihlížel Lawrence Ekstrom a se stejnou dychtivostí jako všichni ostatní čekal, až se meteorit objeví. Stříbřité pletence lan nahradily žluté vodičí řetězy. „Řetězy!“ vyjekl jeden z přihlížejících.

„Ještě dva metry! Táhněte stejnoměrně!“

Rozhostilo se hluboké ticho. Lidé přestávali napětím dýchat. Atmosféra připomínala spiritistickou seanci – každý chtěl být první, kdo uvidí vyvolaného ducha.

A pak to přišlo. Ledová krusta se zdvihla a zpod ní se začal vynořovat nezřetelný obrys meteoritu. Byl protáhlý a tmavý, zprvu neostrý, ale jak si razil cestu do výšky, vystupovaly jeho tvary zřetelněji.

„Přitáhněte,“ pobízel technik muže u navijáků. Ti poslechli a lešení zaskřípělo.

„Ještě metr a půl! Udržujte stejnoměrný tah!“

Led nad balvanem se vydouval jako břicho obrovského živočicha, který v nejbližší chvíli porodí mládě. V místě, na něž byl zacílen laserový paprsek, začínal led odtávat a otvor se rychle zvětšoval.

„Porodní cesty se otvírají!“ zakřičel někdo. „Devadesát centimetrů!“

Ozval se nervózní smích.

„Vypněte laser!“

Paprsek zmizel.

Skalní masiv prolomil ledový povrch a se zlověstným zasyčením se vynořil z vířících oblaků mlhy a páry jako divoký pravěký bůh. Muži u navijáků horečně pracovali, dokud se celé tělo horkého balvanu neuvolnilo z ledových pout a nevyhouplo se nad šachtu plnou vroucí vody.

Rachel to divadlo fascinovaně sledovala.

Zavěšená na ocelových lanech se ve světle halogenových lamp houpala obrovská kamenná masa se zbrázděným povrchem. Tvarem i hlubokými spečenými vráskami připomínala gigantickou sušenou švestku. Na jednom konci, který se zřejmě odtrhl v důsledku enormního tření při průchodu atmosférou, byl meteorit hladký a oblý, na druhém mírně protáhlý.

Při pohledu na povrchovou krustu si Rachel představovala, jak se meteorit řítí k Zemi obklopený chomáčem plamenných jazyků. Zdálo se neuvěřitelné, že se to stalo před staletími.

Lov skončil. Vesmírný balvan visel na lanech jako ulovená šelma, kterou lovci nesou domů. Jen místo krve mu z těla kapala voda.

Až do této chvíle přihlížela Rachel vcelku lhostejně všemu, co se dělo kolem. Teprve teď se jí zmocnilo vzrušení. Před očima se jí houpal předmět ze světa vzdáleného milionů kilometrů a dokazoval, že lidé nejsou jedinými živočichy ve vesmíru.

Zdálo se, že euforie se zmocnila i lidí okolo – všichni tleskali a nadšeně pokřikovali. Dokonce i ředitel NASA odložil své mrzoutství. Objímal své lidi, potřásl jim rukama, radoval se s nimi. Rachel přála lidem z NASA

úspěch z celého srdce. Prožili těžké chvíle plné nezdaru. Tenhle triumf si zaslouží.

Díra v ledu uprostřed obyglů připomínala malý plavecký bazén. Bazén, jehož dno mizelo v šedesátimetrové hloubce. Hladina vody ještě chvíli narážela do stěn a pak se pomalu zklidňovala, až se ustálila pod povrchem ledové podlahy v hloubce jednoho a půl metru – díky tomu, že voda má menší objem než led, a také díky objemu vytaženého meteoritu.

Nora Mangorová okamžitě obestavěla šachtu oranžovými NEZLOKY. Kdyby někdo spadl dovnitř, nezlomil by si jen kotník, ale měl by pramalou naději na záchranu. Hladký povrch ledových stěn by neposkytl nohám žádnou oporu, o kterou by se daly zapřít, a bez pomoci by bylo téměř nemožné dostat se ven.

Z protilehlé strany ledové jámy kráčel k Noře Lawrence Ekstrom. Srdečně jí stiskl ruku se slovy: „Skvělá práce, doktorko Mangorová.“

„Přijímám jen písemné gratulace,“ ušklíbala se Nora.

„Dostanete je,“ ujistil ji Ekstrom a otočil se spokojeně k Rachel. Vypadal mnohem veseleji a klidněji než při prvním setkání.

„Tak co, slečno Sextonová? Přesvědčili jsme i profesionálního skeptika?“

„Ohromili, to je to správné slovo,“ usmála se Rachel.

„Výborně. Teď pojďte, prosím, za mnou.“

Vedl ji napříč stavbou k velké kovové kóji natřené vojenskými maskovacími barvami, která připomínala dopravní průmyslové kontejnery na převážení zboží. Na stěně byla napsaná písmena PKJ – pojízdná komunikační jednotka.

„Odtud můžete zavolat prezidentovi.“

Tyto mobilní komunikační boxy byly určeny pro vojenské operace a Rachel si nikdy nepomyslela, že bude moci jeden využít při mírové misi NASA. Okamžitě si ale uvědomila, že Ekstrom přišel do NASA z Pentagonu a jistě mu zbylo dost kontaktů, aby se k takovým hračkám dostal. Po obou stranách vstupu stáli dva ozbrojení strážníci s nekompromisním výrazem ve tváři, který napovídal, že s vnějším světem se lze spojit jen na přímé Ekstromovo povolení.

Vypadá to, že nejsem jediná, kdo je bez možnosti kontaktu s pevninou.

Ekstrom řekl jednomu ze strážných několik slov a vrátil se k dívce. „Hodně štěstí,“ popřál jí a odešel.

Strážný zaklepal na dveře a ty se zevnitř otevřely. Vyšel technik a pokynul Rachel, aby vstoupila.

Vnitřek byl temný a dusný. V modravé záři osamělého monitoru rozeznávala police plné telefonického, telekomunikačního a satelitního vybavení a radiopřijímačů. Začínala se jí zmocňovat klaustrofobie. Vzduch čpěl zatuchlinou – jako sklep v zimě.

Technik odněkud přitáhl židli na kolečkách a vyzval ji: „Posaďte se tady, slečno Sextonová.“

Usadil Rachel před plochou obrazovku, upravil pozici mikrofonu a na uši jí nasadil neforemná sluchátka značky AKG. Na seznamu šifrovaných hesel našel, co potřeboval, a zadal dlouhé heslo. Na obrazovce se objevily stopky.

00.60 SEKUND.

Stopky začaly odpočítávat a technik spokojeně přikývl. „Za minutu vás spojí.“ Otočil se, vyšel z kóje ven a zabouchl za sebou dveře.

Skvělé. Zase ve vězení.

Čekala ve tmě, až stopky dokončí odpočet, a uvědomila si, že poprvé od časného rána zažívá chvilku soukromí. Když se dnes probudila, neměla nejmenší tušení, co na ni čeká. *Mimozemský život!* Počínaje dneškem přestal být oblíbený mýtus o jedinečnosti pozemského života ve vesmíru mýtem.

Začínala si uvědomovat, jak zničující vliv bude mít objev meteoritu na otcovu kampaň. Za normálních okolností by financování NASA bylo spíš okrajovým problémem vedle nosných politických témat, jakými jsou právo na potrat, sociální systém a zdravotnictví. Jenže otec si z NASA udělal odpalovací rampu pro svůj prezidentský start. A ta mu teď vybuchne přímo do obličeje.

Za několik hodin prožijí Američané vzrušení z triumfu NASA. Snílkové budou plakat dojetím, vědci budou zírat s pokleslou čelistí, dětská představitost se rozběhne do nedozírných dálav. Utracené dolary se ve světle objevu stanou nicotnou malicherností. Prezident se zjeví jako fénix, promění se v národního hrdinu a prakticky smýšlející úzkoprsý senátor Sexton bude uprostřed oslav a nadšení odstřelen jako lakotný mamonář beze špetky amerického smyslu pro objevy a dobrodružství.

Počítač zapípal.

00.05 SEKUND.

Obrazovka zablikala a objevil se na ní rozmazaný znak Bílého domu. Po chvíli se rozplynul a místo něj se na Rachel dívala tvář prezidenta Herneyho.

„Dobrý den, Rachel,“ pozdravil ji prezident s uličnickým výrazem. „Doufám, že jste prožila zajímavé odpoledne.“

Sedgewick Sexton měl svou senátorskou kancelář v administrativní budově Senátu pojmenované po senátoru Philipu A. Hartovi v ulici C, severovýchodně od Kapitolu. Byla to devítipatrová ultramoderní stavba tvořená bílými pravoúhelníky. Řada kritiků tvrdila, že připomíná vězení, a mnoho lidí, kteří tam pracovali, s tím souhlasilo.

Dlouhé štíhlé nohy Gabriely Asheové měřily nervózními kroky kancelář ve třetím patře. Na monitoru počítače zářila nová e-mailová zpráva a dívka nevěděla, co si o ní má myslet. V prvních dvou řádkách se psalo:

SEDGEWICK BYL NA CNN OHROMUJÍCÍ.

MÁM PRO VÁS DALŠÍ INFORMACE.

Gabriela dostávala podobné zprávy už několik týdnů. Adresa odesílatele byla falešná, ale dokázala zjistit alespoň tolik, že neznámý píše z domény whitehouse.gov. Tajemný informátor tedy zřejmě pracuje v Bílém domě, a ať je to kdokoli, stal se pro Gabrielu neocenitelným zdrojem politických zpráv. Mimo jiné ji informoval i o tajné schůzce prezidenta s ředitelem NASA.

Gabriela e-mailům zprvu nevěřila, ale brzy zjistila, že zprávy jsou přesné a velmi užitečné. Od neznámého se dozvěděla, o kolik NASA přečerpává rozpočet, o ohromných nákladech na nadcházející mise, o závrtných sumách věnovaných na zoufale neproduktivní program hledání mimozemského života. Obdržela dokonce informaci o interních obavách Bílého domu, že problémy s NASA změní volební náladu v prezidentův neprospěch.

Aby v Sextonových očích zvýšila svou cenu, neřekla mu, že jí e-mailem z Bílého domu chodí nevyžádané zprávy. Místo toho mu informace předávala se slovy, že jsou „od jistého nejmenovaného zdroje“. Sexton si zpráv velmi cenil a zdálo se, že raději nechce vědět nic bližšího. Gabriela ho podezírala, že si myslí, že svému informátorovi poskytuje nějaký druh sexuálních služeb. Zdálo se ovšem, že mu to ani v nejmenším nevadí.

Gabriela se zastavila u počítače a znovu si zprávu přečetla. Smysl e-mailů byl jasný: někdo uvnitř Bílého domu chce, aby senátor Sexton vyhrál volby, a pomáhá mu tím, že mu posílá munici do boje proti NASA.

Ale kdo to je? A proč to dělá?

Krysa, která se snaží utéct z potápějící se lodi, usoudila nakonec Gabriela. Ve Washingtonu bylo docela běžné, že zaměstnanci Bílého domu

přebíhali na stranu oponentů, pokud měli oprávněné obavy, že jejich současný chlebobárce nebude znovu zvolen. Nabídli své služby nepříteli v naději, že si udrží místo i po volbách. Tak tomu bylo pravděpodobně i nyní – někdo zřejmě uvěřil v Sextonovy šance a nechtěl nic ponechat náhodě.

Dnešní zpráva však Gabrielu znervóznila mnohem víc než všechny předchozí. První dvě řádky se týkaly obvyklého tématu, ale pokračování vzbuzovalo nedůvěru a úzkost:

SCHŮZKA U VÝCHODNÍ BRÁNY V 16.30.

PŘIJĚTE SAMA.

Neznámý zatím nikdy nechtěl, aby se setkali osobně. A krom toho, pro takovou schůzku by si dovedla představit mnohem vhodnější místo. *Východní brána? Ve Washingtonu je přece jenom jedna Východní brána. Sejt se před Bílým domem? To má být vtip?*

Věděla, že nemůže odpovědět mailem – její zprávy se okamžitě vracely jako nedoručitelné. Druhá strana chtěla pochopitelně zůstat v anonymitě.

Měla by to říct Sextonovi? Ne, okamžitě se rozhodla, že to neudělá. Sexton měl schůzku. A kdyby mu řekla o tomhle mailu, musela by s pravdou ven i o těch předchozích. Dospěla k závěru, že chce-li se s ní neznámý setkat na veřejném místě a za denního světla, je to proto, aby se cítila bezpečně. Nakonec, proč ne? V posledních dvou týdnech jí v mnohém pomohl. Je to přítel nebo přítelkyně.

Znovu si zprávu přečetla a podívala se na hodinky. Má ještě hodinu čas.

30

Ted', když byl meteorit konečně vyproštěn z ledu, ztratil ředitel NASA něco ze své nabroušenosti a morousovství. *Všechno jde jako po másle*, říkal si, když kráčet dómem k pracovnímu stolu Michaela Tollanda. *Ted' už nás nic nezastaví.*

Dlouhými kroky došel až za Tollandova záda a zeptal se: „Jak to jde?“

Tolland vzhledl do počítače. Vypadal unaveně, ale v očích mu probleskovaly jiskřičky nadšení.

„Už jsem skoro hotov. Upravuji některé pasáže, které při vytahování meteoritu natočili vaši lidé. Dokončím to během chvilinky.“

„Výborně.“ Prezident požádal Ekstroma, aby předal Tollandův dokument do Bílého domu co nejdříve.

Ekstrom zpočátku nesouhlasil s prezidentovým přáním požádat o pomoc Michaela Tollanda, ale když viděl hrubou podobu filmu, který oceánolog natočil, změnil názor. Tollandovi se podařilo vytvořit skvělou mozaiku. Skloubil v ní šarm duchaplného moderátora s úchvatným, a přesto srozumitelným patnáctiminutovým vědeckým programem, do něhož citlivě zakomponoval rozhovory s civilními vědci. S nenucenou lehkostí dosáhl toho, co se NASA podařilo jen zřídkakdy – popsal vědecký objev tak, aby jej pochopil i průměrně inteligentní Američan, aniž by se cítil být poučován.

„Až práci dokončíte, doneste konečnou verzi filmu do tiskového centra. Musíme nahrát kopii pro Bílý dům.“

„Ano, pane,“ odpověděl Tolland a znovu se sklonil nad prací.

Ekstrom pokračoval v obchůzce. Došel až k severní stěně obyglů a s potěšením konstatoval, že „tiskové centrum“ je připraveno. Jeho lidé rozvinuli na ledové podlaze modrý koberec, v jehož středu stál dlouhý jednací stůl s několika mikrofony, vedle znak NASA a na pozadí visela ohromná americká vlajka. Meteorit, který přivezli na speciálních saních, zaujal čestné místo proti jednacímu stolu a zvyšoval dramatickou atmosféru místa.

Stále zde panovala radostná a slavnostní nálada. Většina lidí se shlukla okolo meteoritu a natahovala k stále ještě hřejícímu kolosu ruce, jako trampové, kteří se zahřívají nad plameny táboráku.

Ekstrom se rozhodl, že teď je ta pravá chvíle. Přešel za tiskové centrum, kde stálo několik kartónových krabic. Dnes ráno je nechal dovézt z Grónska.

„Napijeme se! Já to platím!“ křikl na své lidi a začal jim rozdávat plechovky s pivem.

„Díky, šéfe,“ ozval se kdosi. „Je studené, jak se patří.“

Ekstromova tvář se roztáhla ve vzácném úsměvu. „Držel jsem ho u ledu.“

Všichni se rozesmáli.

„Počkejte chvíli,“ ozval se jeden z mužů a dobromyslně se mračil na plechovku. „Tohle je kanadské pivo. Kam se podělo vaše vlastenectví?“

„Koupil jsem to z rozpočtových peněz, hoši. Bylo to nejlevnější pivo, co jsem sehnal.“

Další smích.

„Pozor, pozor,“ ozval se z megafonu hlas muže z natáčecího štábu. „Za chvíli přepneme světlo na televizní reflektory. U někoho se může objevit dočasná slepota.“

„A žádné líbání ve tmě. Tohle je rodinný program!“

Ekstrom se zasmál a potěšené sledoval škádlení mužů, kteří dokončovali poslední úpravy místa a instalovali reflektory.

„Pozor, přepínáme na televizní osvětlení: pět, čtyři, tři, dva...“

Halogenové lampy zhasly a vnitřek domu se ponořil do šera, které se během několika sekund změnilo v hustou tmou.

Kdosi zažertoval. „Kdo mě to štípe do zadečku?“

Za několik okamžiků rozčísila tmou ostrá světla televizních reflektorů. Všichni přimhouřili oči. Severní kvadrant obyglů se dokonale proměnil v televizní studio. Zbytek domu, připomínající obrovskou stodolu, zůstal temný. Osvětlovaly ho jenom tlumené odlesky, které se odrážely od klenutého stropu a vrhaly dlouhé stíny přes opuštěné pracovní stoly.

Ekstrom ustoupil zpátky do stínu. Těšilo ho, že se jeho lidé shlukli kolem osvětleného meteoritu k malé oslavě. Připadal si jako Santa Claus, který s uspokojením pozoruje děti radující se u vánočního stromku.

Zaslouží si tenhle úspěch, říkal si a netušil, jaká pohroma se na něj řítí.

31

Počasí se začínalo měnit.

Katabatický vítr naříkavě zavyl, jako by ohlašoval nadcházející boj a opřel se plnou silou do stanu Delta Force. Delta-jedna právě skončil s upevňováním vnějšího protibouřkového potahu a vrátil se dovnitř k ostatním. Takový nečas už všichni zažili. Bouře se jistě brzy přežene.

Delta-dvě se díval na živý přenos, který přicházel od mušního mikrorobota. „Pojď se sem podívat,“ vyzval Deltu-jedna.

Delta-jedna přistoupil. Obyglů tonulo v šeru, jenom u severní stěny jasně svítily reflektory. Zbytek stavby vystupoval nezřetelnými obrysy.

„Nic se neděje,“ podotkl Delta-jedna. „Jenom testují televizní osvětlení na večer.“

„O osvětlení nejde.“ Delta-dvě ukázal na temnou skvrnu uprostřed ledu – na šachtu po meteoritu zalitou vodou. „Jde o tohle. *Tohle* je problém.“

Delta-jedna se podíval pozorněji. Okolo otvoru stály kužely a hladina vypadala klidná.

„Nevidím nic zvláštního.“

„Podívej se znovu.“ Delta-dvě pohnul joystickem a navedl mikrorobota ve spirále nad jámu.

Delta-jedna se upřeně díval na temnou hladinu a překvapeně sebou trhl. „Co to k čertu je...?“

To už se k nim připojil i Delta-tři. Také on strnul ohromením. „Proboha! To je šachta po meteoritu? Je to normální, aby se voda chovala takhle?“

„Ne,“ odpověděl Delta-jedna. „To si tedy piš, že ne.“

32

Přestože Rachel Sextonová seděla v plechové kóji pět tisíc kilometrů od Washingtonu, D. C, cítila stejnou nervozitu, jako kdyby ji zavolali do Bílého domu. Na obrazovce videotelefonu před sebou viděla dokonale čistý obraz tváře prezidenta Zacha Herneyho. Seděl v tiskovém sále a za zády mu visel prezidentský znak. Digitální zvukový přenos neměl jedinou chybičku, a kdyby nebylo nepatrného zpoždění, měla by dojem, že prezident mluví z vedlejší místnosti.

Rozhovor se odvíjel v přátelském duchu. Zach Herney byl v dobrém rozmaru a samý žert. Rachelino pozitivní hodnocení objevu NASA ho těšilo, ale nepřekvapovalo. Měl radost i z Racheliny chvály za to, že za hlavního průvodce historií objevu zvolil charizmatického Michaela Tollanda.

„Určitě se mnou budete souhlasit,“ přešel po chvíli nezávazně konverzace do vážnějšího tónu, „že v ideálním světě by měl takový objev čistě vědecké důsledky.“ Naklonil se blíž ke kameře, takže vyplnil obličejem celou obrazovku. „Jenže my bohužel nežijeme v dokonalém světě, a tak tento vědecký triumf ve chvíli, kdy ho vyhlásím, zahájí utkání v politickém fotbale.“

„Když uvážím všechny nezvratné důkazy a přítomnost vědeckých osobností, které jste přizval a které pravost objevu potvrdily, nedovedu si představit, že by jej kdokoli zpochybnil – ať už by šlo o veřejnost nebo o vaše protivníky,“ podotkla Rachel.

Herney se smutně usmál „Milá Rachel, moje politická opozice bude věřit tomu, co uvidí. A v mém zájmu je, aby se jí to, co uvidí, ani trochu nelíbilo.“

Rachel si uvědomila, jak důsledně se prezident vyhýbá přímé zmínce o jejím otci. Mluvil v obecných termínech – „protivníci“ a „politická opozice“.

„Vy si myslíte, že vás opozice z politických důvodů obviní ze spiknutí?“ zeptala se.

„Taková je povaha hry. Stačí, aby někdo lehce zapochyboval a řekl, že tento objev je politický podvod, který zinscenovala NASA ruku v ruce s Bílým domem a v tu chvíli budu stát před vyšetřovací komisí. Noviny zapomenou, že NASA objevila důkaz mimozemského života, a média se zaměří na to, aby našla důkazy o spiknutí. Jakákoli nárážka, že by o něco takového mohlo jít, by poškodila Bílý dům, NASA a vlastně i celou zemi.“

„Chápu. Proto jste oznámení objevu odložil až na chvíli, kdy budete mít k dispozici přesvědčivé důkazy prověřené nezávislými vědci.“

„Mým úkolem je prezentovat fakta tak nezvratně, aby nevznikl ani nejmenší náznak pochyb. Chtěl bych, aby oslavy objevu proběhly v atmosféře důstojné svobody, která mu přísluší. NASA si to zaslouží.“

Rachel slyšela, jak jí v hlavě intuice cinká poplašným zvonkem. *Co po mně vlastně chce?*

Prezident pokračoval: „Vy mi ze své pozice můžete hodně pomoci. Díky tomu, že jste zkušená analytička, i díky vašemu příbuzenskému vztahu k mému protivníkovi by vaše svědectví bylo mimořádně důvěryhodné.“

Rachel zaplavil pocit rozčarování a hořkosti. *Opravdu mě chce využít!... Přesně, jak říkal Pickering!*

Herney pokračoval: „Rád bych vás požádal, abyste při tiskové konferenci objev osobně potvrdila z pozice zpravodajské pracovnice Bílého domu... a také jako dcera mého protivníka.“

Bylo to tady. *Herney chce, abych objev potvrdila.*

Rachel doteď doufala, že Zach Herney je nad podobné politické špinavosti povznesený. V případě, že by vystoupila s veřejným potvrzením objevu, z meteoritu by se okamžitě stala osobní kauza jejího otce. Nemohl by zpochybnit důvěryhodnost objevu, aby zároveň nezpochybnil důvěryhodnost vlastní dcery. A pokud by to udělal, podržel by si pod sebou větev – je přece kandidátem na prezidenta USA, který staví rodinu na první místo.

„Popravdě, pane,“ dívala se Rachel zamyšleně do monitoru, „jsem překvapená, že mě o něco takového žádáte.“

Zdálo se, že její slova prezidenta zarazila. „Myslel jsem, že byste se na oznámení objevu ráda podílela.“

„Ráda? Pane, tahle žádost mne staví do nemožné pozice. Už tak mám s otcem dost problémů. A teď bych měla jít proti němu do přímého souboje, kterým bych ho odsoudila k veřejné popravě? Netajím se tím, že ho nemám

ráda, ale je to můj otec. A postavit mě proti němu na veřejném fóru... Opravdu si myslím, že něco takového vás není hodno.“

„Dost!“ Přerušil ji Herney s divokým gestikulováním na znamení, že se vzdává. „Asi jsme si nerozuměli. Kdo tady mluví o vystoupení na veřejnosti?“

Rachel udiveně odpověděla: „Myslela jsem, že chcete, abych stála při tiskové konferenci vedle ředitele NASA!“

Herney se rozchechtal. „Za co mě máte? Opravdu jste si myslela, že po vás budu chtít, abyste vrazila vlastnímu otci dýku do zad v národní televizi?“

„Říkal jste přece...“

„Vážně věříte, že bych dokázal přinutit ředitele NASA, aby se podělil o slávu s dcerou svého nejmazanějšího nepřítele? Kdepak, nic takového. Vraťte se na zem, televizní tisková konference bude čistě *vědeckou* záležitostí. Nechci vás podceňovat, ale myslím, že vaše znalosti o meteoritech, zkamenělinách nebo složení ledu nejsou zrovna moc hluboké.“

Rachel cítila, jak se červená. „Co po mně tedy chcete? Jaké potvrzení objevu máte na mysli?“

„Takové, které přísluší vašemu postavení.“

„Nerozumím.“

„Jste pracovníci zpravodajské služby a pracujete pro Bílý dům. Pro můj tým zpracováváte informace národního významu.“

„Vy chcete, abych s objevem seznámila váš tým?“

Zdálo se, že předchozí nedorozumění Herneyho skutečně pobavilo, a znovu se usmál. „Ano, to je přesně to, co po vás chci. Nedůvěra, s níž se setkávám mimo Bílý dům, není nic proti tomu, jak na mne v této chvíli pohlížejí vlastní lidé. Tady, v Bílém domě, je vzpoura na spadnutí. Má důvěra vzala zasvé. Moji lidé mě prosili, abych financování NASA zastavil. Neposlechl jsem, a to byla v jejich očích politická sebevražda.“

„Ale to už neplatí.“

„Přesně tak. Jenže fakt, že k objevu došlo právě teď, každopádně vzbudí u politických cyniků pochyby. A věřte, že v tuhle chvíli není nikdo tak cynický jako mí vlastní lidé. Proto bych chtěl, aby tu informaci poprvé uslyšeli od...“

„Vy jste jim o tom meteoritu neřekl?“

„Ne. Informoval jsem jen několik důležitých poradců. Mou nejvyšší prioritou bylo uchovat objev v naprosté tajnosti.“

Rachel byla ohromená. *To se tedy nedivím, že má na krku vzpouru.* „Ale tohle není oblast, ze které obvykle zpracovávám zprávy. Meteority nepatří tak úplně do kategorie mých zpravodajských témat.“

„V tradičním slova smyslu nikoli. Ale určité prvky vaší obvyklé práce tady jsou – jde o souborné údaje, z nichž je třeba vytáhnout to důležité. Objev bude mít dalekosáhlé politické důsledky...“

„Nejsem odborník na meteority, pane. Nebylo by lepší, aby váš tým se vším seznámil ředitel NASA?“

„Žertujete? Všichni moji lidé ho nenávidí. Ekstrom je pro ně slizký had, kterému přisuzují spoustu mých špatných rozhodnutí.“

Asi má pravdu. „A co Corky Marlinson? Dostal národní ocenění za astrofyziku. Je daleko důvěryhodnější než já.“

„Můj tým tvoří analytičtí politici svázaní konvencemi, nikoli vědci. Doktor Marlinson je úžasný – sama jste se s ním setkala – ale se svým smyslem pro humor by mohl napáchat víc škod než užitku. Potřebuji někoho alespoň trochu přijatelného – a to jste vy. Moji lidé vás znají. Vědí, co děláte, a s vaší prací už se setkali. A pokud jde o váš příbuzenský vztah k senátoru Sextonovi... stěžl bych našel mluvčího, který by z jejich pohledu byl objektivnější.“

Rachel cítila, jak pod prezidentovými přátelskými slovy jihne. Neodpustila si však poznámku: „Jsem ráda, že alespoň přiznáte, že mé jméno hraje v celé záležitosti určitou roli.“

Prezident se plaše usmál. „Samozřejmě že hraje. Můj tým bude se situací seznámen – ať tím nebo oním způsobem – a buď to uděláte vy, anebo někdo jiný. Ale vy, Rachel, jste trumfové eso. K oznámení objevu jste profesionálně nejpovolanější, a nadto jste dcerou muže, který chce po skončení volebního období vykopnout mé lidi z Bílého domu. Pro ně jste dvojnásob důvěryhodná.“

„Měl byste změnit zaměstnání. Byl by z vás skvělý podomní obchodník.“

„Tím do určité míry jsem. Stejně jako váš otec. A byl bych rád, kdyby se mi právě s vámi podařilo obchod uzavřít.“ Prezident si sundal brýle a zadíval se Rachel do očí. Vyzařovala z něj podobná síla, s jakou se setkávala u otce. „Prosím vás a zároveň žádám o službu. Myslím si, že to, co po vás chci, je součástí vaší práce. Jak mi odpovíte? Ano, nebo ne? Seznámíte můj tým s objevem meteoritu?“

Není nad výřečnost podomních obchodníků. Rachel se cítila jako zvíře v kleci.

I na vzdálenost pěti tisíc kilometrů ji síla prezidentovy vůle tlačila do kouta. Dobře věděla, že z Herneyho strany jde o velmi rozumnou žádost, ať se to jí samé líbí nebo ne.

„Mám několik podmínek,“ odpověděla.

Prezident zdvihl vyčkávavě obočí. „A to?“

„Chci se s vaším týmem setkat bez přítomnosti médií. Bude to neveřejná tisková konference. Žádné oficiální oznámení.“

„Máte mé slovo. Už jsem vybral jedno velmi nenápadné místo.“

Rachel si vzdychla. „Tak dobrá, souhlasím.“

„Výborně,“ rozzářil se prezident.

Rachel se podívala na hodinky a s podivem zjistila, že jsou už čtyři hodiny. „Počkat,“ vyhrkla překvapeně, „jestli chcete provést oficiální oznámení v osm hodin večer, máme málo času. I kdybych znovu letěla v tom ohavném stroji, kterým jste mě sem nechal dopravit, bude to do Bílého domu trvat několik hodin. Kromě toho si musím připravit poznámky a...“

Prezident zavrtěl hlavou. „Asi jsem nebyl dost jasný. Provedeme to jako videokonferenci z místa, kde právě sedíte.“

„Aha,“ zaváhala Rachel. „Kdy asi?“

„Co třeba hned teď?“ zazubil se uličnický Herney. „Všechny jsem už nechal svolat. Sedí v Oválné pracovně a zírají na vypnutou obrazovku. Čekají na vás.“

Rachel ztuhla. „Nejsem připravená, pane. Nemůžu...“

„Prostě jim řekněte pravdu. Je to tak těžké?“

„Ale...“

„Rachel, vždyť jste profesionálka a zpracováváním dat se živíte. Chci po vás, abyste jim řekla, co se tam u vás na pólu děje.“ Vstal, aby vysílání přepnul, ale ještě předtím utrousil: „Věřím, že vás potěší, že budete mluvit z pozice moci.“

Rachel netušila, co tím myslí, ale nebyl čas se na cokoli ptát. Prezident otočil knoflíkem a přepnul na jiný kanál.

Mluvit z pozice moci! Zádá jí zvlhla prvními krůpějemi potu.

Na obrazovce se objevila místnost plná lidí z prezidentova týmu. Byli velmi překvapeni, že vidí právě ji.

„To je přece slečna Sextonová!“ ozval se nežensky drsný hlas.

Rachel hledala v moři obličejů, odkud přichází. Byla to vysoká hubená žena, která se právě chystala posadit v první řadě – Marjorie Tenchová. Její zjev člověk nepřehlédl ani v nejhustším davu.

„Děkujeme, že jste se s námi spojila, slečno Sextonová,“ pokračovala Marjorie uhlazeně. „Pan prezident nám sdělil, že pro nás máte nějakou novinku.“

33

Paleontolog Wailee Ming se těšil ze zšeřelé samoty svého pracovního stolu. Jeho smysly byly zostřené a každý nerv napjatý očekáváním večera. *Brzy ze mne bude nejslavnější paleontolog na světě. Doufám, že Michael Tolland nechá můj komentář v dokumentárním filmu patřičně vyniknout.*

Ming si vychutnával pocit blížící se slávy. Vtom ucítil pod nohama slabý otřes. Vyskočil. V Los Angeles, odkud pocházel, byla zemětřesení na denním pořádku a těsný kontakt s nimi mu skvěle vycvičil instinkty. Byl schopen zachytit i ty nejjemnější vibrace. Tady, na pólu, se ale neměl čeho bát, zde byly otřesy úplně normálním jevem. *Jen klid*, napomínal sám sebe provinile. *Je to jen telení ker.* Každých pár hodin se tmou rozlehlo ohlušující zadunění, které oznamovalo, že se někde na okraji ledovce odlomil obrovský blok ledu a sklouzl do moře. Slovy Nory Mangorové – narodil se nový ledovec... Jenže Ming si na zlověstné chvění a dunění stále nemohl zvyknout.

Zůstal stát, protáhl si ruce a podíval se do vzdálené části obyglů, kde lidé z NASA slavili svůj triumf v záři televizních reflektorů. Nebyl zrovna společenský, a tak se otočil na druhou stranu a vydal se na malou procházku po vesmírném stanu.

Labyrint ztemnělých a prázdných pracovních kójí připomínal město duchů. Stavba na něj dýchala opuštěností staré hrobky. Zamrazilo ho. Zapnul si dlouhý plášť z velbloudí vlny až ke krku.

Došel k šachtě. *Ach ano, odtud byly vytaženy nejúžasnější zkameněliny v celé historii lidstva.*

Technici už trojnohé lešení rozebrali a šachta byla obestavěná silničními kužely, které jako by měly upozornit řidiče, že na rozlehlém ledovém parkovišti je nebezpečný výmol. Ming šachtu obešel, zastavil se v uctivé vzdálenosti a pozoroval hladinu. Brzy zamrzne a jakýkoli důkaz, že se tady něco dělo, zmizí.

Na vodní hladinu je vždycky krásný pohled, říkal si Ming. Dokonce i ve tmě.

Zejména ve tmě.

Ta myšlenka ho zarazila a uvědomil si, že něco není v pořádku.

Zadíval se na vodu pozorněji a dosavadní spokojenost se rozplynula v rostoucím zmatku. Promnul si oči a znovu upřel pohled na hladinu. Pak se otočil a rychle přešel očima celý dóm... Sto padesát metrů od něj se v tiskovém centru veselil dav lidí. Věděl, že oni ho vidět nemohou.

Asi bych o tom měl někomu říct.

Znovu se podíval na vodu a uvažoval, co by jim vlastně řekl. Třeba je to jen optický klam. Nebo nějaký zvláštní odraz.

Opatrně vkročil za bariéru oranžových kuželů, došel až k okraji šachty a podírepl. Hladina byla asi sto dvacet centimetrů pod ledovým břehem. Naklonil se, aby lépe viděl. Opravdu – něco nebylo v pořádku. Ten zvláštní jev se dal zpozorovat, teprve když zhasla světla. Pak ale nebylo možné si ho nevšimnout.

Ming se zdvihl. *Musím o tom někoho informovat.* Chvatně vyrazil k tiskovému středisku. Udělal jen pár kroků a zastavil se na místě jako zkamenělý. *Můj Bože! Už věděl, co to je.*

„To přece není možné!“ vykřikl nahlas.

Napadalo ho jen jediné vysvětlení. *Přemýšlej! pobízeli sám sebe. Musí existovat rozumnější zdůvodnění!* Čím déle uvažoval, tím víc byl přesvědčený, že první myšlenka byla správná. *Je to tak! Jinak to být nemůže! Jak je možné, že na to nepřišla ani NASA, ani Corky Marlinson? Nu, nevádí. Bude to objev Wailee Minga!*

Vzrušeně doběhl k nejbližšímu pracovnímu stolu a shrábl z něj kádinku. *Bude-li mít vzorek vody, bude objev jeho! Je to neuvěřitelné! To budou všichni zírat!*

34

„Pracuji jako zpravodajská pracovnice Bílého domu,“ začala Rachel Sextonová svou promluvu k zástupu tváří na obrazovce a snažila se potlačit chvění hlasu. „Součástí mých povinností jsou i cesty na politicky problémová místa, analýza krizových situací a zpracovávání zpráv pro prezidentův tým v Bílém domě.“

Na čele se jí objevila krůpěj potu. Rachel ji setřela a v duchu proklínala prezidenta, že jí bez jediného varování pověsil na krk takovýhle úkol.

„Ještě nikdy jsem se nedostala na tak exotické místo, na jakém se nalézám v tuto chvíli. Věřte, nevěřte, právě teď sedím za severním polárním kruhem na ledovci o síle devadesáti metrů.“

Na tvářích posluchačů viděla zmatené očekávání. Nevěděli, proč je svolali do Oválné pracovny, a už vůbec si nedovedli vysvětlit, proč se mluví o severním polárním kruhu.

Po čele jí stékaly další kapky potu. *Tak do toho, Rachel.* „Je to pro mne velká čest, že s vámi dnes mohu mluvit. Cítím velkou hrdost, ale... především vzrušení.“

Nechápavé pohledy.

No tak, k věci. Pobízela sama sebe a otírala si pot. Kdyby tady byla její matka, řekla by: *Nechod' kolem horké kaše a vezmi to zkrátka.* Maminka byla přesvědčená, že i ty nejsložitější situace se dají zvládnout, mluví-li člověk pravdu, a že je jedno, v jak neučesané formě z něj vyletí.

Rachel se zhluboka nadechla, narovнала a podívala se přímo do kamery. „Promiňte. Jistě se vám zdá divné, jak se mohu potit, když sedím na pólu... Mám trochu trému.“

Řekvapené obličej. Trocha nervózního smíchu.

„Mimoto mi váš šéf dal na přípravu asi tak deset sekund. Netušila jsem, že mým úkolem bude informovat o této záležitosti celý jeho tým. Nepředstavovala jsem si, že můj první kontakt s Oválnou pracovnou bude probíhat jako křest ohněm.“

Další smích.

„A už vůbec jsem si nemyslela, že budu sedět na prezidentově stole,“ zamířila pohledem k dolnímu okraji obrazovky.

Tentokrát byl smích uvolněný a srdečný. Rachel cítila, jak jí strnulé svaly povolují. *Naservíruj jim to přímo.*

Už zase poznávala svůj hlas. „Situace je taková: prezident Herney se v minulém týdnu vyhýbal médiím ne proto, že by ztratil zájem o svou volební kampaň, ale proto, že ho zcela pohltil jiný problém, který se mu zdál důležitější.“

Odmělčela se a očima se snažila zachytit pohledy lidí na druhé straně obrazovky.

„Na Milneském ledovém šelfu v Arktidě došlo k velkému objevu. Prezident o něm učiní veřejné prohlášení na tiskové konferenci dnes v osm hodin večer. Tu věc, o které mám mluvit, objevila skupina pracovitých Američanů, kteří v poslední době prožili řadu neúspěchů. Hovořím o NASA. Můžete být pyšní, že prezident stál NASA po boku v dobrém i ve

zlém a důvěřoval této organizaci s téměř jasnovidickou sebejistotou. Teď se dočkal odměny.“

Teprve v této chvíli si Rachel uvědomila historický význam okamžiku a hrdlo se jí stáhlo. Odhodlaně se snažila pokračovat.

„Pracuji jako zpravodajská agentka se specializací na analýzu a ověřování dat. Patřím mezi několik lidí, které prezident do Arktidy povolal, aby prozkoumali důvěryhodnost a pravdivost objevu, o němž jej NASA informovala. Vše jsem osobně prověřila a hovořila s několika specialisty – jak vládními, tak civilními; muži i ženami, jejichž kredit je nezpochybnitelný a kteří nemají žádné kontakty s politickou scénou. Mohu říci, že z mého pohledu – tedy z pohledu profesionála – jsou data, která vám předložím, správná, zakládají se na nezkreslených faktech a budou vám prezentována nezaujatým způsobem. Osobně se domnívám, že prezident projevil obdivuhodnou opatrnost a zdrženlivost, když oznámení objevu pozdržel a neinformoval o něm ani své spolupracovníky, ani americký národ.“

Lidé před obrazovkou si vyměňovali zmatené, nechápavé pohledy a pak se znovu v očekávání zahleděli na ni. Věděla, že ji sledují s maximální pozorností.

„Dámy a pánové, dozvíte se o nejúžasnějším objevu, o němž kdy stěny této pracovny slyšely.“

35

Muší mikrorobot se vznášel v centru obyglů a přenášel do stanu Delta Force scénu, která by bezpochyby získala vysoké ocenění v soutěži avantgardních filmů: tlumené světlo, či spíš pološero, třpytivá hladina vody v těžební šachtě, vysoký Asiat oblečený do drahého pláště, který se kolem něj prostírá jako obrovská křídla. Muž leží na ledu a snaží se nabrat vzorky vody.

„Musíme ho zastavit,“ prohlásil Delta-tři. Delta-jedna souhlasně přikývl. Milneský ledový šelf ukrývá tajemství, která jeho tým musí ochránit třeba s použitím síly.

„Ale jak ho zastavíme?“ zeptal se Delta-dvě a stále pevně svíral joystick. „Naše moucha nemá žádné speciální vybavení.“

Delta-jedna se zamračil. Mikrorobot ve vesmírném stanu byl průzkumný typ a veškeré bojové funkce u něj byly potlačeny ve prospěch

maximálního prodloužení doby letu. Byl nebezpečný asi jako obyčejný komár.

„Měli bychom zavolat patrona,“ navrhl Delta-tři.

Delta-jedna se zadíval na osamělou postavu nebezpečně nakloněnou do ledové jámy. V okolí nebyla živá duše a voda s teplotou okolo bodu mrazu dokáže zdusit jakýkoli výkřik o pomoc. „Pusť mě k ovládnutí,“ otočil se k Deltovi-dvě.

„Co chceš dělat?“

„To, k čemu jsme vycvičeni. Improvizovat.“

36

Wailee Ming ležel na břiše a nakláněl se nad těžební šachtou. V pravé ruce svíral kádinku a snažil se nabrat vzorek vody. Ne, opravdu nešlo o žádný optický klam. Teď, když měl obličej pár centimetrů od hladiny, to všechno viděl zřetelně.

To je neuvěřitelné!

Naklonil se ještě víc a v prstech natáčel kádinku tak, aby se mu ji podařilo vnořit do vody. Scházel jen kousíček.

Při sebevětším úsilí se nedokázal dostat hlouběji. Posunul tělo dál nad šachtu, špičky bot pevně zapřel o led, levou rukou se zachytil za okraj a pravou vysunul, jak nejdál jen to šlo. Téměř se dotkl hladiny! Ještě kousek! Teď! Kádinka se ponořila pod hladinu. Voda se přes okraj vlévala do nádobky a Ming na ni uchváceně zíral.

A potom, bez jediného varování, se stalo něco nevysvětlitelného. Jako kulka vystřelená z pušky, přiletěl odkudsi ze tmy kousek kovu. Ming jej zahlédl na zlomek vteřiny – než ho trefil rovnou do oka.

Některé lidské instinkty jsou hluboko zakořeněné: například snaha ochránit si oči. Přestože mozek Minga varoval, aby žádné rychlé a neuvážené pohyby neriskoval, instinkt ho přiměl prudce vymrštíť levou ruku a pokusit se oko krýt. Zásah nebyl bolestivý, spíš překvapivý a Ming na něj reagoval automaticky. Už ve chvíli, kdy ruku zdvíhal, uvědomil si, že dělá chybu. Jediná opora zmizela a muž se celou vahou těla naklonil dopředu. Chvilí balancoval na ledové hraně, ale vědomá reakce přišla příliš pozdě. Upustil kádinku a snažil se zachytit hladké ledové stěny, ale pád už nedokázalo nic odvrátit. Wailee Ming se zřítil po hlavě do temného otvoru.

Přestože spadl z výšky pouhého metru a půl, byl náraz o hladinu obrovský. Měl pocit, jako kdyby vypadl z auta jedoucího šedesátikilometrovou rychlostí na betonový chodník. Ledová voda mu sevřela kůži na obličeji stejně bolestivě, jako kdyby mu někdo vychrstl do tváře kyselinu. Zmocnila se ho panika.

Hlavou dolů a v naprosté tmě ztratil orientaci a netušil, kterým směrem má hledat hladinu. Těžký velbloudí plášť mu vteřinu nebo dvě chránil tělo před ledovým šokem. Ve chvíli, kdy se mu konečně podařilo napřímit a vynořit se s ústy lapajícími po vzduchu, šlehl ho mrazivý chlad přes páteř a celé tělo nemilosrdně zdrtil v ledovém svěráku.

„Po– Pomoc!“

Vzduch v plicích stačil na pouhé zakňučení. Křečovitě sevřené svaly mu nedovolily vydat hlasitější zvuk.

Pokusil se zavolat znovu. „Pomoooooc!“

Neslyšel ani sám sebe. Doškrábal se ke stěně šachty a zkoušel vylézt. Stěna byla svislá a dokonale hladká. Nebylo čeho se zachytit. Nebylo o co zapřít botu. Nikde žádný výstupek, žádná prohlubeň. Natáhl se, aby se zachytil okraje. Chybělo mu sotva třicet centimetrů.

Svaly ho přestávaly poslouchat. Zkoušel se odpíchnout od stěny, vymrštit se a dosáhnout na okraj, ale tělo mu olověně ztěžklo a plíce se smrštily na zlomek normálního objemu – jako balónek, který právě praskl. Kabát byl každou vteřinou těžší a táhl jej dolů. Pokusil se z něj vyprostit, ale látka plná vody se mu přilepila na tělo.

„Pomozte... mi!“

Panika se změnila v děs.

Kdysi četl, že smrt utonutím patří k těm nejhorším. Nikdy si nepomyslel, že ji jednou sám prožije. Svaly odmítaly reagovat na pokyny mozku. Stěží dokázal udržet hlavu nad vodou. Oblečení vážilo snad desítky kilogramů a neúprosně ho stahovalo dolů. Zmrzlé, ochablé prsty marně šátraly po hladkých stěnách.

Už nedokázal křičet. Volání o pomoc znělo jen v jeho mozku.

Sklouzl pod hladinu. Nikdy dřív ho nenapadlo, že strach z neodvratné smrti může být tak hrozný. Pomalu se sunul podél hladké stěny hlouběji a hlouběji. Před očima mu běžel kaleidoskop nejrůznějších obrazů. Zázitky z dětství. Kariéra. Zvědavost, jestli ho tady někdo najde, nebo jestli se dostane až na dno šachty a zamrzne do ledovce.

Plíce se zoufale domáhaly kyslíku. Zadržoval dech a bezvýsledně se snažil odpíchnout zpátky k hladině. *Musím se nadechnout!* Bojoval s dýchacím reflexem a pevně k sobě tiskl rty. Dýchat! Marně se snažil plavat

nahoru. *Dýchat!* V tu chvíli smrtící reflexy zvítězily nad rozumem a otevřely stisknuté rty.

Wailee Ming se nadechl.

Studená voda působila na jemnou plicní tkáň stejně jako vroucí olej. Zdálo se mu, že zevnitř hoří. Smrt utopením je krutá – nepřichází okamžitě. Wailee Ming musel strávit ještě další dvě strašné vteřiny vdechováním ledové vody. Každé nadechnutí bylo bolestivější než to předchozí a nepřinášelo ani zlomek úlevy, po níž tělo tak zoufale prahlo.

Když klouzal hluboko dolů, cítil konečně přicházet milosrdné bezvědomí. Uvítal je. Všude kolem něj zářily ve vodě droboučké jiskřičky světla. Byl to nejkrásnější pohled, jaký se mu kdy naskytl.

37

Východní brána Bílého domu se nachází na Východní Avenue mezi ministerstvem financí a Východním trávníkem. Železobetonový obvodový plot a hrozivé piloty, které zde byly postaveny po útoku na kasárna námořní pěchoty v Bejrútu, umocňují atmosféru, že návštěvník není ani trochu vítán.

Gabriela Asheová čekala před bránou a s rostoucí nervozitou se znovu dívala na hodinky. Bylo 16.45, a nikde nikdo.

SCHŮZKA U VÝCHODNÍ BRÁNY V 16.30. PŘIJĎTE SAMA.

Já jsem tady, a kde jsi ty?

Pozorně si prohlížela obličeje turistů, kteří procházeli kolem, a čekala, až se na ni někdo významně podívá a přihlásí se k ní. Pravda, několik mužů ji obdařilo zvědavými pohledy, ale všichni pokračovali dál. Gabriela začínala pochybovat, jestli sem vůbec měla chodit. Teď na ni upřel pohled zaměstnanec, který měl službu za přepážkou. Gabriela usoudila, že její informátor dostal strach. Ještě jednou se podívala skrze masivní plot k Bílému domu, povzdechla si a otočila se k odchodu.

„Gabriela Asheová?“ ozval se za ní hlas muže od přepážky.

Se srdcem v krku se otočila.

Muž pokynul, aby přistoupila blíž. Byl hubený, s přísným obličejem beze špetky humoru. „Osoba, se kterou se máte sejít, vás očekává.“ Odemkl hlavní bránu, aby mohla vstoupit.

Dívčiny nohy se odmítaly hnout. „Mám jít dovnitř?“ ptala se zmateně.

Strážný přikývl. „Požádali mě, abych se vám omluvil, že jste musela čekat.“

Gabriela se podívala na otevřené dveře, ale pořád se nemohla pohnout. *O co tady jde?* Schůzku si představovala docela jinak.

„Jste Gabriela Asheová, nebo ne?“ zeptal se strážný znovu s netrpělivostí v hlase.

„Ano, ale...“

„Pak vám důrazně doporučuji, abyste šla za mnou.“

Gabrieliny nohy samy vykročily. Když nejistě vstoupila dovnitř, brána se za ní s třesknutím zabouchla.

38

Michael Tolland strávil ve vesmírném stanu dva dny bez jediného slunečního paprsku a jeho biologické hodiny reagovaly po svém. Přestože bylo teprve odpoledne, tělo umíněně prosazovalo názor, že je hluboká noc. Dokončil dokumentární film, nahrál celý soubor na digitální videodisk a zamířil s ním přes temný dóm. V nasvíceném tiskovém centru ho předal technikovi pověřenému dohledem nad promítáním prezentace.

Technik zdvihl disk do výše a mrkl na Tollanda. „Díky, Miku. Bude to trháč, že jo? Něco, co musí vidět každý!“

Tolland se unaveně usmál. „Doufám, že prezident bude spokojený.“

„Určitě bude, žádnéj strach. Každopádně, ty jsi svou práci dokončil. Posad' se a trochu se s náma pobav.“

„Díky.“ Tolland se postavil pod světla reflektorů a pozoroval, jak lidé z NASA vesele zapíjejí objev meteoritu kanadským pivem. Chtělo se mu oslavovat s nimi, ale cítil se k smrti unavený a psychicky vyčerpaný. Očima hledal Rachel Sextonovou, ale ta zřejmě stále ještě mluvila s prezidentem.

Chce ji poslat na jeviště, pomyslel si. Ne že by mu to měl za zlé. Rachel by skvěle doplnila tým vědců, kteří o meteoritu promluví. Byla moc hezká a kromě toho ji obklopovala aura zvláštní důstojnosti a sebedůvěry. U žen, s nimiž se v poslední době setkával, nebylo po něčem takovém ani stopy. Většinou byly od televize a toužily po moci, za kterou si šly hlava nehlava. Anebo se jednalo o typy, které oslňovaly svět plytkou vnější krásou.

Tiše opustil tiskové centrum a ve spleti cestiček si vybral tu, která směřovala do hloubi obyglů. *Kam asi zmizeli ostatní civilní vědci?* Jestli jsou tak unavení jako on, určitě si šli zdřímnout a nabrat sílu, než nastane okamžik pravdy. V dálce viděl NEZLOKý rozmístěné okolo opuštěné

těžební šachty. Od vysoké klenby ztichlého domu se odrážely bolestné vzpomínky. Marně se snažil vytěsnit je z mysli.

Zapomeň na duchy, přikazoval si. Přízraky se objevovaly často, zvlášť když se ve chvílích osobních triumfů a oslav ocitl unavený a sám. Kdyby teď tak mohla být s tebou, šeptal dotěrný hlas v jeho hlavě. V zšeřelé samotě se k němu vracelo všechno, na co se snažil zapomenout.

Do Celie Birchové se zamiloval už na vysoké škole. Jednou, bylo to právě na Valentina, ji pozval do její oblíbené restaurace a požádal číšníka, aby jí místo moučnicku přinesl jedinou růži a prstýnek s diamantem. S očima plnýma slz řekla jediné slovo, které ho naplnilo nezměrným štěstím. „Ano.“

Nadšeně se vrhli do společného života. Koupili si malý domek blízko Pasadeny, kde Celia přijala místo učitelky přírodopisu. Plat měla sice malý, ale do začátku to stačilo, a kromě toho odtud bylo blízko do Oceánologického ústavu v San Diegu, kde Tolland získal vysněné místo na palubě výzkumné lodi. Odjížděl vždy na tři nebo čtyři dny na moře, ale vztahu s Celií to nijak neuškodilo – naopak, shledání byla pokaždé vášnivá a vzrušující.

Na moři začal Tolland natáčet pro svou manželku krátké dokumentární filmy. Jednou se vrátil domů se zrnitým filmem, který pořídil z okénka ponorného tělesa – byl to první záznam chemotrofické sépie, o níž dosud nikdo neměl nejmenší tušení. Z ponorky doslova vyletěl nadšením.

V moři žijí tisíce neznámých zvířecích druhů! vykládal Celií zaníceně. O hlubinách nevíme téměř nic. Jsou tam tajemství a záhady, které si ani nedokážeme představit!

Celií fascinovalo manželovo nadšení i natočený film. Promítla ho své třídě a snímek se okamžitě stal hitem. O zapůjčení ji žádali i ostatní kolegové a zanedlouho si jej začali kopírovat i rodiče žáků. Každý dychtivě čekal, zda Michael Tolland přijde s pokračováním. Celií napadlo ukázat záznam jedné přítelkyni z univerzity, která pracovala pro televizní stanici NBC.

O dva měsíce později pozval Michael manželku na procházku po Kingmanské pláži. Bylo to jejich zamilované místo, kde si vyprávěli o svých snech a touhách.

„Rád bych ti něco řekl,“ začal.

Stáli po kotníky v přílivu. Celia vzala manžela za ruce. „Copak je to?“

Překotně ze sebe vychrlil: „Před týdnem mi volali z NBC. Nabídli mi, abych pro ně udělal dokumentární seriál o oceánu. Je to úžasné! Příští rok chtějí vysílat úvodní díl! Věřila bys tomu?“

Celia ho nadšeně políbila. „Je to opravdu úžasné. Budeš skvělý.“

Když se o šest měsíců později plavili poblíž Katalánie, začala si Celia stěžovat na bolesti v boku. Několik týdnů si toho nevšímala, ale bolesti neustoupily. Naopak. Celia se rozhodla zajít k lékaři.

Tehdy se Tollandovy životní sny v jedné vteřině roztříštily na kusy a místo nich nastoupila ďábelská noční můra. Celia byla nemocná. Velmi nemocná.

Lékařský verdikt zněl: pokročilé stadium lymfomu, rakoviny mízních uzlin. Nemoc u mladších lidí sice neobvyklá, ale občas se vyskytující.

Navštívili bezpočet klinik a nemocnic. Mluvili s řadou specialistů. Odpověď byla vždy stejná: neléčitelné.

Tolland se rozhodl s nemocí bojovat. *Nesmírím se s tím!* opakoval si umíněně. Okamžitě odešel ze svého místa v Oceánologickém ústavu, projekt pro NBC odložil na neurčito a všechnu energii a lásku věnoval své ženě. Snažili se oba. Celia bojovala ze všech sil a snášela bolesti s trpělivostí, pro niž ji miloval ještě víc. Chodil s ní na dlouhé procházky po Kingmanské pláži, připravoval jí zdravá jídla, vyprávěl jí, co všechno spolu prožijí, až se uzdraví.

Jenže společná budoucnost pro ně neexistovala.

Uběhlo pouhých sedm měsíců a Michael Tolland seděl vedle nemocničního lůžka, na kterém jeho žena umírala změněná k nepoznání. Zuřivost rakovinného bujení v kombinaci s chemoterapií z ní udělaly zuboženou, na kost vyhublou trosku. Poslední hodiny byly těžké k nesnesení.

„Jdi, Miku,“ prosila ho chraplavě, „je čas se rozloučit.“

„Nemohu,“ odpověděl s očima plnými slz.

„Ty jsi ten, kdo přežil,“ pokračovala. „Musíš jít dál. Slib mi, že si najdeš jinou lásku.“

„Nikdy nebudu milovat nikoho jiného,“ odpověděl s hlubokým přesvědčením.

„Budeš se to muset naučit.“

Celia zemřela křišťálově jasného nedělního rána na začátku června. Michael Tolland se cítil jako loď utržená z kotviště a vržená s roztříštěným kompasem do rozbouraného moře. Trvalo týdny, než alespoň trochu našel sám sebe. Přátelé se snažili pomoci, ale on o jejich lítost nestál.

Máš na vybranou, řekl si nakonec. Pracovat, nebo zemřít.

Vybral si práci a vrhl se znovu na dokumentární seriál *Čarovné moře*. Možná si to sám neuvědomoval, ale práce mu zachránila život. V následujících čtyřech letech program úspěšně odstartoval. Během té doby

se mu přátelé snažili dohazovat nejrůznější partie. Tolland trpně absolvoval sotva polovinu domluvených schůzek. Všechny skončily fiaskem a oboustranným rozčarováním. Nakonec hledání nové partnerky vzdal a s odvoláním na nabitý pracovní program omezil společenský život na minimum. Ti, kdo ho znali nejlépe, věděli, že vzpomínka na Celii je natolik živá, že na nový vztah ještě není připravený.

Obrys těžební šachty ho vytrhl z bolestného zasnění. Otřásl se, jako by ho při vzpomínání mrazilo, a došel až ke kuželům. Voda ve tmě zářila neskutečnou magickou krásou a třpytila se jako jezírko zalité měsíčním světlem. Hladina byla poseta modro-zelenými jiskřičkami, jako by ji někdo posypal droboučkými hvězdičkami. Tolland se dlouze zadíval na chvějivé jiskření. Bylo to podivné.

Nejprve ho napadlo, že se na hladině nějakým zvláštním způsobem lámou paprsky reflektorů z tiskového centra. Tu myšlenku však hned zavrhl. Zelenavé třpytivé záblesky pulsovaly v určitém rytmu, jak kdyby hladina žila vlastním životem a z hloubky osvětlovala sama sebe.

Vzrušeně pokročil za kužely, aby se podíval lépe.

Na druhé straně obyglů vyšla Rachel Sextonová z kovové kóje do tmy. Na chvíli ztratila mezi temnými stíny orientaci a obyglů se proměnilo v zející jeskyni osvětlenou jenom náhodnými odlesky, které se odrážely od ostrých televizních reflektorů u severní stěny. Instinktivně zamířila do jasného obdélníku tiskového centra.

Výsledek televizního přenosu do Bílého domu ji potěšil. Od chvíle, kdy se vzpamatovala z prvního šoku, že musí bez přípravy informovat prezidentův tým, šlo všechno hladce. Řekla prezidentovým lidem vše, co sama věděla. Bylo zajímavé pozorovat, jak se výrazy tváří mění od užaslého nevěřícného údivu přes toužebnou naději až k slavnostní a posvátné důvěře.

„Mimozemský život?“ ozval se v jedné chvíli výkřik. „Víte, co to znamená?“

„Ano,“ odpověděl kdosi. „Znamená to, že tyhle volby vyhrájeme.“

Rachel se blížila k tiskovému centru a přemítala o otci. Za několik hodin obletí fantastické oznámení o objevu meteoritu celou zeměkouli a zasáhne otce na nejcitlivějším místě. Rozdrtí jeho snažení na prach. Zaslouží si vůbec, aby jeho prezidentskou kampaň zničil jediný úder? Okamžitě si sama odpověděla: *Samozřejmě že si to zaslouží.*

Pokud by snad Rachel pocítila k otci něco jako lásku, stačilo vzpomenout si na matku. Bolest a hanba, které Sedgewick Sexton své ženě způsobil, se nedaly odpustit... Pozdní noční příchody samolibého seladona vonícího cizím dámským parfémem, předstíraná náboženská horlivost... Všechno, všecičko, celý jeho život byla jedna velká lež a podvod. A ta jeho sebevědomá jistota... Ničeho se nebál – dobře věděl, že Katherine ho nikdy neopustí.

Ano, opakovala si umíněně v duchu, *senátor Sexton dostane, co si zaslouží.*

Muži v tiskovém centru se stále veselili. Každý třímal plechovku piva. Rachel se mezi nimi protlačila s pocitem novicky, která zabloudila na dýchánek do mnišského kláštera. *Kam se asi poděl Michael Tolland?* říkala si.

Zničehonic se vedle ní objevil Corky Marlinson. „Hledáte Mika?“

„Ne... vlastně... možná trochu,“ vykoktala.

Corky zklamaně potřásl hlavou. „To jsem si mohl myslet, že hledáte jeho. Mike se vypařil. Viděl jsem ho, jak si jde zdřímnout.“ Corky se přimhouřenýma očima zadíval do hloubi obyglů. „Hm, zdá se, že ho přece jen dostihnete,“ usmál se nezbedně a namířil prstem do šera. „Mika prostě hypnotizuje voda.“

Rachel sledovala pohledem směr, kterým Corky ukazoval do centra dómu a uviděla siluetu Michaela Tollanda sklánějící se nad vodní hladinou v šachtě.

„Co to dělá?“ zeptala se Corkyho. „To je přece nebezpečné.“

Corky se zazubil. „Asi zkoumá, jestli stěny šachty dost těsní. Pojd'te, strčíme do něj.“

Bok po boku přešli tmou až k Tollandovi. Když byli pár kroků od něj, Corky křikl: „Hej, vodní muži, nezapomněl sis plavky?“

Tolland se otočil. I přes panující šero viděli, že se tváří nezvykle vážně. Obličej měl zvláštním způsobem osvětlený, jako kdyby světlo přicházelo odněkud zespodu.

„Děje se něco, Miku?“ zeptala se Rachel.

„Tak trochu,“ odpověděl a pokynul rukou k vodě.

Corky rozverně pokročil za výstražné kužely a postavil se vedle Tollanda na okraj šachty. Jakmile se podíval na vodu, byla jeho dobrá nálada tatam. Rachel se připojila k oběma mužům a zadívala se do otvoru. Hladina světélkovala droboučkými zelenomodrými jiskřičkami, které pulzovaly a vznášely se na vodě jako neonová zrnka prachu. Byl to krásný pohled.

Tolland zdvihl ledový střepek a mrštil jím do vody. Ta vystříkla zeleným gejířem a v místě dopadu se rozvlnila fosforeskující kola.

Corky se tvářil velmi vážně. „Miku, ty víš, co to je?“

Tolland se zamračil. „Vím to naprosto přesně. Otázka je, co to u všech d'asů dělá právě *tady*!“

39

Máme tady obrněnky,“ vysvětloval Tolland s pohledem upřeným do světélkující vody.

„Oprdnky?“ pokusil se zažertovat Corky.

Rachel ale cítila, že Tolland nemá na vtipy náladu.

„Nevím, jak se to mohlo stát, ale tahle voda obsahuje bioluminiscenční bičíkovce.“

„Co prosím?“ zeptala se Rachel. *Mluv jako člověk!*

„Světélkující jednobuněčný plankton, který je schopen oxidovat luminescenční látku jménem luceferin.“

To má být normální řeč?

Tolland prudce vydechl a otočil se ke Corkymu. „Corky, je možné, aby na meteoritu byly přichyceny živé organizmy?“

Corky se nervózně zasmál. „Děláš si srandu?“

„Ne, mluvím vážně.“

„Ne, to není možné, Miku! V žádném případě! Kdyby existovala sebenepatrnější pravděpodobnost, že by na meteoritu něco žilo, NASA by nikdy nedovolila vytáhnout ho na vzduch.“

Tollanda však přítelova slova neuklidnila. Naopak, celou záhadu to zatemnilo ještě víc. „Nemohu nic tvrdit s určitostí, dokud si neprohlédnu vzorky pod mikroskopem, ale vypadá to na světélkující plankton z kmene *Pyrrophyta*. To jméno upomíná na jeho barvu – obrněnky vytvářejí ve vodě suspenzi a díky karotenoidům, které jejich buňka kromě chlorofylu obsahuje, zbarvují hladinu do červenohněda. Arktický oceán je jich plný.“

„Tak proč se ptáš, jestli nepřiletěly z vesmíru?“ nechápal Corky.

„Protože náš meteorit byl pohřbený v ledovci, který se vytvořil z tajícího sněhu. Voda v téhle šachtě vznikla roztavením ledovce starého tři sta let. Jak by se sem mohly dostat organizmy z oceánu?“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Rachel stála na okraji otvoru a snažila se soustředit na to, co slyšela a viděla. *Světélkující plankton v šachtě, kterou byl vytažen meteorit. Co to znamená?*

„Existuje jediné možné vysvětlení,“ prolomil nakonec ticho Tolland. „Tady někde dole musí být trhlinka, která vede až do moře. A plankton tudý protekl do šachty.“

Rachel nechápala. „Protekl? Odkud?“ Vzpomněla si, jak dlouhá byla cesta, kterou po ledovci absolvovala v iceroveru. „Pobřeží je odsud dobrého dva a půl kilometru.“

Corky i Tolland utkvěli na Rachel zvláštními pohledy a astrofyzik poznamenal: „Ne tak docela. To, na čem stojíme, plave. Oceán je přímo pod námi.“

Dívala se na ně zmateně. „Plave? Vždyť jsme přece na ledovci.“

„Ano, jsme na ledovci,“ vysvětloval Tolland, „ale nikoli na pevnině. Ledovce se někdy od mateřské pevniny odpoutají a plavou na hladině. A protože je led lehčí než voda, pluje ledovec oceánem jako obrovský ledový vor. Taková je také definice ledového šelfu... je to prostě plovoucí část ledovce.“ Odmlčel se. „V tuto chvíli je to k moři necelý kilometr.“

Rachel si představila sama sebe na kře obklopené ze všech stran ledovým oceánem a cítila, jak hadí klubko strachu v jejích útrobach zlověstně zvedlo hlavu a zasyčelo.

Tolland si toho zřejmě všiml. Dupnul nohou do ledu a uklidňoval ji: „Nebojte se, led je devadesát metrů silný a dvě třetiny – to je šedesát metrů – jsou ponořené pod hladinou. Díky tomu je šelf velmi stabilní. Klidně byste na něm mohla postavit mrakodrap. Můžete si to představit jako kostku ledu plovoucí ve sklenici s vodou.“

Rachel mdle přikývla. Pro tuto chvíli se snažila zapomenout na obavy. Alespoň už pochopila, jak to Tolland myslí s planktonem v šachtě. *Je přesvědčený, že přes celou tloušťku šelfu se táhne prasklina až do oceánu a tou plankton pronikl do šachty. To je vcelku rozumná teorie,* říkala si, ale v téže chvíli si uvědomila, co o celistvosti ledovce prohlašovala Nora Mangorová. Odebrala přece desítky vzorků a potvrdila jeho neporušenost.

Podívala se na Tollanda. „Myslela jsem, že celistvost ledovce je základním kamenem pro výpočet doby dopadu meteoritu. Doktorka Mangorová přece tvrdila, že je dokonalý a bez prasklin.“

Corky se zamračil. „Ledová královna to zřejmě zbabrala.“

Neříkej to moc nahlas, pomyslela si Rachel, *jinak dostaneš něčím pořádně těžkým po hlavě.*

Tolland pozoroval světélkující živočichy a mnul si zamyšleně bradu.

„Vespod musí být puklina a do ní vniká pod tlakem mořská voda s planktonem. Jinak to zkrátka není možné.“

To tedy musí být puklina jako hrom, přemítala Rachel. Jestliže má ledovec tloušťku devadesáti metrů a šachta sahá šedesát metrů hluboko, musí hypotetická prasklina běžet napříč dalšími třiceti metry pevného ledu. Testy, které provedla Mangorová, ale žádné pukliny neprokázaly.

„Bud' tak hodný,“ požádal Tolland Corkyho, „a najdi Noru. My se zatím budeme modlit, aby věděla něco, co nám prozatím neřekla. A zkus najít i Minga. Možná že bude mít na tyhle malé světélkující bestie nějaký zajímavý názor.“

Corky se otočil k odchodu.

Tolland se podíval do šachty a zavolal za ním: „A dělej, zdá se mi, že světélkování dohasíná.“

Rachel také viděla, že zelenavé chvění skutečně vybledlo.

Tolland si sundal bundu a lehl si vedle šachty. Rachel nevěděla, co si o tom má myslet. „Co to děláte, Miku?“ zeptala se ho.

„Chci zjistit, jestli dovnitř přitéká slaná voda.“

„A to zjistíte tak, že si lehnete na led bez bundy?“

„Jasně.“ Tolland se doplazil k okraji otvoru, vzal bundu za rukáv a spouštěl ji k hladině, až se manžeta druhého rukávu ponořila do vody. „Tohle je nesmírně přesný test na zjištění obsahu solí. Používají ho jenom nejuznávanější světoví oceánologové. Říká se mu ‚olizování mokré bundy‘.“

O sto metrů dál na ledovém šelfu bojoval Delta-jedna s ovladači a snažil se udržet mikrorobota v chodu. Poškozená moucha nejisté kroužila nad postavami kolem šachty. Z hovoru bylo jasné, že události dostávají rychlý spád.

„Zavolejte patrona,“ ozval se Delta-jedna. „Máme vážný problém.“

40

Jako malá absolvovala Gabriela Asheová turistickou prohlídku Bílého domu mnohokrát. Snila při tom, že jednoho dne bude v prezidentské rezidenci pracovat, stane se součástí nejdůležitějšího týmu v zemi a spolu s ostatními elitními pracovníky bude udávat směr rozvoje Spojených států. Teď by byla raději kdekoli jinde.

Když ji strážný vedl od Východní brány do reprezentativní vstupní haly, přemítala, co se jí její informátor snaží dokázat. To, že ji pozval do Bílého domu, bylo samo o sobě šílené. *Co když mě někdo uvidí?* Jako pravá ruka senátora Sextona se v poslední době objevovala v médiích poměrně často. Určitě ji někdo pozná!

„Slečna Asheová?“

Gabriela vzhledla. Setkala se s vlídným úsměvem strážného v hale. „Podívejte se sem, prosím,“ natáhl ruku do strany.

Dívka otočila hlavu a oslnila ji záře fotografického blesku.

„Děkuji, madam.“ Muž ji dovedl ke stolu a podal jí pero. „Zde se, prosím, podepište,“ přisunul jí těžkou knihu vázanou v kůži.

Sklonila se nad prázdnou stránkou. Připomněla si, že každý návštěvník Bílého domu má k dispozici svou vlastní stránku, aby byl zachován princip maximálního utajení. Podepsala se.

Tomu tedy říkám tajná schůzka!

Prošla detektorem kovů a strážný ji zběžně prohledal.

Když bylo po všech formalitách, muž se usmál. „Přeji vám příjemnou návštěvu Bílého domu, slečno Asheová.“

Kráčela dál za svým průvodcem. Vedl ji asi patnáct metrů dlouhou dlážděnou chodbou k další bezpečnostní přepážce. Zde vydával další strážný propustky pro hosty. Ta její, s fotografií, kterou před třiceti vteřinami pořídil jeho kolega v hale, právě vyjela z přístroje. Muž procvakl do kartičky díрку, provlékl jí šňůrku a zavěsil ji Gabriele na krk. Plast byl ještě teplý.

Gabriela byla ohromená. *Kdo tvrdí, že vládní úředníci jsou nevykonní, je lhář*, pomyslela si.

Pokračovali dál. Dívčina nejistota rostla s každým krokem. Ať už schůzku zosnoval kdokoli, ani v nejmenším mu nezáleželo na tom, jestli ji uchová v tajnosti. Gabriela dostala oficiální propustku, podepsala se do návštěvní knihy a nyní ji vedli naprosto veřejně prvním patrem Bílého domu, kudy běžně procházejí výpravy návštěvníků.

Jednu skupinu právě míjeli. „Tohle je Porcelánový salonek,“ vysvětlovala průvodkyně turistům. „Je zde uložena souprava nádobí Nancy Reaganové. Jde o zvláštní druh porcelánu s červeným okrajem. Byla zakoupena v roce 1981 za 952 dolarů a rozpoutala debatu o podezřele vysokých výdajích Bílého domu.“

Gabriela a její průvodce prošli okolo turistů a směřovali k velkému mramorovému schodišti, kudy právě stoupala jiná skupinka. „Teď vejdemo do Východního sálu o rozloze téměř sto metrů čtverečních,“ vykládal

průvodce. „V této místnosti sušila kdysi Abigail Adamsová prádlo svého manžela, prezidenta Johna Adamse. Pak postoupíme do Červeného pokoje, kde Dolley Madisonová, proslulá svou srdečností, napájela lihovinami hlavy států, než s nimi James Madison usedl k jednacímu stolu.“

Turisté se zasmáli.

Nad schodištěm prošli několika zábranami, které zakazovaly vstup turistům, a pokračovali do neveřejné části budovy. Nejprve vstoupili do místnosti, kterou Gabriela znala jenom z knih a televize. Dech se jí zatajil. *Můj Bože, to je přece Salon map!*

Sem turisté nechodili. Obložení stěn bylo otočné a za ním se skrývala, jedna na druhé, celá řada map. Odsud řídil Roosevelt operace druhé světové války. Tahle místnost se stala svědkem neblahé aféry mezi Clintonem a Monikou Lewinskou. Gabriela okamžitě zahnila myšlenku na nedovolený poměr mezi prezidentem a stážistkou hluboko do podvědomí. Na Salonu map bylo nejdůležitější, že fungoval jako spojovací článek mezi východním a západním křídlem, odkud se skutečně vládlo. Ani ve snu ji nenapadlo, že by se tam dnes mohla dostat. Představovala si, že e-maily posílá nějaký mladý nebojácný stážista nebo sekretářka pracující v některé z velkých kanceláří. Zřejmě se spletla.

Jdu do západního křídla...

Průvodce ji vedl po dlouhém běhounu až na konec chodby a zastavil se před neoznačenými dveřmi. Zaklepal. Gabriele bušilo srdce až v krku.

„Je otevřeno,“ ozvalo se zevnitř.

Muž otevřel dveře a pokynul dívce, aby vstoupila.

Překročila práh. Žaluzie byly zatažené a v místnosti panovalo přitímí. Viděla jen obrysy postavy, která seděla za stolem.

„Slečna Asheová?“ ozval se hlas za mrakem cigaretového kouře. „Vítám vás.“

Gabrieliny oči si už zvykly na šero a rozeznávaly povědomý obličej. Strnula překvapením. *TAHLE osoba mi posílala e-maily?*

„Děkuji, že jste přišla,“ pronesla Marjorie Tenchová chladně.

„Slečno... Tenchová?!“ zakoktala Gabriela a zalapala po dechu.

„Říkejte mi Marjorie.“ Děsivá postava se vztyčila v celé své výšce a vyfoukla cigaretový kouř nosem jako dračice. „Z nás dvou se stanou nejlepší přítelkyně, uvidíte.“

Nora Mangorová stála u šachty s Tollandem, Rachel a Corkym a dívala se do smolně černého otvoru.

„Miku,“ obrátila se k Tollandovi, „jsi moc milý kluk, ale máš jednu chybičku – jsi blázen. Tady přece nic nesvětélkuje.“

Tolland si povzdechl. Přál si, aby byl světélkování natočil na video. Když Corky odešel hledat Noru a Minga, začalo zelenavé chvění slábnout a během několika minut zmizelo docela. Hodil do vody další kus ledu, ale tentokrát se nic neobvyklého nekonalo – žádný zelený gejzír.

„Kam se poděli?“ ptal se udiveně Corky.

„Myslím, že uhynuli,“ odpověděl Tolland.

Bioluminiscence neboli světélkování je jedním z nejúžasnějších přírodních obranných mechanismů, kterým organismy reagují na nebezpečí. Pokud planktonu v moři hrozí, že se stane potravou nějakého živočicha, začne světélkovat. Tím se snaží přilákat většího predátora – přirozeného nepřítele původního útočníka – aby nebezpečí odehnal. V tomto případě se mořský plankton dostal do šachty se sladkou vodou a světélkování spustil jako poplašnou reakci na prostředí, které jej pomalu zabíjelo.

„Jsou mrtví. Zabili je,“ pitvořila se Nora. „Připlaval sem králíček Azurit a všechny je schlamstl.“

Corky se na ni vážně podíval. „To světélkování jsem viděl taky, Noro.“

„Předtím, než jste si šlehli LSD, nebo až potom?“

„Proč bychom si měli něco takového vymýšlet?“ oponoval Corky.

„Protože lhaní je mužská přirozenost.“

„Pokud jde o nevěru tak možná, ale nikdy pokud se jedná o světélkování ve vodě.“

Tolland si povzdechl: „Noro, přece víš, že plankton žije pod ledem v oceánu.“

„Miku,“ usmála se oslnivě, „bud' tak hodný a nesnaž se mě poučovat o mém denním chlebu. Jenom pro formu ti mohu říct, že pod arktickými ledovými šelfy žije na dvě stě druhů rozsivek. Čtrnáct druhů autotrofních nanobičíkovců, dvacet druhů heterotrofních bičíkovců, čtyřicet druhů heterotrofních obrněnek, několik druhů mnohobuněčných živočichů, včetně mnohoštětinatců, koryšů, klanonožců, rakovců a ryb. Ještě nějaké otázky?“

Tolland se zamračil. „O arktické fauně toho víš daleko víc než já a souhlasíš, že v moři pod námi panuje čilý ruch. Proč tedy vehementně odmítáš myšlenku, že jsme viděli bioluminiscenční plankton?“

„Protože tahle šachta je uzavřená, těsná a je v ní sladká voda. Mořský plankton se sem nemá jak dostat.“

„Já jsem tu vodu ochutnal,“ trval Tolland na svém, „a byla slaná. Ne moc, ale byla. Odněkud se sem dostat musela.“

„Dobře,“ odpověděla Nora skepticky, „voda ti chutnala slaneč. Olízl jsi rukáv staré bundy a na základě toho ses rozhodl, že všechny testy, které provedl Pozorovací systém Země, jsou špatné, stejně jako testy, které jsem provedla já na patnácti vzorcích.“

Tolland jako důkaz pozvedl mokrý rukáv své bundy.

„Přece ode mě nečekáš, že budu olizovat tvé rukávy!“

Znovu se zadívala do šachty. „I kdyby ta tvá hypotetická puklina existovala, můžeš mi říct, proč by se hejno planktonu zničehonic rozhodlo do ní vplavat?“

„Třeba ho přilákalo teplo,“ nabízel Tolland možné vysvětlení. „Spousta mořských živočichů jde instinktivně za teplem. Když jsme meteorit dobývali z ledovce, ohřáli jsme ho a plankton mohl zamířit k místu, které bylo dočasně teplejší než okolí.“

Corky přikývl. „To zní logicky.“

„Logicky?“ vyjekla Nora a obrátila oči v sloup. „Vy dva jste opravdu párek zabeďněnců. To je úroveň! Jeden je laureát ceny za astrofyziku, druhý světoznámý oceánolog a nechápou, že i kdyby tady nějaká puklina byla, což pokládám za vyloučené, je z fyzikálního hlediska nemožné, aby jí voda pronikla do šachty.“ Pozorovala oba kolegy s rostoucí netrpělivostí.

„Ale Noro...“ začal Corky.

„Pánové,“ dupla si Nora nožkou v těžké botě, „stojíme nad hladinou moře. Došlo vám to vůbec? Vzpomínáte si, jak vysoko se tyčila stěna ledovce nad vodou, když nás sem přivezli? Jsme *nad* hladinou oceánu. Pokud by sem nějaká puklina vedla, vytékala by voda ze šachty ven, netekla by do ní. Říká se tomu gravitace. Možná jste o tom už někdy něco zaslechli.“ Odmlčela se a hleděla na oba s hlubokým pohrdáním.

Tolland a Corky na sebe rozpačitě mrkli.

„Do háje,“ ucedil Corky, „to mě nenapadlo.“

Nora ukázala na vodu v šachtě. „Možná jste si všimli, že hladina nekolísá!“

Tolland si připadal jako idiot. Nora měla naprostou pravdu. Kdyby tady nějaká puklina byla, voda by ze šachty odtékala, a nepřítékala by do ní. Chvilí beze slov přemítal.

„Dobrá,“ přikývl nakonec. „Uznávám, že teorie s puklinou nedává smysl. Jenže my jsme to světélkování viděli. Jediný možný závěr je, že

nejde o uzavřené prostředí. Chápu, že datování, které jsi provedla z ledových vzorků, vychází z předpokladu, že ledovec je neporušený, ale...”

„Předpoklad?“ vskočila mu Nora vztekle do řeči. Začínala se dostávat do varu. „Nezapomeň, že to nejsou jenom moje výsledky. Jsou tady také měření NASA a ta přinesla tytéž závěry. Všichni jsme potvrdili, že ledovec je homogenní a bez poruch.“

Tolland se podíval na chumel lidí v tiskovém centru. „Ať už se tady děje cokoli, je nutné, abychom to oznámili řediteli a –“

„To jsou nesmysly!“ zasyčela Nora. „Říkám ti, že tohle je panensky neporušený kus ledu. Nedovolím, aby někdo zpochybnil mé vzorky olizováním kusu hadru a blábolením o šílených halucinacích.“ Vzrušeně odsupěla k nejbližšímu pracovnímu stolu a sebrala z něj pár věcí. „Odeberu pořádné vzorky vody a předvedu vám, že v nich není ani stopy po mořském planktonu. Ani živém, ani mrtvém.“

Sledovali, jak Nora spouští lanko se sterilní pipetou do šachty, odebírá vzorek vody a pouští pár kapek do maličkého zařízení, které připomínalo miniaturní dalekohled. Pak přístroj natočila ke světlu a začala vzorek prohlížet. Několik vteřin bylo ticho a pak refraktometrem zatřásla. „Kristepane! Někdo s tím něco provedl!“

„Je tam slaná voda?“ hlтал ji Corky škodolibým pohledem.

Nora se zamračila. „Částečně. Naměřila jsem tři procenta solného roztoku – ale to je absolutně nemožné! Tenhle ledovec nevznikl z mořské vody, ale ze sněhu. Je to stoprocentní sladká voda. Po soli by tady nemělo být ani památky.“ Nora donesla vzorek k nejbližšímu mikroskopu a za chvíli zaklela.

„Plankton?“ zeptal se Tolland.

„*G. Polyhedra* – silikoflageláti,“ zahučela. „Je to druh řas, který se běžně vyskytuje v oceánu pod ledovci. Povrch jejich těl je tvořený vícevrstevnými křemičitými šupinami.“ Podívala se na Tollanda. „Jsou mrtvé. Nedokázaly přežít v pouhých třech procentech slané vody.“

Bez hnutí stáli nad šachtou.

Rachel přemýšlela, zda by mohla mít záhada s planktonem pro celý objev nějaké důsledky, a pokud ano, jak dalekosáhlé. V porovnání s nálezem meteoritu se slaná voda v šachtě zdála nedůležitou, ale analytické zkušenosti jí připomínaly, že mnohé teorie se zhroutily na mnohem bezvýznamnějších maličkostech.

„Copak se to tady děje?“ ozval se vedle nich Ekstromův hřmotný hlas.

Vzhlédli. Z šera se vynořila rozložitá medvědí postava ředitele NASA.

„Malá záhada s vodou v šachtě. Snažíme se ji rozluštit,“ odpověděl za všechny Tolland.

„Nořina data jsou nesmyslná.“ Corkyho hlas zněl skoro radostně.

„Zkus to říct ještě jednou,“ sykla glacioložka nenávisně.

Ekstrom se postavil vedle nich s podmračeným výrazem. „Co je špatného na ledovcových datech?“

Tolland nejistě vzdychl: „Voda v šachtě obsahuje nepatrné množství soli, což je v rozporu s tvrzením, že meteorit byl uložen v ledovci vzniklém výhradně ze sladké vody.“ Odmlčel se. „Kromě toho jsme tam našli i plankton.“

„To není možné. V ledovci nejsou žádné pukliny.“ Ekstrom vypadal skoro hrozivě. „Snímky Pozorovacího systému Země to potvrdily. Meteorit ležel v pevném, homogenním ledovci.“

Rachel věděla, že má pravdu. Podle snímků SPZ byl ledovec pevný jako skála a bez jediné poruchy. Meteorit obklopovaly ze všech stran desítky metrů neporušeného ledu. Když si ale představila, jakým způsobem SPZ pracuje, něco ji napadlo...

„Kromě toho,“ pokračoval Ekstrom, „také měření doktorky Mangorové potvrdila homogenitu ledovce.“

„Přesně tak!“ přikývla Nora a točila refraktometrem na stole. „Dvojitá kontrola. Žádné poruchy v ledovci. Přesto je ve vodě sůl a plankton. Nemám pro to žádné vysvětlení.“

Výměna názorů působila na Rachelino myšlení jako akcelérátor. Z paměti se jí vybavily ty nejnepravděpodobnější vzpomínky. Dodala si odvahy, a přesto, že ji vlastní troufalost ohromovala, vstoupila do hovoru: „Myslím, že existuje jedna možnost, jak to všechno vysvětlit.“

Všechny pohledy se k ní otočily.

Usmála se. „Je tady jedno naprosto racionální vysvětlení, jak se sem dostal plankton i slaná voda.“ Podívala se na Tollanda a s trochou ironie v hlase pokračovala: „Divím se, že vás to nenapadlo, Miku.“

42

„Plankton zamrzlý v ledovci?“ Corky Marlinson nebyl z Rachelina vysvětlení vůbec moudrý. „Nerad bych vaše teorie nějak zpochybnil, ale živočichové obvykle umřou, když zmrznou. A tyhle mrňavé potvůrky světélkovaly, víte? To znamená, že žily.“

Tolland se ale na ni obdivně podíval a ujal se slova sám. „Rachel může mít pravdu. Existuje určitý počet živočichů, kteří ztlumí své životní funkce na minimum, pokud je to třeba. Věnoval jsem tomu jeden díl *Čarovného moře*.“

Rachel přikývla. „Ano, ukazoval jste tam štika obecnou, která zmrzla v jezeře a znovu ožila, když voda roztála. Mluvil jste tehdy také o organizmech, které se jmenují želvušky. Mohou žít více než sto let a dokážou přežít var, zmrazení i obrovský tlak. V extrémních podmínkách se zbaví většiny vody v těle a zásoby cukru používají k stabilizaci buněčné membrány. V tom stavu vydrží třeba několik desítek let, a když se podmínky zlepší, znovu se probudí k životu.“

Tolland se usmál. „Tak vy se opravdu díváte na můj pořad?“

Rachel nejistě přikývla.

„Vysvětlíte nám tedy svou teorii, slečno Sextonová,“ naléhala Nora.

Tolland odpověděl místo ní: „Rachel napadlo něco, na co jsem měl přijít sám. Kromě želvušek jsem ve svém seriálu mluvil i o určitém druhu planktonu, který každou zimu zamrzá v polárních ledových čepičkách. Přežije v nich ve stavu hibernace a každé léto, když dochází k tání, zase ožije.“ Odmlčel se. „Ten druh planktonu z mého pořadu sice nesvětélkoval, ale je docela dobře možné, že v tomhle případě šlo o podobný jev.“

Rachel, povzbuzená nadšením, které Tolland projevil pro její teorii, pokračovala s větší odvahou: „Zmrzlý plankton by vysvětlil všechno, s čím jsme se tady setkali. Někdy v minulosti se mohla v ledovci vytvořit štěrbina, do které vnikla slaná voda s mořským planktonem. Všechno zamrzlo do ledovce. Co když jsou tady kapsy mořského ledu se zmrzlým planktonem? Je možné, že těžební šachta, kterou jste vytahovali zahřátý meteorit, právě přes takovou kapsu vedla. Slaná voda roztála a plankton ožil. Tak by se také dalo vysvětlit, kde se vzalo malé procento soli v šachtě.“

„Proboha živého!“ zahřměla Nora. „Tady si snad na glaciologa bude hrát opravdu každý!“

Corky se také tvářil skepticky. „Je skoro nemožné, aby Pozorovací systém Země nezaznamenal pukliny se slanou vodou. Jejich hustota je přece od ostatního ledovce odlišná.“

„*Nepatrně odlišná*,“ poznamenala Rachel.

„Čtyři procenta je dostatečně velká odchylka. Určitě by ji zaznamenal,“ nesouhlasila Nora.

„V laboratoři ano,“ nedala se Rachel. „Ale Pozorovací systém Země provádí měření z výšky třiceti šesti kilometrů a jeho měřicí zařízení je

naprogramováno tak, aby rozlišilo významné rozdíly jako například: led proti rozbředlému sněhu, žulu proti vápenci.“ Otočila se k Ekstromovi. „Chápu to správně, že Pozorovací systém Země měří hustotu zemského povrchu z oběžné dráhy a není schopen rozlišit mezi sladkovodním a mořským ledem?“

Ekstrom přikývl. „Ano, je to tak, jak říkáte. Čtyřprocentní rozdíl v hustotě je mimo rozlišovací možnosti EOS. Hustota sladkovodního i mořského ledu se bude jevit jako totožná.“

Tolland dál rozvíjel Rachelinu teorii: „Vysvětlilo by se tím i to, proč hladina v šachtě nekolísá.“ Podíval se na Noru. „Jak jsi říkala, že se jmenuje ten druh planktonu, který jsi našla ve vzorku?“

„Silikoflageláti,“ odpověděla Nora. „Určitě tě zajímá, jestli jsou schopní hibernovat v ledu a určitě tě potěší, když ti řeknu, že jsou. Nějaké další otázky?“

Ostatní si vyměnili pohledy. Nora sice v podstatě Rachelinu teorii potvrdila, avšak z tónu jejího hlasu bylo zřejmé, že nějaké „ale“ tady bude.

Tolland pokračoval: „Říkáš tedy, že je to možné? Dává tahle teorie smysl?“

Nora nabroušeně odpověděla: „Ano, dává... pokud jsi mentálně retardovaný.“

„Co prosím?“ vyhrkla Rachel.

V Nořině pohledu se zračilo pramálo přátelství. „Předpokládám, že i ve vaší práci platí pořekadlo, že malé znalosti jsou mnohdy nebezpečnější nežli žádné. Mohu vás ujistit, že v glaciologii je to zrovna tak.“ Nora se odvrátila od Rachel a přejížděla očima ostatní. „Vysvětlím vám, jak to je, a doufám, že to jednou provždy pochopíte. Ty kapsy slané vody, o kterých mluvila slečna Sextonová, v glaciologii opravdu existují. Říká se jim intersticiální štěrby a je v nich juvenilní voda. Nevytváří však kapsy, ale široce větvenou síť o tloušťce lidského vlasu. Náš meteorit by si musel razit cestu zatraceně hustým propletencem takových vlásečnic, aby slaná voda z nich dokázala v šachtě o takové hloubce vytvořit tříprocentní roztok.“

Ekstrom zavrčel. „Chci jasnou odpověď. Je to, o čem mluvila slečna Sextonová, možné, nebo ne?“

„Ne, není,“ odsekla Nora krátce. „Je to absolutně nemožné. Kdyby byla teorie slečny Sextonové pravdivá, musela bych na mořský led narazit ve svých vzorcích.“

„Vzorky jste odebírala na náhodně zvolených místech, že?“ vmísila se Rachel znovu do hovoru. „Je možné, aby lokality s kapsami mořského ledu minuly?“

„Odebírala jsem je přímo nad meteoritem a v rozsahu několika desítek centimetrů od něho. Nelze provést přesnější měření.“

„Jen se ptám.“

„Je to planá diskuse,“ pokračovala Nora. „Intersticiální štěrby se slanou vodou se objevují jen u sezónních typů ledu – to znamená u ledu, který se v jednom ročním období vytváří a ve druhém taje. Milneský ledový šelf je pevný mořský typ – tvoří se v horách a má stabilní složení. Když se dá do pohybu, dostane se až do zóny telení a spadne do moře. A pokud jde o zmrzlý plankton, mohu vás ujistit, že ten v něm rozhodně není.“

Rozhostilo se ticho.

Nora sice možnost existence zmrzlého planktonu nepřipouštěla, ale Rachelin mozek uvyklý analyzovat data, se odmítal vzdát. Dívka instinktivně tušila, že přítomnost zmrzlého planktonu v ledovci by byla nejjednodušším vysvětlením celé hádanky. Připomněla si slavný princip maximální úspornosti v logice, nazvaný podle svého středověkého františkánského autora Occamova břitva: Existuje-li několik teorií s obdobnou pravděpodobností, správná je obvykle ta nejjednodušší.

Školitelé z Národního průzkumného úřadu toto pravidlo opakovali tolikrát, až se jí nesmazatelně vrylo do povědomí.

Pokud by údaje získané z ledovcových vzorků byly nesprávné, Nora Mangorová by ztratila mnoho ze svého vědeckého kreditu. Co když si při nález planktonu uvědomila, že udělala chybu a že ledovec není celistvý? Co když se vehementním popíráním Racheliny teorie jenom snaží zamést stopy?

„Já vím jen to,“ přerušila Rachel mlčení, „že jsem před malou chvilkou tvrdila všem zaměstnancům Bílého domu, že meteorit byl objeven v kompaktním nepoškozeném ledovci a že v něm spočíval od roku 1716, kdy se odlomil od slavného Jungersolova meteoritu. Najednou se zdá, že tahle fakta nemusejí být pravdivá.“ Ekstrom mlčel a tvářil se vážně.

Tolland si odkašlal. „Souhlasím s Rachel. Našli jsme slanou vodu a plankton. Ať už se to do šachty dostalo jakýmkoli způsobem, nemůžeme jednoznačně tvrdit, že šachta je uzavřená a dokonale těsná.“

Corky se tvářil nejistě. „Hm, nerad bych tady vystupoval z pozice rozevlátého astrofyzika – když my uděláme chybu, mylíme se zpravidla o miliardy let. Proto se ptám: Tenhle mrňavý plankton a trocha slané vody – je to opravdu tak důležité? Chci tím říct, že neporušenost nebo porušenost ledovce přece nijak nezpochybňují vlastní nález meteoritu. Máme zkameněliny a o jejich pravosti nikdo pochybovat nebude. Pokud jsme

udělali chybu v údajích týkajících se ledovce, nevěřím, že by to někoho zajímalo. Jediná věc, která je pro lidi zvenčí důležitá, je, že jsme našli důkaz existence života na jiné planetě.“

„Promiňte, doktore Marlinsone,“ ozvala se Rachel, „ale nesouhlasím s vámi. Živím se analyzováním dat a ze zkušenosti velmi dobře vím, že jakákoli nesrovnalost ve zprávě, kterou dnes NASA oznámí, může v důsledku poškodit důvěryhodnost celého objevu, a to včetně hodnověrnosti zkamenělin.“

Corky údivem otevřel pusu. „O čem to ksakru mluvíte? Nález zkamenělin je nevyvratitelný!“

„To vím já a víte to vy. Ale pokud veřejnost zjistí, že NASA vědomě prezentovala zkreslené údaje o neporušenosti ledovce, začne okamžitě spekulovat, co dalšího překrucuje nebo zatajuje. Mám své zkušenosti, to mi věřte.“

Nora si výbojně dupla. „Mé údaje jsou bezchybné.“ Obrátila se k Ekstromovi. „Mohu vám dokázat, že v tomhle ledovém šelfu není ani stopy po mořském ledu.“

Ekstrom si ji zachmuřeně prohlížel. „Jak?“

Nora krátce vysvětlila svůj plán. Když skončila, musela Rachel uznat, že nápad drobné glacioložky zní rozumně.

Ekstrom ale moc přesvědčeně nevypadal a pochybovačně se zeptal: „Říkáte, že výsledek bude jednoznačný?“

„Bude to stoprocentní potvrzení,“ ujistila ho Nora. „Jestli je v blízkosti šachty jenom troška zmrzlé mořské vody, uvidíte ji. Dokonce i pár kapek bude zářit jako ohňostroj.“

Ekstromovo obočí se pod krátkým vojenským sestřihem zachmuřilo. „Nemáme moc času. Tisková konference začne za pár hodin.“

„Mohu být zpátky za dvacet minut.“

„Jak daleko musíte vyjít?“

„Stačí nějakých dvě stě metrů.“

Ekstrom přikývl. „Jste si jistá, že je to bezpečné?“

„Vezmu si s sebou světlice a Mika,“ odpověděla.

Tolland zdvihl udiveně hlavu. „Cože?“

„To si piš, Miku! Půjdemu přivázání jeden ke druhému. Vichřice sílí. Potěší mě, když s sebou budu mít pár silných chlapských rukou.“

„Ale...“

„Má pravdu,“ přerušil Tollanda Ekstrom. „Jestli půjde ven, nemůže jít sama. Poslal bych s ní svoje lidi, ale budu raději, když to všechno zůstane jenom mezi námi, než se zjistí, jestli jde o skutečný problém nebo ne.“

Tolland neochotně přikývl.

„Ráda bych šla také,“ požádala Rachel.

Nora se vymrštila jako kobra. „To tedy ne!“

„Abych pravdu řekl,“ podrbal se Ekstrom zamyšleně na bradě, „bylo by bezpečnější, kdybychom dodrželi princip čtveřice. Když půjdete jenom dva a Mike uklouzne, nedokážete ho udržet. Ve čtyřech budete bezpečnější než ve dvou.“ Zadíval se na Corkyho. „To znamená, že půjdete vy, Marlinsone, nebo doktor Ming. Kde vlastně je?“ rozhlédl se kolem sebe.

„Už nějakou dobu jsme ho neviděli,“ odpověděl Tolland. „Možná že si šel zdřímnout.“

Ekstrom se otočil zpátky ke Corkymu. „Doktore Marlinsone, nemohu vám přikázat, abyste šel s nimi, ale...“

„No co,“ odpověděl Corky, „rád půjdu na procházku s lidmi, kteří se vzájemně tak zbožňují.“

„Ne!“ zaprotestovala Nora. „Budeme-li čtyři, všechno se hrozně zpomalí. Půjdu jenom já a Mike.“

„Ne. Bude to tak, jak jsem řekl!“ Tón Ekstromova hlasu udělal za dohadováním tečku. „K tomu, aby se všude vysílaly čtveřice, je dobrý důvod, a my tuhle záležitost provedeme s maximální možnou bezpečností. Někáká nehoda je to poslední, co potřebuju. Zvlášť když mám na krku nejdůležitější tiskovou konferenci v historii NASA.“

43

Gabriela Asheová nejistě usedla v kanceláři Marjorie Tenchové, kde vzduch prosáklý cigaretovým kouřem těžce visel od stropu. *Co se mnou ta ženská zamýšlí?*

Prezidentova poradkyně si pohodlně hověla za pracovním stolem zakloněná v křesle a nehezky obličej jí zářil potěšením. Gabrieliny pocity byly naprosto opačné.

„Vadí vám kouř?“ zeptala se Tenchová a aniž čekala na odpověď, vyklepávala z balíčku další cigaretu.

„Ne,“ zalhala Gabriela, jako by na tom záleželo. Tenchová si už zapalovala.

„Vy a váš kandidát jste se začali hodně zajímat o NASA, že?“

„Ano,“ odsekla Gabriela a nesnažila zakrýt vztek. „Díky laskavé pomoci jistého neznámého. Čekám od vás vysvětlení.“

Tenchová nevinně našpulila rty. „Chcete vědět, proč jsem vás zásobovala municí pro útoky proti NASA?“

„Ano. Je mi divné, že jste byla ochotna vypustit informace, které škodí vašemu kandidátovi!“

„Krátkodobě mu snad způsobí určité těžkosti.“

Zlověstný tón hlasu Gabrielu zarazil. „Co tím myslíte?“

„Uklidněte se, Gabrielo. Mé e-maily toho tak moc nezměnily. Senátor Sexton kritizoval NASA i předtím. Jednoduše jsem mu pomohla zformulovat myšlenky a upevnit pozici.“

„Upevnit pozici?“

„Ano, přesně tak,“ usmála se Tenchová zažloutlými zuby. „A musím říct, že dnes odpoledne si na CNN vedl velmi dobře.“

Gabriela si připomněla senátorovu odpověď na otázku, kterou mu Tenchová položila ohledně eventuelního rozpuštění NASA. *Ano, zasadil bych se za zrušení NASA.* Sexton se sice nechal na chvíli zahnat do kouta, ale nakonec vyvážl dobře. Jeho reakce byla správná. Nebo snad ne? Spokojený úsměv Tenchové napovídal, že Gabriela něco důležitého neví.

Tenchová nečekaně vztyčila své kostnaté, klátivé tělo a s cigaretou mezi rty přešla k seifu ve stěně. Vyndala z něj tlustou hnědou obálku a vrátila se s ní ke stolu.

Gabriela nemohla od obálky odtrhnout oči. Jako první ji napadlo, že Tenchová má v ruce důkaz jejího a Sextonova sexuálního pochybení. Hned však dotěrnou myšlenku zahнала. To se jenom hlásí špatné svědomí. Všechno se přece odehrálo po pracovní době a senátorova kancelář byla zamčená. Kdyby měl Bílý dům nějaké důkazy, jistě by s nimi už dávno vyrukoval.

Mohou mít podezření, uklidňovala sama sebe, ale důkazy nemají.

Tenchová se usmála a položila si obálku na klín s výrazem hráče pokeru, který třímá v ruce královskou fleš. Zažloutlými konečky prstů si zálibně pohrávala s papírovým rohem, vrzavě jím šustila a prodlužovala chvíli čekání.

Potom udusila cigaretu. „Nevím, jestli si to uvědomujete, slečno Asheová, ale ocitla jste se uprostřed bitvy, která se odehrává v zákulisí washingtonské politické scény už od roku 1996.“

Nečekaný začátek vyvedl Gabrielu z míry natolik, že vyhrkla: „Nerozumím vám.“

Tenchová si zapálila další cigaretu. Úzké rty se semkly okolo filtru a lačně natáhly vytoužený nikotin. Koneček cigarety žhavě zazářil. „Víte něco o návrhu zákona o podnikání ve vesmírném prostoru?“

Dívka zmateně zavrtěla hlavou; o ničem takovém nikdy neslyšela.

„Opravdu o něm nic nevíte? To mě překvapuje – s ohledem na politickou platformu, z níž vychází váš kandidát. Tenhle zákon navrhl v roce 1996 senátor Walker. Usiluje o privatizaci NASA a jeho obsahem je v podstatě výčet jejích neúspěchů od přistání člověka na Měsíci. Návrh zákona se zasazuje o okamžitý prodej majetku NASA soukromým firmám, které podnikají ve vzdušném prostoru, a o zavedení tržního systému do průzkumu vesmíru. Tvrdí, že tak bude možné zkoumat vesmír efektivněji a zároveň odpadne obrovské finanční břemeno, které leží na bedrech daňových poplatníků.“

Gabriela věděla, že kritikové NASA prosazují její privatizaci, ale netušila, že se věci dostaly až k vypracování návrhu příslušného zákona.

„Formálně je návrh zákona o podnikání ve vesmírném prostoru obdobou zákonů, které již úspěšně zprivatizovaly určité sekce státního průmyslu – například výrobu uranu. Kongresu byl předložen čtyřikrát a Bílý dům jej vždycky vetoval. Zachary Herney to udělal dokonce dvakrát.“

„Nechápu, jak to souvisí se mnou.“

„Pokud by se senátor Sexton stal prezidentem, jistě by zákon podpořil. Mám všechny důvody věřit, že Sexton by při první příležitosti a bez dlouhých průtahů prodal majetek NASA soukromým firmám. Shrnu-li to krátce, váš kandidát by podporoval privatizaci výzkumů ve vesmíru, které doposud financujeme z daňových zdrojů.“

„Pokud vím, senátor nikdy veřejně nevystoupil s názorem na návrh zákona, o kterém mluvíte.“

„To je pravda. Ale z jeho současné politiky vyvozují, že by jej podporoval.“

„Systém volného trhu je efektivní.“

„Obecně vzato ano. Ale v případě NASA je myšlenka privatizace ohavností a existuje řada pádných důvodů, proč Bílý dům zatím vždycky shodil projednávání toho zákona ze stolu.“

„Znám argumenty proti privatizaci vesmíru a chápu váš postoj,“ odpověděla Gabriela.

Tenchová se k ní naklonila. „Opravdu? A které argumenty znáte?“

Gabriela nervózně poposedla. „Jsou to v podstatě obavy akademického typu. Nejčastěji se uvádí, že pokud NASA zprivatizujeme, přijdou naše současné poznatky o vesmíru vniveč a do hry vstoupí soukromé firmy, kterým půjde jenom o vydělávání peněz.“

„Přesně tak. Kosmické vědy zajdou na úbytě. Soukromé společnosti se nebudou obtěžovat výzkumem. Na asteroidech zřídí povrchové doly,

vybudují vesmírné hotely, výhodně zpeněží služby satelitů. Proč by se měly zajímat o původ vesmíru, když by je to stálo miliardy dolarů a zisk by byl minimální?“

„Máte pravdu, soukromé firmy by do výzkumu jistě neinvestovaly,“ přisvědčila Gabriela, ale zároveň Tenchové oponovala. „Ale bylo by možné zřídit národní nadaci pro průzkum vesmíru a ta by výzkumné úkoly financovala.“

„Takovou organizaci už přece máme. Jmenuje se NASA.“

Gabriela mlčela.

Tenchová pokračovala. „To, že bychom vyměnili vědecké výzkumy za finanční zisk, je vlastně jen podružný problém ve srovnání s chaosem, který by nastal, kdybychom nechali soukromému sektoru volnou ruku. Nastoupila by nová éra Divokého západu se vším, co k tomu patří. Přišla by doba pionýrů, kteří by ohrazovali zábory na Měsíci a na asteroidech a bránili je proti vetřelcům se zbraní v ruce.“

Mluvila jsem s firmami, které by chtěly, aby z noční oblohy svítily jejich neonové reklamy.

Viděla jsem žádosti o zbudování vesmírných hotelů a povolení turistických atrakcí. Byly velmi detailní; dokonce měly zpracované návrhy na způsob likvidace odpadů vystřelením do vesmíru – na oběžné dráze by se zřídily skládky.

Včera jsem četla návrh jisté společnosti, která by chtěla vystřelovat na oběžnou dráhu zemřelé a proměnit tak vesmír v obrovský hřbitov. Představte si, že by se mrtvá těla tu a tam srazila s telekomunikačními družicemi.

Minulý týden si se mnou sjednal schůzku generální ředitel firmy s mnohamiliardovým ročním obratem. Chtěl by přitáhnout jeden z asteroidů blíž k Zemi a těžit na něm drahé kovy. Musela jsem toho chlapíka upozornit, že přiblížit asteroid na vzdálenost, kterou považuje za ideální, by mohlo způsobit globální katastrofu.

Ujišťuji vás, slečno Asheová, že jestli tenhle návrh zákona projde Kongresem, vrhne se do vesmíru spousta dobrodruhů a jejich cílem rozhodně nebudou vědecké studie. Jde o lidi s hlubokými kapsami a plytkými myšlenkami.“

„Vaše argumenty jsou přesvědčivé,“ odpověděla Gabriela. „A jsem si jistá, že kdyby došlo k hlasování, senátor by je všechny uvážil. Pořád ale nechápu, co to má společného se mnou.“

Tenchová se přes cigaretu zpřímá zadívala do dívčina obličeje. „Hodně lidí by rádo vydělalo ve vesmíru balíky peněz a politická lobby se poctivě

snaží odstranit všechny překážky a otevřít stavidla, kterými potečou miliony. Prezidentovo právo veta je jedinou ochranou před privatizací – a před naprostou anarchií ve vesmíru.“

„Potom schvaluji, že Zach Herney návrh zákona vetoval.“

„Bojím se, že kdyby se na prezidentské křeslo dostal váš kandidát, nebyl by tak prozíravý.“

„Mohu jen znovu opakovat to, co jsem řekla už před chvílí: Věřím, že kdyby se měl senátor k zákonu vyjádřit z prezidentské pozice, pečlivě by všechna pro a proti uvážil.“

Tenchová nevypadala moc přesvědčeně. „Víte, kolik peněz utrácí senátor Sexton za mediální kampaň?“

„To se dá určitě snadno zjistit.“

„Víc než tři miliony za měsíc.“

Gabriela pokrčila rameny. „Když to říkáte...“ Překvapilo ji, jak přesné informace Tenchová má.

„Je to hodně peněz.“

„Senátor má hodně peněz.“

„Ano, dobře si všechno naplánoval. Nebo spíš – dobře se oženil.“ Tenchová vyfoukla kouř. „Je smutné, co se stalo jeho manželce. Smrt Katherine Sextonové senátora těžce zasáhla,“ povzddechla si s hraným smutkem. „Není to tak dlouho, co zemřela, že?“

„Bud' konečně přejdete k věci, nebo půjdu pryč.“

Tenchová si odkašlala nervy drásajícím kašlem. Natáhla se pro obálku, vyndala z ní malý svazek sepnutých stránek a podala ho Gabriele. „Tohle jsou záznamy o Sextonově finanční situaci.“

Gabriela si s údivem prohlížela dokumenty, které uváděly data za několik předchozích let. Ačkoli nebyla nijak zasvěcená do Sextonových soukromých peněžních záležitostí, bylo jí jasné, že jde o autentické údaje. Byly zde bankovní účty, položky na kreditních kartách, půjčky, akcie, nemovitosti, dlužné částky, kapitálové zisky a ztráty. „To jsou přece soukromé údaje. Jak jste se k nim dostala?“

„To vám neřeknu. Když budete tyhle dokumenty chvíli studovat, zjistíte, že senátor Sexton v současné době utrácí peníze, které nemá. Po smrti své ženy promarnil podstatnou část dědictví špatnými investicemi, soukromými luxusními požitky a kampaní za své vítězství v primárkách. Před šesti měsíci byl na mizině.“

Gabriela nabývala přesvědčení, že ze strany Tenchové jde o budou. Sexton se rozhodně nechoval jako někdo, kdo je na mizině, a pro svou

kampaň v televizi si každý týden kupoval delší a delší bloky vysílacího času.

„Výdaje vašeho kandidáta jsou v současné době čtyřikrát vyšší než prezidentovy. A vlastní peníze nemá.“

„Dostáváme velké množství sponzorských darů.“

„Ano. Některé z nich jsou dokonce legální.“

„Co prosím?“ Gabriela prudce zvedla hlavu.

Tenchová se naklonila nad stolem, až dívka ucítila nepříjemný nikotinový dech. „Gabrielo Asheová, chci vám položit důležitou otázku. Dobře si rozmyslete, co odpovíte. Může to být důležité pro vaši budoucnost. Může to rozhodnout, zda strávíte několik příštích let ve vězení, nebo na svobodě. Víte o tom, že senátor Sexton přijímá obrovské nelegální úplatky od leteckých společností, které by privatizací NASA získaly miliardy?“

Gabriela zděšeně zírala na ženu proti sobě. „To je absurdní obvinění!“

„Říkáte tedy, že o tom nic nevíte?“

„Musela bych vědět, kdyby senátor přijímal úplatky v takovém rozsahu, jaký naznačujete.“

Tenchová se chladně usmála. „Milá Gabrielo, vím, že senátor Sexton s vámi sdílí mnohé, ale ujišťuji vás, že je řada věcí, o kterých nemáte ani tušení.“

Gabriela vstala. „Naše schůzka skončila.“

„Naopak,“ usmála se Tenchová, sáhla do obálky a vyložila zbytek obsahu na stůl. „Naše schůzka právě začíná.“

44

Rachel Sextonová si v „přípravně“ obyglú oblékala speciální mikroklimatický oblek typu Mark IX vyvinutý odborníky NASA a připadala si jako kosmonaut. Šlo o černou kombinézu z dvouvrstvé tkaniny s kapucí, která připomínala nafukovací skafandr. Mezi oběma vrstvami procházela síť dutinek, do nichž se pumpoval hustý gel pomáhající regulovat tělesnou teplotu jak v extrémně nízkých, tak ve vysokých teplotách.

Rachel si navlékla těsnou kapuci na hlavu a zadívala se na Ekstroma. Stál u dveří jako tichá stráž a bylo jasné, že z jejich malé výpravy nemá ani trochu radost.

Nora Mangorová podávala ostatním součásti výstroje a pomáhala jim s oblékáním. Klela při tom jako starý námořník.

Ted' se otočila ke Corkymu. „Tady je jeden obleček pro tlouštíky.“

Tolland už byl zpola navlečený ve své kombinéze.

Když se Rachel konečně celá vměstnala do obleku a pečlivě jej zapnula, uchopila Nora ventilek na boku a připojila k němu trubičku vedoucí do stříbrné nádoby, která připomínala velkou potápěčskou bombu.

„Nafouknu vás jako balon,“ oznámila jí Nora a otevřela pojistný ventil.

Rachel uslyšela zasyčení a cítila, jak gel vniká do obleku, zvětšuje objem a tkanina se přimyká těsně k tělu. Měla stejný pocit, jako kdyby vstrčila ruku v gumové rukavici pod hladinu. Nakonec gel vnikl i do kukly na hlavě a přitlačil ji těsně k uším, takže hovor zvenčí k ní doléhal jako pod vodou. *Jsem larva bource morušového v kokonu*, usmála se v duchu.

„Tím nejlepším na typu Mark IX, jsou vycpávky,“ podotkla Nora. „Když spadnete na zadek, ani to neucítíte.“

Určitě měla pravdu. *Takhle nějak se musí cítit člověk zašitý do matrace*, říkala si Rachel.

Nora podala dívce sadu nástrojů – sněhovou sekeru, mačky a karabiny – a pomohla jí připevnit je k opasku.

„Tohle všechno si bereme s sebou?“ divila se Rachel, „vždyť půjdeme jenom dvě stě metrů.“

Nora se zamračila. „Chcete jít s námi? Jestli ano, tak poslouchejte a mlčte.“

„Nora dodržuje všechny bezpečnostní zásady,“ přikývl Tolland souhlasně.

Corky se připojil k nádobě s gelem a s ohromným potěšením jím napouštěl svůj oblek. „Připadám si jako v obrovském kondomu,“ vrněl blaženě.

Nora se znechuceně ušklíbla. „Ty něco takového přece nemůžeš posoudit! Vždyť jsi panic!“

Rachel si obouvala boty a připevňovala k nim mačky. Tolland se posadil vedle ní a slabě se usmál. „Opravdu chcete jít s námi?“ Viděla mu na očích, že si o ni dělá starost, a potěšilo ji to.

Pokusila se o sebevědomé přikývnutí, ale ve skutečnosti v ní každou vteřinou narůstala nejistota. *Dvě stě metrů... to je přece jenom kousek. Proč tedy tohle všechno?! Zaplašila obavy a pokusila se o žert. „Vy jste si určitě myslel, že skutečná dobrodružství číhají jedině na volném moři, že?“*

Tolland se usmál a připínal si mačky. „Vodu v kapalném stavu mám daleko radši než led.“

„Já nemám ráda ani jedno,“ odpověděla Rachel. „Jako malá jsem se propadla pod led. Od té doby špatně snáším obojí.“

Tolland se na ni chápavě podíval. „To je mi líto. Až tady bude po všem, zvu vás na *Goyu*. Dokážu váš vztah k vodě změnit, uvidíte.“

Tollandovo pozvání ji překvapilo. *Goya* bylo jméno jeho výzkumné lodi, kterou proslavil nejen dokumentární seriál *Čarovné moře*, ale i její výstřední vzhled. Říkalo se o ní, že je to nejpodivnější ze všech plavidel v Atlantiku. Výlet na *Goyovi* by pro ni byl psychicky velmi náročný, ale zároveň by byla škoda nechat si něco takového ujet.

„Kotvím teď dvanáct mil od pobřeží v New Jersey,“ pokračoval Tolland a stále bojoval s mačkami.

„Nenapadlo by mě, že je to vhodné místo pro filmování.“

„Pobřeží Atlantiku je úžasné. Zrovna jsme se chystali natáčet další díl, když mě prezident hrubě vytrhl z práce.“

Rachel se zasmála. „O čem to mělo být?“

„O živočichovi jménem *Sphyrna mokarran* a o vulkanických trhlinách v mořském dně.“

„Popsal jste mi to opravdu dokonale,“ zamračila se.

Tolland byl konečně hotov. Vzhlédl k dívce a prohlásil: „Myslím to vážně. Zdržím se na tom místě pár týdnů. Washington není od jerseyského pobřeží daleko. Přijďte. Nemá smysl, abyste se po celý zbytek života bála vody. Moje posádka vám na uvítanou rozvine rudý běhoun.“

Konverzaci přerušil hlas Nory Mangorové. „Tak co, vy dva? Půjdem ven nebo vám mám nechat přinést svíčky a šampaňské?“

45

Gabriela Asheová nevěděla, co si má myslet o dokumentech, které před ní Marjorie Tenchová rozložila na desce stolu. Byly zde fotokopie dopisů, faxů, přepisy telefonických rozhovorů a vše potvrdzovalo obvinění, že senátor Sexton tajně jedná se soukromými společnostmi, které se orientují na podnikání ve vesmíru.

Tenchová přisunula k dívce několik černo-bílých zrnitých fotografií. „Tohle je pro vás asi novinka, že?“

Gabriela se podívala na snímky. Na prvním byl senátor Sexton vystupující z taxíku v nějaké podzemní garáži. *Sexton přece nikdy nejedí*

taxíkem! Na druhém nastupoval do bílé dodávky na parkovišti. V autě seděl starý muž a zdálo se, že na Sextona čeká.

„Kdo je to?“ zeptala se Gabriela a v duchu si říkala, že fotografie mohou být podvržené.

„Jeden důležitý chlápek z Nadace pro průzkum vesmíru.“

„Tomu nevěřím,“ odpověděla pochybovačně Gabriela.

Nadace sdružovala soukromé společnosti, které se chtěly dostat do vesmíru: letecké dodavatele, podnikatele, představitele spekulativního kapitálu. Kritizovala NASA a obviňovala vesmírný program Spojených států z nečestných praktik, které znemožňují soukromým firmám zahájit ve vesmíru samostatnou činnost.

„V současné době sdružuje nadace víc než sto společností. V některých případech jde o velmi bohaté korporace, které dychtivě čekají na schválení zákona o podnikání ve vesmíru.“

Gabriela se zamyslela. Nadaci musí být Sextonův volební program víc než vhod. Věděla ovšem také, že senátor si od ní pečlivě udržuje určitý odstup, protože vesmírná lobby používá velmi kontroverzní taktiky.

Nedávno například publikovala patetický článek, v němž označila NASA za ilegální monopol, který svou existencí se ztrátovou bilancí vytváří nepoctivou konkurenci soukromým firmám. Jako příklad uvedla projekt na vypuštění telekomunikačního satelitu pro AT & T na oběžnou dráhu. Několik soukromých společností vypracovalo nabídku projektu za velmi rozumných padesát milionů dolarů. Jenže NASA přišla s návrhem provést zakázku za pouhých dvacet pět milionů, a to i přesto, že celkové náklady z její strany byly nakonec pětkrát vyšší! Obdobná situace se opakovala několikrát. Právníci nadace bili na poplach: *NASA si udržuje nadvládu nad vesmírem díky tomu, že hospodaří ve ztrátě. A schodek zaplatí daňoví poplatníci!*

„Z téhle fotografie je zřejmé, že váš kandidát má tajné schůzky s organizací, která sdružuje soukromé společnosti podnikající ve vesmíru.“

Tenchová vzala do ruky další dokumenty. „Máme také zápisy z interních schůzí nadace, kde se požaduje, aby členové přispěli značnými sumami peněz, v poměru, který odpovídá jejich čistému jmění. Tyto částky jsou převáděny na účty kontrolované senátorem Sextonem. Jednoduše řečeno, tyto soukromé organizace platí za to, aby se Sexton stal prezidentem. Mohu se pouze domnívat, že senátor souhlasil, že, pokud se stane prvním mužem ve státě, podpoří schválení zákona o podnikání ve vesmírném prostoru.“

Gabrielu hromada papírů nepřesvědčila. „Bílý dům má důkazy, že jeho protivník se zapletl do ilegální finanční machinace, a tají to? Tomu mám věřit?“

„Když nevěříte tomuhle, čemu byste uvěřila?“

Gabriela zabodla pohled do očí své protivnice. „Když uvážím vaše schopnosti manipulovat lidmi a fakty, napadá mne velmi logické vysvětlení pro tuto schůzku – snažíte se mne přitlačit ke zdi podezřelými dokumenty a fotografiemi, které vyrobil nějaký šikovný člen vašeho štábu na počítači.“

„Váš závěr je sice logický, ale nepravdivý.“

„Opravdu? Tak mi vysvětlete, jak jste se dostala ke všem těmhle interním dokumentům nadace a jejích členských společností! Se vši úctou k možnostem, které máte... Těch společností a papírů je tolik, že by na jejich krádež nestačil ani Bílý dům.“

„Máte pravdu. Tyhle informace jsme dostali jako nevyžádaný dobrovolný dar.“

Gabriela nevěděla co odpovědět.

„Je to tak,“ pokračovala Tenchová. „Dostáváme takovýchle dokumenty. Prezident má mocné spojence, kteří by ho rádi viděli v úřadu i v dalším volebním období. Nezapomene, že váš kandidát navrhuje finanční škrtý všude, kam se podíváte – dokonce i tady ve Washingtonu. Nerozpakuje se napadat vládu za přidělení štědrého rozpočtu FBI. Troufne si útočit na daňový úřad. Popudil tím proti sobě spoustu lidí.“

Gabriela dobře chápala souvislosti. Lidé z FBI a z daňového úřadu by dokázali získat informace, které jí teď Tenchová prezentovala, poskytnout je Bílému domu jako nevyžádaný dar a podpořit tak opětovné zvolení Zacha Herneyho. Ale pořád nebyla ochotná uvěřit, že by Sexton financoval svou kampaň nelegálními penězi. „Pokud jsou vaše informace správné, o čemž silně pochybuji, proč jste je nezveřejnili?“

„To je správná otázka. Proč si myslíte, že jsme to neudělali?“

„Protože jste je získali nelegálním způsobem.“

„To je jedno, jak jsme je získali.“

„Samozřejmě že není. Při soudním přelíčení jsou takové důkazy nepřípustné.“

„Kdo tady mluví o soudním přelíčení? Stačí, abychom všechno dali k dispozici novinám a ty to uvedou se všemi fotografiemi a kopiemi dokumentů jako ‚zprávu od důvěryhodného zdroje‘. Sexton bude před veřejností vinen tak dlouho, dokud neprokáže svou nevinu, a jeho proklamovaný odpor k NASA bude důkazem, že bere úplatky.“

Gabriela věděla, že Tenchová má naprostou pravdu. „Dobrá, proč jste tedy všechno neposkytli médiím?“

„Protože by to bylo nefér. Prezident slíbil, že se ve své kampani k podobným krokům nesníží a chce tomuto slibu dostát, jak nejdéle to půjde.“

Co je to za žvást?! „Chcete mi tvrdit, že prezident je natolik čestný, že odmítá zveřejnit něco takového jenom proto, že by to americký národ mohl považovat za neférové jednání?“

„Ano. Kromě toho, skandál by vrhl špatné světlo na celou zemi a na řadu soukromých společností, které jsou v rukou čestných lidí. Byl by pošpiněn Senát Spojených států a to by mělo negativní dopad na morálku národa. Skutky nečestných politiků pošpiní vždy i ty čestné, a Američané svým politikům potřebují věřit. Následovalo by zdlouhavé a nepříjemné vyšetřování. Velmi pravděpodobně by byl souzen a odsouzen americký senátor a řada prominentů z leteckých společností.“

Gabrielu argumentace Tenchové stále nepřesvědčila. „Co to má společného se mnou?“ zeptala se.

„Řeknu vám to jednoduše, slečno Asheová. Pokud tyhle dokumenty uveřejníme, bude váš kandidát obviněn z nelegálního financování volební kampaně, přijde o senátorské křeslo a nejspíš skončí za mřížemi.“ Odmělčela se. „Pokud ovšem...“

Gabriela zpozorovala v zažloutlém bělmu zlověstné zablesknutí. „Pokud ovšem co?“

Prezidentova poradkyně mocně zatáhla z cigarety. „Pokud se nerozhodnete pomoci nám, abychom se tomu všemu vyhnuli.“

V kalné, zakouřené místnosti se rozhostilo ticho, které Tenchová prolomila zakašláním.

„Poslouchejte, Gabrielo, rozhodla jsem se vás o téhle nemilé záležitosti informovat ze tří důvodů. Za prvé: Abych vám ukázala, že Zach Herney je čestný muž, který nadřazuje klid ve vládě vlastnímu zisku. Za druhé: Abych vám řekla, že váš kandidát není tak důvěryhodný, jak si možná myslíte. A konečně za třetí: Abych vás přiměla přijmout to, co vám chci nabídnout.“

„A co to je?“

„Ráda bych vám dala možnost zachovat se správně – jako vlastenka. Možná si to neuvědomujete, ale ve vašich rukou teď leží šance ušetřit Washington nepříjemného skandálu. Pokud uděláte, oč vás požádám, možná dokonce získáte místo v prezidentovu týmu.“

Místo v prezidentovu týmu? Gabriela nevěřila vlastním uším. „Slečno Tenchová, ať už mi chcete nabídnout cokoli, nenechám se ani vydírat, ani přemlouvat, ani nutit. Pracuji v senátorově kampani proto, že věřím Sextonovým politickým principům. Pokud je toto obvyklý způsob, jakým Zach Herney získává politický vliv, nemám nejmenší zájem. Máte-li na senátora Sextona něco, co stojí za řeč, doporučuji vám, abyste to předala médiím. Upřímně řečeno, považuji celou tuhle frašku za podvod.“

Tenchová unaveně vzdychla: „To, že váš kandidát přijímá nelegální peníze, je fakt. Je mi to líto. Vím, že mu věříte.“ Ztlumila hlas. „Podívejte, věc se má tak. Prezident a já vše zveřejníme, budeme-li muset. Bude to znamenat obrovský a nepěkný skandál, ve kterém budou vyšetřovány velké soukromé korporace, které porušily zákon. Pykat bude i řada nevinných lidí.“ Znovu potáhla z cigarety a vyfoukla kouř nosem. „Prezident a já doufáme, že najdeme jiný, méně bolestný způsob, jak senátora zdiskreditovat. Způsob, který nezasáhne tolik nevinných.“ Tenchová vybalancovala cigaretu na okraji popelníku a založila si ruce na prsou. „Rádi bychom, abyste veřejně přiznala, že jste měla se senátorem poměr.“

Gabriela ztuhla. Tenchová mluvila, jako kdyby si tím byla jistá. To není možné. Nemá žádný důkaz. Všechno se přece odehrálo za zamčenými dveřmi Sextonovy senátorské kanceláře. Tenchová nemá v ruce nic. Jenom zkouší blufovat. Pokusila se o klidnou odpověď. „Vymýšlíte si, slečno Tenchová.“

„Co? O tom poměru? Nebo o tom, že byste byla ochotná opustit svého kandidáta?“

„Obojí.“

Tenchová se usmála koutkem úst a vstala. „Dobrá, tak si to vyjasníme, ano?“ Znovu přešla k seifu ve stěně a vrátila se s velkými červenými deskami se znakem Bílého domu. Sundala z nich sponu a obsah vysypala.

Když fotografie dopadaly na stůl, zdálo se Gabriele, že slyší rachot své bortící se kariéry.

46

Na ledovci okolo obyglů fičel katabatický vítr rychlostí osmdesátí námořních uzlů. Bylo to něco úplně jiného, než nač byl Michael Tolland zvyklý z plaveb po oceánu. Tam vítr vlivem přílivu a tlakových front přichází a odchází v nárazech; katabatický vítr je oproti tomu pouhým

otrokem fyzikálních zákonů – jde o masy těžkého studeného vzduchu, které tečou dolů po ledovcovém svahu jako přílivová vlna. Ted' právě zuřila ta nejhorší vichřice, jakou kdy Tolland zažil. Když se zaklonil, dokázal ho poryv lehce narovnat. Předě dvěma dny je šelf přivítal daleko přívětivěji – vítr dosahoval rychlosti dvaceti uzlů a byl by příjemným snem všech námořníků. Při současné rychlosti byl nebezpečný nejen na moři, ale i na souši.

Vichr klouzal po hladkém povrchu ledovce, který se svažoval k moři vzdálenému asi tři kilometry. Přestože měli k botám připevněné ostré horolezecké mačky Pitbull Rapido, měl Tolland nepříjemný pocit, že udělal jediný chybný krok a ztratí rovnováhu, vichřice se mu opře do zad a požene ho po ledovém povrchu až do moře. Dvouminutové školení, které jim Nora Mangorová před odchodem ušetřila, se zdálo zoufale nedostatečné.

Tohle je ledová sekera typu Piraña, vysvětlovala Nora, když jim v obyglů pomáhala připevnit k opasku vylehčený kovový profil ve tvaru písmene T. Tohle je normální ostrí, tohle banánové ostrí, duté ostrí, tady je palice a tady skoble. Jestli uklouznete nebo vás chytí poryv větru, popadněte sekeru jednou rukou za kovový konec a druhou za násadu, zasekněte banánové ostrí do ledu, položte se na sekeru a zapřete se o ni mačkami.

S těmi slovy připnula Nora každého z nich k jisticímu lanu, všichni si nasadili brýle a vyrazili do odpolední tmy.

Ztěžka si razili cestu po ledovci. Šli jeden za druhým, v přímé linii, a každá dvojice měla mezi sebou deset metrů lana. Nora výpravu vedla, za ní šel Corky, pak Rachel a Tolland skupinku uzavíral.

Čím víc se vzdalovali od obyglů, tím víc rostla Tollandova nejistota. V polárním obleku mu sice bylo teplo, ale připadal si jako vesmírný chodec, který se plahočí na neznámé pusté planetě a není schopen ovládat vlastní pohyby. Měsíc se schoval za husté načechrané bouřkové mraky a ledová krusta pod nohama se ponořila do neproniknutelné temnoty. Katabatický vítr sílil každou minutou a neúprosně jim bičoval záda. Tolland se snažil proniknout tmou očima a rozeznat něco z okolní nekonečné prázdnoty. Teprve ted' si se vši vážností začínal si uvědomovat, na jak nebezpečné místo se dostal.

Prekvapilo ho, že Ekstrom je ochotný riskovat místo dvou životů čtyři. Zvlášť když jeden patří senátorově dceři a druhý slavnému astrofyzikovi. Jako kapitán lodi byl Tolland zvyklý cítit odpovědnost za lidi, kteří s ním pluli, a stejně si i ted' dělal starost o Rachel a Corkyho.

„Zůstaňte za mnou,“ otočila se k nim Nora a vítr jí rval slova od úst. „Sáňky nás povedou.“

Na velké hliníkové saně naskládala vybavení, které v posledních dvou dnech používala k provádění testů, včetně akumulátoru a speciálních signalizačních světel. Dopředu připevnila silný reflektor a vše překryla ochrannou plachtou. Navzdory těžkému nákladu klouzaly saně na dlouhých rovných sanicích bez námahy. Přestože byl sklon ledovce téměř nepostřehnutelný, stačil, aby se pohybovaly vlastní tíhou. Nora pouze jemnými pohyby udržovala směr. Skutečně to vypadalo, jako kdyby je saně vedly.

Vzdálenost mezi malou výpravou a vesmírným stanem rostla. Tolland se ohlédl. Pouhých padesát metrů od nich se rozplývaly bledé obrysy obyglů a ztrácely se ve tmě.

„Dokážeš najít cestu zpátky?“ křikl směrem k Noře. „Stan není skoro vidět.“ Konec věty se rozplynul v hlasitém zasyčení signalizačního světla, které Nora právě zapálila. Červenobílá záře osvětila plochu o poloměru deseti metrů. Nora patou vykopala do sněhového povrchu malou jamku, na návětrnou stranu zapíchla ochrannou stojinu a do ní připevnila světlici.

„Nejmodernější chlebové drobký,“ křikla do vichru.

„Chlebové drobký?“ ptala se udiveně Rachel a zaclonila si oči oslněné náhlým světlem.

„Pohádka o Perníkové chaloupce,“ vysvětlovala Nora. „Tyhle světlice vydrží hodinu. Máme spoustu času na návrat.“

Pak se otočila a dál je vedla tmou po svažujícím se ledovci.

47

Gabriela Asheová vystřelila z kanceláře Marjorie Tenchové tak prudce, že v předpokojí málem porazila sekretářku. To, co jí Tenchová ukázala, ji k smrti vyděsilo. Na fotografiích viděla svoje a Sextonovo tělo v milostném propletenci a tváře sálající vzrušením.

Neměla nejmenší tušení, jak Tenchová k snímkům přišla. Byly však naprosto přesvědčivé a o jejich autentičnosti se nedalo pochybovat. Někdo je pořídil v senátorově kanceláři pravděpodobně skrytou kamerou ve stropě. *Dobrý Bože*, šeptala si Gabriela v duchu, když si vzpomněla na jeden z snímků: Ona ležela na desce Sextonova pracovního stolu, senátor na ní a pod jejich těly vykukovaly úřední listiny.

Marjorie Tenchová, stále s červenými deskami v ruce, dostihla Gabrielu až před Salonem map. Zřejmě se dobře bavila. „Mám vaši reakci chápat tak, že ty fotografie jsou pravé? Že nejde o podvrh? Doufám, že *tohle* vás přesvědčí, že ostatní dokumenty jsou stejně autentické jako tyto. Pocházejí totiž od stejného zdroje.“

Gabriela cítila, že rudne po celém těle. Rážovala chodbou a přála si být co nejdřív pryč. *Kde je ke všem čertům východ?*

Dlouhonohá Tenchová neměla problém s ní udržet krok. „Senátor Sexton odpřisáhl před celým světem, že obvinění o vašem vztahu jsou smyšlená. Jeho vystoupení v televizi bylo skutečně velmi přesvědčivé. Kdybyste si chtěla osvěžit paměť, mám tu nahrávku v kanceláři,“ poplácala se Tenchová samolibě po ploché hrudi.

Nic takového Gabriela nepotřebovala. Průběh tiskové konference si pamatovala výborně. Sextonovo popření nedovoleného vztahu bylo skálopevné a hluboce upřímné.

„Je opravdu politováníhodné,“ skřípala Tenchová vesele nikotinovým hlasem, „že senátor Sexton tváří v tvář americkému národu otevřeně lhal. Veřejnost má právo se to dozvědět. A dozví se to. Na to osobně dohlédnu. Jedinou otázkou je, jakým způsobem. My se domníváme, že by bylo nejlepším, kdybyste s tím oznámením vystoupila vy.“

Gabriela se ohromeně zastavila. „Opravdu si myslíte, že vám pomohu s jeho veřejnou popravou?“

Obličej Marjorie Tenchové ztvrdl. „Snažím se najít schůdnou cestu, Gabrielo. Dávám vám šanci ušetřit mnoha lidem trapné rozpaky tím, že s hlavou vztyčenou ohlásíte pravdu. Potřebuji od vás podepsat prohlášení – to je vše.“

„Cože?“

„Nu ano. Písemné prohlášení nám dá možnost jednat se senátorem v tichosti a ušetřit zemi skandálu. Nabízím vám následující: Podepište prohlášení a tyhle fotky nikdo neuvidí.“

„Vy chcete prohlášení?“

„Technicky vzato, potřebuji *místopřísežné* notářsky ověřené prohlášení, ale to není problém. Máme notáře přímo tady v budově, takže...“

„Vy jste se zbláznila,“ přerušila ji Gabriela a pokračovala v chůzi.

Tenchová jí dál dusala po boku a z tónu jejího hlasu bylo zřejmé, že se jí začíná zmocňovat vztek. „Senátor Sexton půjde ke dnu tak jako tak. Nabízím vám možnost dostat se z téhle šlamastyky bez toho, že váš nahý zadek vyjde v ranních novinách. Prezident má své morální zásady a nechce, aby takové fotografie byly zveřejněny. Když podepíšete *místopřísežné*

prohlášení a potvrdíte, že ke styku se senátorem došlo z vaší viny, pak si všichni zachováme alespoň trochu důstojnosti.“

„Nejsem na prodej.“

„Vy možná ne, ale váš kandidát jistojistě ano. Je to nebezpečný muž a porušuje zákony.“

„On že porušuje zákony? A co vy, kteří tajně vnikáte do cizích kanceláří, nelegálně tam instalujete monitorovací zařízení a pořizujete fotografie z nejtajnějšího soukromí? Říká vám něco aféra Watergate?“

„Bílý dům nemá s touhle špínou nic společného. Fotografie jsme získali od stejného zdroje, který nám poskytl informace o financování senátorovy kampaně. Vás dva někdo velmi pečlivě sleduje.“

Gabriela právě mījela bezpečnostní přepážku, kde jí při příchodu vystavili propustku. Strhla ji z krku a mrštila jí vztekle po strážném, který nechápavě zíral s očima doširoka otevřenýma. Tenchová jí byla stále v patách.

Blížily se k východu. „Musíte se rozhodnout rychle, slečno Asheová. Buď mi přinesete místopřísežné prohlášení, že jste spala se senátorem, nebo bude dnes večer v osm hodin prezident nucen oznámit všechno veřejnosti – počínaje Sextonovými finančními machinacemi a konče těmihle fotkami. A věřte mi, když veřejnost uvidí, že nečinně přihlížíte Sextonovým lžím, usmažíte se spolu s ním.“

Konečně byl východ na dohled.

„Dnes do osmi večer. Buďte rozumná, Gabrielo. Jednejte, dokud je čas.“ Tenchová jí podala obálku s fotografiemi. „Nechte si je, má milá, my těch snímečků máme mraky.“

48

Malá skupinka pokračovala v cestě po ledovci. V Rachel Sextonové narůstala úzkost a v mysli jí defilovaly znepokojivé obrazy – meteorit, fosforeskující plankton, náznaky, že Nora Mangorová udělala při zkoumání vzorků ledovce chybu.

Homogenní sladkovodní ledovec bez poruch, tvrdila Nora a připomínala, že odebrala vzorky nejen v okolí samotného meteoritu, ale i v blízkosti obyglů. Kdyby se v ledovci vyskytovaly štěrby se slanou vodou a planktonem, byla by je viděla. Nebo snad ne? Rachelin mozek měl stále

tendenci držet se nejjednoduššího možného vysvětlení – v ledovci je zmrzlý plankton.

Během následujících deseti minut zapálili další čtyři světlice a dostali se přibližně dvě stě padesát metrů od obyglů. Nora zastavila a vyhlásila: „Jsme na místě.“

Vypadala jako vodní královna, která kouzelným proutkem našla správný bod, kde je potřeba vykopat studnu.

Rachel se otočila a podívala se na svah, který se za nimi mírně zdvíhal. Obyglů dávno zmizelo v mlhavé tmě spoře ozářené měsícem, ale řada signalizačních světél svítila konejšivě do tmy a i to nejvzdálenější z nich se mihotalo s uklidňující jistotou. Rachel si ohromeně všimla, že všechna signalizační světla jsou od sebe stejně vzdálená a tvoří dokonalou přímku připomínající letištní ranvej. Nora byla skutečně skvělá.

Glacioložka si všimla Rachelina obdivného pohledu a usmála se. „Jeden z důvodů, proč jsme se nechali vést saněmi. Mají rovné lyžiny, a pokud je necháte v péči gravitace, jedou dokonale rovně.“

„Hezký trik,“ pochválil ji Tolland. „Bylo by prima mít něco podobného na otevřeném moři.“

Tohle přece JE otevřené moře, pomyslela si Rachel a představila si oceán pod ledovcem. V tu chvíli se jí zdálo, že nejvzdálenější světlice zmizela, jako kdyby ji zakryl nějaký blížící se předmět nebo postava. Trvalo to jen zlomek sekundy a světlo se znovu objevilo. Zneklidněla. „Noro,“ otočila se k Mangorové a snažila se překřičet vítr, „jsou tady lední medvědi?“

Nora právě připravovala poslední signalizační světlo, a buď neslyšela, nebo nechtěla odpovědět.

Místo ní se ozval Tolland. „Lední medvědi se živí tulením masem. Lidi napadají jen v případě, že vstoupí do jejich teritoria.“

„Tohle ale je oblast výskytu ledních medvědů, nebo ne?“ Rachel si nikdy nedokázala zapamatovat, na kterém pólu žijí tučňáci a na kterém medvědi.

„Ano,“ křičel Tolland. „Lední medvědi dokonce dali Arktidě jméno. *Arktos* je řecký výraz pro medvěda.“

Skvělé, zadívala se nervózně do tmy.

„V Antarktidě žádní lední medvědi nejsou,“ pokračoval Tolland, „a tak dostala název *Anti-arktos* – země bez medvědů.“

„Díky, Miku. Myslím, že o ledních medvědech už toho vím dost.“

„Promiňte,“ zasmál se.

Nora upevnila do sněhu poslední signalizační světlo. Stejně jako u předchozích zastávek, se všichni seskupili okolo a uchváceně pozorovali červenou záři. Signalizační světlo kolem sebe vytvářelo zářivý kruh a temný svět za jeho obvodem se stal neviditelným.

Než se Rachel i oba muži vynadávali, udělala Nora pár kroků do svahu, směrem odkud přišli. Provaz sáněk měla přes rameno a opatrně je táhla k sobě. Pak se sehnula, rukou spustila brzdu – čtyřhranný bodec – a zapíchla ji do povrchu ledovce. Když byla hotova, vstala a oprášila se. Jisticí lano jí volně viselo kolem pasu.

„Dáme se do práce,“ zavolala na ostatní.

Po větru přešla ke konci saní a začala uvolňovat plachtu nad nákladem. Rachel jí chtěla pomoci a naklonila se, aby uvolnila plachtu z druhé strany.

„Kristepane, NE!“ zaječela Nora. „Vůbec se k tomu nepřibližujte!“

Rachel zmateně couvla.

„Nikdy nesmíte uvolnit návětrnou stranu. Vytvořila byste větrnou kapsu a saně by odletěly jako deštník ve větru.“

„Promiňte, nevěděla jsem...“

„Vy, ani tahle kosmická kreatura,“ kývla Nora ke Corkymu, „byste tady neměli být.“

Nikdo z nás by tady neměl být, pomyslela si Rachel.

Amatéři, packalové, zuřila v duchu Nora a proklínala Ekstromovo kategorické rozhodnutí poslat Corkyho a Sextonovou s nimi. Kvůli těmhle dvěma šaškům tady ještě někdo z nás zůstane.

Dělat nováčkům chůvu bylo to poslední, oč Nora v tuhle chvíli stála.

„Miku,“ otočila se k Tollandovi, „potřebuju, abys mi pomohl sundat ze saní geologický radar.“

Tolland jí pomohl přístroj rozbalit a postavili ho na led. Radar byl vysoký necelý metr a vypadal jako tři miniaturní rádla sněžného pluhu rovnoběžně připevněná k hliníkovému rámu. Byl napojen k proudovému útlumovému článku a k námořní baterii na saních.

„To je radar?“ houkl Corky do větru.

Nora beze slova přikývla. Na rozdíl od PSZ je geologický radar schopen zachytit případný výskyt mořského ledu. Vysílá do ledovce elektromagnetické vlny, které se různým způsobem odrážejí od rozdílných krystalových struktur. Čistá sladká voda zamrzá v plochých šindelových mřížkách, zatímco slaná voda vytváří, díky vyššímu obsahu sodíku, komplikovanější struktury; ty odrážejí vlny náhodným směrem a počet registrovaných odrazů je tím pádem značně nižší.

Nora uvedla přístroj do chodu. „Udělám echolokační příčný průřez ledovcových vrstev okolo těžební šachty,“ hulákala. „Software radaru zaznamená příčný průřez ledovce a pak ho vytiskne. I sebemenší ždíbec mořského ledu se objeví jako stín.“

Tolland se užasle zeptal: „Ty si můžeš něco vytisknout? Tady? V té děsné číně?“

Nora namířila prstem na kabel vedoucí od radaru k čemusi, co bylo stále ukryto pod plachtou na saních. „Tištěná podoba je dokonce to jediné, co tady mohu získat. Obrazovka počítače by spotřebovala příliš mnoho energie z baterií a tak si glaciologové v terénu tisknou data na termotiskárnách. Barvy sice nejsou nic moc, ale laserový toner vydrží jen do minus dvaceti. Tady na pólu má těžký život.“

Nora je požádala, aby se postavili po svahu směrem od radaru, a snažila se zaměřit přístroj tak, aby pokryl oblast, kudy vedla těžební šachta meteoritu. Ta teď byla tak daleko, jako kdyby mezi ní a jejich stanovištěm ležela víc než tři fotbalová hřiště. Když se otočila ve směru, z něhož přišli, neviděla vůbec nic – světlo ji oslňovalo. Obrátila se k Tollandovi. „Miku, potřebuju nasměrovat vysílač radaru na místo nálezu meteoritu, ale nic nevidím. Půjdu kousek zpátky nahoru po svahu, abych se dostala mimo světelný kruh. Natáhnu ruce k signalizačním světlům a ty zaměříš radar správným směrem, ano?“

Tolland přikývl a klekl si vedle přístroje.

Nora zabořila mačky do ledu, hluboce se předklonila a postupovala proti větru. Katabatický vítr byl dnes daleko silnější, než předpokládala, a léty vypěstovaný instinkt jí napovídal, že se blíží bouře. Ale to nevadilo. Během několika minut budou hotovi. Všichni uvidí, že mám pravdu. Několika těžkými kroky popošla dopředu a dostala se na okraj světelné zóny, když se jistící lano napjalo.

Rozhlédla se okolo sebe. Oči už přivykly tmě a viděla, že signalizační světla jsou od ní několik stupňů doleva. Postoupila a drobnými krůčky vyrovnávala pozici tak dlouho, dokud s nimi nebyla v dokonalé přímce. Pak roztáhla ruce jako kompas, aby naznačila přesný směr a křikla: „Teď jsem s nimi v zákrytu!“

Tolland nastavil všechno potřebné a zamával na ni. „Připraveno!“

Nora se naposled podívala na osvětlenou cestu a zahlédla něco zvláštního – na chvíli se jí zdálo, že nejbližší signalizační světlo zmizelo. Než se stihla začít bát, že zhaslo, záře se znovu objevila. Kdyby nevěděla, že tady nemůže být nikdo a nic kromě jejich malé výpravy, byla by si pomyslela, že se mezi ní a světly něco pohybuje. Ale tady přece nikdo být

nemohl... Tedy, pokud se ředitel Ekstrom necítil provinile a neposlal za nimi tým svých lidí. O tom však Nora pochybovala. Asi se mi něco zdálo, usoudila nakonec. Náraz větru zřejmě na chvíli plamen ztlumil.

Vrátila se k radaru. „Je všechno nastavené?“

Tolland přikývl. „Doufám, že ano.“

Nora přešla k ovládacímu zařízení na saních a zmáčkla tlačítko. Ozvalo se ostré zabzučení, které za malou chvíli zase zmlklo.

„Prima. Hotovo.“

„Cože?“ vyjekl udiveně Corky.

„Všechno je uloženo v počítači. Vlastní měření trvá jen vteřinu.“

Mezitím se s hučením a cvakáním uvedla do chodu termotiskárna na saních. Byla uzavřená v průhledném plastovém obalu a pomalu z ní vylézal arch tuhého papíru a stácel se do ruličky. Já jim ukážu slanou vodu! láteřila v duchu Nora a nesla výstup z tiskárny k signalizačnímu světlu, aby ho všichni viděli. Nic tam nebude!

Ostatní se shlukli kolem ní. Nora třímala ruličku oběma rukama. Zhluboka se nadechla a rozvinula papír, aby si prohlédla výsledek. To, co se objevilo, ji zmrazilo děsem.

„Pane Bože!“ Nechtělo se jí věřit, že je to pravda. Jak předpokládala, měla před očima průřez šachtou plnou vody. Co však rozhodně nečekala, byl rozmazaný šedavý obrys lidského těla, který plaval v polovině její hloubky. Krev jí ztuhla v žilách. „Dobrý Bože... v té šachtě je člověk.“

Zírali na snímek v oněmělém tichu.

Přízračné tělo plavalo v úzké šachtě hlavou dolů a okolo trupu se mu jako rubáš vlnila světlejší tajuplná vrstva podobná auře. Nora si okamžitě uvědomila, oč se jedná. To, co radar zachytil, mohlo být jenom jedno: povědomý dlouhý těžký kabát z velbloudí vlny.

„To je Ming,“ zašeptala. „Musel uklouznout a...“

Noru Mangorovou jistě nenapadlo, že mrtvé tělo doktora Minga pro ni bude menším ze dvou šoků, které jí radarový snímek uchystá. Když sjela očima ke dnu šachty, uviděla něco, co ji ohromilo ještě víc.

Led pod těžební šachtou...

Ohromením přestala dýchat. Nejprve ji napadlo, že na snímku je chyba. Přidržela si obrázek u očí. Okraj se divoce třepotal ve větru.

To není možné!

Čím déle snímek studovala, tím víc jí svítalo, až náraz pochopila vše. Okamžik poznání ji udeřil drtivou silou. Okamžitě na Minga zapomněla.

Už věděla, jak se věci mají a jak se slaná voda do šachty dostala. Klesla na kolena vedle světla a lapala po dechu. S papírem stále sevřeným v ruce se začínala třást.

Něco takového! ... To mě vůbec nenapadlo!

Stejně jako sílila bouře, narůstal v Noře strašný vztek. Otočila hlavu směrem k vesmírnému stanu a zaječela: „Vy hajzlové!“ Hlas se jí ztrácel ve větru. „Vy zatracení bastardi!“

Padesát metrů od ní, krytý tmou, držel Delta-jedna v ruce šifrovací komunikátor. Zdvihl si ho k ústům a patronovi do něj sdělil jen tři slova: „Už to vědí.“

49

Nora Mangorová stále klečela na ledu. Zmatený a nic nechápající Michael Tolland jí vzal snímek z roztřesených rukou. Pokusil se nehledět na mrtvolu Wailee Minga a soustředil se na to, co bylo na spodním okraji papíru.

Před sebou měl podélný řez šachtou meteoritu od horního okraje až do hloubky šedesáti metrů. Viděl Mingovo tělo. Sjel očima níž a uvědomil si, že něco není v pořádku. Přímo pod šachtou se táhl temný sloupec mořského ledu a sahal až k hladině oceánu. Byl velmi masivní a měl téměř stejný průměr jako samotná šachta.

„Proboha!“ vyjekla mu za zády Rachel. „To vypadá, jako kdyby šachta meteoritu pokračovala přes celou tloušťku šelfu až do oceánu.“

Tolland se na snímek ohromeně díval a jeho mozek si zatím odmítal připustit jediné možné logické vysvětlení. Corky už také věděl, co se stalo.

Nora s očima plnými bezmocného vzteku zavřeštěla: „Někdo provrtal šelf zespodu a záměrně vsunul ten kámen zpod ledovce na místo, odkud jsme ho vytáhli!“

Idealistická část Tollandovy osobnosti se něčemu takovému bránila, ale jeho vědecké já dobře vědělo, že Nora má nejspíš pravdu. Milneský ledový šelf plave po hladině oceánu a nebyl by problém, potopit se pod něj s ponorkou. Vztlkové síly udělají z neskutečně těžkého meteoritu snadno manipulovatelný předmět a i malá ponorka pro jednoho muže – třeba taková, jako byl Tollandův *Triton* – by byla schopná dopravit nákladními rameny meteorit na místo. Ponorka mohla připlavat z oceánu, ponořit se

pod šelf, vyvrtat v něm otvor a do něj potom pomocí výsuvného ramene nebo nafukovacích balonů vtlačit meteorit. Když byl meteorit na místě, začala mořská voda v tunelu zamrzat. A když se tunel uzavřel natolik, aby se v něm meteorit udržel, stáhla ponorka rameno, odplula pryč a nechala na matce přírodě, aby zapečetila zbytek tunelu ledem a zametla všechny stopy pod vodu.

„Ale proč?“ ptala se Rachel. Vzala si od Tollanda snímek a prohlížela si ho. „Proč by tohle někdo dělal? Jste si jistá, že radar funguje správně?“

„Samozřejmě že si jsem jistá! Ten snímek vysvětluje přítomnost fosforeskujícího planktonu ve vodě!“

Tolland si musel přiznat, že Nořiny závěry jsou děsivě logické. Fosforeskující obrněnky mohly instinktivně plavat nahoru, do vyvrtaného tunelu a zmrznout pod meteoritem. Když potom Nora nechala meteorit ohřát, roztál samozřejmě i okolní led, plankton se uvolnil a vyplaval až na hladinu v obyglú, kde jej zahubila sladká voda.

„To je šílené!“ ozval se Corky. „NASA má meteorit s mimozemskými zkamenělinami. Proč by si měla dát takovou práci a cpát ho zespoda do ledovce? Copak záleží na tom, kde se takový nález objeví?“

„Bůh ví,“ odpověděla Nora. „Jedno je jisté – snímek z radaru je správný. Oblaflí nás. Tenhle kámen rozhodně nepřiletěl z vesmíru jako součást Jungersolského meteoritu. Do ledovce ho někdo vpravil mnohem později. Nejspíš loni – jinak by byl plankton už mrtvý.“ Mluvila a zároveň skládala radar a připevňovala všechno na saně. „Musíme jít zpátky a ohlásit, co jsme zjistili. Jinak prezident vyrukuje na veřejnost s nesprávnými údaji. NASA ho podvedla!“

„Počkejte chvíli!“ zastavila ji Rachel. „Měli bychom pořídit ještě alespoň jeden snímek, aby všechno bylo průkazné. Jinak tomu nikdo neuvěří. Bude to vypadat, že tvrdíme nesmysly.“

Nora pokračovala v přípravě na zpáteční cestu. „Všichni tomu budou muset uvěřit. Jakmile se vrátím do obyglú, vyvrtám další vzorky ze dna šachty. Až se ukáže, že jde o mořský led, zaručuji vám, že mi uvěří úplně každý!“

Nora odbrzdila saně, nasměrovala je k obyglú a vydala se na cestu. S překvapivou lehkostí táhla sánky za sebou a mačky se jí s křupáním bořily do ledové krusty. Byla pravou ženou na pravém místě.

„Jdeme!“ křikla na ostatní velitelsky a zatáhla za jisticí lano, které všechny poutalo k sobě. „Nevím, o co NASA jde, ale rozhodně nedovolím, aby mě kdokoli používal jako návnadu pro své –“

Větu nedokončila. Její hlava sebou prudce trhla dozadu, jako kdyby ji do čela uhodila neznámá síla. Zasténala, zapotácela se a padla naznak. V téže chvíli zaječel Corky, chytil se za rameno, zatočil se kolem své osy a upadl na zem, kde se začal svíjet bolestí.

Rachel koutkem oka zahlédla, jak kolem ní něco proletělo a těsně to minulo spánek. Okamžitě zapomněla na snímek v ruce, na Minga, meteorit i podivný tunel vedoucí do hloubi ledovce. Instinktivně se vrhla k zemi a strhla s sebou i Tollanda.

„Co se děje?“ křičel Tolland.

Ocitli se v palbě předmětů velikosti dětských kuliček. Rachel nejprve napadlo, že po nich bouře metá ledové kroupy. Věděla, že mohou dosahovat rychlosti desítek kilometrů za hodinu. To by snad vysvětlilo, proč byli Corky i Nora zasaženi takovou silou. Kroupy bušily do země a odrážely ledové střepy. Rachel se přetočila na břicho, vykopala špičkou mačky do ledu díru, zapřela se a začala se plazit se za jediný kryt, který měli k dispozici – za saně. Tolland se vedle ní přikrčil o chvíli později.

Pak se otočil na Noru a Corkyho, kteří zůstali ležet na otevřené ledové pláni. „Přitáhneme je za provaz!“ křikl. Popadl lano a zkusil táhnout.

Nešlo to. Lano bylo omotané kolem saní.

Rachel nacpala snímek do kapsy a v podřepu se snažila vyprostit provaz z lyžin. Tolland se jí snažil pomáhat.

Ledové kroupy znovu začaly pršet okolo nich, jako kdyby se arktická ledová bohyně přestala zajímat o Noru a Corkyho a soustředila se jenom na ně dva. Jedna se trefila do plachty, zbrzdila se o ni, odrazila se a skončila na rukávu Rachelina polárního obleku.

Rachel si tu věcíčku prohlížela a strnula hrůzou. To, co jí leželo na rukávu, mělo dokonale kulovitý tvar a velikost velké třešně. Povrch byl hladký, jenom uprostřed se po obvodu táhla rýha podobně jako u ručně lisovaných nábojů starých mušket. Ledová kroupa byla bezpochyby dílem lidských rukou.

Ledové kulky...

Díky svému stupni prověření věděla Rachel o existenci takzvaného IM experimentu – probíhajícího vojenského pokusu, v němž se používalo improvizovaná munice. Pokusy se zaměřovaly především na extrémní podmínky – na sněhové pušky, které dokázaly stlačit sníh do podoby ledových kulek; pouštní pušky, které roztavily písek do skleněných projektilů; vodní zbraně využívající vodní proud o síle, která dokázala zlomit lidskou kost. Oproti konvenčním zbraním měla improvizovaná munice obrovskou výhodu – bylo možné vyrábět ji z místních zdrojů a

přímo v lokalitě, kde vojenská jednotka operovala. Vojákům tak odpadla nadbytečná zátěž, kterou představovalo klasické střelivo.

Bylo jasné, že ledové kulky vznikly ze sněhu zpracovaného speciální puškou a že jimi po nich někdo střílí.

Jak už to ve světě výzvědných služeb často chodí, čím víc toho člověk ví, tím nebezpečnější se mu daná situace zdá. A nejenak tomu bylo i teď. Rachel by byla dala přednost sladké nevědomosti před relativně solidní znalostí problému. Jediný logický závěr, který mohla v tuto chvíli vyvodit, byl, že na ně útočí některá ze zvláštních armádních jednotek. Nikdo jiný neměl oprávnění zbraně na improvizovanou munici používat. Přítomnost zvláštní jednotky v ní vzbuzovala nezanedbatelnou obavu – totiž že jejich šance na přežití je minimální.

Pochmurné myšlenky přerušila kulka, která si se zasvištěním prorazila cestu saněmi a trefila ji do břicha. I přes ochranu, kterou jí poskytoval speciální oblek Mark IX, měla pocit, že ji do žaludku zasáhl profesionální boxer. Hvězdné nebe se roztančilo. Sáhla po saních, aby udržela rovnováhu. Michael Tolland, který viděl, jak zakolísala, pustil na zem Nořino jisticí lano a vyrazil jí na pomoc. Pozdě. Upadla na záda a s sebou strhla i část zařízení. Ona i Tolland se svalili na led a leželi mezi hromadou drahocenné elektroniky.

Z posledních sil ze sebe vyrazila: „Někdo střílí... ledové projektily. Utíkejte!“

50

Ze stanice Federal Triangle v okrsku Bílého domu vyjížděl vlak podzemní dráhy. Pro Gabrielu Asheovou nemohl být dost rychlý, ani kdyby vyrazil rychlostí světla. Seděla strnule v prázdném koutě vagonu a bezmyšlenkovitě pozorovala, jak se temné tvary za okénky rozplývají do rozmazaných šmouh. Červené desky na klíně ji tížily, jako kdyby vážily deset tun.

Musím si promluvit se Sextonem! Okamžitě! rozhodla se. Vlak nabíral plnou rychlost ve směru k senátorově kanceláři.

Kalné světlo zářivek vytvářelo dojem, že prožívá drogovou halucinaci. Tlumené stropní žárovky občas zamrkaly jako diskotekový stroboskop a po obou stranách vagonu ubíhal do dálky temný tunel podobný hlubokému kaňonu.

Ať to není pravda! Ať se mi to jenom zdá!

Pohledem sklouzla k deskám. Sundala sponu, sáhla dovnitř a namátkou vyndala jednu z fotografií. Světlo zamžikalo, jako by se zastydělo nad tím, co vidí, a vagon se na malou chvíli zešeřil. Ve zlomku sekundy se žárovka znovu rozzářila a pobouřeně osvětila plným jasným tělem Sedgewicka Sextona ležícího v senátorské kanceláři. Obličej plný uspokojení měl otočený přímo do objektivu kamery a z boku se k němu tulila Gabrielina tmavá postava.

Zachvěla se, rychle nacpala fotografii zpátky a zavřela desky.

Je po všem.

Když vlak vyjel z tunelu a vyšplhal se na nadzemní část trasy nedaleko náměstí L'Enfant, vyndala Gabriela mobilní telefon a vytočila senátorovo soukromé číslo. Odpověděla jí hlasová schránka. Bezradně zkusila zavolat do kanceláře, kde telefon zdvihla sekretářka.

„Tady Gabriela. Je tam šéf?“

Odpověď byla značně nevláda: „Kde jste byla? Sháněl se po vás!“

„Měla jsem schůzku a trochu se protáhla. Potřebovala bych s ním nutně mluvit.“

„To bude muset počkat do rána. Je ve Westbrooku.“

Westbrooke je okrsek v luxusní washingtonské čtvrti, kde měl Sexton svůj byt.

„Nebere mi telefon,“ pokračovala Gabriela. „Zkoušela jsem ho na soukromé lince.“

„Celý večer si vyhradil jako SZ,“ připomněla Gabriele sekretářka. „Odešel velmi brzy.“

Gabriela v duchu zasténala. *Soukromá záležitost*. Úplně zapoměla, že si senátor rezervoval celý večer pro sebe. Velmi dbal na to, aby ho v takových případech nikdo nerušil. *Smíte mě vyrušit jedině, bude-li hořet*, varoval ji. *Všechno ostatní může počkat do rána*. Gabriela se krátce zamyslela a usoudila, že Sextonovy záležitosti se právě vznítily. „Potřebuji se s ním spojit. Je to nutné.“

„To není možné.“

„Je to vážné, opravdu...“

„Myslím doslova, že je to nemožné. Když odcházel, nechal mi na stole svůj pager a důrazně mi nařídil, že nechce být večer rušen.“ Odmlčela se. „Řekla bych, že byl důraznější než obvykle.“

Sakra. „Dobrá, díky.“ Gabriela zavěsila.

„Náměstí L'Enfant,“ ohlásil tlampač. „Přestup na všechny trasy.“

Zavřela oči a zkusila zahnat obrazy, které se jí neodbytně vnucovaly... její a senátorovy nechutné fotografie... stoh dokumentů dokazujících, že Sexton bere úplatky... chraplavý hlas Tenchové... *Chci místopřísežné prohlášení... Přiznejte svůj styk se senátorem...*

Vlak zpomaloval ve stanici a Gabriela si zkoušela představit, co by senátor udělal, kdyby se fotografie dostaly do novin. První spontánní nápad ji šokoval.

Sexton by lhal.

Zvolila opravdu instinktivně správnou možnost?

Ovšem. Lhal by... skvěle... brilantně.

Pokud by tisk dostal fotografie, aniž by Gabriela potvrdila jejich pravost, prohlásil by je za podvrh. Dokázala si představit jeho argumenty: *Žijeme přece v době digitálních technologií, a každý, kdo alespoň jednou surfoval na internetu, viděl dokonale upravené a retušované fotografie hlav státníků, herců a sportovců přilepené k jiným tělům – velmi často k tělům pornoherců v akci.* Už jednou ho slyšela lhát o jejich poměru dokonale a přímo do kamery. Nepochybovala, že by znovu dokázal přesvědčit celý svět, že jde o nízký a podlý útok na jeho kariéru. Nařčení by se určitě bránil s ublíženým rozhořčením a možná by dokonce osočil prezidenta, že padělek vznikl na jeho objednávku.

Není divu, že s tím Bílý dům nevyrukoval na veřejnost! Gabriela si uvědomila, že Sexton by mohl odpálit obvinění se stejnou razancí, s jakou by přiletělo, a ulevilo se jí. Ať byly fotografie jakkoli působivé, Sexton by je dokázal prezentovat jako naprosto nepřesvědčivé.

Bílý dům není schopen prokázat pravost těch snímků!

Nátlak Tenchové byl koncipován velmi jednoduše: *přiznejte svůj nedovolený styk se Sextonem, nebo váš kandidát půjde do vězení.* Gabriele se všechno vyjasnilo – pro Bílý dům je životně důležité, aby aféru přiznala, jinak jsou pro něj fotografie k ničemu. Sebevědomí jí trochu stoupl a vracela se jí lepší nálada.

Vlak zastavil a dveře vagonu se otevíraly. Gabriela se na ně dívala a zdálo se jí, že spolu s posuvnými veřejemi se jí v mozku rozhrnuje opona paralyzujícího děsu, která jí nedovolovala přemýšlet. Co když Tenchová lhala o všem? Co když jsou všechny důkazy o úplatcích falešné?

Když se to vezme kolem a kolem, co vlastně viděla? Nic přesvědčivého. Nějaké kopie bankovních účtů, jednu nekvalitní fotografii Sextona v jakési garáži. Všechno to mohou být podvrhy, které jí Tenchová naservírovala společně s autentickými fotografiemi. Psychologický cíl byl jasný – budou-li pravé fotografie prezentovány společně s padělkem, uvěří Gabriela i

pravosti ostatních dokumentů. Takovému triku se říká „prokazování pravosti asociací“ a politikové jej často používají, chtějí-li vyrukovat s pochybnými fakty.

Senátor je nevinný, říkala si Gabriela. Bílý dům je v zoufalé situaci. Rozhodl se zahrát si se mnou poker a vyděsit mě natolik, abych přiznala poměr se Sextonem. Tenchová potřebuje, abych se ho zřekla veřejně a co nejskandálnějším způsobem. Proto vyvíjí maximální možný nátlak. Jak jí to řekla? Dnes, do osmi večer. Jednejte, dokud je čas.

Ano, přemítala Gabriela, všechno do sebe zapadá.

Až na jednu věc...

Proč posílala Tenchová Gabriele e-maily s informacemi namířenými proti NASA? Nabízelo se vysvětlení, že opravdu chtěla posílit Sextonovu ofenzivní politiku, aby ji později použila proti němu. Ale jak? Bylo tady i jiné, mnohem jednodušší vysvětlení: e-maily nepsala Tenchová.

Je to možné? Určitě! Tenchová náhodou odhalila zrádce mezi zaměstnanci Bílého domu a vyhodila ho. Pak poslala Gabriele poslední mail, pozvala ji na schůzku a předstírala, že to byla ona, kdo nechával schválně unikat informace.

Vlak stál ve stanici L'Enfant Plaza a hydraulické brzdy syčivým odfouknutím ohlašovaly, že dveře jsou připravené se uzavřít.

Gabriela vyhlédla na nástupiště. Mozek jí pracoval na plné obrátky. Netušila, jestli myšlenky, které spřádá, dávají reálný smysl, nebo jsou jen jejím zbožným přáním. Jedním si ale byla jistá: musí si promluvit se senátorem. Hned teď. Bez ohledu na to, jestli má dnes SZ nebo ne.

Pevně sevřela desky s fotografiemi a na poslední chvíli vyběhla z vagonu. Dveře se za ní zaklaply. Musí se co nejdřív dostat do Westbrook.

51

Bojuj, nebo utíkej!

Jako zkušený biolog Tolland věděl, že cítí-li se organizmus ohrožen, projeví se to řadou fyziologických změn. Adrenalin vyplavený do mozkové kůry zvýší srdeční tep a řídí mozek tak, aby zhodnotil situaci a intuitivně provedl nejdůležitější ze všech biologických rozhodnutí – zda se dát do boje, nebo utéct.

Instinkty mu napovídaly, aby vzal nohy na ramena, ale rozum připomínal, že je jisticím lanem stále spojený s Norou Mangorovou. Kromě

toho, stejně se neměl kam schovat. Jediným útočištěm široko daleko bylo obyglů a útočníci, ať už to byl kdokoli, jim odřízli ústupovou cestu. Před ním se prostírala tři kilometry dlouhá ledová pláň zakončená srázem padajícím do moře. Snažit se prchat tam by znamenalo vystavit se nepřátelům v nechráněném prostoru a pravděpodobně by to skončilo smrtí. A i kdyby pominul praktické překážky při útěku, dobře věděl, že by nedokázal opustit ostatní. Nora a Corky stále leželi na otevřeném prostranství a byli jisticím lanem spoutáni s ním a s Rachel.

Zůstal u Rachel a sledoval, jak ledové kulky buší do překocených sáněk. Snažil se najít mezi rozházenými věcmi něco, co by jim bylo k užitku – raketnici, vysílačku... cokoli.

„Utíkejte,“ pobízela ho Rachel hlasem, který stále zápasil o dech.

Děšť kulek náhle pominul a temnota se i přes prudký vítr překvapivě uklidnila, jako když při prudké bouři náhle ustane krupobití.

Tolland opatrně vykoukl za saněmi a stal se svědkem jedné z nejděsivějších scén, které v životě viděl.

Hranici mezi světelným kruhem a okolní tmou překročily tři postavy oblečené do bílých kombinéz. Na nohou měly připnuté zvláštní lyže – krátké a tvarované podivným způsobem; připomínaly prodloužené kolečkové brusle. Muži na nich klouzali tiše a bez sebemenší námahy. Lyžařské hůlky neměli, zato třímali zvláštní dlouhé pušky, které nebyly podobné ničemu, s čím se kdy setkal.

S klidem a sebevědomím vítěze se postavy přiblížily k Noře, která stále ležela v bezvědomí. Roztřesený Tolland si klekl, aby lépe viděl. Muži s tajuplnými elektronickými brýlemi na očích se po něm ohlédlí, ale zdálo se, že nikdo jiný než Nora je nezajímá.

Alespoň pro tuto chvíli.

Delta-jedna se sklonil nad tělem bez sebemenšího pocitu lítosti. Byl zvyklý provádět rozkazy a neptat se po důvodech.

Žena na sobě měla tlustý termální oblek a po tváři se jí táhl šrám od ledové kulky, která ji omráčila. Dýchala těžce a povrchně.

Nastal čas dokončit práci.

Delta-jedna poklekl vedle těla a druzí dva zamířili pušky na ostatní cíle – na malého muže, který ležel bezvládně opodál a na překocené saně, kde se schovávaly další dvě oběti. Přestože by byli mohli během chvilky skoncovat se všemi čtyřmi, nechvátali. Jejich cíle nebyly ozbrojené a neměly kam uprchnout. Vrhnout se na ně a vyřídit je všechny najednou by bylo neopatrné. Příslušníci Delta Force jsou cvičeni tak, aby se chovali

podle pravidla: *Pokud je to možné, soustřed' se jenom na jeden cíl a nerozptyluj svou pozornost. Bojuj jen s jedním protivníkem.*

Zabijí jednoho po druhém a provedou to tak, aby nikdo nepoznal, že oběti zemřely násilnou smrtí.

Delta-jedna si sundal rukavice, nabral hrst sněhu a uhnětl kouli. Pak otevřel ženina ústa a začal jí cpát sněh hluboko do krku, až do průdušnice. Během tří minut zemře.

Tuto zajímavou techniku vynalezla ruská mafie a dala jí přiléhavé jméno „bjelaja smjert“. Oběť se v krátké době zadusí, ale tělo zůstane teplé dost dlouho na to, aby sněh v krku a průdušnici roztál. Po násilí nezůstanou žádné viditelné stopy a při prvním ohledání nikoho nenapadne, že by šlo o nepřirozenou smrt. A kdyby chtěl někdo později zkoumat mrtvé tělo podrobněji, oni získají čas.

Ledové kulky se ztratí ve sněhu a šrám na tváři mrtvé ženy bude vypovídat o jediném – že upadla na tvrdý led. Žádný div, v takovém počasí.

Pak zneškodní podobným způsobem i zbylé osoby, naloží jejich mrtvolky na saně, odtáhnou je několik metrů od tohoto místa, znovu jim připevní jisticí lana a těla vhodným způsobem naaranžují. Za několik hodin je záchranná výprava najde zmrzlé ve sněhu jako oběti krutého mrazu. Ti, kdo je objeví, se budou samozřejmě divit, jak se ocitli tak daleko od zvolené trasy, ale jejich smrt nikoho nepřekvapí. Konečný a oficiální závěr bude následující: Členové výpravy se ztratili na Milneském šelfu, signalizační světla jim zhasla a divoké počasí si vybralo svou daň.

Michael Tolland se právě stal svědkem nejpodivnější a nejrafinovanější vraždy, jakou si dokázal představit. Útočníci odpojili Noru Mangorovou od jisticího lana a zaměřili svou pozornost na Corkyho.

Musím něco udělat!

Corky se právě probral, a s úpěním se snažil posadit. Jeden z mužů ho srazil zpátky na záda, rozkročil se nad ním a přiklekl mu obě paže. Corky bolestně vykřikl, ale zvuk jeho nářku se okamžitě rozptýlil v zuřícím větru.

Tolland zuřivě prohrabával rozsypaný náklad. *Něco tady musí být! Cokoli! To není možné!* Viděl jenom radar rozstřílený ledovými kulkami. Vedle něho se napůl omráčená Rachel opírala o sekeru a snažila se zdvihnout. „Utíkejte... Miku...“

Tolland horečně uvažoval. *Rachel má sekeru. Mohl bych ji použít jako zbraň. Mnoho šancí bych ale neměl. Jak bych se něčím takovým mohl ubránit třem ozbrojeným chlapům?*

To by byla sebevražda.

Rachel se převálila na bok a posadila se. Tolland si všiml, že vedle ní leží na zemi jakýsi neforemný plastový balík. Modlil se, aby to byla raketnice nebo vysílačka, a sáhl po něm. Vevnitř našel velký, pečlivě sbalený kus speciální tkaniny, mylaru. Bezcestný nesmysl. Tolland měl něco podobného na své výzkumné lodi. Byl to malý meteorologický balon, jen o málo těžší než počítač. Tady mu k ničemu nebude, zvláště když s sebou nemá bombu s heliem, aby ho naplnil.

Jak sílilo Corkyho zoufalé sténání, prohlubovalo se Tollandovo zoufalství. Takový pocit bezmoci nezažil celé roky. Jsou ztraceni. Jak to před smrtí často bývá, proběhlo mu před očima několik zapomenutých vzpomínek z dětství. Plavil se v San Pedru a přicházel na chuť staré námořnické zábavě. Námořník se uváže ke skasané plachtě a při vhodném větru se vznáší kolem lodi jako na padáku.

Očima se vrátil zpátky k balonu, který stále držel v ruce, a uvědomil si, že zatímco se jeho vědomí loučilo se životem, podvědomí boj nevzdalo. Naopak, pokusilo se najít řešení.

Corky se stále pokoušel bojovat s útočníkem. Tolland otevřel ochranný obal a držel složený balon v rukou. Věděl, že jde jen o zoufalý pokus, ale zůstat tady, by znamenalo jistou smrt pro něj i pro ostatní. Mimoděk si přečetl výstražný štítek: *Pozor! Nepoužívat ve větru o síle větší než 10 uzlů.*

Držel balík co nejpevněji v náručí a plížil se k Rachel, která stále ležela na boku. Dostal se těsně k ní. V očích jí viděl otázku. Křikl jen: „Držte to!“

Rachel sáhla po balonu. Tím se mu uvolnily obě ruce. Zapnul jednu ze svých karabin do spony balonu, která sloužila k připnutí nákladu. Pak se přetočil a připjal se druhou karabinou k Rachelinu boku.

Ted' byli připoutáni k sobě.

Připnutí k sobě za zadky, pomyslel si Tolland.

Mezi nimi a bojujícím Corkym leželo na sněhu ve volných smyčkách jisticí lano... a dalších deset metrů lana s odepnutou karabinou vedle Nory Mangorové.

Nora je mrtvá, říkal si, *už pro ni nemůžeš nic udělat.*

Útočníci se skláněli nad svíjejícím se tělem a připravovali sněhovou hroudu, aby ji astrofyzikovi nacpali do krku. Byl nejvyšší čas.

Vzal od Rachel složený balon. Látka byla prakticky nezničitelná a zároveň lehoučká jako hedvábný papír.

„Držte se!“ zařval.

„Co chcete dělat...?“

Než stačila větu doříct, vyhodil Tolland balon nad hlavu, kde se ho zmocnila vichřice a rozvinula ho jako padák. Plášť se s hlasitým prásknutím začal plnit vzduchem.

Tolland ucítil prudké trhnutí a okamžitě pochopil, že sílu katabatického větru značně podcenil. Ve zlomku sekundy se on i Rachel rozjeli po ledovci. O chvíli později je další trhnutí ujistilo, že se napjalo bezpečnostní lano a prudký poryv vysvobodil Corkyho Marlinsona přímo zpod rukou vrahů. Corkyho rychlost se prudce zvyšovala; těsně minul převržené saně a síla větru ho táhla jako rybu na udici. Za Corkym vlálo další volné lano, k němuž byla předtím připnutá Nora.

Nedá se nic dělat, té už nepomohu, povzdechl si Tolland.

Balon se řítí dolů s ledovce a za ním se na lanech smýkaly tři postavy připomínající panáčky z loutkového divadla. Kolem svištěly ledové kulky, ale bylo jasné, že útočníci svou šanci promarnili. Postavy v bílých kombinézách rychle mizely a v září signalizačních světél se scvrkávaly do malých teček.

Tolland cítil, jak ledový povrch pod dvouvrstvým oblekem ubíhá čím dál rychleji, a než si stačil oddychnout, že vyvázli, nastoupila další obava – o dva a půl kilometru dál končil Milneský šelf příkrým srázem, takže je čekal pád do hloubky třiceti metrů, do vod Severního ledového oceánu.

52

Marjorie Tenchová sestupovala s úsměvem ze schodů ke zpravodajské kanceláři Bílého domu. Byla to místnost plná nejmodernější techniky, která měla za úkol předávat světu tisková prohlášení zformulovaná v tiskovém centru o patro výš.

Schůzka s Gabrielou Asheovou se vydařila. Nebylo sice jisté, jestli vyděla dívku natolik, aby z ní dostala místopřísežné prohlášení o nočním dobrodružství se senátorem, ale za pokus to určitě stálo.

Gabriela je příliš chytrá na to, aby ho hodila přes palubu, přemýšlela Tenchová. *Ta chudinka netuší, jak natvrdo Sexton dopadne.*

Nebude trvat ani pár hodin a prezidentova tisková konference srazí Sextona na kolena, to je jasné jako den. Kdyby Gabriela Asheová spolupracovala, znamenalo by to pro senátora smrtící zásah, ze kterého by se nevzpamatoval. Ráno by mohla vypustit mezi novináře Gabrielino přiznání i s originálním textem Sextonova popření.

Dvě mouchy jednou ranou.

Politika není jenom o tom, kdo vyhraje volby, ale i o tom, kdo v nich získá rozhodující většinu, chytí za pačesy nabízenou příležitost a dokáže zrealizovat své vlastní vize. Historické zkušenosti prokázaly, že všichni prezidenti, kteří zvítězili těsným poměrem hlasů, uskutečnili daleko méně ze svých představ než ti, jejichž vítězství byla přesvědčivá. Ti první byli prostě od samého začátku slabší a Kongres jim to nikdy neodpustil.

Nastane-li ideální kombinace okolností, bude kampaň senátora Sextona zničena dvěma nezávislými úderý: jeden zasáhne Sextonovu politickou linii a druhý morální krédo. Tenchová se snažila postupovat v souladu s heslem: *Donuť nepřítelé, aby bojoval na dvou frontách*. Tuto strategii převzal Bílý dům z vojenských teorií a úspěšně ji transponoval na politický boj. V praxi to vypadá tak, že pokud získá politik o svém protivníkovi nějakou negativní informaci, často s ní nevyrukuje hned, ale čeká, dokud nezíská ještě nějakou jinou. Pak zveřejní obě najednou. Takový dvojitý úder je daleko účinnější nežli jediný; zejména pokud se informace týkají co nejodlišnějších úhlů činnosti – například protivníkovy politiky a morálky, jako tomu bylo právě teď. I kdyby se napadený pokusil předložené důkazy vyvrátit, musel by v téže chvíli zmobilizovat odlišné, či dokonce protichůdné spektrum sil – logiku na obranu politické platformy a emoční náboj na obranu etických zásad – což je prakticky vyloučené.

Oznámením fantastického objevu NASA vypustí dnes prezident z klece politickou noční můru senátora Sextona. Jeho situace bude ještě obtížnější, bude-li muset hájit své nepřátelství vůči NASA z pozice lháře, který vědomě popřel sexuální vztah s významnou členkou svého týmu.

Tenchová došla ke dveřím zpravodajské kanceláře. Zhluboka se nadechla a zkontrolovala čas na hodinkách. Bylo 18.15. Cítila vzrušení z nadcházejícího boje. Politika je určitý druh války a Bílý dům zanedlouho vypálí první salvu.

Vešla.

Přestože je zpravodajská kancelář Bílého domu rozlohou poměrně malá a zaměstnává jen pět lidí, jde o nejefektivnější zařízení tohoto druhu na světě.

V tuto chvíli stáli všichni členové týmu na svých místech, sklonění nad elektronickými přístroji a vypadali jako plavci, kteří čekají na výstřel startovní pistole.

Tenchová jim viděla v očích dychtivý lesk. Byli připraveni.

Vždycky ji ohromovalo, z jak maličkého prostoru je personál schopen během dvou hodin zajistit spojení s třetinou civilizované populace. Bílý

dům byl elektronicky propojený s obrovským množstvím světových tiskových agentur, velkých televizních společností, ale i malých lokálních novinových vydavatelství. Pomocí několika tlačítek dokázal komunikovat prakticky s celým světem.

Speciální technologie rozesílaly faxové zprávy do stovek e-mailových schránek rozhlasových a televizních stanic, redakcí novin a dalších kontaktních míst nejrozličnějších médií od Maine až po Moskvu. E-mailové programy zahltily on-line přenosové linky směřující do tiskových agentur. Samočinné telefonní stanice vytáčely čísla tisíců redaktorů a přehrávaly jim hlasové záznamy. Na mnoha webových stránkách se objevila upoutávka na prezidentovu tiskovou konferenci. V případě, že chtěl prezident učinit prohlášení, měl ze strany stanic s živým vysíláním, jako CNN, NBC, ABC, CBS, automaticky zaručený prostor pro své vystoupení, a to v kteroukoli denní či noční hodinu. Totéž platilo i pro různé zahraniční televizní syndikáty. Ať se v danou chvíli vysílalo cokoli, všechno se zastavilo a za odměnu dostaly tyto stanice vysílací materiál zadarmo.

Úplné a naprosté pokrytí.

Tenchová rázovala přes místnost jako generál kontrolující bojeschopnost armády. Ve všech dálkopisech byly nachystány stránky s textem jako náboje v dělech připravených k výstřelu. Přistoupila k jednomu ze strojů, vytáhla list a přečetla si sdělení. Usmála se pro sebe – prezident požádal tiskové centrum o maximální zestručnění a minimální množství interpunkčních znamének. Text teď připomínal spíš inzerát nežli oficiální oznámení, ale obsah byl zpracován perfektně – byl snadno pochopitelný a hemžil se značným počtem klíčových slov. Dokonce i programy novinových redakcí, které při třídění pošty používají vyhledávače klíčových slov, zde najdou mnoho zajímavého.

Zpráva zněla:

Odesílatel: Bílý dům, Tiskové centrum

Předmět: Naléhavé zpráva prezidenta Spojených států

Prezident Spojených států vystoupí na mimořádné tiskové konferenci dnes ve 20.00 východního času v Tiskové místnosti Bílého domu. Předmět tiskové konference je zatím tajný. Živý přenos bude k dispozici na obvyklých výstupech.

Marjorie Tenchová položila papír na desku stolu, rozhlédla se po kanceláři a uznale pokývla hlavou. Všichni členové týmu vypadali nedočkavě.

Zapálila si cigaretu, několikrát potáhla, vyfoukla dým a vychutnávala si stoupající napětí. Pak se usmála. „Dámy a pánové, spusťte stroje.“

53

Mysl Rachel Sextonové nebyla schopná jediné logické úvahy. Zapomněla na meteorit, na podivný snímek podélného průřezu šachtou. Tatam byla vzpomínka na Minga i na děsivý útok, který zažila na ledovci. Mozek ovládala jediná myšlenka: *Jak přežít?*

Ledová plocha se změnila v rozmazanou nekonečně dlouhou kluzkou linii připomínající silnici běžící do nekonečna. Nedokázala říct, jestli jí tělo zdřevěnělo strachem, nebo zda ji tak dobře chrání kokon speciálního obleku. Věděla jen, že necítí žádnou bolest. Necítila vůbec nic.

Zatím.

Ležela na boku, v neohrabaném objetí s Tollandem, připoutaná k němu v pase. Kdesi před nimi se větrem nadouval balon. Za nimi se na laně ze strany na stranu smýkal Corky jako přívěs nákladáku, který se vymkl kontrole řidiče. Místo ozářené signalizačním světlem, kde je napadla jednotka Delta Force, už se ztratilo v dálce.

Stále zrychlovali a nylonová kombinéza se jim s pištivým zvukem odírala o ledovec. Netušila, jak rychle se pohybují, ale věděla, že vítř dosahuje rychlosti nejméně sto kilometrů za hodinu. Hladký povrch pod nimi ubíhal každou vteřinu rychleji a nezdálo se, že by se balon měl v úmyslu zbavit se svého zajímavého nákladu.

Musíme se nějak uvolnit, přemítala horečně. Oceán odsud není ani dva kilometry!

Utekli před jednou hrozbou smrti a řítili se vstříc druhé. Představa ledové vody znovu přivolala děsivé vzpomínky z dětství.

Přišel další poryv větru, rychlost znatelně vzrostla a Corky zaječel hrůzou. Rachel věděla, že bude trvat jen pár minut, než je balon odvěče přes útes do moře.

Tolland myslel na totéž a snažil se uvolnit úchyt, kterým byli k balonu připoutáni.

„Nemůžu nás vyháknout!“ hulákal. „Je tady moc velký tah.“

Rachel doufala, že vichřice na chvilku poleví a Tollandovi se podaří karabinu odepnout, ale katabatický vítr je hnal dál se stále stejnou umíněností. *Musím mu pomoci*, říkala si. Natočila se tak, aby mohla zarazit

mačku do ledu. Podařilo se. Do vzduchu vyletěl gejzír ledové tříště a opravdu nepatrně zpomalili.

„Ted’!“ křikla a zdvihla nohu.

Na zlomek vteřiny lano trochu povolilo. Tolland se celou vahou pokoušel uvolnit sponu balonu z karabiny.

Nešlo to.

„Zkusíme to znovu!“ zavolal na Rachel.

Tentokrát se otočili proti sobě a trny maček zarazili do ledu oba. Ledové střípky kolem nich létaly v dvojitém vějíři a účinek byl mnohem znatelnější.

„Ted’!“

Oba najednou povolili. Balon prudce vyrazil dopředu, Tolland vrazil palec do západky karabiny, natočil úchyt a zkoušel otevřít sponu. Chybělo jen málo, ale byl by potřeboval povolit lano ještě víc. Karabiny, jimiž je Nora vybavila, byly bohužel prvotřídní, s bezpečnostní sponou typu Joker opatřenou poutkem, která se při sebemenším napětí nedala otevřít.

Zabiti bezpečnostními sponami, napadlo Rachel, ale ta ironie jí nepřipadala ani trochu zábavná.

„Ještě jednou!“ zařval Tolland.

Sebrala veškerou energii a naději, stočila se, jak nejvíc to šlo, zasekla obě mačky do ledu, vyklenula tělo do oblouku a snažila se přenést veškerou váhu na špičky. Tolland se otočil stejně jako ona a udělal totéž. Rachel se snažila prohnout ještě víc a cítila, jak jí otřesy stoupají až do stehů. Měla pocit, že se jí každou chvíli musí zlomit kotníky. Řítily se po ledu s trupy prohnutými do luku, opasky se jim napínaly – a rychlost se snížila.

„Vydržte to... vydržte...“ Tolland se zkroutil, aby uvolnil sponu. „Skoro...“

V tu chvíli odlétla Rachel z jedné nohy mačka. Kovová příchytka se odtrhla a odletěla někam za Corkyho. Balon okamžitě poskočil, smýkl dívkou i Tollandem ke straně a vyrval Tollandovi sponu z ruky.

„Do hajzlu!“

Balon poskočil, jako kdyby je chtěl se mstivou škodolibostí potrestat za to, že ho na chvíli zpomalili, rozletěl se ještě rychleji a táhl je neúprosně k moři. Rachel věděla, že než se přiblíží k útesu a zřítí se z třiceti metrové výšky do Severního ledového oceánu, čeká je ještě jedna nebezpečná, možná smrtelná překážka – tři sněhové stupně. Představa, že bude děsivou rychlostí vlečena nad stupni a přes ně, ji naplnila hrůzou, a ani vědomí, že na sobě má skvělou kombinézu, která tlumí nárazy, nedokázalo její strach zmenšit.

Zoufale bojovala s karabinami na opasku a snažila se přijít na způsob, jak se od balonu odpoutat. V tu chvíli si uvědomila, že vedle ní rytmicky vyťukává do ledu staccato hliníková sekera připevněná k levé straně opasku. Zvrátila hlavu a podívala se na lano, které je spojovalo s balonem. Bylo tlusté, tvořené opletenými vysokozátěžovými nylonovými prameny. Sáhla dolů a snažila se sekeru nahmatat. Popadla ji za násadu a přitáhla za pružné lanko. Stále na boku se pokoušela zdvihnout ruce nad hlavu a přiblížit zoubkované ostří k lanu. Nejistou rukou začala jednotlivé prameny přerežávat.

„No jasné!“ vyjekl Tolland a sáhl pro vlastní sekeru.

Na boku, s oběma rukama nad hlavou, pilovala Rachel neobratně lano. Bylo pořádně silné a jednotlivé pletence se třepily velmi neochotně. Tolland už držel svou sekeru a pokoušel se o totéž proti Rachel. Pracovali jako dva dřevorubci a ostří o sebe co chvíli cvakla. Lano se začínalo třepit z obou stran.

Dokážeme to! radovala se. *Lano se přerve!*

Náhle stříbrný hřib balonu nadskočil, jako kdyby jej vynesl spodní vítr. Rachel si uvědomila, že kopíruje tvar terénu.

Byli u ledových stupňů.

Bílou stěnu zahlédli jen na malou chvílku, a už byli na ní. Náraz vyrazil dívce dech a vyrval jí sekeru z ruky. Připadala si jako lyžař na vodních lyžích, který upadl a loď ho za sebou táhne dál. Z okraje stupně je balon katapultoval nad první kanál. Prostíral se hluboko pod nimi. Balon je vynesl do výše. Uvědomila si, co je čeká dál: další dva stupně, krátká planina a pak už útes a moře.

Nebyla schopna vydat ani hlásek, zato zezadu se neslo zoufalé vytí Corkyho Marlinsona, který právě přeletěl přes okraj prvního stupně a vznesl se. Už se ve vzduchu komíhali všichni tři. Balon se drápal do výše jako divoké zvíře, které se snaží setřást železa, do nichž se chytilo.

Bělavou tmou zazněla rána připomínající výstřel z pušky. Naříznuté lano povolilo a roztržený konec udeřil Rachel do tváře. Padali a balon zbavený zátěže se v radostných spirálách rozletěl směrem k moři.

Zamotaní do bezpečnostních lan a ověšení částí horolezeckého vybavení se řítily k zemi. Bílý vrchol druhého stupně se k nim přibližoval a Rachel se snažila připravit na dopad. Přeletěli hranu a padli na zem. Speciální oblek náraz trochu ztlumil. Svět kolem se změnil ve změř rukou, nohou a ledových střepů. Klouzali k zamrzlému korytu. Rachel instinktivně roztáhla ruce a nohy a snažila se pád zpomalit, než se dostanou k další plošině. Skutečně zpomalili, ale zdaleka to nestačilo. Setrvačností jeli dál, nahoru

po svahu koryta. Na hraně je čekala chvilka beztlíže, pak další pád a klouzání k závěrečné planině, posledním dvaceti metry Milneského ledového šelfu.

Nezadržitelně se blížili k útesu, když Rachel ucítila, jak je Corky zbrzdil. Věděla však, že je příliš pozdě. Přehoupli se přes okraj ledovce.

Dívka bezmocně vykřikla.

Pevná deska pod nimi zmizela.

Poslední věcí, kterou si uvědomila, byl pád do hlubiny.

54

Prominentní byty v okrsku Westbrooke najdete v čísle 2201 na ulici N, v severozápadní části Washingtonu. Je to jedna z nejprestižnějších adres v zemi.

Gabriela spěšně prošla zlacenými otáčecími dveřmi do mramorové vstupní haly, kde se ozvěnou odrazilo zurčení umělého vodopádu.

Portýr v recepci ji uvítal s překvapeným úsměvem. „Slečna Asheová? Nevěděl jsem, že dnes večer máte také přijít.“

„Opozдила jsem se,“ odpověděla chvatně a zapsala se do návštěvní knihy. Hodiny nad její hlavou ukazovaly 18.22.

Portýr se podrbl na hlavě. „Senátor mi dal seznam pozvaných, ale vy na něm nejste...“

„Vždycky zapomíná na ty, kteří jsou mu nejvíc k užítku,“ usmála se nervózně a vykročila k výtahu.

Muž se tvářil znepokojeně. „Raději zavolám nahoru.“

„Díky,“ odpověděla a nastoupila do výtahu. *Můžeš to zkusit. Senátor má vyvěšený telefon.*

Vyjela do devátého patra, vystoupila z výtahu a zamířila přes elegantní halu. Na jejím konci, před Sextonovým bytem, seděl jeden z mohutných a velmi ceněných senátorových bodyguardů. Vypadal otráveně. Gabriela se divila, co tady dělá, ale to nebylo nic proti tomu, jak byl překvapen osobní strážce. Vyskočil, aby se dozvěděl, kde se tady Gabriela bere.

„Já vím,“ začala Gabriela dřív, než stačil promluvit. „Dneska je SZ. Šéf nechce být rušen.“

Bodyguard přikývl. „Dal mi přísné instrukce... Vůbec nikdo ho nesmí rušit...“

„Tohle je mimořádné.“

Chlapík se postavil do dveří, aby Gabriela nemohla vstoupit. „Má soukromou schůzku.“

„Opravdu?“ Gabriela vytáhla zpod paže červené desky se znakem Bílého domu a nastavila je bodyguardovi před oči. „Vracím se z Oválné pracovny. Nutně potřebuji předat senátorovi tyhle informace. Je mi jedno, kdo ho přišel navštívit. Musím s ním pár minut mluvit. Pusťte mě dovnitř.“

Když bodyguard uviděl znak Bílého domu, trochu znejistěl.

Nechtěj, abych to otevřela, modlila se Gabriela v duchu.

„Nechte ty desky tady a já mu je předám,“ rozhodl se nakonec.

„To nepůjde. Mám přísný příkaz Bílého domu předat mu to sama. Jestli mě s ním nenecháte promluvit, můžete si zítra ráno začít hledat nové místo. Je vám to jasné?“

Muž sváděl těžký vnitřní boj. Gabriele bylo jasné, že senátorovy příkazy ohledně vyrušování byly dnes mimořádně striktní. Ale ona se k němu potřebuje dostat za každou cenu. Zdvihla znovu desky, snížila hlas do šepotu a pronesla slova, která všichni bodyguardi ve Washingtonu k smrti nesnášejí. „Nechápete, o co tu jde.“

Bezpečnostní personál politiků nikdy nechápe, oč v politických hrách jde, a ten fakt z hloubi duše nenávidí. Jsou pouhými najatými zbraněmi. Nemají žádné informace, nerozumějí tomu, co se kolem nich děje, a nikdy si nejsou jisti, jestli je lepší slepě dodržovat příkazy, nebo riskovat ztrátu místa tím, že svou tvrdošíjností způsobí nějakou vážnou krizi.

Bodyguard těžce polkl a znovu se zadíval na desky se znakem Bílého domu.

„Dobře, ale řeknu senátorovi, že jste mě donutila, abych vás tam pustil.“

Odemkl dveře. Gabriela se rychle prosmýkla kolem něj, aby se náhodou nerozmyslel, vešla do vstupní haly, tiše za sebou zavřela a zamkla.

Z vnitřní části bytu k ní doléhaly tlumené mužské hlasy. Dnešní večer rozhodně nebyl SZ, jak už vytušila z telefonního rozhovoru, který se odehrál v limuzíně cestou ze studia CNN.

Procházela halou okolo otevřeného přístěnku, ve kterém viselo asi šest luxusních pánských plášťů z drahé vlny a tvidu. Na podlaze stálo několik aktovek. Pracovní záležitosti zřejmě zůstaly dnes večer v předpokoji. Gabriela zavadila očima o jeden z kufříků, na němž byl štítek s logem – červenou raketou.

Zastavila se. Pak si klekla, aby lépe viděla a přečetla si nápis:

AMERICKÁ VESMÍRNÁ, A.S.

Nechápavě prohlížela další diplomatické kufříky.

BEALŮV KOSMICKÝ PROSTOR

MICROCOSMOS, A.S.

ROTARIÁNSKÁ RAKETOVÁ SPOLEČNOST

KISTLERŮV KOSMICKÝ PROSTOR

V myšlenkách jí zazněl chraplavý hlas Marjorie Tenchové. *Víte o tom, že senátor Sexton přijímá obrovské nelegální úplatky od leteckých společností?*

Dívala se halou směrem ke klenutému vchodu do salonu a srdce jí prudce bušilo. Věděla, že by se měla ohlásit, ale nemohla si pomoci. Plížila se po špičkách a ukrytá ve stínech se zastavila asi půl metru od vchodu a naslouchala hovoru, který se nesl zevnitř.

55

Zatímco Delta-tři nakládal na saně tělo Nory Mangorové a sbíral rozházené přístroje, vydali se druzí dva za kořistí dolů po ledovci.

Na nohou měli speciální, doposud tajný prototyp elektricky ovládaných lyží, vyrobených na principu pásového sněhového vozidla; vývojově šlo o typ navazující na motorizované lyže, které se dostaly až na pulty obchodů. Na spodu byla přimontovaná miniaturizovaná obdoba tankového podvozku, kterou bylo možné ovládat čidly v palci a ukazováku pravé rukavice. Na chodidlech měli muži připevněnou gelovou baterii, která fungovala jako izolace a zároveň umožňovala tichý pohyb lyží. Baterie se automaticky dobíjela kinetickou energií vznikající gravitačním pohybem lyží a otáčením pásu.

Delta-jedna se co nejvíc předklonil a s větrem v zádech se pustil směrem k oceánu. Rozhlížel se okolo sebe systémem pro noční vidění, jehož kvality dalece překročily parametry modelu Patriot vyvinutého pro námořnictvo. Na obličej měl nasazený štít se šestidílkovou čočkou o rozměru 40 × 90 milimetrů, třídílkovým zvětšením a infračerveným rozpětím. Na rozdíl od běžných aparátů jednoduššího typu, které zbarvují okolní svět dozelená, byl tento přístroj vyvinutý speciálně pro arktické podmínky a v průhledu se vše halilo do modravého průsvitného oparu.

Delta-jedna a Delta-dvě se přiblížili k první plošině. Na sněhu bylo několik zřetelných, čerstvých rýh, které se speciálním brýlím jevíly jako neonově jasné linie. Bylo zřejmé, že uprchlíci se buď nedokázali od balonu odpoutat, anebo je to vůbec nenapadlo. Pokud se jim to nepodařilo před poslední plošinou, topili se teď v oceánu. Smrt byla nevyhnutelná.

Přestože si Delta-jedna byl jistý, že nemohou přežít, pravidla výcviku mu zakazovala jakékoli spekulace. Těla bylo třeba najít. Hluboce se předklonil, přitiskl k sobě ukazováček a palec pravé ruky a přidal do svahu rychlost.

Michael Tolland ležel bez hnutí a snažil se zjistit škody na těle. Byl potlučený, ale nezdálo se, že by měl něco zlomeného. Nepochyboval, že speciální oblek ho zachránil před vážnějšími zraněními. Otevřel oči a chvíli sbíral myšlenky. Svět se zdál měkčí a tišší než před chvílí. Vítr sice stále skučel, ale znatelně mu ubylo na zuřivosti.

Přepadli jsme přes hranu ledovce, nebo snad ne?

Zaostřil pohled a zjistil, že leží na ledové plotně přes tělo Rachel Sextonové. Přichytné karabiny zdeformované pádem měli stále zaklesnuté do sebe. Cítil, jak se dívce zdvíhá hrudník, ale do obličeje jí neviděl. Ztěžka se posunul. Svaly ho téměř neposlouchaly.

„Rachel...?“ nebyl si jistý, jestli mu z úst vůbec vyšel nějaký zvuk.

Zkoušel si vybavit poslední vteřiny cesty – balon vyletěl vysoko do vzduchu a lano se přetrhlo. Jejich těla dopadla na plošinu, vyjela nahoru, pak dolů po posledním valu, dostala se až k okraji ledovce a přepadla. Cesta vzduchem byla překvapivě krátká – hloubku pádu odhadoval na nějaké tři metry. Místo aby zajeli pod ledovou hladinu, skončili ale znovu na pevném ledovém povrchu, kde je tíha Corkyho těla definitivně zastavila.

Zdvihl hlavu a rozhlédl se. Kousek od něj končil šelf srázem, do něhož narážely mořské vlny. Otočil se a pokoušel se proniknout očima tmu. Asi šedesát metrů za ním se zdvíhala vysoká ledová stěna. Zdálo se, že nad nimi hrozivě visí. V tu chvíli si uvědomil, co se stalo: Sklouzli z hlavního ledovce a dopadli na nižší stupeň, který se časem odtrhne a spadne do oceánu.

Malé ledové telátko, pomyslel si Tolland a přejel pohledem plošinu o velikosti hokejového stadionu. Podobala se obrovskému širokému pravoúhlému balkonu, který jednou stranou nejistě visel na hlavním ledovci a z ostatních tří ho omýval oceán. Už první pohled naznačoval, že spojení mezi ledovou matkou a malou krou není nijak pevné – podél horního spoje se táhla průrva širší než metr. Dřív nebo později dokončí gravitace své dílo a mateřský ledovec vypustí malé tele na hladinu.

Víc než puklina, která pro ně znamenala cestu do mořských vln, však Tollanda děsil pohled na zkroucené tělo malého astrofyzika. Corky Marlinson ležel nehybně na konci jisticího lana, asi tři metry od nich.

Tolland zkusil vstát, ale nešlo to. Karabina, kterou byl stále připnutý k Rachel, mu nedovolovala větší pohyb. Přetočil se, aby ji rozepnul.

Rachel se pokoušela zdvihnout. Vypadala unaveně. „Proč jsme nespadli do moře?“ ptala se zmateně.

„Dopadli jsme na nižší stupeň ledovce,“ odpověděl Tolland a konečně se osvobodil. „Musím se podívat na Corkyho.“

Chtěl si stoupnout, ale nohy ho neposlouchaly. Vzal tedy za lano, zatáhl a pozvolna přitahoval Corkyho tělo k sobě. Deseti nebo dvanácti tahy ho dopravil nadosah. Astrofyzik vypadal žalostně. Přišel o brýle, přes tvář se mu táhla tržná rána s rozšklebenými okraji a z nosu mu crčela krev. Tolland se bál, že je mrtvý, ale Corky se ztěžka otočil na bok, vrhl po něm nepřátelský pohled a zahučel: „Prokristapána, to byl ale nemožnej způsob, jak dostat slušný lidi ze šlamastyky!“

Tolland si oddechl.

Rachel se konečně posadila a rozhlížela se. „Musíme se odsud nějak dostat. Tahle kra se každou chvíli odlomí.“

Měla bezesporu pravdu, otázkou ovšem bylo, *jak* se odsud dostanou.

Vzápětí se ukázalo, že o jejich budoucnost se postarají jiní. Nad hlavami se jim se ozvalo tiché vrčení. Tolland zvrátil hlavu a viděl, jak po ledovci bez námahy kloužou dvě bíle oblečené postavy. Zastavily se blízko hrany a chvíli potlučenou kořist pozorovaly se zamyšlením šachového velmistra, který si vychutnává poslední tah předtím, nežli zakončí hru šach-matem.

Delta-jedna překvapeně shlížel na uprchlíky. Bylo s podivem, že jsou všichni tři naživu, ale to byl jen přechodný stav. Muži Delta Force by je mohli zneškodnit stejným způsobem jako tu ženu před chvílí, ale nabízelo se daleko čistší řešení, které zaručí, že těla nikdo nenajde. Civilisté dopadli na část ledovce, která se začala odtrhávat od mateřského šelfu a dříve nebo později se potopí do moře.

Delta-jedna se díval přes převis na trhlinu, která se bude postupně zvětšovat, až se ledový blok odlomí úplně. Za normálních okolností by to trvalo pár dní... Ale proč se nepostarat, aby k tomu došlo dříve?

Nad ledovým šelfem se každých pár hodin ozve ohlušující rána, která oznamuje odtržení menší nebo větší kry. Dalšího hlasitého zvuku navíc si nikdo nepovšimne.

Deltovi-jedna se tělem rozlévalo známé adrenalinové teplo, které vždy doprovázelo přípravu na zabíjení. Sáhl do batohu a vyndal z něj předmět tvaru citronu. Byl to traskavý granát, běžná součást výzbroje vojenských útočných jednotek, jehož účelem je dezorientovat nepřítele oslepujícím

zábleskem a obrovským otřesem. Je to zbraň, která nezabíjí, ale dnes v noci to bude jinak, tím si byl jistý.

Postoupil až k okraji a přemítal, v jaké hloubce asi trhlina končí. V šesti metrech? Nebo v patnácti? Nakonec, co na tom záleží? Pro úspěch plánu je hloubka trhliny lhostejná.

S klidem zkušeného profesionála nastavil na číselníku uzávěru desativteřinové zpoždění, odtrhl pojistku a vhodil granát do rozsedliny.

Pak se vrátil ke svému společníkovi na okraj útesu a čekal. Pohled na výbuch bude určitě stát za to.

Rachel se cítila prachbídně, ale přesto si okamžitě uvědomila, co útočníci vhodili do štěrbin mezi ledovcem a krou. Netušila, jestli Michael Tolland ví, co je čeká, nebo jestli to pochopil z hrůzy, kterou si přečetl v jejích očích. Zbledl a vydechšeně se rozhlédl v očekávání toho, co bude neodvratně následovat.

Granát vybuchl. Led se zevnitř rozsvítil jako bouřkový mrak, za nímž sjíždí z oblohy blesk, a v okruhu třiceti metrů se pod povrchem rozlila bledá záře. Následoval otřes, který se kaskádovitě šířil kolem. Rachel cítila, jak jí tlaková vlna vniká do těla a snaží se jí vyrvat všechny vnitřnosti.

Následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Průrva se s ohlušujícím třeskem zvětšila, jako kdyby mezi ledový šelf a kru někdo zarazil obrovský klín. Rachelin zděšený pohled se střetl s Tollandovým. Corky řval hrůzou opodál.

Ledový blok se utrhł a padal.

Rachel se chvilíčku vznášela ve stavu beztlíže a spolu s kolosem vážícím tisíce tun klesala do ledového moře.

56

Pronikavý skřípot ledových ploch Rachel na chvíli dočista ohlušil. Kra sjela po čelní stěně Milneského šelfu, dopadla do oceánu a vystřelila do vzduchu gejzíry vody. Dívčino beztlížné tělo udeřilo o tvrdý povrch. Tolland a Corky leželi nedaleko.

Kra se setrvačností potápěla hlouběji a hlouběji. Rachel zahlédla zpěněnou hladinu, která se jí s výsměchem šplhala vstříc. Připadala si jako skokan bungee-jumpingu, který má lano o pár metrů delší, než by potřeboval. Voda stoupala a najednou byla nadosah. Spolu s ní se vzduly i Racheliny vzpomínky z dětství. Led... voda... tma... neovladatelná hrůza.

Horní plošina kry zajela zpomaleným pohybem pod hladinu a oceán se převálil přes okraje. Rachel cítila, jak ji táhne dolů. Nechráněná kůže na obličejí bolestivě páčila pod úderem ledové slané vody. Povrch kry zmizel a dívka, nadnášená gelem v obleku, se zoufale snažila dostat nad hladinu. Konečně se jí to podařilo. Vyprskla vodu z úst a očima hledala Corkyho s Tollandem. Plavali kousek od ní, omotaní lany a výstrojí. Po chvíli urputného zápasu se dokázala napřímit, ale to už Tolland řval: „Pozor! Jde nahoru!“

Než věta dozněla, ucítila Rachel ve vodě pod sebou pohyb obrovské masy. Kra ustala v klesání, na okamžik se zastavila a teď se přímo pod nimi pustila do stoupání jako těžká lokomotiva, která zařadila zpátečku. V hloubce několika metrů rezonovaly tony ledu a rozechvívaly temnými tóny sloupce vody. Masiv se rychle vynořoval. Čím blíž k hladině byl, tím se rychlost jeho pohybu zvyšovala. Rozrazil hladinu, rozvířil ji a narazil do Rachelina těla. Spolu s Rachel a oběma muži vynášela kra na ledovém hřbetě i hektolitry slané vody. Dívka kolem sebe marně šátrala a snažila se najít oporu, aby nesklouzla. Obří plošina se celá vyhoupla nad hladinu a komíhala se ze strany na stranu, aby našla rovnovážnou polohu. Rachel se potácela po pás ve vodě. Vlny ustupující zpět do moře jí podrazily nohy a vlekly ji s sebou. Rozplácá na bříše klouzala po hladkém povrchu. Okraj kry se rychle přibližoval.

Drž se! slyšela, jak jí přikazuje matčin hlas, stejně jako když se v dětství topila pod ledem. *Nesmíš klesnout do hloubky!*

Trhnutí bezpečnostního pásu jí vyrazilo z plic poslední zbytek vzduchu. Zastavila se několik desítek centimetrů od okraje a setrvačností se otočila na místě. Tři metry od ní ležel bezvládně Corky, stále s ní spojený jisticím lanem. Právě se také zarazil. Klouzal po kře opačným směrem a díky tomu se jejich pád zastavil. Voda odtékala. Nedaleko Corkyho klečela na kolenou další temná postava. Zvracela slanou vodu a pevně svírala jisticí lano.

Michael Tolland.

Z kry otekla mírnými vlnkami poslední voda. Rachel tiše ležela a bez hnutí naslouchala zvukům oceánu. Když ucítila první záchvěv smrtícího chladu, vztyčila se na všechny čtyři. S třetící hlavou se plazila k ostatním. Kra se stále kolébala jako obrovská kostka ledu.

Vysoko nad nimi se nad okrajem ledovce nakláněl Delta-jedna a pozoroval dění speciálními brýlemi. Ve vodě neviděl žádná těla, ale to ho nijak nepřekvapovalo. Oceán byl temný a oběti měly tmavé kombinézy a tmavé kapuce.

Přešel pohledem povrch plovoucí kry, kterou silné proudy rychle táhly z dohledu na volné moře. Už se chtěl otočit, když něco zahlédl – tři černé skvrnky. Že by to byli oni? Snažil se zaostřit.

„Vidíš něco?“ ptal se Delta-dvě.

Delta-jedna neodpověděl a manipuloval s čočkou. Na světlém ledovém masivu skutečně ležela tři lidská těla, schoulená a nehybná. Překvapilo ho to. Ale i kdyby byli uprchlíci ještě živí, do hodiny stejně všichni zemřou. Ani speciální oblek je nezachrání. Jsou mokří, blíží se bouřka a kra míří do otevřených vod nejnebezpečnějšího oceánu na planetě. Jejich těla nikdo nikdy nenajde.

„Vidím jenom stíny,“ poznamenal Delta-jedna a otočil se. „Vrátíme se na základnu.“

57

Senátor Sedgewick Sexton postavil skleničku courvoisieru na krbovou římsu v salonu svého bytu. Rozvážně bral do ruky polínka, přikládal je na oheň a přitom si rovnal v hlavě myšlenky. Jeho šest návštěvníků v tichosti sedělo a čekalo. Zdvořilostní konverzaci si už odbyli a teď bylo na Sextonovi, aby přednesl svůj příspěvek. Oni to věděli a on také.

Politika je obchod.

Musíš si získat jejich důvěru. Vysvětli jim svoje problémy a zájmy tak, aby je pochopili.

„Jak asi víte,“ otočil se Sexton k mužům, „v minulých měsících jsem se setkal s mnoha lidmi, kteří zastávají obdobné pozice jako vy.“ Usmál se a přisedl k nim, aby jim dal na vědomí, že se nad ně nevyvyšuje. „Vy jste ale jediní, které jsem pozval k sobě domů. Jste mimořádní muži a pro mne je ctí být vaším hostitelem.“

Založil si ruce na prsou a rozhlédl se po návštěvnících, aby zachytil pohled každého z nich. Za první cíl si zvolil podsaditého muže s kovbojským kloboukem na hlavě.

„Vesmírný průmysl z Houstonu,“ pokývl k němu s úsměvem. „Jsem velmi rád, že jste přišel.“

Texasan zavrčel. „Nesnáším tohle město.“

„Ani se vám nedivím. Washington se k vám zachoval velmi nespravedlivě.“

Texasan se zpod krempy díval Sextonovi přímo do očí, ale neodpovídal.

„Před dvanácti lety,“ začal Sexton, „jste udělal vládě Spojených států mimořádnou nabídku. Týkala se vybudování americké vesmírné stanice. Rozpočet činil pouhých pět miliard dolarů.“

„Přesně tak,“ odpověděl Texasan. „Plány mám pořád schované.“

„Přestože byla vaše nabídka velmi velkorysá, přidělila vláda projekt NASA.“

„Ano. NASA začala se stavbou před deseti lety!“

„Před deseti lety...“ povzdychl si Sexton. „Nejenže stanice ještě není plně funkční, ale projekt zatím stál dvacetinásobek vaší nabídky. Jako daňový poplatník Spojených států jsem otřesený.“

Místností se ozvalo souhlasné mručení. Sexton přešel očima k ostatním a oslovil všechny najednou. „Dobře vím, že některé z vašich společností nabízely vypuštění soukromých vesmírných raket a že jeden let měl stát méně než padesát milionů dolarů.“

Další souhlasná pokývnutí.

„Vím, že vás NASA poškozuje tím, že nabízí tutéž službu za třicet osm milionů dolarů za let... A to i navzdory skutečnosti, že faktické náklady dosahují více než sto padesáti milionů!“

„Je to jejich způsob, jak nás odříznout od cest do vesmíru,“ poznamenal jiný z mužů. „Soukromý sektor nemůže soupeřit se společností, která si provozuje vesmírné rakety se čtyřistaprocentní ztrátou a stále existuje.“

„Ano, to si nikdo jiný nemůže dovolit,“ přizvukoval Sexton.

Souhlasné přikyvování.

Sexton se otočil k upjatému podnikateli vedle sebe – muži, jehož spis si přečetl s velkým zájmem. Jako mnoho ostatních obchodníků, kteří financovali Sextonovu kampaň, byl i tento bývalým vojenským inženýrem. Odmítl snášet postupně nízký plat a vládní byrokracii, opustil vojenský post a vydal se hledat štěstí do soukromého sektoru operujícího ve vzdušném prostoru.

„Kistelrův kosmický prostor,“ potřásl Sexton smutně hlavou. „Vaše společnost navrhla a sestrojila raketu, která by mohla nést náklad za cenu dvou dolarů za půl kilogramu, oproti deseti tisícům, které si účtuje NASA.“ Sexton se odmlčel, aby nechal svá slova dopadnout s plnou silou. „Dokážete vytvořit skvělé věci, a přece nemáte žádné zákazníky.“

„Jak bych mohl mít zákazníky?“ položil muž řečnickou otázku. „Minulý týden nad námi NASA znovu zvítězila s nabídkou osm set dvanáct dolarů za půl kilogramu nákladu na vypuštění telekomunikačního satelitu pro Motorolu. Vláda satelit vypustila s devítisetprocentní ztrátou!“

Sexton znovu přikývl. Daňoví poplatníci nevědomky podporují agenturu, která je desetkrát méně efektivní než konkurenti. Nechal v hlase zaznít temný odstín znechucení. „Je nad slunce jasnější, že NASA se ze všech sil snaží zachovat si monopol ve vesmíru a vyloučit jakoukoli konkurenci tím, že udržuje ceny pod tržní hodnotou.“

„Je to stejná politika, jakou uplatňuje Wal-Mart,“ utrousil Texasan.

Skvělý přírůstek, pomyslel si Sexton. *To si musím pamatovat*. Obchodní řetězec Wal-Mart je známý tím, že expanduje do nových oblastí, prodává výrobky pod cenou, a tak ničí všechny konkurenty.

„Jsem unavený a znechucený,“ pokračoval Texasan. „Musím platit miliony na daních a přihlížet, jak mi strýček Sam za moje vlastní peníze krade zákazníky.“

„Chápu a rozumím vám,“ odpověděl Sexton.

„Rotariánskou raketovou společností poškozují nedostatky v zákonech o firemním sponzorství,“ podotkl střízlivě oblečený muž. „Zákony proti sponzoringu jsou zločinné!“

„Naprostě s vámi souhlasím.“

Sextona před časem šokovalo zjištění, že další způsob, jakým si NASA zachovává svůj vesmírný monopol, je existence federálních směrnic zakazujících používání reklam na vesmírných dopravních prostředcích. Místo aby vláda povolila soukromým společnostem zajištění finančních prostředků prostřednictvím firemního sponzoringu, reklamních log a sloganů – podobně jako je tomu například u závodních automobilů – nesmělo být na pláštích vesmírných dopravních prostředků napsáno nic jiného než USA a jméno výrobní společnosti. V zemi, která utratí každý rok 185 miliard dolarů za reklamy, jsou tímto způsobem soukromé vesmírné společnosti hrubě diskriminovány.

„Je to loupež,“ vyhrkl jeden z mužů. „Doufám, že se má společnost dokáže udržet na trhu. V květnu příštího roku bychom rádi vypustili první turistický raketoplán. Ze strany sponzorů je obrovský zájem. Společnost Nike nám nabídla sponzorský dar ve výši sedmi milionů dolarů, necháme-li na plášť napsat slogan ‚Prostě to udělej!‘. Nabídka Pepsi je dokonce dvakrát vyšší za nápis ‚Pepsi: Volba nové generace‘. Ale budou-li na raketoplánu reklamní nápisy, nesmí podle federálních zákonů vzlétnout.“

„Je to přesně tak, jak říkáte,“ souhlasil senátor Sexton. „Budu-li zvolen, udělám pro zrušení legislativy namířené proti sponzoringu vše, co bude v mých silách. To je můj slib. Vesmír se otevře reklamám stejně, jako je jim otevřena každá píď zemského povrchu.“ Zadíval se na své posluchače a slavnostním hlasem pokračoval: „Všichni si musíme uvědomit, že největší

překážkou privatizace NASA nejsou zákony, ale to, jak tuto instituci vnímá veřejnost. Většina Američanů má o vesmírném programu Spojených států značně romantické představy a je přesvědčená o nutnosti existence vládní organizace takového typu.“

„Za to mohou ty zatracené hollywoodské filmy!“ vyštěkl jeden z mužů. „Ve filmech NASA nesčetněkrát zachránila svět před zkázou! To je propaganda!“

Sexton dobře věděl, odkud se bere početné množství filmových snímků, v nichž NASA hraje hlavní roli. Důvody byly čistě ekonomické. Poté, co se film *Top Gun*, s Tomem Cruisem v roli pilota těžkého bombardéru, stal kasovním trhákem, uvědomila si NASA, že divák sledoval dvouhodinovou reklamu na vojenské letectvo Spojených států a že Hollywood je nejmocnější reklamní agenturou na světě. NASA tedy ve vší tichosti začala filmovým společnostem nabízet bezplatný přístup do některých ze svých prostor – k odpalovacím rampám, do velínů, тренаžérů... Producenti, zvyklí platit obrovské licenční poplatky, skočili po lákavé příležitosti ušetřit miliony za exteriéry a vrhli se na výrobu thrillerů v bezplatných „ateliérech“. Samozřejmě že Hollywood měl přístup do technických zařízení garantovaný pod podmínkou, že NASA scénář daného filmu schválí.

„Je to obyčejné vymývání mozků,“ vložil se do hovoru hispánsky vypadající chlapík. „Ty filmy jsou stejně pitomé jako jejich zápletky. Jen si vzpomeňte – poslat do vesmíru olýsalého dědka! Ted' prý dokonce plánují film, ve kterém budou posádka rakety tvořit samé ženské! Pro publicitu jsou ochotni ke všemu!“

Sexton si vzdychl a nasadil tragický tón. „To všechno je pravda. Víím, že vám nemusím připomínat, co se stalo v osmdesátých letech, když se ministerstvo školství ocitlo na mizině a dovolilo si zveřejnit úvahy, že NASA zbytečně utrácí miliony, které by bylo možné investovat do školství. NASA skvěle předvedla, jak fandí vzdělání a poslala jednoho učitele ze státní školy na vyhlídkový let do vesmíru.“ Významně se odmlčel.

V místnosti zavládlo ticho.

„Pánové,“ přešel pokojem, zastavil se u krbu a s dramatickým gestem se o něj opřel. „Jsem přesvědčený, že dozrál čas, aby se americký národ dozvěděl pravdu. Je to důležité pro budoucnost nás všech. Je nutné, aby Američané pochopili, že NASA nás nevede dál do vesmíru, ale jen komplikuje a zdržuje vesmírné výzkumy. Podnikání ve vesmíru se nijak neliší od podnikání v průmyslových odvětvích. A bránit soustavně soukromému sektoru, aby zde začal operovat, hraničí se zločinem.“

Vzpomeňme na počítačový průmysl, který dnes prožívá tak prudkou explozi, že pro neoborníka je téměř nemožné jeho vývoj sledovat! A proč tomu tak je? Protože jde o systém tržního hospodaření, který *ziskem* štědře odměňuje výkonnost, schopnosti a myšlenku. Co by se asi stalo, kdyby byl počítačový průmysl v rukou vlády? Byli bychom ještě v dobách kuličkových počítadel! Ve vesmíru zaostáváme! Měli bychom svěřit výzkum do rukou soukromého sektoru! Tam patří! Američané by byli ohromeni, k jakému růstu ekonomiky by došlo, kolik nových pracovních míst by vzniklo a kolik snů by se v krátké době uskutečnilo. Věřím, že bychom měli volnému trhu dovolit, aby nás vynesl do kosmických výšin. Pokud se stanu prezidentem, vytyčím si jako prvořadý úkol odemknout dveře, které vám brání ve vesmírném rozletu a otevřít je dokořán.“

Pozdvihl číši s koňakem.

„Milí přátelé, dnes večer jste za mnou přišli, abyste zjistili, jestli si zasloužím vaši důvěru. Pevně věřím, že mám nejlepší předpoklady, abych vás nezlamal. Budování prezidentského úřadu vyžaduje investice, stejně jako je vyžaduje budování společnosti. A stejně jako akcionáři očekávají výnosy z vloženého jmění, budete i vy, jako političtí investoři, čekat, že vám investice přinesou zisk. Podstata toho, co vám dnes večer chci sdělit, je velmi jednoduchá: Investujte do mne a já na vás nezapomenu. Nikdy! Moje i vaše cíle jsou stejné.“

Sexton natáhl ruku k připitku.

„S vaší pomocí, milí přátelé, budu brzy v Bílém domě... a vy budete moci začít uskutečňovat své sny.“

Gabriela stála ve stínu pět metrů od senátora. Ze salonu se ozývalo cinkání křišťálových skleniček a praskání ohně.

58

Stalo se něco hrozného. Mladý technik NASA se v panice řítíl přes obyglú. Ředitele Ekstroma našel, jak stojí o samotě nedaleko tiskového centra.

„Pane,“ spustil udýchaně. „Stala se nehoda!“

Ekstrom, zabraný do vlastních myšlenek, se k němu otočil s nepřítomným výrazem ve tváři. „Co jste to říkal? Jaká nehoda? Kde?“

„V těžební šachtě. Na hladinu vyplavalo tělo. Je to doktor Wailee Ming.“

Ekstrom se nechápavě zeptal: „Doktor Ming? Ale...“

„Vytáhli jsme ho, ale už bylo pozdě. Je mrtvý.“

„Proboha živého. Jak dlouho tam byl?“

„Myslíme si, že asi tak hodinu. Vypadá to, že spadl do šachty, klesl až na dno, a když se tělo nadmulo, znovu vyplaval.“

Ekstromova zarudlá pleť se zbarvila do nachova. „K čertu! Kdo všechno o tom ví?“

„Nikdo, pane. Jen já a můj kolega. Vytáhli jsme ho a mysleli jsme si, že bude lépe říct o tom nejprve vám, než...“

„Udělali jste to dobře,“ vydechl s úlevou Ekstrom. „Tělo doktora Minga okamžitě schovejte a nikomu nic neříkejte.“

Technik vypadal zmateně. „Ale pane, myslel jsem...“

Ekstrom položil na mladíkovo rameno medvědí tlapu. „Poslouchejte mě pozorně. Je to tragická nehoda a je mi velmi líto, že se to stalo. Samozřejmě že udělám všechno, co je nutné. Ale až přijde ten pravý čas, a ten ještě nenastal.“

„Chcete, abych tělo schoval?“

Ekstromovy studené severské oči se zavrtávaly do technikových. „Přemýšlejte se mnou. Zprávu o Mingově smrti můžeme okamžitě zveřejnit, ale čeho tím dosáhneme? Od tiskové konference nás dělí sotva hodina. Oznámíme-li, že jsme tady měli smrtelnou nehodu, vrhne to na celý objev stín a bude to mít ničivý vliv na morálku týmu. Doktor Ming byl neopatrný a dopustil se lehkomyšlné chyby. Nedovolím, aby za to NASA platila. Civilní vědci si přivlastnili kus naší slávy, aniž bych o to stál já nebo kdokoli z NASA. Jejich lajdácké chyby nesmí zpochybnit chvíli naší veřejné slávy. Smrt doktora Minga zůstane tajemstvím, dokud neskončí tisková konference. Rozuměl jste?“

Muž zbledl a přikývl. „Ano, pane. Tělo doktora Minga ukryju.“

59

Michael Tolland znal moře natolik, aby věděl, že zabíjí bez zaváhání a bez výčitek. Ležel vyčerpaný na ledové plošině a sledoval, jak se mlhavý obrys Milneského šelfu rozplývá v dálce. Znal sílu arktického proudu, který se táhne ve spirále od Alžbětíných ostrovů až k pólu a končí u severního pobřeží Ruska. Tam někde jejich těla za několik měsíců najdou.

Máme tak půl hodiny... Nejvýš tři čtvrtě.

Bez speciálních obleků už by byli po smrti. Mark IX je naštěstí udržel v suchu a to byl základní předpoklad pro přežití. Termo-gel nejprve ztlumil náraz pádu z útesu a teď jim pomáhal udržet i zbytky tělesného tepla.

Jenže brzy se podchladí. Hypodermie se ohlásí neurčitým pocitem znecitlivění v končetinách. Krev se začne stahovat do trupu, aby tam chránila nejdůležitější vnitřní orgány. Pak se zpomalí pulz i dechová frekvence a v důsledku nedostatečného zásobování mozku kyslíkem se objeví první halucinace. Potom se tělo vzepne k poslednímu pokusu o uchování zbylého tepla tím, že zastaví práci všech orgánů s výjimkou srdce a plic. Nastane bezvědomí a nakonec, v jediném okamžiku, ustane činnost mozkových center řídících srdce a plíce.

Tolland stočil pohled k Rachel a přál si, aby mohl udělat něco pro její záchranu.

Otupělost, která se jí rozlévala celým tělem, byla daleko méně bolestivá, než čekala. Téměř ji vítala jako příjemné anestetikum, přírodní morfin. Při odtržení kry ztratila arktické brýle a teď stěží dokázala otevřít oči do třeskutého mrazu.

Viděla, že Tolland a Corky leží nedaleko od ní. Tolland se na ni díval s očima plnými lítosti. Corky se svíjel bolestí. Měl zlomenou pravou lícní kost a obličej zalitý krví.

Když se Rachel snažila přemýšlet, tělo se jí neovladatelně roztřásl. *Kdo? A proč?* Těžká únava postupovala hlouběji a myšlenky se rozplývaly. Nic nedávalo smysl. Organizmus tlumil vnitřní pochody a zdálo se, že se chystá sám sebe vypnout. Neznámá síla ji nutila ke spánku. Snažila se vzepřít a pokusila se rozdmýchat jiskřičky vzteku, které v ní plápolaly.

Pokusili se nás zabít! Koutkem oka pozorovala děsivé moře a cítila, že útočníci svůj cíl splnili. Už jsme mrtví. Dokonce i teď, když bylo jasné, že se nikdy nedozví pravdu o podivné hře, jejíž součástí se na Milneském šelfu stala, měla dojem, že ví, kdo je za to všechno zodpovědný.

Ředitel Ekstrom. On mohl získat nejvíc. To on je poslal ven. Má kontakty s Pentagonem a se speciálními jednotkami. Ale co by Ekstrom získal tím, že by nastražil meteorit pod led? Co by tím mohl získat kdokoli?

Vzpomněla si na Zacha Herneyho. Co když je strůjcem toho všeho právě on? Nebo je jen nevědomým pěšákem? *Herney nic neví. Je nevinný.* Prezidenta určitě oklamala NASA. Za hodinu proběhne tisková konference a prezident ji povede s použitím dokumentárního filmu, ve kterém vystoupí se svými příspěvky i čtyři civilní vědci.

Čtyři mrtví civilní vědci.

Tiskovou konferenci už zastavit nedokáže, ale postará se, aby to tomu, kdo je za útok zodpovědný, neprošlo.

Sebrala všechnu sílu a zkusila se posadit. Ruce a nohy měla těžké jako olovo a všechny klouby naříkaly bolestí. Pomalu se zdvihla na kolena. Chvilí počkala, dokud nenašla rovnováhu. Hlava se jí točila. Všude okolo se pěnil oceán. Tolland ležel nedaleko a tázavě ji pozoroval. Možná si myslí, že si kleká, aby se pomodlila. Tak to ale nebylo, i když modlitba by pro jejich záchranu byla asi stejně účinná jako to, oč se chtěla pokusit.

Pravou rukou zašátřala po opasku a našla sekeru, která přes všechno, co absolvovali, zůstala na svém místě. Ztuhlými prsty uchopila rukojeť a obrátila sekeru hlavicí dolů tak, že tvořila obrácené T. Pak s vypětím všech sil udeřila do ledu.

Buch. Znovu. Buch. Krev v žilách tuhla a odmítala proudit. Buch. V Tollandových očích se místo otázky objevil zmatek. Buch, udeřila znovu. Buch.

Tolland se pokusil zdvihnout na loktech. „Ra... chel?“

Neodpověděla. Všechnu sílu potřebovala pro svůj úkol. *Buch. Buch.*

„Jsme moc daleko na severu... SAA... nás neuslyší...“ chraptivě šeptal Tolland.

Rachel překvapeně zdvihla hlavu. Úplně zapomněla, že Tolland je oceánograf a pochopí, oč jí jde. *Dobry nápad... ale já nechci přivolat SAA.*

Dál bušila do ledu.

SAA, Suboceanic Acoustic Array neboli Podmořská akustická síť, pozůstatek z dob studené války... Síť, kterou dnes používají oceánografové na celém světě k sledování velryb, se skládá z padesáti devíti podvodních mikrofónů. Využívá toho, že zvuk se pod vodou šíří na vzdálenost stovek kilometrů a dokáže tak zachytit akustické dění z překvapivě velké plochy moří. Odlehlou část Severního ledového oceánu, ve které se právě nacházejí, bohužel nepokrývá. Rachel však na síť ani nepomyslela. Věděla, že jsou i jiní lidé, kteří naslouchají zvukům mořského dna – ti, o jejichž existenci ví jen málokdo. Dál bušila sekerou do kry a vysílala jednoduchou a jasnou zprávu.

Buch. Buch. Buch.

Buch... Buch... Buch...

Buch. Buch. Buch.

Nedělala si naděje, že se jí podaří zachránit život spolu s životy obou mužů. Smrt se jim ledově zakusovala do těla. Kolik minut jim může

zbývat? Sotva půl hodiny. Záchrana už pro ně neexistuje. Jenže jí nešlo o záchranu.

*Buch. Buch. Buch.
Buch... Buch... Buch...
Buch. Buch. Buch.*

„Už... není čas...“ zachraptěl Tolland.

To není kvůli nám. Je to kvůli tomu, co mám u sebe. Rachel si připomněla, co je na snímku v kapse speciální kombinézy. Snímek se musí dostat do rukou někoho z NRO... a to rychle.

Byla si jistá, že volání o pomoc najde příjemce.

V polovině osmdesátých let nahradil Národní průzkumný úřad původní síť podmořských mikrofonů novými, třicetkrát silnějšími hydrofony, které pokrývají celou zeměkouli. Síť za dvanáct milionů dolarů dostala jméno *Čaroděj* a funguje jako mocné ucho sbírající informace ze dna oceánů pro potřeby NRO. Během několika příštích hodin vyhodnotí superpočítače v Menwith Hill v Anglii zvláštní sekvenci zaznamenanou jedním z arktických hydrofonů a zjistí, že jde o signál SOS. Zaměří souřadnice a ze základny Thule v Grónsku vyšlou na místo záchranné letadlo. Letadlo objeví tři těla na ledovci. Zmrzlá. Mrtvá. Jedno z nich bude patřit agentce NRO a v její kapse najdou zvláštní druh termálního papíru...

Snímek z geologického radaru.

Odkaz Nory Mangorové.

Až si zachránci snímek prohlédnou, odhalí záhadný tunel, kterým se dostal meteorit do Milneského ledového šelfu. Rachel netušila, co se stane potom, ale stačilo jí, že tajemství nezemře spolu s ní.

60

K rituálům doprovázejícím stěhování nového prezidenta do Bílého domu patří i inspekční cesta třemi přísně střeženými sklady, které obsahují drahocenné sbírky historického nábytku, nádobí a dalšího zařízení: stoly, stříbrné jídelní náčiní, prádelníky, komody, postele a další věci z dob vlády předchozích prezidentů, počínaje Georgem Washingtonem. Během této obchůzky si nový prezident smí vybrat jakékoli předměty a těmi zařídit Bílý dům po dobu svého volebního období. Jedinou výjimkou je postel

Abrahama Lincolna, která je v Bílém domě umístěna trvale. Ironií je, že Lincoln sám v ní nikdy nespál.

Stůl, za kterým Zach Herney právě seděl v Oválné pracovně, patřil původně jeho velkému vzoru, Harrymu Trumanovi. I když byl tenhle kus nábytku z pohledu moderní doby trochu malý, sloužil Zachu Herneymu jako každodenní připomínka, že se tudy přelily dolary daňových poplatníků a že Herney je jednoznačně zodpovědný za jakékoli chyby, které zapříčiní jeho administrativa. Tuto odpovědnost přijal jako svou čestnou povinnost a ze všech sil se snažil motivovat svůj tým, aby odváděl co nejlepší práci.

„Pane prezidente?“ sekretářka nahlédla do místnosti. „Právě přišel váš hovor.“

Herney přikývl. „Děkuji vám.“

Natáhl ruku k telefonu. Dal by teď přednost jistému soukromí, ale věděl, že to se mu v žádném případě nepodaří. Kolem něj kroužili jako komáři dva vysoce specializovaní vizážisté a upravovali mu vlasy a obličej. Přímo před stolem se připravoval televizní tým a místností neustále pobíhal roj vzrušeně diskutujících poradců a tiskových mluvčích.

Za šedesát minut nastane hodina H.

Herney stiskl světélkující knoflík na soukromém telefonu.

„Lawrenci? Jste tam?“

„Ano, jsem tady.“ Hlas ředitele NASA zněl zastřeně a vzdáleně.

„Je u vás všechno v pořádku?“

„Blíží se bouře, ale moji lidé tvrdí, že spojení přes satelit bude dobré. Za hodinu začneme odpočítávat čas.“

„Skvělé. Doufám, že nálada je dobrá.“

„Výborná. Moji lidé jsou nadšení. Před chvílí jsme si připili pivem.“

Herney se zasmál. „To rád slyším. Chtěl jsem vám zavolat a poděkovat, než to celé začne. Dnešní noc bude rušná.“

Ředitel Ekstrom se odmlčel a jeho hlas zněl trochu nejistě.

„To bude, pane. Na tuhle chvíli jsme čekali velmi dlouho.“

Herney zaváhal. „Zdáte se mi unavený.“

„Potřeboval bych trochu slunce a skutečnou postel.“

„Vydržte ještě hodinu. Usmívejte se do kamery a užijte si té vzácné chvíle, která vás čeká. Pak vám pošlu letadlo a nechám vás dopravit zpátky do D. C.“

„Už se těším.“ Ekstrom se znovu odmlčel.

Jako zkušený politik uměl Herney naslouchat i nevyslovenému. Něco v Ekstromově hlase nehrálo. „Určitě je u vás všechno v pořádku?“ zeptal se znovu.

„Naprosto. Všechny systémy běží bez jediné chybičky.“ Zdálo se, že Ekstrom chce změnit téma hovoru. „Viděl jste konečnou verzi dokumentárního filmu Michaela Tollanda?“

„Ano, před chvílí. Ten chlapík odvedl úžasný kus práce,“ odpověděl prezident.

„Ano. Byl to dobrý nápad, povolat ho.“

„Pořád se na mě ještě zlobíte, že jsem oslovil civilní vědce?“

„To tedy ano,“ zahučel Ekstrom upřímně a jeho hlas nabral obvyklou sílu.

Odpověď Herneyho trochu uklidnila. *Ekstrom je v pořádku*, říkal si. *Je jenom trochu unavený*. „Dobrá, uvidíme se za hodinu přes satelit. Dáme lidem téma k diskusím.“

„Ano.“

„Víte, Lawrenci,“ Herneyho hlas zněl slavnostně, „nikdy vám nezapomenu, co jste dokázal.“

Nedaleko od obyglů zápasil Delta-tři s větrem a snažil se naložit přístroje na překocené saně. Když bylo vše hotovo, připevnil ochrannou plachtu, přes ni přehodil mrtvé tělo Nory Mangorové a přivázal ho. Chystal se, že odtáhne saně mimo trasu, když se objevili Delta-jedna a Delta-dvě na lyžích.

„Změna plánu,“ zavolal Delta-jedna do větru. „Ti ostatní spadli z šelfu. Musíme za sebou zamést.“

Deltovi-tři bylo jasné, co to znamená. Původní plán, podle něhož měli naaranžovat nehodu s čtyřmi mrtvolami, nemohou použít. Jediné mrtvé tělo by vzbudilo víc otázek, než bylo třeba. „Odklidíme ji?“ zeptal se.

Delta-jedna přikývl. „Já dám do pořádku signalizační světla a vy se zbavte těch saní.“

Delta-jedna se pustil podél značené cesty, aby pečlivě odklidil jakýkoli důkaz, že tady byl nějaký nevítaný host, a Delta-dvě s Deltou-tři se rozjeli z ledovce. S naloženými saněmi přejeli přes plošiny a dostali se až ke strmé stěně Milneského šelfu, kde náklad zlehka postrčili. Nora Mangorová se i se svým vybavením zřítila do moře.

Čistě zameteno, pomyslel si Delta-tři.

Vydali se zpět k základně. Delta-tři cestou s potěšením pozoroval, jak vítr zahlašuje stopy po lyžích.

Atomová ponorka *Charlotte* se pohybovala ve vodách Severního ledového oceánu už pět dnů. Její operace byla přísně tajná.

Charlotte, jedna z největších průzkumných ponorek typu Los Angeles, byla vyvinuta k tomu, aby „poslouchala, ale nebyla slyšet“. Od přídě k zádi měřila víc než sto metrů, a kdybyste její trup položili na fotbalové hřiště, rozdrtila by obě brankové tyče. Byla sedmkrát delší než první americké ponorky s trupem holandské konstrukce; při plném ponoru měla výtlak 6927 tun a dokázala vyvinout neuvěřitelnou rychlost třiceti pěti námořních uzlů. Její dvaadvacet tunové turbinové motory visely na pružinách tlumících všechny vibrace.

Normální plavební hloubka *Charlotte* se nacházela přímo pod termoklinou, předělovou vrstvou, která zabraňuje vertikálnímu mísení teplotně rozdílných vodních mas. Termoklina zkresluje sonarové odrazy z vrstev nad plavidlem, a tak je *Charlotte* pro povrchové sonary prakticky nezachytitelná. Posádku tvoří 148 mužů a maximální hloubka ponoru je víc než čtyři sta padesát metrů. Díky těmto parametrům je *Charlotte* nejmodernější ponorkou současnosti a oceánskou chloubou námořnictva Spojených států. Výparný elektrolytický okysličovací systém, dva nukleární reaktory a pečlivě propočítaný objem zásob jí umožňují obeplout zeměkouli jedenadvacetkrát bez vymoření. Biologický odpad posádky se lisuje do třicetakilových bloků a vypouští do oceánu v podobě velkých hutných fekálních cihel, kterým se říká „velrybí lejna“.

Technik, který seděl u obrazovky oscilátoru v místnosti se sonarem, patřil k nejlepším na světě. Jeho mozek se změnil v encyklopedii nejrůznějších zvuků a vlnových tvarů. Dokázal od sebe odlišit hlasy poháněcích šroubů několika desítek ruských ponorek, stovek druhů mořských živočichů, a dokonce i podmořských sopek od amerických břehů až po Japonsko.

V tuto chvíli naslouchal dobře slyšitelné duté ozvěně. To, co snadno rozšifroval, jej udivilo.

Obrátil se ke svému asistentovi a podal mu sluchátka. „To bys nevěřil, co jsem slyšel.“

Asistent si sluchátka nasadil a přes obličej mu přelétl výraz ohromení. „Proboha! Je to úplně zřetelné. Co budeme dělat?“

Technik už měl na telefonní lince kapitána.

Když kapitán dorazil do místnosti, technik připojil k sonaru sadu malých reproduktorků.

Kapitán naslouchal bez jediného hnutí v obličeji.

Buch. Buch. Buch.

Buch... Buch... Buch...

Zvuky se zpomalovaly a začínaly se vytrácet. Zněly čím dál tím vzdáleněji.

„Jaké jsou to souřadnice?“ zeptal se kapitán.

Technik si odkašlal. „Přichází to z povrchu, pane. Z místa vzdáleného asi pět kilometrů od našeho pravoboku.“

62

Gabriela Asheová stála bez pohnutí mezi stíny vstupní haly bytu senátora Sextona a nohy se jí třásly. Nebylo to vyčerpáním z dlouhého stání, ale rozčarováním z hovoru, který právě vyslechla. Ve vedlejší místnosti dál bzučely hlasy, ale Gabriela je nevnímala. Už nechtěla vědět nic dalšího.

Marjorie Tenchová měla pravdu. *Senátor Sexton přijímá nelegální úplatky od leteckých společností!*

Gabrielinou myslí se rozléval hořký pocit zrady a odporu. Věřila Sextonovi. Bojovala za něho. *Jak mohl něco takového udělat?* Občas ho viděla lhát na veřejnosti, aby ochránil svůj soukromý život, ale teď šlo o *politiku!* Tím, co dělal, *porušoval zákon!*

Ještě nebyl zvolen, a už prodává Bílý dům!

S někým takovým nemůže dál spolupracovat. Zákon o privatizaci NASA by senátor mohl podpořit jedině tak, že by porušil platné právní zásady a popřel demokratické principy. I kdyby opravdu věřil, že to, co říká, by bylo pro všechny prospěšné, fakt, že prodal své rozhodnutí předem, znamenal, že práskl před nosem dveřmi vládnímu rozpočtu, ignoroval potenciální protiargumenty Kongresu, poradců, voličů a lobbyistů. A co víc, jestliže se teď zavázal k privatizaci NASA, připravil tak půdu pro bezpříkladné zneužití vědomostí, které vesmírná agentura za léta své existence nashromáždila. Začalo by nedovolené obchodování s akciemi vlastních zaměstnanců a nestydaté zvýhodňování bohatých na úkor čestných veřejných investorů.

Zdvihl se jí žaludek a přemýšlela, co dál.

Do ticha v hale hlučně zazvonil telefon. Vyděšeně se otočila. Byl to mobil v jednom z kabátů v přístěnku.

„Promiňte, přátelé,“ ozval se hlas s texaským přízvukem, „to je můj telefon.“

Gabriela slyšela, jak muž vstává. *Jde sem!* Otočila se a běžela zpět chodbou, kterou přišla. V polovině cesty zahrnula doleva a vklouzla do tmavé kuchyně. Právě včas. Texasan zrovna vyšel z obývacího pokoje a kráčel halou. Dívka stála ve tmě bez jediného pohybu.

Muž si jí nevšiml a kráčel k přístěnku.

V hlučném bušení vlastního srdce Gabriela slyšela, jak Texasan štrachá v kapsách kabátu. Konečně telefon našel. „Ano? ... Kdy? ... Opravdu? Zapneme si to. Díky.“ Domluvil a vracel se do obývacího pokoje. Už mezi dveřmi volal na ostatní. „Hej! Zapněte televizi. Zach Herney prý bude mít mimořádnou tiskovou konferenci. V osm hodin. Na všech kanálech. Buď se chystá vyhlásit válku Číně, nebo se vesmírná stanice zřítíla do oceánu.“

„To by bylo něco, nač bychom si mohli připít!“ vykřikl někdo.

Všichni se zasmáli.

Kuchyně se s Gabrielou zatočila. Tisková konference dnes v osm hodin večer? Znamená to, že Tenchová neblufovala? Dala jí čas do osmi, aby přinesla místopřísežné prohlášení o svém „uklouznutí“ se Sextonem. Jak jí to řekla? *Senátor Sexton půjde ke dnu tak jako tak... Buďte rozumná... Jednejte, dokud je čas...* Gabriela si myslela, že Tenchová zvolila osmou hodinu proto, aby mohla předat oznámení médiím tak, aby vyšlo v zítřejších ranních novinách.

Mimořádná tisková konference? Že by Herney vystoupil s něčím takovým osobně? Čím víc o tom Gabriela přemýšlela, tím nepravděpodobnější se jí to zdálo.

V obývacím pokoji se rozzářila obrazovka. Hlas televizního komentátora přeskakoval vzrušením. „Bílý dům zatím neohlásil, čeho se dnešní tisková konference bude týkat. Množí se dohady. Někteří politici analytici tvrdí, že vystoupení souvisí s nedávným útlumem prezidentovy volební kampaně. Je možné, že Zach Herney ohlásí odstoupení z kandidatury na prezidenta.“

Místností se rozlehl nadšený aplaus.

To je přece absurdní, říkala si Gabriela, *že by prezident odstoupil ve chvíli, kdy toho na Sextona tolik má.* Dnešní konference se nejspíš bude týkat něčeho úplně jiného. Měla neodbytný dojem, že s tématem už se v nedávné minulosti musela setkat.

S rostoucím neklidem se podívala na hodinky. Do začátku konference zbývala méně než hodina. Rozhodla se. Věděla přesně, s kým potřebuje mluvit. Sevrhla desky s fotografiemi a tiše vyšla z bytu.

Bodyguardovi přede dveřmi se zřetelně ulevilo. „Zevnitř se ozývalo pěkný haló. Zřejmě jste měla úspěch co?“

Beze slova se usmála a spěchala k výtahu.

Na ulici se snášela noc, neobvykle chladná na tuto roční dobu. Přivolala taxi, nasedla a znovu se vnitřně ujistila, že ví, co dělá.

„Televizní studio ABC,“ řekla řidiči. „Rychle, prosím.“

63

Michael Tolland ležel na boku na ledové kře. V ruce, na níž měl položenou hlavu, už necítil žádný život. Víčka mu ztěžkla, ale stále se je snažil udržet otevřená. Vnímal poslední obrazy svého života: šikmo položenou hladinu moře a ledu. Nebyl to tak špatný konec dne, v němž se věci změnily v něco úplně jiného, než čím se zpočátku zdály být.

Nad ledovým vorem se rozhostilo tajuplné ticho. Rachel i Corky leželi bez pohnutí a Rachelino bušení už ustalo. Moře je táhlo dál od mateřského šelfu a hladina se zklidňovala. Spolu s počasím utichalo i Tollandovo tělo. Kapuce mu pevně přiléhala k uším, takže v hlavě slyšel vlastní dech, který se krátil a stával se povrchnějším... Tělo vzdávalo boj s pocitem tlaku, který doprovázel odkrvení končetin. Krev z nich utíkala jako posádka, která opouští potápějící se loď, a směřovala k vnitřním orgánům, aby se je pokusila ochránit.

Byla to předem ztracená bitva. Dobře to věděl.

Zvláštní, necítil žádnou bolest – stadium bolesti už pominulo. Měl jen pocit otupělosti a příjemného kolébání. Vznášení. Usínala první z reflexivních činností – mrkání – a svět kolem se rozmělžil. Tekutina, vyživující oko a cirkulující mezi rohovkou a duhovkou, zamrzala. Otočil se, aby se naposled podíval na Milneský šelf, který se v mlhavém světle měsíce rozplýval do rozmazané bílé skvrny.

Věděl, že jeho nejvnitřnější já už porážku přijalo. Balancoval na hraně bytí a nebytí a nezúčastněně pozoroval vlny oceánu. Nad ním znovu zaskučel vítr.

Začínaly se objevovat první halucinace. Než upadl do bezvědomí, nezdálo se mu kupodivu o záchraně. Ani o teple a pohodlí. Poslední obraz, který zaznamenal, byl děsivý.

Z vody vedle ledové kry se vynořil obrovský had a se zlověstným zasyčením protrhl hladinu. Podobal se mytickému netvoru, byl hladký, černý a smrtelně nebezpečný. Voda kolem něj pěnivě vřela.

Tolland přinutil oči k mrknutí. Obraz se trochu zaostřil. Příšera s lesknoucí se mokrou kůží se přiblížila až k ledovci a tyčila se nad ním do ohromné výšky. Narážela do kry bokem jako obrovitý žralok, který čenichem hladově okouší malou loďku.

Rozmazaná scéna zčernala a zůstaly jenom zvuky. Třesk kovu o kov. Zuby zakusující se do ledu. Netvor se blížil, aby odtáhl jejich těla do podmořské jeskyně.

Rachel...

Tolland cítil, že ho něco hrubě uchopilo.

A pak svět zmizel.

64

Gabriela Asheová vletěla do produkční místnosti televizní stanice ABC ve čtvrtém patře budovy jako vichřice. Přestože velmi spěchala, pohybovala se daleko pomaleji než všichni uvnitř. Studio bylo zvyklé na to, že zde čtyřiaadvacet hodin denně panuje horečný shon, ale to nebylo nic proti tomu, co se dělo teď. Ve čtvercových kójiích to vřelo jako na burze těsně před zhroucením trhu s akciemi. Redaktoři na sebe s divokými pohledy pokřikovali přes dělicí stěny, reportéři mávali došlými faxy, běhali od jedné kóje ke druhé a porovnávali texty. Asistenti zběsile šlukovali jednu cigaretu za druhou.

Gabriela sem přišla za Jolandou Coleovou.

Jolanda obvykle sedávala v prominentní části studia – zasklené kanceláři rezervované pro vyšší kategorii reportérů, kteří při plánování a rozhodování potřebovali alespoň trochu klidu na přemýšlení. V tuto chvíli však stála uprostřed největšího chumlu. Když si Gabriely všimla, zajela radostně na pozdrav:

„Gábi! Nazdar!“

Jolanda byla oblečená do batikovaných zavinovacích šatů a na nose jí seděly brýle s želvovinovu obroučkou. Jako obvykle na ní cinkalo obrovské

množství bižuterie a lesklých tretek. Šmatlavě a se zuřivým máváním se přikolébala ke Gabriele. „Pojď sem, ať tě obejmú!“

Jolanda Coleová, podsaditá žena polského původu s podřobaným obličejem a řídkými vlasy, pracovala jako odpovědná redaktorka v sekci zpráv washingtonského studia ABC už šestnáct let. Všichni ji láskyplně oslovovali „mami“. Její mateřská nátura a smysl pro humor důvtipně maskovaly odhodlanost stát při získávání informací vždy v první linii.

Gabriela se s Jolandou poprvé setkala na semináři o ženách v politice, kterého se zúčastnila krátce po svém příjezdu do Washingtonu. Povídalý si spolu o Gabrielině původu, o tom, co to znamená být ženou v D. C., a dokonce i o Elvisu Presleym, pro jehož písně sdílely stejnou vášň. Jolanda vzala Gabrielu pod ochranná křídla a pomohla jí vybudovat si styky. Gabriela se za ní jednou za měsíc zastavila na kus řeči.

Objaly se. Jolandino nadšení vlilo Gabriele trochu naděje do žil.

Jolanda odstoupila a pozorně si dívku prohlížela. „Vypadáš, jako by ti bylo sto let! Co se děje?“

Gabriela ztišila hlas. „Mám problémy, Jolando.“

„Hm, to nevypadá na žádnou banalitu. Tvůj kandidát je přece na vzestupu, ne?“

„Mohly bychom si promluvit o samotě?“

„Přišlas ve špatný čas, má milá. Za půl hodiny vystoupí prezident na mimořádné tiskové konferenci a my nemáme nejmenší tušení, o čem to bude. Mám za úkol připravit odborný komentář a pořádně tápu ve tmě.“

„Já vím, čeho se ta tiskovka bude týkat.“

Jolanda si sundala brýle a nedůvěřivě se na dívku podívala. „Jak bys to mohla vědět, když náš korespondent uvnitř Bílého domu neví nic? Mají snad Sextonovi lidi nějaké bližší informace?“

„Sextonovi lidi ne, ale já ano. Dej mi pět minut a všechno ti řeknu.“

Jolanda sjela pohledem k červené obálce se znakem Bílého domu. „Tohle je interní dokument Bílého domu. Kdes k němu přišla?“

„Mám to od Marjorie Tenchové. Měla jsem s ní dnes odpoledne soukromou schůzku.“

Jolanda chvíli mlčela. „Víš co, tak pojď za mnou.“

V soukromí prosklené kanceláře vypověděla Gabriela Jolandě všechno o noci se senátorem Sextonem i o fotografiích, které má Tenchová k dispozici.

Jolanda se nejprve usmívala a nakonec se dala do hlasitého řehotu. Po letech novinářské praxe ve Washingtonu ji nemohlo překvapit vůbec nic. „Víš, Gábinko, tušila jsem, že ses se Sextonem zapoměla. On je notorický

sukničkář a ty jsi hezká holka. Ty fotky jsou nepříjemné, ale hlavu bych si z toho nedělala.“

Nedělala by sis z toho hlavu?

Gabriela mluvila dál. O tom, že Tenchová obvinila Sextona z braní ilegálních úplatků od soukromých leteckých a vesmírných společností, i o tom, co vyslechla na tajné schůzce mezi zástupci společností a senátorem. Jolanda informace nijak nevyvedly z míry a zůstávala v klidu do chvíle, kdy jí Gabriela řekla, k čemu se chystá.

Ted' vypadala znepokojeně. „Gabrielo, jestli chceš vydat místopřísežné prohlášení, že jsi spala se senátorem Spojených států a trvat na tom, že on v té záležitosti lhal, je to tvoje věc. Ale říkám ti, že to je zatraceně špatný krok. Měla bys pečlivě uvážit, co tě bude čekat *potom*.“

„Ty mě neposloucháš. Nemám tolik času, abych všechno promýšlela do detailů!“

„Ale ano, poslouchám tě. Ať je situace jakkoli špatná, jsou věci, které prostě udělat *nemůžeš*! Nemůžeš prodat kandidáta na prezidenta Spojených států v sexuální aféře. To je sebevražda. Jestli se do toho pustíš, budeš mít v tu ránu na čele Kainovo znamení a dobře ti radím, abys pak sedla do auta a ujížděla z D. C., jak nejdál to půjde. Hodně lidí vynakládá hodně peněz, aby dostali jednotlivé kandidáty co nejvýš. Ve hře jsou velké peníze a obrovská moc – takový druh moci, pro kterou je leckdo ochoten i zabíjet.“

Gabriela mlčela.

Jolanda pokračovala. „Myslím, že tě Tenchová chtěla zatlačit do kouta a nahnat ti co největší strach, abys v panice udělala něco hloupého – třeba že bys přiznala svůj poměr se Sextonem.“ Ukázala na červené desky v dívčích rukou. „Tyhle fotky jsou k ničemu, dokud ty nebo Sexton nepřiznáte, že jsou pravé. Bílý dům dobře ví, že jakmile by je zveřejnil, prohlásí je senátor za padělky a pěkně to prezidentovi osolí.“

„Napadlo mě to, ale ty úplatky...“

„Drahoušku, zkus se nad tím zamyslet. Jestliže Bílý dům zatím s žádným obviněním nevystoupil, znamená to, že něco takového prostě nemá v úmyslu. Prezident velmi dbá na morální čistotu své kampaně. Odhaduji, že se rozhodl nechat skandál s leteckými společnostmi pěkně u ledu, a poštal na tebe Tenchovou v naději, že tě vyděsí natolik, abys s tou erotickou avantýrou oficiálně vystoupila. Pro tvého kandidáta by to byla pěkná rána pod pás.“

Gabriela uvažovala. To, co jí Jolanda řekla, dávalo smysl, ale pořád se jí na tom něco nezdálo. Zadívala se přes skleněnou stěnu a ukázala prstem na lidské hemžení. „Jolando, tvoji lidé se připravují na velkou tiskovou

konferenci. Jestliže prezident nebude mluvit o úplatcích ani o sexu, o čem to tedy celé bude?“

Jolanda vypadala zaskočeně. „Počkej, počkej. Přece sis nemyslela, že ta tiskovka bude o tobě a Sextonovi!“

„Nebo o aféře s úplatky. Nebo o obojím. Tenchová mi řekla, že jestli jí do osmi hodin nedodám podepsané místopřísežné prohlášení, oznámí prezident...“

Skleněná kukaň se otřásla Jolandiným výbuchem smíchu. „Přestaň, prosím tě, nebo bude po mně!“

Gabriela neměla náladu na žerty. „Jak to myslíš?“

„Gábi, poslouchej mě,“ vyrazela ze sebe Jolanda a stále se pochechtávala, „a věř mi. Znáám Bílý dům šestnáct let. Je vyloučené, aby si Zach Herney vyžádal pozornost světových médií jen proto, aby jim oznámil, že má podezření na nelegální financování prezidentské kampaně svého protivníka, a vykládal o jeho milostných plotkách. Podle scénáře Bílého domu bys s touhle informací měla vyrukovat ty. Prezidenti si získávají popularitu jinak než tím, že přeruší plánované televizní pořady, aby kázali o morálce a dštili síru kvůli nejasným obviněním z korupce a nevhodnému sexuálnímu chování svých soků.“

Gabriela jí skočila do řeči: „Nejasné obvinění říkáš tomu, že někdo prodá příslib schválení zákon o vesmíru za miliardy dolarů, kterými pak financuje svou politickou kampaň?“

„Jseš si jistá, že tvůj kandidát dělá zrovna tohle?“ zeptala se Jolanda o poznání drsnějším tónem. „Jseš si jistá, že chceš zdvihnout sukni před diváky národní televize? Přemýšlej o tom. Získat finance na politickou kampaň je dneska velmi složité. Možná že ta Sextonova schůzka byla naprosto legální.“

„Porušuje zákon,“ odtušila Gabriela upjatě. *Nebo snad ne?*

„Ale kdež! To jen Marjorie Tenchová chce, abys tomu uvěřila! Kandidáti přijímají finanční dary za scénou od chvíle, kdy vznikla první velká korporace. Nemusí to vypadat zrovna hezky, ale zároveň to nemusí být ilegální. Ve skutečnosti se právní výklad většinou nezabývá tím, *odkud* peníze přijdou, ale *jak* je kandidát použije.“

Gabriela znejistěla.

„Dnes odpoledne si z tebe Bílý dům vystřelil. Tenchová se tě pokusila poštvat proti tvému vlastnímu kandidátovi a tys jí skočila na špek. Kdybych byla na tvém místě a hledala někoho, komu důvěřovat, zvolila bych radši Sextona, než abych se spřáhla s někým, jako je Marjorie Tenchová.“

Jolandě zazvonil mobil. Zdvihla jej, přikývla, zamumlala několikrát hmm a udělala si pár poznámek. „To je zajímavé,“ podotkla nakonec. „Hned tam budu. Děkuji.“

Zavěsila a s významně pozdviženým obočím se podívala na Gabrielu. „Jak se zdá, bude tvé téma jaksi mimo mísu. Přesně jak jsem ti povídala.“

„Co se děje?“

„Nevím žádné podrobnosti, ale jedno ti můžu říct jistě: Prezidentova tisková konference nebude mít nic společného ani se sexuálními skandály, ani s financováním Sextonovy kampaně.“

Gabriela pocítila záchvěv úlevy a toužila Jolandě uvěřit. „Jak to víš?“

„Někdo důvěryhodný vypustil informaci, že se prezidentův projev bude nějakým způsobem týkat NASA.“

Gabriela překvapeně poposedla. „NASA?“

Jolanda přikývla. „Bude to tvůj šťastný večer, Gábi. Vsadila bych se, že prezident Herney podlehl tlaku senátora Sextona a ohlásí, že Bílý dům se rozhodl zastavit stavbu mezinárodní vesmírné stanice. To by vysvětlovalo, proč kontaktoval i zahraniční média.“

Tisková konference, na níž popraví vesmírnou stanici? Něco takového si Gabriela při nejlepší vůli nedovedla představit.

Jolanda vstala. „Vysvětlovalo by to i chování Tenchové. Sexuální skandál, který by odvedl pozornost od dalšího prezidentského kopance. Byl to pravděpodobně poslední pokus, jak se dostat Sextonovi na kobytku, než bude prezident nucen předstoupit před veřejnost. No, Gábi, musím se pustit do práce. Radím ti: Dej si šálek kávy, zůstaň tady, zapni si moji televizi a užij si prezidentovu tiskovku jako všichni ostatní. Do vysílacího času zbývá dvacet minut. Garantuji ti, že dnes na žádné Sextonovy aféry nedorazí. Ať už Herney vystoupí s čímkoli, bude to skutečně závažné.“ Povzbudivě se na Gabrielu usmála a kývla k červeným deskám. „Tohle mi dej.“

„Cože?“

Jolanda natáhla k dívce ruku a rozhodným tónem opakovala: „Dej mi ty fotky. Zamknu je k sobě do stolu a tam zůstanou, dokud nebude po všem. Chci si být jistá, že nevyvedeš žádnou hloupost.“

Gabriela jí desky neochotně podala.

Jolanda je pečlivě zamkla do zásuvky a klíč uložila do kapsy. „Ještě mi budeš děkovat, uvidíš.“

Přátelsky pohlédla dívku po vlasech a zamířila ven z kanceláře. „Zůstaň tady. Dobré zprávy už jsou na cestě.“

Gabriela osaměla ve skleněném akváriu a snažila se dovolit Jolandiným argumentům, aby konejšily její vyděšenou a rozbouřenou mysl. Do hlavy

se jí ale stále vkrádal sebevědomý úsměv Marjorie Tenchové. Neměla nejmenší tušení, o čem bude prezident za několik minut hovořit, ale byla si jistá, že senátoru Sextonovi to nic dobrého nepřinese.

65

Rachel Sextonová cítila, jaké to je hořet zaživa.

Z nebe prší oheň, napadlo ji. S námahou otevřela oči, ale viděla jen rozmazané stíny a oslnivé světlo. Na holou kůži jí padal horký, spalující déšť. Ležela na boku a pod tělem ji pálily horké dlaždice. Svinula do klubíčka, aby se před vařící tekutinou ochránila. Měla dojem, že cítí pach nějaké chemikálie, snad chlóru. Pokusila se odplazit pryč, ale nešlo to. Něčí silné ruce ji přidržely za ramena.

Nechte mě být! Vždyť shořím!

Poslušna instinktů se znovu pokusila převalit, ale ruce ji znovu chytily a přibily k zemi. „Zůstaňte, kde jste,“ přikazoval mužský hlas. Měl americký přízvuk a zněl profesionálně. „Za chvíli to přejde.“

Co přejde? přemítala Rachel. *Bolest? Nebo celý můj život?* Pokusila se zaostřit pohled. Bodavé světlo a malá místnost s nízkým stropem.

„Hořím!“ Výkřik zazněl jako tichý šepot.

„Jste v pořádku,“ ujišťoval ji hlas. „Voda je vlažná. Věřte mi.“

Uvědomila si, že leží na zemi v promáčeném spodním prádle. Necítila žádný stud. Všechno přebýjela řada otázek, které jí vířily hlavou.

Vzpomínky se vracely v překotné spirále. Ledový šelf. Geologický radar. Útok na jejich skupinku. *Kdo? Kde jsem?* Pokoušela se skládat útržky dohromady, ale paměť odmítala fungovat. Na hladinu vědomí se opakovaně vynořovala jediná myšlenka: *Michael a Corky... kde jsou?*

Znovu zkusila zaostřit, ale dohlédla jen k mužům nad sebou. Všichni byli oblečení do modrých kombinéz. Chtěla promluvit, ale rty odmítaly zformulovat jedinou slabiku. Spalující horko přecházelo z povrchu kůže do svalů, kde se měnilo v bolestné chvění a převalovalo se v podobě bodavých křečí.

„Snažte se to nevnímat,“ konejšil ji jeden z mužů. „Krev si hledá cestu zpátky do svalových vláken.“ Mluvil jako lékař. „Pokuste se pohnout končetinami.“

Do každého vlákénka v těle bušila těžká kladiva a mezižeburní svaly se stahovaly v křeči, která jí bránila vydechnout.

„Zahýbejte rukama a nohama,“ trval na svém hlas. „Zkuste to, ať to bolí, jak chce.“

Poslechla. Při každém pohybu se jí do kloubů zabodával dlouhý nůž. Proud vody se zdál ještě vřelejší než před chvílí. Znovu cítila, jak hoří, a znovu přišla zničující bolest. Ve chvíli, kdy byla přesvědčená, že musí umřít, píchl jí někdo injekci. Bolest rychle zkrotla a ustupovala, až zmizela docela. Křeče ustaly. Znovu začínala dýchat.

Ted' cítila něco nového – do těla se jí v rychlém rytmu zabodávaly tisíce jehliček a špendlíků, pronikaly do hloubky a s každým pohybem neúprosně zvyšovaly rychlost bodání. Zkoušela ležet bez hnutí, ale shora na ni útočil proud vody a jeden z mužů jí hýbal rukama.

Nechte mě, strašně to bolí! Byla příliš slabá, aby s ním bojovala. Po tvářích se jí řinuly slzy bolesti a vyčerpání. Pevně stiskla víčka, aby od svých mučitelů utekla.

Po chvíli se bodání jehel zmírnilo a vodní proud ustal. Když znovu otevřela oči, získal svět obvyklé kontury. Uviděla Corkyho a Tollanda – oba se třásli na podlaze nedaleko od ní, polonazí a promáčení. Zbědované obličeje napovídaly, že právě prodělali stejnou proceduru jako ona. Michael Tolland měl hnědé oči zalité krví a apatický pohled. Když ji uviděl, pokusil se třesoucími se promodralými rty o slabý úsměv.

Rachel sebrala síly, aby se posadila, ale bezúspěšně. Alespoň vleže si tedy prohlížela to zvláštní místo, kde je právě znovu donutili žít. Tři zmučená, roztřesená těla ležela na podlaze maličké koupelny.

66

Silné ruce ji zdvihly, osušily, zabalily do dek a položily na jakési nemocniční lůžko. Pak jí začaly bezohledně masírovat paže, nohy a chodidla. Dostala další injekci.

„To je adrenalin,“ ozvalo se na vysvětlenou.

Lék se rozběhl tělem jako živá voda a přinášel svalům novou energii. Přestože stále měla pocit prázdnoty a vnitřnosti jí drtil ledový svěrák, cítila, jak se jí do všech údů znovu vrací krev.

Návrat z náruče smrti.

Podařilo se jí pohnout hlavou. Tolland a Corky leželi hned vedle, třásli se v pokrývkách a jejich zachránci s nimi prováděli totéž co s ní. *Kdo jsou ti muži, kteří jim právě zachránili život? Z některých crčela voda – neměli*

čas se svléknout, když se je ve sprše snažili přivést k životu. Netušila, co to je za lidi a jak je dokázali najít. V tuhle chvíli to stejně bylo jedno. *Jsmo živí.*

„Kde... to jsme?“ vypravila ze sebe a hlava se jí málem rozskočila bolestí.

Muž, který ji masíroval, odpověděl: „Jste na ošetřovně, na palubě taj–“

„Jste na palubě!“ přet'al větu jiný hlas.

V místnosti nastal rozruch. Rachel se pokusila posadit. Jeden z mužů v modrém ji podepřel a zachumlal do pokrývek. Promnula si oči a zadívala se na příchozího, který k nim krácel.

Byl to mohutný muž v khaki uniformě. Měl tmavou pleť, byl hezký a na první pohled zvyklý rozkazovat. „Pohov!“ zavelel podřízeným, kteří se při jeho příchodu postavili do pozoru, a přistoupil k Rachel. Díval se na ni sebevědomým černým očima. „Jsem Harold Brown,“ přestavil se hlubokým velitelským hlasem. „Kapitán lodi Spojených států jménem *Charlotte*. Kdo jste vy?“

Charlotte, přemýšlela Rachel. To jméno jí něco vzdáleně připomínalo.

„Sextonová...“ vydechla. „Jsem Rachel Sextonová.“

Muž vypadal překvapeně. Přistoupil blíž a prohlížel si ji pozorněji. „To je tedy něco. Tak to jste vy?“

Cožpak mě zná? přemítala Rachel zmateně. Určitě se s ním nikdy nesetkala. Sklouzla očima z mužova obličeje a zastavila se na výložce s povědomým orlem svírajícím v pařátech kotvu obkrouženou slovy NÁMORNICTVO SPOJENÝCH STÁTŮ.

Ted' pochopila, proč jí jméno *Charlotte* znělo povědomě.

„Vítejte na palubě, slečno Sextonová,“ usmál se kapitán. „Zpracovávala jste několik tajných zpráv o naší lodi. Víím, kdo jste.“

„Co děláte v těchto vodách?“ zakotkala.

Kapitánův obličej poněkud ztvrdl. „Myslím, že na to bych se měl ptát spíš já vás, slečno Sextonová.“

Tolland se pomalu posadil a chystal se něco říct. Rachel ho umlčela výrazným zavrtěním hlavy. *Ted' ne! A ne tady!* Byla si jistá, že Michael i Corky by okamžitě začali vyprávět o meteoritu a o útoku, který právě přežili. Ale to nebylo téma, které by se mělo přetřásat před posádkou ponorky. Ve světě zpravodajských služeb se bez ohledu na vyhrocenou situaci dodržuje pravidlo o zachovávaní tajemství; a nález meteoritu měl vysoký stupeň utajení.

„Potřebuji mluvit s ředitelem Národního průzkumného úřadu, Williamem Pickeringem,“ oznámila kapitánovi. „Ted' hned a o samotě.“

Kapitán se zamračil. Nebyl zvyklý dostávat rozkazy na palubě vlastní lodi.

„Mám pro něj tajnou informaci, kterou mu musím sdělit.“

Kapitán se na ni dlouze díval. „Počkáme, až se vaše tělo dostane na normální teplotu, a pak vás s ním spojím.“

„Je to naléhavé, pane. Já –“ očima zabloudila k hodinám nad skříňkou s lékařskými nástroji a v půli věty se zarazila.

19.51

„Jdou ty hodiny dobře?“ vyhrkla překotně.

„Jste na námořní lodi, madam. Naše hodiny jdou naprosto přesně.“

„Jsou nařízeny podle... východního času?“

„Ano. Je 19.51 východního času.“

Proboha! To je jenom 19.51? Měla dojem, že od chvíle, kdy upadla do bezvědomí, musely uplynout hodiny. Prezident nález meteoritu ještě neoznámil! Mám šanci ho zastavit! Sklouzla z lůžka a omotala kolem sebe pokrývku. Nohy se jí třásly. „Potřebuju mluvit s prezidentem! Okamžitě!“

Kapitán se zmateně zeptal: „S jakým prezidentem? S prezidentem čeho?“

„S prezidentem Spojených států!“

„Myslel jsem, že chcete mluvit s Williamem Pickeringem!“

„Mám málo času. Teď musím mluvit přímo s prezidentem!“

Kapitán se ale ani nehnul a jeho mohutné tělo stálo Rachel v cestě. „Pokud vím, má v těchto minutách prezident zahájit důležitou tiskovou konferenci. Pochybuji, že přijme osobní telefonický hovor.“

Rachel stála tak rovně, jak jí to roztřesené nohy dovoľovaly, a očima se zavrtávala do kapitánových tmavých zornic. „Pane, moje záležitost má stupeň utajení, který mi nedovoluje vám celou situaci vysvětlit. Pokud tomu nezabráním, udělá prezident za chvíli nesmírnou chybu. Mám informaci, kterou se musí dozvědět. Teď hned. Musíte mi věřit.“

Kapitán mlčel. Pak se zamračene podíval na hodiny a prohlásil: „Devět minut? To je příliš málo, abych se dovolal na soukromou linku do Bílého domu. Jediné, co vám mohu poskytnout, je radiofon. Nechráněný. A budeme muset klesnout do periskopové hloubky – to také zabere nějakou do–“

„Dejte se do toho. Okamžitě!“

Telefonní ústředna Bílého domu se nachází ve východním křídle komplexu. V každou denní i noční dobu ji obsluhují tři operátorky. V tuto chvíli zde seděly jen dvě a třetí uháněla chodbou s bezdrátovým telefonem v ruce. Pokusila se spojit hovor pro prezidenta do Oválné pracovny, ale Herney už byl na cestě do tiskové místnosti, odkud se bude konference vysílat. Jak už to při televizních přenosech bývá zvykem, i prezidentovi poradci vypnuli své mobilní telefony, a tak jí nezbylo, než vydat se za prezidentem osobně.

Naskýtala se samozřejmě otázka, zda je vhodné nést prezidentovi bezdrátový telefon v takovou chvíli, ale když se na lince ohlásila agentka NRO s tím, že má velmi naléhavou zprávu, byla si operátorka jistá, že nezbyvá než vyskočit ze židle a sehnat prezidenta stůj co stůj.

Rachel Sextonová čekala v malé ošetřovně na palubě ponorky *Charlotte*, křečovitě svírala sluchátko a netrpělivě naslouchala, kdy se ozve prezidentův hlas. Tolland a Corky seděli kousek od ní a stále vypadali roztřeseně. Corkyho tržná rána na tváři už byla úhledně zašita pěti stehy a kolem ní promodrávala velická podlitina. Všichni tři dostali teplé spodní prádlo, těžké stejno kroje námořnického letectva, obrovské vlněné ponožky a boty. Rachel držela v ruce šálek horké vyčichlé kávy a pomalu se začínala cítit jako člověk.

„Už je sedm padesát šest. Jaké tady může být zpoždění na lince?“ ptal se nervózně Tolland.

Rachel pokrčila rameny. Neměla tušení.

Podařilo se jí promluvit s jednou ze spojovatelek v Bílém domě, vysvětlit jí, kdo je a že volá ve velmi naléhavé záležitosti. Žena na druhém konci byla velmi ochotná, požádala Rachel, aby nezavěšovala a zřejmě se snažila prezidenta sehnat.

Čtyři minuty, říkala si Rachel, *dělej!*

Zavřela oči, aby si uspořádala myšlenky. *To je tedy den! Trčím na atomové ponorce a můžu být ráda, že jsem vůbec naživu.*

Podle kapitánových informací se *Charlotte* před dvěma dny pohybovala na pravidelné obhlídce v Beringově moři a ve spodních vrstvách oceánu zachytila zvukové anomálie, které přicházely od Milneského ledového šelfu: vrtání, hluk proudových letadel, šifrované radiové zprávy. Dostali rozkaz, aby si ničeho nevšíмали, uklidili se ke dnu a tiše pozorovali, co se děje kolem. Asi tak před hodinou zaslechli explozi, ke které na šelfu došlo.

Vydali se tím směrem a pak zachytili signál SOS, který Rachel vytūkávala do ledové kry.

„Zbývají tři minuty!“ ozval se Tolland.

Rachelina nervozita stoupala. *Proč to trvá tak dlouho? Proč si prezident hovor ještě nevzal? Jestli vyjde na veřejnost údaje, které má momentálně k dispozici... zahнала tu myšlenku z hlavy a zatřásla sluchátkem. Zvedni to!*

Spojovatelka pádila k zadnímu vchodu do tiskové místnosti, kde se odehrávaly poslední přípravy na přenos. Všude se tlačili členové prezidentova týmu a vzrušeně mezi sebou hovořili. Prezident stál šest metrů od ní a obletovalo ho několik maskérů.

„Mám hovor pro prezidenta!“ Žena se udýchaně snažila protlačit davem.

„Telefon pro prezidenta! Uvolněte mi cestu, prosím!“

„Za dvě minuty zahajujeme živý přenos!“ volal do šumu jakýsi muž od televize.

Spojovatelka si razila cestu k prezidentovi s telefonem pevně přitisknutým na prsou. „Hovor pro prezidenta! Nechte mě projít, prosím!“

Cestu jí zablokovala překážka horší než silniční zátaras – Marjorie Tenchová, prezidentova poradkyně. Naklonila se ke spojovatelce a s nepřátelským výrazem ji zastavila. „Co se děje?“

„Naléhavá zpráva!“ vyrazila ze sebe udýchaně mladá žena. „Hovor pro prezidenta.“

Tenchová se na ni nevěřícně obořila: „Teď ho přece nemůžete rušit!“

„Je to Rachel Sextonová. Tvrdí, že jde o velmi důležitou informaci.“

Na žlutavém obličejí Marjorie Tenchové se objevil výraz, který připomínal spíš údiv nežli vztek. Úkosem pohlédla na telefon. „Tohle přece není chráněná linka.“

„Ne, madam. Ale i její hovor přišel po nechráněné lince. Slečna Sextonová volá přes radiofon. Nutně potřebuje mluvit s prezidentem.“

„Devadesát sekund do živého vysílání!“

Tenchová si studenýma očima měřila ženu před sebou. Pak natáhla pavoučí ruku a přikázala jí: „Dejte mi ten telefon.“

Operátorce bušilo srdce jako zvon. „Slečna Sextonová chce mluvit přímo s prezidentem. Řekla mi, že je nutné, aby posunul začátek tiskové konference, dokud s ním nepromluví. Slíbila jsem jí –“

Tenchová přistoupila těsně k dívce a její hlas přešel do hadího sykotu. „Nemáte právo přijímat rozkazy od dcery prezidentova protivníka. Vaší nadřízenou jsem já. K prezidentovi se nedostanete, dokud nezjistím, oč jde.“

Spojovatelka se zoufale zadívala na prezidenta, kolem něhož se motaly houfy techniků s mikrofony, vizážistů a členů jeho týmu, kteří s ním naposledy probírali některé pasáže projevu.

„Šedesát vteřin!“

Rachel Sextonová nervózně přecházela malým prostorem jako zvíře v kleci. Konečně se ve sluchátku ozvalo vytoužené kliknutí a ticho prořízlo chraplavé: „Haló!“

„To je prezident Herney?“ vyhrkla Rachel.

„Ne. Tady Marjorie Tenchová,“ opravil ji hlas. „Jsem prezidentova poradkyně. Ať jste kdokoli, musím vás varovat. Falešné zprávy a podobné žerty jsou vážným přestupkem proti zákonu –“

Prokristapána. „Tohle není žádný žert! Jsem Rachel Sextonová. Pracuji jako rešeršistka NRO pro Bílý dům a –“

„Vím, kdo je Rachel Sextonová, madam. A velmi pochybuji, že jste to právě vy. Voláte do Bílého domu po nezabezpečené lince a chcete, abych přerušila důležité prezidentovo vystoupení. To bych nečekala od někoho kvalit Ra–“

„Poslouchejte mě,“ přerušila ji zuřivě Rachel. „Před několika hodinami jsem seznámila váš tým s nálezem meteoritu. Vy jste seděla v první řadě. Já jsem byla na desce prezidentova stolu, vzpomínáte? Ještě nějaké otázky?“

Tenchová chvíli neodpovídala a pak se zeptala: „Slečno Sextonová, co má váš telefonát znamenat?“

„Znamená, že musíte prezidenta zastavit! Údaje o meteoritu jsou nepravdivé! Zjistili jsme, že byl do ledovce uměle vpraven zespodu! Nevím, kdo to udělal ani proč se to stalo. Ale věci se mají jinak, než se na první pohled zdálo! Prezident seznámí veřejnost s nesprávnými údaji! Důrazně doporučuji, abyste –“

„Počkejte chvíli!“ Tenchová ztišila hlas. „Opravdu myslíte vážně všechno, co jste mi teď řekla?“

„Ano! Mám podezření, že je to práce ředitele NASA. Je možné, že meteorit je padělek nebo něco na ten způsob, a prezident Herney je v centru toho všeho. Musíte posunout začátek alespoň o deset minut, abych mu mohla všechno vysvětlit. Někdo se mě dokonce pokusil zabít! Proboha živého, tak mi přece věřte!“

Hlas Tenchové se potáhl ledovou krustou. „Slečno Sextonová, varuji vás. Jestli při práci pro Bílý dům sledujete nějaké osobní záměry a máte určité postranní úmysly, měla jste si všechno rozmyslet dřív, než jste se ve věci toho meteoritu začala angažovat.“

„Cože?“ *Poslouchá mě ta ženská vůbec?*

„Vaše chování je nanejvýš nevhodné. Používáte nechráněnou linku – to je velmi laciný trik. Tvrdíte, že meteorit je podvržený. Můžete mi sdělit, jaký typ výzvědných služeb používá ke spojení s Bílým domem radiofon, aby po něm probíral tajné záležitosti? Mám značné podezření, že si přejete, aby náš hovor někdo vyslechl.“

„Nora Mangorová byla kvůli meteoritu zavražděna. Doktor Ming je také mrtev. Musíte varovat –“

„Dost! Nevím, o co vám jde, ale ujišťuji vás – i každého, kdo náš hovor poslouchá – že Bílý dům má k dispozici videonahrávku, na níž nejpřednější odborníci NASA, uznávaní civilní vědci, i vy sama, slečno Sextonová, potvrzujete pravost všech skutečností. Proč najednou tahle podivná historka? Neznám důvody, které vás k takovému chování vedou, ale s okamžitou platností vás uvolňuji z pracovní pozice, kterou ve vztahu k Bílému domu zastáváte. A jestli se ještě jednou pokusíte očernit objev podobnými špinavostmi, čekejte ze strany Bílého domu a NASA žalobu. Věřte mi, že přijde tak rychle, že budete mít sotva čas, abyste si sbalila své saky paky do vězení.“

Rachel otevřela ústa k odpovědi, ale nedokázala vydat ani hlásku.

„Zach Herney k vám byl velmi velkorysý,“ pokračovala Tenchová v hrombitě, „a nezaslouží si, aby ho Sextonovi nohsledi tak laciným způsobem očerňovali. Radím vám, nechte své hry, dokud je čas. Jinak si to šeredně odskáčete.“

Na lince se rozhostilo ticho.

Rachel stála s ústy dokořán. Ozvalo se zaklepání a do kabiny nakoukl kapitán. „Slečno Sextonová, zachytili jsme slabý signál kanadského národního rozhlasu. Prezident Zach Herney právě zahájil tiskovou konferenci.“

68

Zach Herney stál před řečnickým pultem v tiskové místnosti Bílého domu. Horko kamer a reflektorů mu připomínalo, že za okamžik jej bude sledovat celý svět. Stručné, a přece vyzývavé oznámení tiskové kanceláře Bílého domu splnilo svůj úkol vrchovatou měrou a rozpoutalo v médiích zuřivé dohady. Pokud se někdo o chystané tiskové konferenci nedozvěděl z rádia, televize nebo z on-line zpráv na internetu, určitě mu o ní řekli sousedé,

spolupracovníci nebo někdo z rodiny. Před osmou hodinou spekuloval o tématu prezidentova vystoupení každý, snad kromě bezdomovců a těžce nemocných upoutaných na lůžko. V barech, restauracích a obývacích pokojích se před obrazovkami usadily miliony lidí a dychtivě čekaly, s čím Herney vyrukuje.

V okamžicích, jako byl tento, pociťoval Zach Herney plně tíhu i opojnou moc svého úřadu. Každý, kdo tvrdí, že moc není návyková, lže a nikdy ji neokusil. Když teď Herney prožíval poslední chvíle před začátkem vystoupení, cítil, že něco není v pořádku. Netrpíval trémou a o to víc ho pocit obav zaskočil.

Je to jen trocha nervozity před tolika lidmi, ujišťoval se, ale dobře věděl, že jde o něco jiného. Instinkty mu hlásily nějaký zásadní problém. Něco viděl, ale nemohl si uvědomit, co to bylo.

Nějaká nepatrná věc, ale asi dost důležitá...

Zapomeň na to, přikazoval si. *Nic to není.* Ale znepokojivé chvění trvalo.

Tenchová.

No ano, to je ono. Když se před chvílí připravoval k vystoupení, zahlédl Marjorii Tenchovou, jak ve žlutě vymalované hale mluví s někým bezdrátovým telefonem. To bylo samo o sobě dost zvláštní, ale daleko pozoruhodnější bylo, že opodál stála telefonistka s bledým a napjatým obličejem. Neslyšel, co jeho poradkyně říká, ale viděl, že jde o nějaký problém. Mluvila a gestikulovala s vehemencí a vztekem, s nimiž se Herney setkával málokdy a jaké byly, zvlášť u Marjorie, velmi neobvyklé. Snažil se najít ji očima.

Když se jejich pohledy střetly, Tenchová se povzbudivě usmála a zdvihla palce na obou rukou. To bylo zvláštní – ještě nikdy nic podobného neudělala. Pak ho někdo postrčil, aby vystoupil na pódium.

V tiskovém centru vesmírného stanu NASA na Ellesmerském ostrově vrcholily přípravy před přenosem. Na modrém koberci stál dlouhý jednací stůl a v jeho čele seděl ředitel obklopený vedoucími pracovníky a nejvýznamnějšími vědci. Všichni sledovali na obřím monitoru prezidentův zahajovací projev. Zbylí členové polárního týmu se tísnili okolo menších obrazovek a vzrušeně čekali, až dojde na živý vstup jejich nejvyššího šéfa.

„Dobrý večer,“ začal Herney svůj projev neobvykle škrobeným hlasem. „Dobrý večer všem spoluobčanům a přátelům na celém světě...“

Ekstrom upřeně zíral na pomačkanou masu horniny, která byla před kamerami vystavena všem na odiv. Očima přešel k monitoru, na němž viděl

sám sebe v kruhu nejlepších kolegů; v pozadí visela americká vlajka a logo NASA. Dramatické nasvícení proměnilo celou scénu v podivný modernistický obraz: dvanáct apoštolů u poslední večeře. Zach Herney neměl na vybranou. Poměry si žádaly, aby z významného vědeckého objevu udělal pouhou vedlejší atrakci své politické super-show. Ekstrom se cítil jako moderní evangelista, který zprostředkuje masám slovo Boží v úhledném televizním balení.

Za necelých pět minut představí prezident divákům a posluchačům Ekstroma i jeho tým. Ti se pak v dramatické zkratce připojí do vysílání z vesmírného stanu a oznámí světu úžasnou novinu. Začnou krátkým vysvětlením, jak k objevu došlo a co znamená pro vesmírnou vědu. Potom si vzájemně poklepou na rameno a předají slovo vědecké civilní celebritě, Michaelu Tollandovi, jehož dokument poběží patnáct minut. Nakonec, nesení příbojem nadšení a vědomím nezpochybnitelnosti objevu, popřejí Ekstrom a prezident všem dobrou noc a slíbí dychtivým spoluobčanům nové informace, kterých se jim dostane na bezpočtu dalších tiskových konferencích NASA v dalších dnech.

Ekstrom seděl, čekal, až přijde jeho chvíle, a cítil, jak jej zevnitř nadouvá vlna studu a hanby. Tušil, že takový pocit přijde. Čekal ho.

Nemluvil pravdu. Vědomě lhal.

Ale jeho lži se teď zdály nevýznamné, docela malicherné. Bylo tady něco, co ho tížilo mnohem víc.

Gabriela Asheová stála ve studiu ABC v chumlu cizích lidí a s hlavou vyvrácenou k televizním monitorům zavěšeným u stropu. Jakmile začal přímý přenos, všechen ruch ustal. Gabriela zavřela oči a modlila se, aby, až je znovu otevře, se nemusela dívat na své nahé tělo.

Obývací pokoj senátora Sextona vřel vzrušením. Všichni hosté postávali před televizí s očima přišpendlenýma na velkoplošnou obrazovku.

Zach Herney předstoupil před celý svět nezvykle nervózně a jeho pozdrav nezněl příliš přesvědčivě. Zdál se nejistý.

Vyhlíží zničeně, říkal si Sexton. *On přece nikdy nevypadá zničeně.*

„Podívejte se, jak se tváří,“ šeptal někdo. „Bude to nějaká špatná zpráva.“

Mezinárodní vesmírná stanice? dohadoval se Sexton.

Herney stočil pohled přímo do kamery a zhluboka se nadechl. „Milí přátelé, několik dní jsem přemýšlel, jakým způsobem vám nejlépe sdělit to, co je obsahem této tiskové konference.“

Tři jednoduchá slova, napovídal mu v duchu Sexton. *Odpískali jsme to!*

Herney chvíli mluvil o NASA – o tom, jak diskutovanou a problematickou organizací se vesmírná agentura v tomto volebním období stala a že je povinen omluvit se všem za její neúspěchy, než přistoupí k podstatě svého sdělení.

„Byl bych raději, kdybych mohl toto prohlášení uvést v jiné době a nikoli dnes, kdy politické šarády mění snílky v pochybovače, ale nemám na vybranou. Jako prezident mám povinnost informovat vás o tom, co jsem se sám nedávno dozvěděl.“ Usmál se. „Zdá se, že magické kouzlo kosmu není ochotno respektovat lidské plány... a dokonce ani ty prezidentské.“

Všem před obrazovkou se v očích zračil stejný údiv. *O čem to mluví?*

„NASA vyvinula nový přístroj na měření hustoty zemského povrchu, jmenuje se Polární orbitální skener hustoty. Před dvěma týdny se tento přístroj pohyboval nad oblastí Milneského ledového šelfu nad Ellesmerským ostrovem, na odlehklém místě za osmdesátou rovnoběžkou v Severním ledovém oceánu.“

Sexton si se svými návštěvníky vyměňoval zmatené pohledy.

„V šedesáti metrech pod ledem našel skener horninový masiv o neobvykle vysoké hustotě.“ Herney se poprvé usmál. „NASA se od samého začátku domnívala, že jde o meteorit.“

„Meteorit?“ ušklíbl se Sexton. „To má být ta převratná novina?“

„NASA poslala na šelf tým vědců, aby z nálezu odebrali vzorky. Na nich pak zjistili to,“ odmlčel se, „co se nebojím nazvat objevem století.“

Sexton udělal nevěřící krok k obrazovce. *Proboha, to ne...!!!* Jeho hosté se nervózně zavrtěli.

„Dámy a pánové,“ pokračoval Herney slavnostním tónem, „před několika hodinami vyzdvihla NASA z ledovce osmitunový meteorit, který obsahuje...“ Prezident se znovu odmlčel, jako by si chtěl vychutnat, jak se miliony lidí ve zvědavém očekávání naklánějí k televizním a rozhlasovým přijímačům. „Který obsahuje zkameněliny živočichů. Desítky zkamenělin! Objevili jsme nezvratný důkaz o existenci mimozemského života!“

Na ta slova se za prezidentem objevil dokonale ostrý obraz zkameněliny, obrovského brouka v přetavené hornině.

Šest Sextonových návštěvníků nadskočilo v nepředstírané hrůze. Sexton stál jako přikovaný.

„Přátelé, zkamenělina za mémi zády je stará 190 milionů let. Byla objevena v úlomku meteoritu, kterému se říká Jungersolův. Víme bezpečně, že tento Jungersolův meteorit dopadl do Severního ledového oceánu před třemi sty lety. Výzkumný satelit NASA objevil fragment pod

desítkami metrů ledu. Ředitel NASA a jeho lidé vyvinuli v minulých dvou týdnech obrovské úsilí, aby objev řádně prověřili, než bude veřejně oznámen. Během další půl hodiny uslyšíte řadu vědců – jak z NASA, tak z řad nezávislých renomovaných civilních odborníků. Promítneme vám krátký dokumentární film připravený vědcem, jehož všichni dobře znáte a vážíte si jej. Ale nejprve bych rád přivítal v živém přenosu muže, který v tuto chvíli čeká za severním polárním kruhem. Muže, který se předvídavostí, vůdčími schopnostmi a tvrdou prací zasloužil o objev ze všech nejvíce. Je pro mne velkou ctí představit vám současného ředitele NASA Lawrence Ekstroma.“

Herney se otočil k obrazovce, kde se v skvěle načasovaném sledu rozplynul obraz meteoritu. Místo něj se objevil dlouhý, impozantní stůl na modrém koberci, u něhož seděli vybraní členové týmu NASA. Mezi nimi královsky dominovala mohutná postava Lawrence Ekstroma.

„Děkuji vám, pane prezidentě.“ Ekstrom vstal a zahleděl se do kamery. Jeho sytý hlas zněl hrdě. „Velmi se těším z toho, že se s vámi všemi mohu podělit o hvězdnou hodinu NASA.“

S vášnivým zaujetím a pýchou pak Ekstrom vysvětlil, jak k objevu došlo, načež uvedl dokumentární film natočený oblíbeným civilním vědcem, Michaellem Tollandem.

Senátor Sexton klesl před obrazovku na kolena a prsty si zoufale vjel do stříbrné hřívy. *Můj Bože! Tohle ne!*

69

Marjorie Tenchová si razila cestu nadšeným davem, který se tísnil před tiskovou místností, a sinalá vztekem rázovala do západního křídla. Na oslavy neměla nejmenší chuť. Telefonát Rachel Sextonové byl velmi nečekaný.

A velmi znepokojivý.

Vrazila do své kanceláře, zabouchla za sebou dveře a vytočila číslo spojovatelky. „Williama Pickeringa. Národní průzkumný úřad.“

Zapálila si cigaretu a čekala, až spojovatelka Pickeringa sežene. Za normálních okolností už by byl pravděpodobně doma, ale díky mediální popularitě tiskové konference se dnes jistě zdržel v kanceláři až do večera a přilepený k obrazovce přemítal, jak to, že on, jako ředitel Národního průzkumného úřadu, o celé záležitosti nic neví.

Tenchová se proklínala, že neuposlechla instinktu, který ji před Rachel Sextonovou varoval. Ta dívka v ní od samého začátku vzbuzovala nedůvěru a obavy. Její angažování na Milneském šelfu považovala za nešťastný tah. Ale prezident ji tam chtěl mít a Tenchovou nakonec umluvil. Jeho argumenty byly logické – během několika posledních týdnů se morálka prezidentova týmu povážlivě rozklížila. Herney byl přesvědčený, že ohlásí-li nález meteoritu právě Rachel, bude to pro lidi z Bílého domu záruka věrohodnosti. Jinak by pravděpodobně musel čelit spekulacím, zda nejde o podvrh nebo nějakou nečistou hru. Takhle se všichni znovu postavili za Herneyho ve vyrovnaném šiku, což bylo skvělé. To uznávala i ona. A teď si najednou Rachel Sextonová vzpomene, že bude dělat potíže!

Ta děvka použila nechráněnou linku!

Rachel Sextonová zjevně chtěla poškodit důvěryhodnost objevu. Tenchové bylo jedinou útěchou, že prezident si její vystoupení s oznámením nálezu meteoritu nahrál na kazetu. *Díky Bohu, že máme alespoň tuhle malou pojistku!* Tenchová se ovšem začínala bát, že ji budou co nevidět potřebovat.

Teď se pokusí se zastavit lavinu nepříjemností. Rachel Sextonová je chytrá, a jestli chce vyrazit do boje proti Bílému domu a proti NASA, bude potřebovat mocné spojence. Naprosto přirozeným krokem by bylo požádat o pomoc Williama Pickeringa. Tenchová dobře znala Pickeringův názor na NASA a věděla, že je nutné, aby se s ním spojila dřív, než se to podaří Rachel.

„Slečna Tenchová?“ ozvalo se z telefonu. „Tady je William Pickering. Čemu vděčím za tu čest, že mne voláte právě vy?“

Tenchová slyšela v pozadí zvuk televize – právě běžel komentář NASA k objevu meteoritu. Z Pickeringova hlasu cítila, že se ještě úplně nevzpamatoval z toho, co před okamžikem vyslechl.

„Měl byste pro mne pár minut, pane?“

„Myslím jsem, že budete oslavovat. Je to vaše velká noc.“

V Pickeringovu tónu se snoubilo překvapení s hořkostí – ta tam byla nepochybně proto, že on, král tajných agentů, se takovou věc dozvídá až spolu s miliony obyčejných lidí.

„Omlouvám se,“ snažila se Tenchová chvatně zaretušovat fakt, že Pickeringa nechali stát stranou, „ale Bílý dům a NASA vás s nálezem nemohly seznámit dříve.“

„Hmm,“ odpověděl Pickering. „Jestlipak víte, že Národní průzkumný úřad zaznamenal aktivitu NASA za polárním kruhem už před pár týdny a pátral po důvodech?“

Tenchová se zamračila. Pickering se zlobí. „Ano vím, ale...“

„NASA nám sdělila, že nejde o nic významného. Že je to jen jakýsi výcvik v extrémních podmínkách. Testování přístrojů a takové ty věci...“ Odmlčel se. „Nalítli jsme vám na tu lež.“

„To přece nebyla lež. Jenom nezbytná opatrnost. Uvědomte si, o jak obrovský objev se jedná. Určitě chápete, že se NASA rozhodla držet vše pod pokličkou.“

„Chápu, že bylo nutné držet to pod pokličkou před veřejností, ale před námi...?“

Trucování nepatřilo k typickému chování Williama Pickeringa, ale Tenchová cítila, že teď se k němu schyluje. Rozhodla se přejít rázně k tématu, které ji zajímalo. „Mám jenom chvíličku,“ snažila se nabýt rozhodným hlasem vrchu v konverzaci. „Volám vám hlavně proto, abych vás varovala.“

„Varovala? Mne?“ opáčil kysele Pickering. „Rozhodl se snad Zach Herney jmenovat nového ředitele NRO? Takového, který by měl k NASA vřelejší vztah než já?“

„Samozřejmě že ne. Prezident chápe váš kritický postoj k chybám, kterých se NASA dopustila, váží si vašeho názoru a snaží se, aby problémy vymizely. Volám kvůli jedné z vašich zaměstnankyň.“ Odmlčela se. „Kvůli Rachel Sextonové. Mluvil jste s ní dnes večer?“

„Ne. Na prezidentovu žádost jsem ji dnes ráno poslal do Bílého domu. Zřejmě jste ji velmi zaměstnali. Už dávno se mi měla hlásit.“

Tenchová si oddechla. Dostala se k Pickeringovi dřív než Sextonová. To byl první krok k úspěchu. Dlouze zatáhla z cigarety a mluvila tak klidně, jak jen to v tu chvíli dokázala. „Myslím, že telefonát od slečny Sextonové můžete očekávat v nejbližších minutách.“

„To je dobře. Musím vám říct, že jsem se na začátku tiskové konference trochu bál, že prezident neodolá pokušení a zapojí slečnu Sextonovou do živého vysílání. Jsem velmi rád, že to neudělal.“

„Zach Herney je čestný člověk. To ale bohužel nemohu říci o Rachel Sextonové.“

Na lince se rozhostilo dlouhé ticho. „Doufám, že jsem se přeslechl.“

Tenchová si hluboce povzddechla. „Bohužel ne, pane. Raději nebudu do telefonu uvádět žádné podrobnosti a vezmu to krátce. Rachel Sextonová se zřejmě rozhodla poškodit důvěryhodnost objevu NASA absurdními obviněními z toho, že meteorit je podvržený.“

„Promiňte,“ Pickeringův hlas zněl vzrušeně, „já vám nerozumím.“

„Je to nemilé, opravdu. Je mi líto, že vám to musím říkat zrovna já, ale slečna Sextonová mě kontaktovala dvě minuty před začátkem přímého přenosu a chtěla, abych konferenci zrušila.“

„Uvedla nějaké důvody?“

„Nesmyslné. Tvrdila, že v datech jsou závažné nesrovnalosti.“

Ticho na Pickeringově straně bylo mnohem obezřetnější, než by si Tenchová přála. „Nesrovnalosti?“ ozvalo se nakonec.

„Je to směšné, pane. Po dvou týdnech měření a testování a –“

„Nedokážu si představit, že by Rachel Sextonová chtěla posunout nebo přerušit prezidentovu tiskovou konferenci, pokud by k tomu neměla zatraceně dobrý důvod. Možná jste ji měla vyslechnout,“ dodal ustaraně.

„Ale prosím vás!“ vybuchla Tenchová a rozkašlala se. „Sám jste tiskovou konferenci viděl. Údaje o meteoritu byly potvrzené a opakovaně prověřené zástupem odborníků včetně civilních vědců. Nezdá se vám podezřelé, že jakmile přijde na scénu Rachel Sextonová, dcera prezidentova protivníka, věci se začnou měnit?“

„Vám to možná podezřelé připadá, slečno Tenchová. Ale já vím, jaký mezi Rachel Sextonovou a jejím otcem panuje vztah. Téměř se nestýkají. Nedovedu si představit, že by Rachel, po mnoha letech práce pro prezidenta, najednou změnila smýšlení a rozhodla se přejít do tábora svého otce.“

„Třeba je v tom ctižádost. Opravdu nevím. Možná že ucítila příležitost stát se první dcerou ve státě...“ Tenchová nechala větu nedokončenou.

Pickeringův hlas se přistříl. „Pouštíte se na velmi tenký led, slečno Tenchová.“

Tenchová se zamračila. Co si vlastně od telefonátu s ředitelem NRO slibovala? Co čekala? Obviňuje tady jednu z jeho nejspolehlivějších agentek ze zrady a čeká, že si to Pickering nechá líbit?

„Spojte mi ji,“ žádal rozhodným hlasem Pickering. „Rád bych s ní mluvil osobně.“

„To bohužel není možné. Není v Bílém domě.“

„A kde tedy je?“

„Prezident ji dnes dopoledne poslal na Milneský šelf, aby prověřila správnost údajů na místě. Ještě se nevrátila.“

Pickeringův hlas vřel zuřivostí. „Nikdo mě neinformoval –“

„Nemám čas, abych s vámi řešila vaši uraženou pýchu, pane. Zavolala jsem vám ze zdvořilosti. Chtěla jsem vás varovat a sdělit vám, že Rachel Sextonová se v kauze nálezu meteoritu rozhodla hrát na vlastní pěst. Bude hledat spojence. Pokud vás kontaktuje, sdělte jí, prosím, že Bílý dům má k

dispozici videozáznam jejího vystoupení na interní tiskové konferenci pro prezidentův kabinet, kde potvrdila správnost všech údajů souvisejících s objevem. Jestliže se teď z jakýchkoli důvodů rozhodla pošpinit dobré jméno Zacha Herneyho nebo NASA, přísahám, že Bílý dům se postará, aby si to setsakramentsky odsákala.“ Na chvíli se odmlčela, aby se slova mohla se vši důrazností uložit do Pickeringovy paměti. „Doufám, že mi mou zdvořilost oplátíte a že mne budete neprodleně informovat, pokud se s vámi slečna Sextonová spojí. Napadla prezidenta absurdním obviněním. Bílý dům má zájem vyslechnout ji, než způsobí vážné škody. Budu na váš telefonát čekat. To je vše. Dobrou noc.“

Marjorie Tenchová zavěsila. Byla si jistá, že s Pickeringem ještě nikdo nikdy nemluvil takovým tónem. Nu což, alespoň pochopil, že ona si do puntíku stojí za vším, co řekla.

William Pickering stál ve své kanceláři v posledním patře budovy Národního průzkumného úřadu a díval se do noci. Telefonát Marjorie Tenchové mu dělal velké starosti. Nervózně si kousal rty a snažil se poskládat rozhárané myšlenky.

Na dveře tiše zaklepala sekretářka a vešla. „Pane řediteli. Máte tu další hovor.“

„Teď ne,“ odpověděl nepřítomně Pickering.

„Je to Rachel Sextonová.“

Pickering se otočil na podpatku. Tenchová by se mohla dát na věštění. „Dobrá. Vezmu si ji.“

„Je to šifrované AV spojení. Mám vám to dát do videokonferenční místnosti?“

Cože? „Odkud volá?“

Sekretářka mu to prozradila.

Pickering zmateně zíral před sebe. Pak se rozběhl halou k videoprojektoru. Tak tohle tedy musí vidět.

70

Bezodrazové komoře se na *Charlotte* říkalo „černá díra“. Podobně jako stejná místnost v Bellových laboratořích je navržena bez jakýchkoli rovnoběžných a odrazových povrchů. Vzniká tak akusticky čistý prostor, který absorbuje zvuk s účinností devadesáti devíti celých čtyř desetin procenta.

Od počátku existence ponorek je největším problémem, jak utajit, co se děje v jejich vnitřním prostoru. Vzhledem k tomu, že jde o kovová tělesa s výbornou vodivostí, která jsou ještě ke všemu obklopena vodivou vodou, je odposlech relativně snadný. Mezi oblíbené propriety nepřátelských tajných služeb patří zejména přísavné mikrofony umísťované na vnější plášť plavidla.

Černá díra je maličká místnost, která se podobá vestavěné skříni, z níž nemůže uniknout žádný zvuk. Veškerá konverzace, která odtud vychází, se odehrává v naprosté tajnosti. Strop, stěny i podlaha jsou pokryty štíhlými pěnovými jehly, které rostou všemi směry. Místnost připomíná podmořskou jeskyni pokrytou hustým lesem krápníků se špičatými vrcholky namířenými do vnitřního prostoru. Rachel i oba vědce překvapilo zejména to, že černá díra nemá podlahu. Místo ní zde bylo napnuté drátěné pletivo, které připomínalo rybářskou síť a vzbuzovalo v návštěvníkovi dojem, že je zdvíhán ke stropu. Pletivo bylo potažené gumovým povlakem a překvapivě se pod kročeji nijak neprohýbalo. Rachel se nedůvěřivě dívala na pavučinu pod nohama a připadala si, jako kdyby přecházela řetězový most zavěšený nad fantaskní krajinou plnou ostrých stěpů. Metr pod ní se ježily chumáče pěnových jehel s výhrůžně namířenými hroty.

Když vešla dovnitř, dýchla na ni podivně neživá atmosféra zbavená veškeré energie. Měla pocit, jako kdyby jí někdo do uší nacpal tampony. Zkusila zavolat, ale zvuk byl tlumený, jako kdyby se snažila křičet přes polštář na obličej. Stěny pohltily všechny zvukové vlny a jediné vibrace, které cítila, byly ozvy hlasu a dechu ve vlastním těle.

Kapitán je uvedl dovnitř a zavřel za nimi čalouněné dveře. Rachel, Tolland a Corky se posadili doprostřed místnosti za malý stůl ve tvaru písmene U, jehož dlouhé kovové nohy procházely drátěnou sítí. Připadali si jako na miniaturním zasedání OSN. Na desce stálo několik mikrofونů s ohebnými rameny, několik párů sluchátek a videokonzola s kamerou.

Za desetiletí své existence se výzvědné služby Spojených států staly světově proslulými výrobci nejlepších laserových mikrofونů, podvodních parabolických odposlouchávacích přístrojů a dalších hypersenzitivních zařízení. Zajištění skutečně bezpečné konverzace je velmi problematické a Rachel, jako zkušená agentka, dobře věděla, že na celé planetě existuje jen několik míst, kde si člověk může být jistý, že ho nikdo neposlouchá. Černá díra na palubě *Charlotte* k takovým bezpečným místům patřila. Mikrofony a sluchátka umožňovaly uspořádat videokonferenci, jejíž účastníci se nemuseli bát, že se vibrace hlasů dostanou za zdi místnosti. Slova, která

pronesli, dostala na vstupu do mikrofonů podobu šifry, a teprve pak se vydala na pouť atmosférou.

„Kontrola hladiny,“ zaduněl jim do sluchátek čísi hlas, až zděšeně nadskočili. „Slyšíte mě, slečno Sextonová?“

Rachel se naklonila k mikrofonu. „Ano, děkuji vám.“ *Děkuji vám, ať jste kdokoli.*

„Mám na lince ředitele Pickeringa. Souhlasí s AV spojením. Teď se odpojm. Spojení bude navázáno během okamžiku.“

Linka ztichla. Ve sluchátkách se ozývalo statické bzučení a poté rychle se opakující pípání. Obrazovka monitoru se během okamžiku rozsvítila plným jasem a na ní se objevil ředitel Pickering sedící ve videokonferenční místnosti NRO. Byl sám. Zdvihl hlavu a upřel pohled do Racheliných očí.

Když jej Rachel uviděla, citelně se jí ulevilo.

Pickering s udiveným a zmateným výrazem ve tváři promluvil: „Co se to proboha děje, slečno Sextonová?“

„Jde o ten meteorit, pane,“ odpověděla. „Myslím, že máme velmi vážný problém.“

71

Rachel Pickeringovi představila Michaela Tollanda a Corkyho Marlinsona a pak mu stručně popsala sled neuvěřitelných událostí.

Pickering seděl bez hnutí a pozorně naslouchal.

Rachel mu vypověděla vše o světélkujícím planktonu v těžební šachtě, o výpravě na ledový šelf, o objevu tunelu pod meteoritem a nakonec i o útoku, který pravděpodobně měla na svědomí speciální jednotka.

William Pickering byl proslulý svou schopností přijímat dramatické informace s ledovým klidem a bez mrknutí oka, ale při slovech Rachel Sextonové se tvářil čím dál ustaraněji. Když mu vyprávěla o vraždě Nory Mangorové a o tom, jak o vlásek unikli jisté smrti, cítila z jeho pohledu nedůvěru a dokonce vztek. Původně mu chtěla říct i o svém podezření na ředitele NASA, ale znala Pickeringa natolik, aby věděla, že nesnáší obvinění bez důkazů. Pokusila se vylíčit mu bez emocí strohá fakta. Když skončila, Pickering několik vteřin mlčel.

„Slečno Sextonová,“ pronesl nakonec a přejel pohledem jednoho po druhém, „jestli jste mi řekla pravdu – a nedovedu si představit, proč byste

si něco takového měli vymýšlet – máte ohromné štěstí, že jste zůstali naživu.“

Všichni tři tiše přikývli. Prezident povolal k objevu meteoritu čtyři civilní vědce... a dva z nich už jsou po smrti.

Pickering si ztěžka a nešťastně vzdechl, jako kdyby neměl nejmenší představu co říct. Události nedávaly smysl. „Je možné, že by tunel na snímku geologického radaru byl přirozeného původu?“

Rachel zavrtěla hlavou. „Na to je příliš dokonalý.“ Rozložila vlhký snímek a natočila ho na kameru. „Bez jediné chybičky.“

Pickering si snímek upřeně prohlížel a zamračeně přikyvoval. „Za žádnou cenu to nedávejte z ruky.“

„Mluvila jsem s Marjorie Tenchovou a chtěla jsem, aby prezidenta zastavila. Ale striktně to odmítla.“

„Vím, volala mi.“

Rachel sebou udiveně trhla. „Volala vám?“ *To si tedy pospíšila.*

„Před malou chvilkou. Vaše sdělení se jí velmi dotklo. Myslí si, že chcete rozpoutat politickou aféru, zdiskreditovat prezidenta i NASA a pomoci tak svému otci.“

Rachel vyskočila. Znovu zamávala radarovým snímkem před objektivem kamery a rukou se rozmáchla k oběma vědcům. „Málem nás zabili! To má být nějaká aféra? A proč bych měla –“

Pickering zdvihl ruce, aby ji zarazil. „Jen klid. Slečna Tenchová mi zapomněla říct, že jste tři.“

Rachel si nedokázala uvědomit, jestli vůbec stihla Tenchové říct o Corkym a Tollandovi.

„Ani mi nesdělila, že máte fyzický důkaz,“ pokračoval Pickering. „Pochyboval jsem o jejích tvrzeních, ještě než jsme spolu promluvili. Teď jsem naprosto přesvědčen, že se mýlí. Plně věřím všemu, co jste mi řekla. Otázkou zůstává, co to všechno znamená.“

Na obou stranách linky nastalo dlouhé ticho.

William Pickering byl málokdy bezradný, ale teď potřásl hlavou, jako by byl docela v koncích. „Pro tuto chvíli předpokládejme, že někdo opravdu nastrčil meteorit do ledovce. To samozřejmě vyvolává otázku, proč to udělal. Jestliže existuje meteorit se zkamenělinami, proč by mělo být pro NASA nebo někoho jiného důležité, *kde* bude objevený?“

„Zdá se,“ odpověděla Rachel, „že šlo o to, aby jej objevil Pozorovací systém Země a aby nález vzbudil dojem, že jde o úlomek známého meteoritu.“

„Jungersolova meteoritu,“ doplnil Corky.

„Proč by ale měla být důležitá vazba právě na Jungersolův meteorit?“ ptal se Pickering se stopami zoufalého vzteku v hlase. „Ty zkameněliny jsou přece samy o sobě úžasným nálezem! Kdekoli a kdykoli. Bez ohledu na to, jaká meteoritická příhoda se k nim váže. Nebo snad ne?“

Všichni tři souhlasně pokyvovali.

Pickering zaváhal a nespokojeně poposedl. „Pokud ovšem... samozřejmě...“

Rachel viděla, jak mu to v hlavě vře. Zřejmě našel nejjednodušší vysvětlení, proč bylo třeba umístit balvan do vrstvy odpovídající Jungersolovu meteoritu. Takové vysvětlení však bylo zároveň velmi problematické.

„Pokud ovšem,“ pokračoval Pickering, „by pečlivé umístění nemělo svést nálezce k vyvození nepravdivých dat.“ Obrátil se ke Corkymu. „Doktore Marlinsone, je možné, že by meteorit byl padělaný?“

„Padělaný?“

„Ano. Padělaný. Vyrobený.“

„Padělaný meteorit?“ Corky se nevěřicně zasmál. „To je naprosto vyloučené! Zkoumala ho řada odborníků. Včetně mne. Provedli jsme chemickou a spektrografickou analýzu. Použili jsme datování pomocí rubidia a stroncia. Nepodobá se to žádné hornině na zeměkouli. Ten meteorit je skutečný. Potvrdil by to každý astrogeolog.“

Pickering se zamyslel a ukazovákem si zlehka poklepával na uzel kravaty.

„Když si uvědomím, co všechno NASA tím objevem získala už teď a že jsou zde zjevné stopy manipulování s fakty ... A když k tomu připočítám útok na vás tři, vychází mi jediný závěr – že ten meteorit musí být skvěle vyrobený padělek...“

„To není možné!“ přerušil ho Corky. „Se vši úctou, pane, meteority nejsou něco, co by mohl nahradit nějaký laciný hollywoodský trik. Není možné vyrobit ho v laboratoři a napálit jím hejno naivních a důvěřivých astrofyziků. Jsou to chemicky komplexní objekty s jedinečnou krystalickou strukturou a přesným poměrem jednotlivých prvků!“

„V žádném případě nechci zpochybnit vaše potvrzení o pravosti meteoritu, doktore Marlinsone. Jenom se snažím o jednoduchý a logický závěr. Uvažuji, proč se vás někdo snažil zabít a proč se nemělo prozradit, že meteorit byl vpraven do ledovce zespodu. Jsem ochoten přijmout jakkoli divokou teorii. Mimochodem, co konkrétně vás na nálezu přesvědčilo, že jde o meteorit?“

„Co konkrétně?“ zopakoval křaplavě Corky. „Neporušená tavná krusta, přítomnost chondrul, množství niklu, které se nevyskytuje v žádné pozemské hornině. Jestli si myslíte, že tenhle meteorit vyrobil někdo v laboratoři, ujišťuji vás, že to bylo asi tak před sto devadesáti miliony let.“ Corky zaštrchal rukou v kapse, vytáhl odtud kámen ve tvaru CD disku a přidržel jej před kamerou. „Na takovýchhle vzorcích jsme provedli chemické datování několika metodami. Datovací metoda rubidium-stroncium, která je založena na rozpadu beta izotopu rubidia na stroncium, se nedá padělat.“

Pickering se tvářil překvapeně. „Vy u sebe máte vzorek?“

Corky pokrčil rameny. „NASA jich má desítky.“

„Chcete mi říct,“ otočil Pickering pohled k Rachel, „že NASA objeví meteorit, ve kterém předpokládá přítomnost zkamenělých životních forem, a nechá lidi, aby nosili po kapsách jeho vzorky?“

„Důležité je,“ nevšímal si Corky Pickeringovy poznámky, „že vzorek, který mám v ruce, je skutečně pravý.“

Zdvihl kámen ke kameře. „Můžete ho předložit kterémukoli petrologovi, geologovi nebo astronomovi. Ten provede test a řekne vám dvě fakta. Za první: Že je sto devadesát milionů let starý. Za druhé: Že je chemicky odlišný od všech druhů hornin, které se vyskytují za Zemi.“

Pickering se předklonil, aby si mohl lépe prohlédnout zkamenělinu v kameni. Chvilí se zdál naprosto ponořený do vlastních myšlenek. Nakonec pokrčil rameny. „Nejsem vědec. Jestli je meteorit pravý, rád bych věděl, proč NASA jednoduše neprezentovala jeho nominální hodnotu jako takovou. Proč ho někdo složitě pašoval do ledovce, jako kdyby nás o jeho pravosti chtěl přesvědčit.“

V tu chvíli zadrmčel v Bílém domě na stole Marjorie Tenchové telefon. Volal jeden z tajných agentů.

Prezidentova poradkyně zdvihla sluchátko na první zazvonění. „Ano?“

„Slečno Tenchová,“ oznámil agent, „mám pro vás informaci, kterou jste chtěla ohledně hovoru Rachel Sextonové. Máme stopu.“

„Povídejte.“

„Lidé od speciálních jednotek tvrdí, že signál přišel z ponorky jménem *Charlotte*, která patří námořnictvu Spojených států.“

„Cože?“

„Nemají souřadnice té ponorky, madam, ale jejím kódem jsou si jisti.“

Tenchová položila sluchátko se dvěma slovy: „Ježíši Kriste!“

Rachel se v atmosféře bezodrazové komory začínalo dělat špatně.

William Pickering obrátil pozornost k Michaelu Tollandovi. „Vy jste ještě nic neřekl, pane Tollande.“

Tolland vzhlédl jako student, kterého učitel nečekaně vyvolal.

„Ano, pane?“

„V televizi jsem před malou chvilkou viděl váš přesvědčivý dokumentární film. Co si myslíte o meteoritu teď?“

„Souhlasím s doktorem Marlinsonem,“ odpověděl rozpačitě Tolland. „Domnívám se, že zkameněliny jsou pravé. V datovacích technikách se vyznám docela dobře a stáří kamene potvrdila řada testů. Obsah niklu také. Bezpochyby jde o horninu, která vznikla před sto devadesáti miliony let, obsahuje nikl v množství, které se na Zemi nevyskytuje, a jsou v ní desítky pravých zkamenělin, jejichž stáří bylo také určeno na sto devadesát milionů let. Něco takového není možné padělat. Nedovedu najít jiné vysvětlení, než že NASA našla skutečný meteorit.“

Pickering neodpovídal. Rachel ho ještě nikdy neviděla tak bezradného.

„Co budeme dělat, pane?“ zeptala se. „Určitě bychom měli o všem vyrozumět prezidenta.“

Pickering se zamračil. „Doufejme, že prezident skutečně nic neví.“

Cítila, jak se jí svírá hrdlo. Pickeringova narážka byla jasná: Je možné, že prezident Herney je do celé kauzy nějak zapletený. Rachel o tom sice pochybovala, ale jak Herney, tak NASA získají mnoho, pokud informace zůstanou v původním znění.

Pickering zamyšleně pokračoval. „Jediným důkazem, že je něco v nepořádku, je snímek z geologického radaru. Všechna ostatní data vypadají naprosto spolehlivě.“ Odmlčel se. Bylo vidět, že si začíná zoufat. „A ten útok na vás...“ Podíval se na Rachel. „Zmínila jste se o speciální jednotce.“

„Ano, pane.“ Znovu zopakovala to, co už jednou vypověděla o zvláštní munici a taktice útočníků.

Pickering vypadal čím dál tím nešťastněji. Rachel věděla, že přemítá, kdo všechno by mohl mít oprávnění použít speciální jednotku. Prezident zcela jistě. Marjorie Tenchová pravděpodobně také. Stejně tak i Lawrence Ekstrom se svými vazbami na Pentagon. Jenže lidí, kteří se mohou v takové věci angažovat, je daleko víc. Může to být prakticky kdokoli s dostatečným politickým vlivem a správnými kontakty.

„Mohl bych hned zavolat prezidentovi,“ přemýšlel Pickering nahlas, „ale myslím, že by to nebylo moudré. Nevím, co bych mu vlastně řekl. Měli bychom počkat, až budeme vědět, kdo za tím vším stojí. Jakmile se do všeho zapojí Bílý dům, mé možnosti ochránit vás se značně zredukují. Jestliže je meteorit skutečný – a vy si všichni myslíte, že ano – pak vaše podezření o údajném tunelu nedává smysl a prezident by měl plné právo ptát se po důkazech, které nemáme.“ Odmlčel se, jako by probíral možnosti, které se mu naskýtají. „V tuhle chvíli je vlastně jedno, jaká je pravda a kdo za ní stojí. Jisté je, že někteří velmi mocní lidé by mohli mít z uveřejnění vaší informace veliký prospěch. Pokusím se dostat vás do bezpečí dřív, než se něco začne dít.“

Dostat nás do bezpečí? Ta poznámka Rachel překvapila. „Myslím, že na atomové ponorce nám nic nehrozí, pane.“

Pickering se na ni skepticky zadíval. „Vaše přítomnost na palubě ponorky nezůstane dlouho utajena. Okamžitě vás odtamtud vytáhnou. Cítil bych se daleko lépe, kdybyste všichni tři seděli v mé kanceláři.“

73

Senátor Sexton se choulil na pohovce a připadal si jako vyděděnec. Ještě před dvěma hodinami byl jeho byt ve Westbrooke plný halasu, nových přátel a stoupenců. Teď zel prázdnotou a všude se povalovaly nedopité skleničky a vizitky. Noví známí po prezidentově tiskové konferenci doslova utekli.

Sexton se krčil před televizí. Kdyby ji dokázal vypnout, udělal by to, ale místo toho dál zůstával sedět jako přikovaný před obrazovkou a s trýznivým pocitem sledoval nekonečný proud nejrůznějších analýz. Tohle byl Washington, kde se všechno točí kolem politiky. Trvalo jen pár minut, než média sklouzla po pseudovědeckých a filozofických hyperbolách a skončila u svého oblíbeného tématu – u politiky. Reportéři a analytici znovu a znovu přemýšleli zjevné následky objevu a přiléhali do Sextonových ran žhavý olej.

„Před několika hodinami byla kampaň senátora Sextona na vrcholu, ale po ohlášení objevu NASA se ocitla v troskách.“

Sexton sáhl po courvoisieru a napil se přímo z láhve. Čeká ho nejdelší a nejtěžší noc v životě. Nenáviděl Marjorie Tenchovou, že ho při televizní debatě tak dostala. A nenáviděl Gabrielu Asheovou, že před ním kdy

zmínila jméno NASA. Nenáviděl prezidenta, že má takové štěstí. Nenáviděl celý svět za to, že se mu vysmívá.

„Nové skutečnosti jsou pro senátora zničující,“ pokračoval analytik z obrazovky. „Zatímco pro prezidenta a NASA je tento senzační objev ohromným triumfem, který prezidentovu kampaň výrazně oživí, pro Sextona je to pohroma, z níž se nevzpamatuje. Zejména, vezmeme-li v potaz Sextonovo dnešní prohlášení, že by byl ochoten oklestit financování NASA, případně jít až k jejímu zrušení.“

Podvedli mě, chytili do pasti, říkal si v duchu Sexton. Bílý dům to na mne nastražil.

Analytik se usmál z obrazovky. „Důvěryhodnost, kterou NASA v očích veřejnosti v poslední době ztratila, je mnohonásobně obnovena. Po celé zemi vyšli lidé do ulic, aby se podělili s ostatními o radost a hrdost nad převratným objevem. Je to jako řízení vyšší moci. Občané milují Zacha Herneyho, ale začali v něho ztrácet víru. Přiznejme si, že prezident přechodně pozbyl části přízně voličů. Ale dnes zazářila jeho hvězda na politickém nebi znovu s plnou silou.“

Sexton si připomněl odpolední debatu na CNN, svěsil hlavu a pokoušel se potlačit rostoucí žaludeční nevolnost. Pozice, kterou si během posledních měsíců vybudoval především díky svým postojům proti NASA, se zhroutila jako domeček z karet. A co víc, jeho nechuť k NASA ho táhla ke dnu jako traverza, kterou přivázali k nohám nepohodlného svědka, než jej hodili do moře. Vypadal přede všemi jako úplný hlupák, který nevědomky hrál Bílému domu do ruky. S masochistickým zadostiučiněním si představoval karikatury, které vyjdou v zítřejších novinách. Jeho jméno se stane terčem vtipů po celé zemi. O slíbené tiché finanční podpoře ze strany nadace už nemůže být ani řeči. Všechno se změnilo jako na obrtlíku. Sny všech těch mocných mužů, s nimiž se dnes setkal, odplavilo prezidentovo vystoupení kamsi do veřejné kanalizace. Vidina privatizace vesmíru se rozbila na padrť o kus vesmírného kamene.

Znovu si lokl koňaku, vstal, nejistě přešel ke stolu a podíval se na vyvěšené sluchátko telefonu. Se zachmuřeným sebemrskáčským úsměvem je vrátil na místo a začal odpočítávat vteřiny.

Jedna... dvě ... Telefon zazvonil. Sexton přepnul na záznamník.

Na druhé straně se ozvalo. „Dobrý den, senátore Sextone. Jsem Judy Oliverová, redaktorka televizní stanice CNN. Chci vám nabídnout možnost reagovat na objev NASA, který byl dnes večer oznámen. Zavolejte mi, prosím.“

Znovu počítal. *Jedna...* Nové zazvonění. Znovu nechal komunikaci na záznamníku. Byl to další reportér.

S lahví koňaku v ruce přešel k posuvným dveřím na balkon. Vyšel do chladného vzduchu, opřel se o zábradlí a zadíval se do dálky na nasvícenou fasádu Bílého domu. Zdálo se, že světla se chvějí ve větru.

Bastardi, pomyslel si. Celá staletí hledáme důkaz, že kdesi na nebesích existuje život. Proč musí k takovému objevu dojít zrovna v roce, kdy jsem měl být zvolen prezidentem? To není spravedlivé. Je to jako naschvál! Přejížděl očima osvětlená okna v okolí. V každém zářila televizní obrazovka. Copak asi dělá Gabriela Asheová? přemítal. To ona nese největší díl viny na tom, co se stalo. To ona mě neustále krmila údaji o neúspěších NASA.

Zdvihl láhev k ústům a mocně si zavdal.

Zatracená Gabriela... Je to její vina, že jsem na dně.

Gabriela Asheová na druhém konci města oněměle zírala na televizní obrazovku ve studiu ABC. Prezidentovo prohlášení ji přikovalo k podlaze. Stála bez pohnutí uprostřed produkční místnosti a hypnotizovaně sledovala jeden z monitorů. Kolem ní zuřilo běsnění reportérů, asistentů a techniků.

V prvních okamžicích prezidentovy tiskové konference se ve všech místnostech okupovaných zpravodajskou redakcí rozhostilo hluboké ticho. Jakmile byl obsah sdělení jasný, propukla ohlušující vřava. Tihle lidé byli profesionálové. Nemohli si dovolit reagovat vlastními emocemi. Na ty bude čas až po práci. V danou chvíli bylo jejich povinností naslouchat diktátu veřejnosti, která chce vědět víc – a televizní stanice jí to poskytne. Obsah sdělení je jasný a jeho náboj fantasticky mnohostranný – je v něm všechno: věda, historie, a jako vypjatý emoční aspekt i politické drama. Dnes v noci tady nikdo nepůjde spát.

„Gábi?“ vytrhl dívku z ustrnutí soucitný Jolandin hlas. „Pojď, sedneš si ke mně do kanceláře, než tě někdo pozná a začne dotírat, co bude ten objev znamenat pro Sextonovu kampaň.“

Gabriela se poslušně nechala odvést do prosklené kukaně. Jolanda ji posadila na židli a podala jí sklenici vody. Dívka se pokusila poděkovat alespoň úsměvem. „Dívej se na to z té lepší strany,“ konejšila ji Jolanda. „Kampaň tvého kandidáta je v pekle, ale ty jsi zůstala čistá.“

„Díky za uklidnění. To je opravdu ohromná úleva.“

Jolandin tón zvážněl. „Gabrielo, vím, jak se cítíš. Tvého kandidáta právě teď přejel parní válec a podle mě už se nedokáže vzpamatovat. Rozhodně ne tak brzy, aby se v tomhle volebním období znovu vyšplhal nahoru.

Budiž ti útěchou, že se v televizi nepromítaly tvoje a jeho nahaté fotky. Nic takového nehrozí – Herney už žádný sexuální skandál nepotřebuje. Bude se cítit příliš prezidentsky, než aby se něčím takovým pošpinil. To je přece skvělé.“

Zdálo se, že Gabrielu Jolandiny argumenty nijak neuklidnily.

„A pokud jde o obvinění Tenchové ohledně nelegálního financování kampaně...“ Jolanda potřásla hlavou. „O tom mám svoje pochyby. Herney má sice jasný názor na čistotu kampaní, ale dobře ví, že vyšetřování úplatkářské aféry by vrhlo špatné světlo na celou zemi. Je tak oddaným vlastencem, že raději promarní šanci na rozdrčení protivníka, než by pošpinil pověst Spojených států. Hádám, že Tenchová vytáhla celou tu věc jenom proto, aby tě zastrašila, přiměla tě opustit Sextona a zadarmo získala sexuální skandál. Kdyby se jí to bylo povedlo, prožíval by Sexton opravdu krušné chvíle. Jen si to představ: Objev meteoritu a ještě k tomu těžký útok na morální zásady.“

Gabriela tupě přikývla. Sexuální skandál, to by byla rána, po níž by se Sexton už nezvedl... Nikdy... Měl by po kariéře.

„Přežila jsi, Gábi. Marjorie Tenchová ti hodila udici a ty ses nechytla. Je to pryč. Neboj, máš před sebou celou kariéru. Budou i další volební období.“

Gabriela malomyslně přemítala, jestli je na světě vůbec něco, čemu ještě může věřit.

Jolanda pokračovala: „Bílý dům hrál se Sextonem úžasnou hru. Záměrně ho navedl na stopu, nechal ho, aby si na neúspěších NASA a jejím způsobu financování nabrousil zuby a podstrčil mu ji jako hlavní trháč kampaně.“

Moje chyba, vzdychla si v duchu Gabriela.

„A ta dnešní prezidentova tisková konference! To bylo geniální! Když na chvíli pominu význam vlastního objevu... Vezmi si jenom, jak skvěle byl celý pořad připravený: Živý vstup z Arktidy. Dokumentární film od Michaela Tollanda... S tím se prostě nedá soupeřit. Zach Herney dnes večer skóroval! Opravdu si zaslouží být prezidentem!“

A bude jím další čtyři roky...

Jolanda zamířila ke dveřím. „Musím se vrátit k práci, Gábi. Můžeš tady zůstat, jak dlouho budeš chtít. Udělej si pohodlí. Za chvíličku se na tebe přijdu podívat.“

Gabriela osaměla a pomalu upíjela vodu. Chutnala hořce. Jako všechno kolem. Jako každá vzpomínka. *Je to všechno moje chyba*, opakovala si kolem dokola. Pokoušela se ulevit si připomínkou všech kopanců a chyb,

kteřé NASA za poslední rok udělala: zpoždění při stavbě vesmířné stanice, opakované nezdary, odkládání X-33, nefunkční sondy na Marsu, neustálé zvyšování rozpočtu.

Copak mohla jednat jinak? *Ne*, rozhodla se nakonec. *Jednala jsem správně.*

Nebyla její vina, že jim všechno při zpětném rázu vybuchlo do obličeje.

74

Vrtulník amerického námořnictva typu SeaHawk vystartoval z letecké základny v Thule v severním Grónsku s tajným posláním. Pohyboval se v nízké letové hladině, aby zůstal mimo dosah radarů, a zápasil s poryvy bouřlivého větru nad sto kilometrů širokým úsekem volného moře. Pilot se řídil podivnými instrukcemi a doletěl až na zadané souřadnice nad zpěněnou hladinou oceánu.

„Kde má to rande proboha být?“ vyjekl zmateně druhý pilot. Dostali příkaz dorazit na místo určení s helikoptérou vybavenou zařízením na záchranu trosečníků, a tak předpokládali, že jde o záchrannou akci. „Jseš si jistý, že jsme tady správně?“ Kroužili co nejnižše a svítili na zvlněnou hladinu záchranným reflektorem. Nic neviděl. Až na...

„Kristepane!“ Pilot prudce zatáhl za ovládací páku a vrtulník poskočil výš.

Pod nimi se bez varování vynořila z vln hora černé oceli a nad hladinu stoupala obří ponorka bez označení.

Piloti si vyměnili zmatené pohledy. „Snad jsou to oni.“

Neměli možnost informace ověřit – celá akce probíhala bez radiového spojení.

Dvojitý poklop na vrcholku plavidla se otevřel a objevil se v něm muž, který jim dával světelné signály. Vrtulník se přesunul nad ponorku a shodil záchrannou výstroj pro tři osoby – tři sedací úvazky na zatahovacím laně. Během minuty se tři neznámí komíhali pod helikoptérou a pomalu stoupali vzhůru.

Byli to dva muži a jedna žena. Druhý pilot jim pomohl na palubu a odsignalizoval do ponorky, že je vše v pořádku. Obrovské plavidlo během několika vteřin zmizelo a na větrem rozbouřené hladině nezbyla jediná stopa, že tady vůbec kdy bylo.

Pilot otočil vrtulník k jihu a rozletěl se plnou rychlostí k Thule, kde měla jeho mise skončit. Blížila se bouřka a pasažéry bylo třeba co nejrychleji dopravit na základnu, odkud budou dál pokračovat v tryskovém letadle. Netušil, jaký je konečný cíl jejich cesty. Věděl jen, že rozkazy přišly z vysokých míst a že na palubě veze nesmírně cenný náklad.

75

Nad Milneským šelfem propukla očekávaná bouře a opřela se do vesmírného stanu NASA, jako by jej chtěla smést ze zemského povrchu. Ocelová upínací lana drnčela temnými tóny jako obří kytarové struny, venkovní generátory se zajíkaly a světlo uvnitř nejistě pomrkávalo a hrozilo, že nechá prostor utonout v černočerné tmě.

Lawrence Ekstrom přecházel dlouhými kroky uvnitř obyglů. Přál by si co nejdříve zmizet z téhle zatracené díry, ale dobře věděl, že to nepůjde. Bude tady muset zůstat ještě další den. Zítra ráno odsud má odvyšlat několik tiskových konferencí a připravit vše potřebné k přepravě meteoritu do Washingtonu. Potřeboval by se vyspat, ale nečekané problémy mu přichystaly další bezesnou noc.

V myšlenkách se znovu vrátil k Waileemu Mingovi, Rachel Sextonové, Noře Mangorové, Michaelu Tollandovi a Corkymu Marlinsonovi. Někteří z personálu NASA už si všimli, že tady nejsou.

Uklidni se, prikazoval si. Všechno máš pod kontrolou.

Zhluboka se nadechl a připomněl si, že dnes večer je většina planety vzrušena objevem, který prezident před chvilkou ohlásil.

Otázky týkající se mimozemských civilizací nebyly takhle živé od roku 1947, kdy došlo k takzvanému „Roswellskému incidentu“, údajnému zřícení létajícího talíře v Novém Mexiku. Ostatně, teorie o konspiraci mimozemských sil kolují mezi miliony příznivců UFO dodnes.

Během let, která Ekstrom strávil v Pentagonu, zjistil, že roswellská záležitost nebyla ničím jiným než nehodou při tajné vojenské operaci s krycím názvem Mogul. Tehdy se v poušti Nového Mexika zřítíl při testovacím letu prototyp špionážního balonu určeného pro monitorování ruských atomových pokusů. Bohužel, jeho zbytky našli civilisté.

Nic netušící rančer William Brazel doslova zakopl o pozůstatky neznámého stroje – zbytky zvláštního neoprenu a lehkých kovů, materiálů, jaké nikdy v životě neviděl. O nálezů okamžitě vyrozuměl šerifa a odtud už

byl jen krůček k mediálnímu šílenství a masovému zájmu veřejnosti. Tím, že armáda popřela, že by s tajemnými troskami měla cokoli společného, podnítila tisk k dalším spekulacím, a dokonce i k nezávislému vyšetřování, které projekt Mogul nebezpečně ohrozilo. Ve chvíli, kdy se už schylovalo k oficiálnímu oznámení, že šlo o výzvědný balon, se stalo něco zajímavého.

Média došla k neočekávanému závěru. Označila futuristické zbytky za pozůstatek mimozemské vesmírné lodi, kterou sestrojily bytosti na vyšší vědecké a technologické úrovni, než je pozemská. Armáda tuto scestnou teorii odmítla a rázem byla na světě historka o zaručené a tajné spolupráci vojska s mimozemšťany. Zmatené a bezradné letectvo se po chvíli váhání rozhodlo, že je pro ně snazší vyrovnat se s teorií o vesmírných návštěvnících nežli ohrozit národní bezpečnost vyžrazením podrobností o projektu Mogul.

Tajné služby roswellskou záhadu ještě víc zamlžily a zahalily tajemstvím. Občas dovolily uniknout dobře načasované „tajné zprávy“, čímž dodaly celé záležitosti na pikantnosti. Mezi lidmi kolovaly informace o navázání styků s mimozemšťany, o opravě létajícího talíře, o tajemném hangáru číslo 18 na letecké základně Wright-Patterson v Daytonu, kde vláda přechovává mrtvá těla návštěvníků v ledu. Svět na smyšlenou historku skočil a roswellská mánie se rozšířila na všechny kontinenty. Od té doby platilo, že jakmile nějaký civilista zahlédl technologicky pokročilý typ vojenského letounu, výzvědné složky jednoduše oprášily starou historku: Nejde o letadlo, ale o mimozemskou vesmírnou loď!

Ekstrom vždycky užasl, že tak průhledný a jednoduchý podfuk může fungovat i po tolika letech. Pokaždé, když média přinesla zprávy o výskytu UFO, musel se smát. Nad nějakým obyčejným človíčkem se pravděpodobně přehnal některý z padesáti sedmi super rychlých bezpilotních výzvědných letounů. Byly to protáhlé dálkově ovládané stroje velmi neobvyklého tvaru jménem Global Hawk, které patřily Národnímu průzkumnému úřadu.

Ekstroma dojímalý zástupy poutníků, kteří stále proudili do pouště v Novém Mexiku, aby tam filmovali noční oblohu. Občas někdo z nich ulovil „skutečný důkaz“ o existenci UFO – jasné světlo letící oblohou rychlostí a způsobem naprosto odlišným od jakéhokoli letadla vyrobeného lidskou rukou. Na co ti ubozí lidé zapomínali, byl fakt, že mezi skutečně veřejně přiznanými výdobytky vojenské techniky a tím, co má vláda schované v rukávu, zeje znalostní propast dvanácti let. Ufologové prostě zahlédli záblesk nově vyvíjené generace vojenského letadla, které nejlepší inženýři

NASA zkoušeli v Oblasti 51. Zpravodajské služby nechávaly zprávy o UFO bez povšimnutí. Lepší bylo, když lidé věřili na mimozemšťany, než aby věděli o skutečných možnostech vojenského letectva.

Ted' se všechno změní, pomyslel si Ekstrom. Za pár hodin se oživený mimozemský mýtus stane pravdou... Navždycky.

„Pane!“ ozval se za ním uspěchaný hlas jednoho z techniků. „V boxu máte naléhavý tajný hovor.“

Ekstrom se s povzdechem otočil a zamířil k plechové kóji. Kdo by to mohl být?

Technik spěšně kráčel vedle něj. „Naši muži, kteří obsluhují radar, zjistili, že –“

„Copak?“ zeptal se mechanicky Ekstrom a myšlenky se mu stále toulaly kdesi daleko.

„Prý je tady nedaleko velká ponorka. Chtěl jsem se zeptat, proč jste nás o tom neinformoval.“

Ekstrom se na technika udiveně podíval. „Co prosím?“

„Ponorka, pane. Měl jste to říct alespoň lidem od radaru. Je pochopitelné, že bylo potřeba zajistit bezpečnost z moře, ale obsluhu radaru její přítomnost dost vyvedla z míry.“

Ekstrom muže zarazil. „Jaká ponorka?“

Technik se překvapeně zastavil. Takovou reakci nečekal. „Copak ona není součástí naší operace?“

„Ne! Kde je?“

Technik těžce polkl. „Asi pět kilometrů od pobřeží. Zachytili jsme ji na radaru jen náhodou. Na pár minut se vynořila – to se nedalo přehlédnout. Musí být obrovská. Myslel jsem, že jste požádal námořnictvo, aby střežilo moře, a neřekl nám o tom.“

Ekstrom na muže nevěřícně upíral krví podlité oči s oteklými víčky. „To jsem v žádném případě neudělal!“

Technikův hlas se nervózně zachvěl. „Potom vám musím sdělit, pane, že ta ponorka navázala kontakt s letadlem. Vypadá to, že mezi nimi došlo k výměně osob. Musím říct, že nás všechny překvapilo, že si někdo troufl provést takovou operaci ve větru o současné síle.“

Ekstromovi ztuhly všechny svaly v těle. *Co ke všem čertům pohledává ponorka těsně u pobřeží Ellesmerského ostrova bez mého vědomí?* „Víte, kam to letadlo odlétlo?“

„Zpátky směrem k základně v Thule. Předpokládáme, že mělo za úkol zprostředkovat dopravu na pevninu a že odtud budou ti lidi pokračovat jiným způsobem.“

Po celý zbytek cesty do spojařské kóje neřekl Ekstrom ani slovo. Když vkročil dovnitř, přivítal ho povědomý chraplavý hlas.

„Máme problém,“ oznámila mu Marjorie Tenchová s typickým pokašláváním. „Týká se Rachel Sextonové.“

76

Senátor Sexton byl hodnou chvílí zabraný do chmurných myšlenek, když jej vytrhl nějaký zvuk. Chvíli trvalo, než si uvědomil, že to není alkohol, který mu buší v uších, ale někdo, kdo tluče na dveře. Vstal z pohovky, položil láhev koňaku a ztěžka se vydal do haly.

„Kdo je to?“ křikl přes dveře. Na žádné návštěvy neměl náladu.

Bodyguardův hlas vyslovil jméno příchozího a Sexton okamžitě vystrízlivěl. *No to je tedy rychlost!* Doufal, že tahle konverzace počká až na ráno.

Zhluboka se nadechl, pročísl si vlasy a otevřel. Obličej, který se před ním objevil, byl nepříjemně známý – na sedmdesátíka přísný, drsný a skoro nahánějící hrůzu. Naposledy se s ním setkal dnes dopoledne v bílé dodávce Ford Windstar na parkovišti jednoho z washingtonských hotelů. *Bylo to opravdu dnes?* Skoro o tom pochyboval. Za tu krátkou dobu se toho tolik změnilo!

„Mohu dál?“ zeptal se tmavovlasý příchozí.

Sexton ustoupil a nechal nejdůležitějšího muže z Nadace pro rozvoj vesmíru projít do svého bytu.

„Jak proběhla schůzka s klienty? Dobře?“ zeptal se muž, když Sexton zavřel dveře.

Jak se může ptát? Copak nic neví? „Všechno šlo výborně. Až do chvíle, kdy začala prezidentova tisková konference.“

Muž s nechutí přikývl. „Ano. Pro Herneyho je to neuvěřitelné vítězství. Naši věc to dost poškodí.“

Poškodí to naši věc? Ejhle, optimista! Pokud nadace vůbec kdy dosáhne privatizace vesmíru, bude tenhle chlapík už dávno po smrti!

„Celá léta jsme měli podezření, že existuje nějaký důkaz o existenci mimozemského života,“ pokračoval muž. „Netušil jsem, jak a kdy se to dozvíme, ale věděl jsem, že jednou to přijít musí.“

Sexton ze sebe vypravil: „Vás to nepřekvapilo?“

„Podle teorie pravděpodobnosti musí ve vesmíru existovat další životní formy,“ odpověděl muž a pokračoval halou k salonu. „Objev jako takový mě nepřekvapuje vůbec. Intelektuální stránku mé osobnosti dokonce vzrušuje. Duchovní část mého já se před ním sklání v posvátné bázni. Zato politik ve mně je zhnusený. Načasování nemohlo být horší.“

Proč asi přišel? přemýšlel Sexton. Určitě ne proto, aby mě rozveselil.

Muž promluvil: „Jak víš, senátore, utratila nadace miliony dolarů, aby otevřela soukromým osobám dveře do vesmíru. V poslední době šla většina peněz na tvou kampaň.“

Sexton cítil poznámku jako útok a pokoušel se bránit. „Nemůžu za fiasko, ke kterému dnes večer došlo. Bílý dům mi NASA předhodil jako návnadu!“

„Ano. Prezident hrál velmi dobře, ale přesto nemusí být všechno ztraceno.“

V očích starého muže se objevil podivný záblesk.

Je senilní, říkal si Sexton. Je přece po všem. I ta nejmenší televizní stanice v zemi právě přetřásá zkázu mé kampaně.

Návštěvník vešel do salonu, usadil se na pohovce a unavenýma očima se zadíval na senátora. „Vzpomínáš si na problémy, které měla NASA se softwarem pro zjišťování anomálií hustoty?“

Sexton netušil, kam jeho host míří. Co záleží na nějakých potížích se softwarem, když Pozorovací systém Země našel ten zatracený meteorit se zkamenělinami?

„Software na palubě satelitu zpočátku nefungoval tak, jak měl. V tisku jsi to tehdy nafoukl do pěkné bubliny.“

„Dobře jsem udělal!“ opáčil Sexton a usadil se proti němu. „Byla to jedna z mnoha hrubých chyb, kterých se NASA dopustila.“

Muž přikývl. „To souhlasí. Krátce potom uspořádala NASA tiskovou konferenci a oznámila na ní, že vyvinula nějaký opravný podprogram – jakousi záplatu na původní software.“

Sexton tu tiskovou konferenci neviděl, ale slyšel, že byla krátká, jednoznačná a nepřinesla nic nového. Ředitel projektu Pozorovací systém Země na ní vystoupil s nezáživnou technickou přednáškou o tom, že NASA už se s drobnou závadou na softwaru pro zjišťování anomálií hustoty vyrovnala, takže všechno běží bez jediné chybičky.

„Od té doby, co byly s Pozorovacím systémem Země problémy, sleduji se zájmem celý projekt,“ pokračoval Sextonův návštěvník. Vyndal z aktovky videokazetu, přešel k televizoru a zasunul ji do přehrávače. „Tohle by tě mohlo zajímat.“

Nahrávka začala. Na obrazovce se ukázala tisková místnost NASA ve washingtonské centrále. Na pódiu stál dobře oblečený muž a zdravil diváky. Na titulku pod pódiem stálo:

CHRIS HARPER, ředitel oddělení
Polární orbitální snímač hustoty (PODS)

Chris Harper byl vysoký uhlazený vědec. Mluvil s přízvukem vzdělance a s tichou důstojností evropského Američana, který je stále hrdý na své kořeny. Se sebejistotou specialisty objasňoval tisku problém s Polárním orbitálním snímačem hustoty.

„Satelit PODS se pohybuje na oběžné dráze a všechny jeho systémy pracují. Máme však drobné problémy s počítači na palubě. Objevila se malá chyba v programu, za kterou nesu plnou odpovědnost já. Abych byl konkrétní, jde o FIR filtr, který má chybný voxel index. Důsledkem je, že software pro detekci anomálií nefunguje tak, jak by měl. V současné době pracujeme na opravě.“

Diváci odevzdaně vzdychli. Na podobná oznámení byli zvyklí. „Co to znamená pro současnou výkonnost satelitu?“ zeptal se někdo.

Harper pojal odpověď profesionálně, věcně a sebejistě. „Představte si, že máte pár dokonalých očí, ale nefunguje mozek. Satelit sice všechno vidí, ale nemá tušení, na co se dívá. Jeho účelem je vyhledávat kapsy roztátého ledu v polárních čepičkách, ale bez počítače, který provede analýzu dat přicházejících ze skeneru, nedokáže systém zjistit, ze kterých míst měření pochází. Pracujeme na opravě.“

Místností zahučelo nespokojené mručení.

Sextonův návštěvník se podíval na svého hostitele. „Dokáže tu špatnou zprávu podat velmi dobře, že?“

„Je z NASA,“ pokrčil rameny Sexton. „Takhle to tam dělají všichni.“

Obrazovka na okamžik zčernala a za chvilíčku začal další záznam.

„Tohle je druhá tisková konference,“ vysvětloval starý muž. „Konala se před pár týdny, dost pozdě v noci. Vidělo ji jen pár lidí. Tentokrát oznamoval doktor Harper dobrou zprávu.“

Chris Harper byl tentokrát rozcuchaný, jakoby pomačkaný a velmi nejistý. „S potěšením vám mohu oznámit,“ začal a zdálo se, že jeho osobní pocity mají k potěšení velmi daleko, „že NASA vyřešila problém se softwarem Polárního orbitálního snímače hustoty.“ Těžkopádně vysvětloval cosi o přesměrování surových dat z PODS a jejich zasílání prostřednictvím počítačů přímo na Zemi, místo původně zamýšleného zpracování přímo na palubním počítači. Zpráva udělala na všechny

přítomné dojem. Situace se vypadala nadějná a budoucnost slibná. Když Harper skončil, odměnili ho posluchači nadšeným potleskem.

„První údaje budou tedy k dispozici brzy?“ přišla otázka z publika.

Harper přikývl a po skrání mu stékal pramínek potu. „Za pár týdnů.“

Další potlesk. Zdvihl se les rukou dožadujících se dalších podrobností.

„To je vše, co vám v tuto chvíli mohu říci,“ utál Harper diskusi a nervózně si rovnal papíry s poznámkami. Vypadal špatně, skoro nemocně. „Snímač hustoty je na oběžné dráze a funguje tak, jak má. Brzy budeme mít k dispozici i data.“ Jeho odchod se podobal spíše útěku.

Sexton se zamračil. Tenhle záznam byl opravdu podivný. Proč oznamoval Chris Harper špatnou zprávu s klidem a pohodou a proč byl tak nespokojen v případě dobré zprávy? Mělo by to být naopak, ne? Sexton viděl záznamy z obou tiskových konferencí poprvé. O opravě, kterou NASA na softwaru provedla, si jenom přečetl zprávu. V danou chvíli se mu to nezdálo nijak důležité – PODS se stal dalším z projektů NASA, které nepracovaly tak, jak měly, a flikovaly se a záplatovaly, jak to šlo. Do ideálního fungování měly daleko.

Starý muž vypnul televizi. „NASA tvrdila, že doktor Harper se toho večera necítil dobře.“ Významně nakrčil obočí. „Já si ovšem myslím, že prostě lhal.“

Lhal? Sexton si nedovedl představit, proč by Harper měl lhát. Pravdou však bylo, že vědcovo chování bylo skutečně podezřelé. To mohl Sexton fundovaně posoudit – sám toho v životě nalhal tolik, že dokázal špatného lháře odhalit na první pohled.

„Uvědomuješ si, oč šlo, senátore?“ zeptal se starý muž. „Ve zpětném pohledu se tohle krátké oznámení z úst Chrise Harpera mění v nejdůležitější tiskovou konferenci v historii NASA. Díky té opravě softwaru, kterou popisoval, dokázal PODS objevit meteorit.“

Sexton zmateně přemýšlel. *Že by Harper opravdu lhal?* „Ale kdyby tomu tak bylo, znamenalo by to, že software snímače hustoty ve skutečnosti nefunguje. *Jak* tedy mohla NASA ten zatracený meteorit objevit?“

Starý muž se usmál. „A to je to, co mě zajímá.“

Během války proti drogovým dealerům došlo k zabavení řady letounů, které v rámci vojenského letectva Spojených států vytvořily malou flotilu čítající dvanáct trysekáčů a tři upravené G4. Tyto stroje se užívají především pro dopravu významných vojenských osobností.

Před půl hodinou odstartovala jedna G4 z letiště v Thule, prorazila si cestu bouřkovými mraky a nyní směřovala kanadskou nocí do Washingtonu. V osmisedadlové kabině byli jen tři pasažéři: Rachel Sextonová, Michael Tolland a Corky Marlinson. V modrých námořnických kombinézách vypadali trochu jako sportovní tým, který se vrací z nepříliš úspěšné akce.

Corky Marlinson dokázal navzdory řevu motorů usnout v zadní části kabiny, Tolland seděl unaveně vpředu a nepřítomným pohledem sledoval moře. Rachel se usadila vedle něj. Věděla, že by nedokázala usnout, ani kdyby se nadopovala prášky na spaní. Myšlenky jí divoce kroužily okolo záhady s meteoritem a vracely se k nedávnému hovoru s Pickeringem. Než Pickering videokonferenci ukončil, sdělil Rachel dvě alarmující informace.

Za prvé: Marjorie Tenchová tvrdí, že má videonahrávku Rachelina vystoupení, v němž seznámila pracovníky Bílého domu s nálezem meteoritu. Vyhrožuje, že ji použije jako důkaz, pokud by Rachel chtěla změnit názor na pravost zjištěných skutečností. Tahle novinka Rachel skutečně zneklidňovala – s prezidentem se výslovně domluvila, že její vystoupení je určeno výhradně pro neoficiální vnitřní účely Bílého domu, a Zach Herney Rachelin požadavek zřejmě ignoroval.

Druhou problematickou záležitostí byla televizní debata Rachelina otce na CNN, která se odehrála brzy odpoledne. Marjorie Tenchová se na ni dostavila osobně, což bylo velmi neobvyklé, a obratně přiměla senátora Sextona, aby jednoznačně zformuloval svůj postoj proti NASA. Co víc, dokonce jej donutila, aby otevřeně přiznal svou nevěru v možnost objevení mimozemského života.

Jak to Pickering říkal? Že otec sní vlastní klobouk, jestli NASA někdy objeví mimozemský život? Jak se mohlo Tenchové podařit něco takového z něho vymámit? přemítala Rachel. Bylo jasné, že Bílý dům se na konečné vítězství pečlivě připravoval a Sextonův pád plánoval dlouho dopředu. Prezident a Marjorie Tenchová vytvořili politické zabijácké duo a secvičili smrtelný úder. Zatímco Herney zůstal důstojně za okrajem ringu, Tenchová

kroužila uvnitř a lstivě Sextonem manipulovala, aby jej prezidentovi naservírovala k poslední ráň.

Prezident tvrdil, že pozdržel oznámení objevu proto, aby si mohl ověřit správnost údajů, ale jak se zdálo, byly zde i jiné důvody – například poskytnout čas senátoru Sextonovi, aby si dobře uvázal provaz, na kterém se sám oběsí.

Rachel k svému otci necítila ani trochu soucitu, ale uvědomovala si, že za milým a čestným zevnějškem Zacha Herneyho na ni vykoukl nelítostný žralok. *Cožpak by se mohl stát nejmocnějším mužem světa, kdyby neměl zabijácké instinkty?* Otázkou zůstávalo, zda je Herney skutečným hráčem, nebo jen nevinným přihlížejícím.

Rachel se postavila, aby si protáhla nohy. Procházela sem a tam uličkou a přemýšlela. Informace, které držela v ruce, byly velmi protichůdné. Pickering svým přísně logickým uvažováním dospěl k závěru, že meteorit je padělek. Corky a Tolland, zaštitění vědeckými testy, stáli na svém, že jde o skutečný kámen z hvězd. Rachel si byla jistá pouze jedním: že před jejíma očima vytáhli z ledu balvan se sežehlým povrchem.

Zahleděla se na Corkyho tvář, těžce zkoušenou podivnou polární misí. Opuchlina už trochu splaskla a stehy vypadaly dobře. Hluboce spal, pochruoval a v baculatých rukou svíral jako bezpečnostní štít diskovitý kousek meteoritu.

Rachel se sehnula a jemně mu vzorek vyprostila z dlaní. Zdvihla jej a znovu si prohlížela zkameněliny. *Oprosti se od všech hypotéz a předpokladů a znovu přemýšlej, jako kdybys neměla vůbec žádné informace*, prikazovala si. Byl to starý trik lidí z Národního průzkumného úřadu, který všichni datoví analytici používali ve chvílích, kdy jim fakta do sebe nezapadala. Znamenalo to začít s budováním důkazů nanovo a od nuly.

Důkaz, jak věděla, je určitým závěrem vybudovaným na pyramidě faktů a na širokém základě přijatých informací, z nichž byla vyvozena určitá tvrzení.

Znovu začala rázovat uličkou.

Potvrzuje tento kámen existenci mimozemského života?

Zbav se všech základních předpokladů. Začni znovu.

Co máme k dispozici?

Kus kamene.

Chvilku tu myšlenku přemílala v hlavě. Kámen... Kámen se zkamenělými živočichy.

Přešla do přední části letadla a znovu se posadila vedle Tollanda.

„Pojď, Miku, zahrajeme si takovou hru.“

Po předchozích událostech nebylo divu, že si s Tollandem i Corkym začali tykat.

Tolland se otočil od okna. Vytrhla ho z hlubokého zamyšlení. „Jakou hru?“

Podala mu vzorek meteoritu. „Představ si, že ten kámen vidíš poprvé v životě. Nevíš o něm zhola nic. Ani odkud pochází, ani jak byl nalezen. Co bys řekl, že to je?“

Tolland si nešťastně povzdychl. „To je zvláštní, že se ptáš zrovna na tohle. Právě mě napadlo něco zvláštního...“

Stovky kilometrů odsud, jižně od Milneského šelfu, se nad pustou hladinou oceánu vznášelo letadlo podivného tvaru. Na jeho palubě mlčky seděli příslušníci Delta Force. Už byli staženi z mnoha operací, ale ještě nikdy takovým způsobem jako dnes.

Patron byl bez sebe vzteky.

Když na šelfu došlo k neočekávaným událostem, informoval Delta-jedna patrona, že se tým musel uchýlit k použití síly, což znamenalo zabití čtyř civilistů, včetně Rachel Sextonové a Michaela Tollanda.

Patron reagoval absolutním šokem. Zabití, jakkoli bylo zvoleno jako krajní řešení, nebylo v žádném případě součástí jeho plánu.

Později se patronovo znechucení změnilo v čirou zuřivost, když zjistil, že likvidace některých osob se nezdařila.

„Váš tým neuspěl! Zklamali jste na celé čáře!“ linulo se ze sluchátka a ani odlidštěný bezpohlavní zvuk hlasu nedokázal zakrýt vztek. „Tři ze čtyř cílů jsou stále naživu!“

To není možné, říkal si Delta-jedna. „Ale my jsme viděli, jak –“

„Navázali spojení s ponorkou a teď jsou na cestě do Washingtonu.“

„Cože?“

Patronův hlas potemněl. „Poslouchejte mě dobře. Dostanete nové rozkazy. Tentokrát nesmíte zklamat. Rozumíte?“

78

Senátor Sexton vyprovázel svého nečekaného návštěvníka k výtahu a těšil se z nového semínka naděje. Pozitivní bylo už jen to, že nejmocnější muž

nadace přišel ne proto, aby káral, ale proto, aby ho povzbudil a ujistil, že bitva ještě není prohraná.

Útočná linie NASA má zřejmě své slabiny.

Videozáznam podivné tiskové konference přesvědčil Sextona, že starý muž měl pravdu: Chris Harper lhal. Ale proč? A jestliže se NASA nikdy nepodařilo opravit software pro vyhledávání hustotních anomálií, jak ten meteorit objevila?

Kráčeli chodbou ke dveřím výtahu. Muž se otočil k Sextonovi. „Složité záhady mají někdy velmi jednoduchá řešení. Snad dokážeme najít cestu, jak vítězství NASA nahodit zevnitř a vrhnout na objev stín nedůvěry a pochybností. Kdo ví, kde to pak může skončit?“ Unavenýma očima se díval na Sextona. „Ještě nemám chuť si lehnout a umřít, senátore. A věřím, že ani ty nic takového neplánuješ.“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Sexton rezolutně. „Dostali jsme se příliš daleko. Nemůžeme jen tak rezignovat.“

Starý muž nastupoval do otevřených dveří a znovu Sextonovi připomněl. „Chris Harper lhal a my potřebujeme vědět proč.“

„Zjistím to, jak nejrychleji to bude možné,“ ujišťoval jej senátor. *Mám na takovou práci skvělého člověka.*

„Výborně. Závisí na tom tvá budoucnost.“

Sexton se vracel do svého bytu a cítil se o něco lépe. NASA lhala. Jde jen o to najít způsob jak to dokázat.

Myslel na Gabrielu Asheovou. Ať je v tuto chvíli kdekoli, určitě se cítí strašně. Byl si jist, že tiskovou konferenci viděla, a teď možná stojí na okenním parapetu a chystá se skočit. To ona přišla s návrhem udělat z přehmatů NASA hlavní trháč prezidentské kampaně. A to byla největší chyba, kterou Sexton ve své kariéře udělal.

Hodně mi dluží, říkal si. A dobře to ví.

Gabriela zná cestičky, které vedou k utajovaným informacím. Má svého informátora. Získávala z Bílého domu tajné zprávy po celé týdny. Má kontakty, o kterých s ním nikdy nemluvila. Určitě by se dokázala dozvědět i leccos o polárním snímáči hustoty. Události dnešního večera pro ni budou zatraceně silnou motivací. Musí splatit svůj dluh. Dnes v noci určitě udělá cokoli, aby si znovu vysloužila jeho přízeň.

Došel až ke dveřím. Bodyguard jej zdvořile oslovil. „Přeji vám hezký zbytek večera, senátore. Doufám, že jsem neudělal chybu, když jsem pustil dovnitř Gabrielu. Tvrdila, že s vámi nutně potřebuje mluvit.“

Sexton se zastavil. „Co jste říkal?“

„Byla tady slečna Asheová. Měla pro vás důležitou informaci. Proto jsem ji vpustil. Přišla v době, kdy u vás byli na návštěvě ti pánové.“

Senátorův obličej ztuhl. *O čem to ten chlap mluví?*

V bodyguardově tváři se objevilo znepokojení a zmatek. „Jste v pořádku, senátore? Vzpomínáte si? Během vaší první schůzky přišla Gabriela. Mluvila s vámi, ne? Určitě s vámi musela mluvit. Byla uvnitř hezkou chvílí.“

Sexton upřeně zíral na dveře svého bytu a pulz mu stoupal závratnou rychlostí. *Tenhle blb otevřel Gabriele během schůzky s lidmi z nadace? A ona se tajně vplížila dovnitř a ven a nedala o sobě vědět? Co všechno mohla vyslechnout? Spolkl vztek a přinutil se k úsměvu. „Ale ovšem! Promiňte. Jsem hrozně unavený. A taky jsem měl pár skleniček. Slečna Asheová se mnou samozřejmě mluvila. Udělal jste to správně.“*

Muž si ulehčeně oddechl.

„Neřekla vám, kam má namířeno, když odcházela?“

„Ne,“ potrásl strážný hlavou, „ale velmi spěchala.“

„Dobře, děkuji vám.“

Sexton zavřel dveře. Soptil vzteky. *Copak byly mé příkazy tak komplikované? Řekl jsem, že dovnitř nikdo nesmí!* Gabriela strávila uvnitř určitou dobu a slyšela věci, které nebyly určené jejím uším. Pak se beze slova sebrala a vyklouzla ven. *Tohle je skutečně noc všech nocí!*

Bylo mu jasné, že si nemůže dovolit ztratit důvěru Gabriely Asheové. Když se ženy cítí podvedené, mohou se změnit v mstivé a hloupé fúrie. Musí ji dostat zpátky na svou stranu a zařídit, aby mu byla oddanější, než kdykoli dřív.

79

Gabriela Asheová seděla osaměle v prosklené Jolandině kanceláři ve čtvrtém patře budovy televizní stanice ABC a tupě pozorovala roztřepený koberec. Vždycky byla pyšná na své instinkty a jistotu, že ví, komu věřit a komu se vyhnout. Poprvé za mnoho let se teď cítila osamělá a nevěděla, kterou cestou se dát.

Když jí zazvonil mobilní telefon, zdvihla pohled z podlahy a apaticky se představila: „Gabriela Asheová.“

„Gabrielo, to jsem já.“

Okamžitě poznala ténbr Sextonova hlasu. Kupodivu se zdál docela klidný na to, co se před malou chvilí dozvěděl.

„Máme pekelnou noc, že ano? Půjdu rovnou k věci. Určitě jste viděla prezidentovu tiskovou konferenci – stejně jako já. Bože můj, vsadili jsme na úplně špatnou kartu! Je mi z toho zle! Vy si možná říkáte, že je to vaše vina. Ale tak to není. Kdo mohl vědět, že se to tak podivně zvrtně! Teď mě poslouchejte. Možná že existuje jeden způsob, jak se z téhle šlamastyky vyhrabat.“

Gabriela vyskočila. Sextonova reakce ji vyvedla z míry.

Senátor pokračoval. „Dnes večer jsem měl schůzku se zástupci soukromých leteckých a vesmírných společností a –“

„Opravdu?“ vyhrkla. Překvapilo ji, že Sexton něco takového sám přiznává. „Chci říct... že jsem o tom neměla nejmenší tušení.“

„Ono to taky nebylo nic převratného. Jen taková menší schůzka. Byl bych vás požádal, abyste přišla také, ale ti chlápci jsou hrozní tajnůstkáři. Trvali na zachování maximálního utajení. Někteří z nich financují mou kampaň, ale nechťejí se tím chlubit.“

Gabriela v naprostém zmatku vyhrkla: „Ale není... není to ilegální?“

„Ilegální? Ovšemže není! Částky, které od nich dostávám, nepřesahují dva tisíce. Jsou to malé ryby. Nejsou mi celkem k ničemu, ale občas si musím vyslechnout jejich nářky. Je to taková investice do budoucna. Neřekl jsem vám o nich, protože jejich příspěvky opravdu nestojí za to, a kdyby se o tom dozvěděl Bílý dům, mohl by to pěkně nafouknout. Ale o tom jsem s vámi nechtěl mluvit. Volám kvůli něčemu jinému. Po té schůzce a po prezidentově tiskové konferenci jsem se setkal s jedním důležitým člověkem z Nadace pro průzkum vesmíru...“

Sextonův hlas se linul ze sluchátka, ale Gabriela na několik vteřin přestala vnímat. Zrudla studem a ve spáncích jí bušila krev. Senátor klidně přiznal dnešní schůzku se soukromými leteckými společnostmi! Byla naprosto legální! Když si představí, co málem udělala! *Téměř jsem naskočila na loď Marjorie Tenchové!* Díky Bohu, že ji Jolanda zastavila!

„...a tak jsem mu řekl,“ pokračoval senátor v hovoru, „že tu informaci byste pro nás mohla získat vy.“

Gabriela se vzpamatovala natolik, že dokázala odpovědět: „Dobrá.“

„Možná by vám mohla pomoci ta osoba, která vám v posledních době dodávala zprávy o NASA, co myslíte? Jste s ní stále ještě ve styku?“

Marjorie Tenchová. Gabriela se vyděšeně nahrbila. Věděla, že senátorovi nikdy nedokáže říct, jak si s ní prezidentova vyzábělá poradkyně zahrála. „Ano... myslím, že by to šlo,“ lhala.

„Skvělé. Řeknu vám, co potřebuji. Ale potřebuji to teď hned!“

Gabriela naslouchala a uvědomovala si, že senátora Sedgewicka Sextona v poslední době velmi podceňovala. Kouzlo, kterým ji kdysi očaroval a které za dobu těsné spolupráce poněkud vyčichlo, bylo najednou zpět. Po strašném večeru, který by pro jiného znamenal konec, se Sexton znovu vzchopil a spřádal plány na protiútok. A přestože to byla ona, kdo ho svedl na špatnou cestu, nevyčítal jí to. Místo toho jí dal šanci, aby se ze své viny vykoupila.

A ona se vykoupit chtěla.

Za každou cenu.

80

William Pickering stál u okna své kanceláře a díval se na vzdálenou linii světél leesburgské dálnice. Když zde, na vrcholku světa, tak osaměle stál, často se oddával vzpomínkám.

Tolik moci mám... a přece jsem ji nedokázal zachránit.

Pickeringova dcera Diana zahynula v Rudém moři při výcviku navigátorů. Její plavidlo, malá doprovodná loď, bylo bezpečně zakotveno v přístavu, když k němu připlul motorový člun se dvěma muži. Byli to sebevražední teroristé a jejich loďka byla plná výbušnin. Kromě Diany Pickeringové zahynulo toho dne i dalších třináct mladých příslušníků americké armády.

Dianina smrt Williama Pickeringa zdrtila. Trvalo týdny, než se trochu vzpamatoval. Útok se samozřejmě vyšetřoval a stopy vedly ke známé teroristické buňce, kterou CIA sledovala už několik let. Když to Pickering zjistil, změnila se jeho bolest v zuřivý vztek. Vydal se na ústředí CIA a dožadoval se odpovědi na své otázky.

To, co se dozvěděl, ale strávit nedokázal.

CIA se připravovala na likvidaci teroristické buňky celé měsíce a čekala jenom na fotografie ze satelitu, aby mohla přesně naplánovat útok na její hnízdo v afghánských horách. Fotografie měl pořídit satelit Národního průzkumného úřadu. Byl to Vortex 2 za 1,2 miliardy dolarů, ten, který při nehodě zničila raketa NASA. Kvůli této nehodě CIA datum útoku posunula – a Diana zemřela.

Mozek Pickeringa ujišťoval, že NASA není za smrt jeho dcery přímo zodpovědná, ale srdcem odpustit nedovedl. Při vyšetřování výbuchu

vortexu se zjistilo, že konstruktéři NASA, kteří měli na starost palivový vstřikovací systém, museli použít druhořadé materiály, aby nepřekročili rozpočet.

Lawrence Ekstrom to tehdy novinářům vysvětloval takto: „V případě letů bez posádky ctí NASA zásadu maximální úspornosti. Bohužel, tentokrát nebyly výsledky optimální. Nehodu prošetříme.“

Optimální? Diana Pickeringová byla po smrti.

Celá akce byla ještě ke všemu tajná, a tak se veřejnost nikdy nedozvěděla, že NASA zničila zařízení Národního průzkumného úřadu za 1,2 miliardy dolarů a že zároveň nese odpovědnost za životy celé řady amerických občanů.

„Pane,“ ozval se hlas sekretářky z interkomu a vytrhl Pickeringa ze zamyšlení, „volá Marjorie Tenchová.“

Setřásl vzpomínky a zadíval se na desku stolu. *Už zase?* Světélko na displeji telefonu pulzovalo se zuřivou neodbytností. Zamračil se a zdvihl sluchátko.

„Pickering.“

Hlas na druhé straně kypěl zuřivostí. „Co vám řekla?“

„Prosím?“

„Vím, že vás Rachel Sextonová kontaktovala. Co vám řekla? Vím, že byla na palubě ponorky. Vysvětlíte mi to!“

Popřít rozhovor s Rachel a její přítomnost na Charlotte není možné, uvědomil si okamžitě. *Tenchová jen dělá svou práci.* Pickeringa překvapilo, že o ponorce ví, ale zřejmě tím směrem napřela všechny síly a nedá pokoj, dokud nedostane odpovědi alespoň na některé ze svých otázek.

„Ano, slečna Sextonová mě kontaktovala.“

„Zařídil jste pro ni dopravu na pevninu a neoznámil mi to!“

„Rachel Sextonová mi sdělila několik velmi závažných skutečností.“

„Které se týkají pravosti meteoritu... A údajného útoku na její život?“

„Ano, ale i řadu dalších věcí.“

„Lže, to je jasné.“

„Víte, že jsou s ní další dvě osoby? A že její prohlášení stoprocentně potvrzují?“

Chvilí mlčela. „Ano, vím. Je to velmi znepokojivé. Bílý dům je jejich tvrzeními pobouřen.“

„Bílý dům, nebo vy osobně?“

Hlas na druhém konci hrubě odsekl: „To pobouření se vztahuje i na vás, pane. V plné šíři!“

Něco takového nemohlo na Pickeringa, jako na zkušeného harcovníka, udělat žádný dojem. Rozzuření politici a nátlak jejich spolupracovníků – nic z toho jej nemohlo rozházet. I když, málokdo byl tak agresivní jako Marjorie Tenchová. „Víte prezident, že mi voláte?“ zeptal se suše.

„Víte, řediteli, šokuje mě, že takové šílené bláboly vůbec posloucháte.“

Neodpovědělas na mou otázku! „Nevidím žádný logický důvod, proč by ti lidé měli lhát. Všechno hovoří pro to, abych předpokládal, že mluví pravdu nebo že nevědomky udělali chybu.“

„Chybu? Tvrzení o útocích? Omyly v údajích NASA? Prosím vás! Jde o jasný politický komplot!“

„Jestli tomu tak je, jejich motivy mi unikají.“

Tenchová si povzdychla a ztlumila hlas: „Řediteli, ve hře jsou síly, o kterých patrně nemáte ani tušení. Můžeme si o tom promluvit později, ale teď potřebuji vědět, kde slečna Sextonová a ti ostatní jsou. Musím se k nim dostat dřív, než udělají nějakou nenapravitelnou chybu. Kde jsou?“

„Nemám chuť se o takovou informaci s někým dělit. Dám vám vědět, až dorazí na místo.“

„Ne. Já už tam budu, abych je přivítala!“

Ty a hejno tajných agentů! Pickering si to dovedl představit. „Budu vás informovat o čase a místě, kde se budou nacházet. Budeme mít dostatek prostoru, abychom si všichni přátelsky promluvili. Nebo snad máte v úmyslu je zatknout?“

„Ti lidé představují pro prezidenta přímou hrozbu. Bílý dům má plné právo je zadržet a vyslechnout.“

Pickering dobře věděl, že Tenchová má pravdu. Podle zákona číslo 18 odstavce 3056 má agent tajných služeb USA právo použít zbraně nebo jiné síly a vzít do vazby osoby podezřelé ze spáchání či přípravy zločinu nebo jiného aktu agrese proti prezidentovi, a to i tehdy, není-li podezření zcela prokázáno. V těchto případech měly tajné služby neomezenou moc a náležitě jí využívaly. Mezi zadrženými se pravidelně objevovali i nejružnější pobudové a školáci zodpovědní za výhrůžné e-maily a telefonáty.

Pickering nepochyboval, že lidé Marjorie Tenchové by Rachel i ostatní dva odklidili do podzemních prostor Bílého domu, drželi je tam libovolně dlouhou dobu, a ještě by takové jednání dokázali plně obhájit. Je to trochu nebezpečná hra, ale sázky Tenchové jsou velmi vysoké. Kladl si otázku, co by se stalo, kdyby jí dovolil, aby získala vrch. Neměl nejmenší chuť to zjišťovat.

Tenchová pokračovala. „Udělám všechno, abych ochránila prezidenta před falešnými obviněními. I pouhá zmínka o nečestné hře může velmi poškodit jak Bílý dům, tak NASA. Rachel Sextonová zneužila prezidentovy důvěry a já se nechci dočkat toho, aby za to prezident musel zaplatit.“

„Co když budu požadovat, aby se případ slečny Sextonové projednával oficiálním způsobem?“

„Pak se postavíte proti přímému příkazu prezidenta a poskytnete jí možnost vyvolat politický chaos. Znovu se vás ptám: Kam je váš letoun veze?“

Pickering zadržel dech. Letadlo směřovalo k základně Bollings ve Washingtonu. I kdyby Tenchové nic neřekl, má dost vlastních prostředků, aby si to zjistila. Udělala by to ale? V jejím hlase cítil odhodlání, které nic nezastaví. A za ním ještě něco dalšího: Marjorie Tenchová se bála.

„Marjorie,“ prohlásil Pickering svým nezaměnitelně otevřeným tónem, „někdo mi tady lže. Tím jsem si jistý. Buď je to Rachel Sextonová a dva civilní vědci, nebo vy. A já si myslím, že jste to vy.“

Tenchová vybuchla. „Jak se opovažujete...!“

„Vaše uražená pýcha se mě nijak nedotýká. Podobných projevů mě můžete ušetřit. Měla byste vědět, že mám stoprocentní důkaz, že NASA a Bílý dům dnes večer nevysílaly pravdu.“

Tenchová mlčela.

Pickering jí dal chvilku na přemýšlení. „Nesnažím se vyvolat politický skandál. Ale v prezidentově tiskové konferenci byly lži. S tím se nemohu smířit. Jestli chcete, abych vám pomohl, budete mi muset říct pravdu.“

Na hlase Marjorie Tenchové bylo znát, že je v pokušení se svěřit, ale zároveň z něho zněla ostražitost. „Když jste si tak jistý, že se v prezidentově oznámení objevily lži, proč jste na to neupozornil?“

„Nemíchám se do politiky.“

Tenchová zamumlala něco, co znělo jako „Kecáš!“.

„Vy jste přesvědčená, že prezidentovo prohlášení bylo přesné a skrz naskrz pravdivé?“

Tenchová neodpovídala.

A *mám ji*, říkal si Pickering. „Poslouchejte mě. Oba víme, že je to časovaná bomba, a nemůžeme si být jisti, kdy vybuchne. Ještě je čas. Můžeme se nějak dohodnout.“

Tenchová mlčela několik dalších vteřin. Nakonec si vzdychla. „Měli bychom se sejít.“

Zásah, pomyslel si Pickering.

„Chtěla bych vám něco ukázat. Snad to celou věc trochu osvětlí.“

„Přijdu k vám do kanceláře.“

„Ne, to ne,“ přerušila ho rychle. „Je pozdě, a kdybyste se tady objevil, vzbudilo by to rozruch. Ráda bych, aby se všechno udrželo jen mezi námi dvěma.“

Pickering zkušeně četl mezi řádky. *Prezident o ničem neví.*

„Tak přijďte vy za mnou,“ navrhl.

„Raději bych se s vámi setkala na nějakém diskrétním místě.“

Pickering něco takového čekal.

„Co třeba památník FDR?“ navrhla Tenchová. „Touhle dobou tam zaručeně nikdo nebude.“

Pickering nabídku zvažoval. Památník Franklina Delano Roosevelta byl v bezpečné části města, na půl cesty mezi Jeffersonovým a Lincolnovým památníkem. Po chvilce přemítání souhlasil.

„Ve dvě hodiny,“ ukončila Tenchová rozhovor, „a přijďte sám.“

Sotva Marjorie Tenchová zavěsila, vytočila další číslo. Volala řediteli NASA. Napjatým hlasem mu sdělovala nepříjemnou zprávu: „S Pickeringem by mohly být problémy.“

81

Gabriela Asheová ožila novou nadějí. Stála u pracovního stolu Jolandy Coleové a vytáčela číslo telefonních informací.

Pokud by se potvrdila obvinění, která jí Sexton právě sdělil, mohly by být následky nedozírné. *Že by NASA opravdu vypustila do světa lži o polárním orbitálním snímači hustoty?* Gabriela sledovala přímý přenos z tiskové konference, o které Sexton mluvil. Tehdy z ní skutečně měla divný dojem, ale pak na to všechno zapomněla. Snímač hustoty byl mimo ohnisko jejího zájmu celé týdny. Zato dnes večer se stal tématem číslo jedna.

Sexton potřeboval informaci ze samého srdce NASA. A potřeboval ji hned. Spoléhal na jejího informátora. Ujistila ho, že udělá, co bude v jejích silách. Ale popravdě, nevěděla, co si počít. Marjorie Tenchová jí jistě nepomůže. Bude na to muset jít jinak.

„Informace o telefonních číslech,“ ozvalo se ze sluchátka.

Gabriela vysvětlila, co potřebuje. Operátor jí během chvilky nadiktoval tři čísla vztahující se ke jménu Chris Harper, bytem ve Washingtonu. Postupně vyzkoušela všechny tři.

První patřilo jakési právnické firmě. Druhé vyzvánělo, a telefon nikdo nebral. Právě zkoušela třetí.

Po prvním zazvonění kdosi zdvihl sluchátko a ozval se ženský hlas: „Rezidence pana Harpera.“

„Paní Harperová? Doufám, že jsem vás nevzbudila,“ začala Gabriela, jak nejzdvořileji dovedla.

„Kdepak! Kdo by dnes v noci myslel na spánek!“ zněla vzrušená odpověď. Gabriela slyšela, že v pozadí hraje televize a mluví se v ní o meteoritu. „Asi chcete Chrise, že ano?“

Gabrielin tep se znatelně zrychlil. „Ano, madam.“

„Je mi líto, ale není tady. Odcválal do práce, jakmile prezident skončil s úvodním vstupem.“ Žena se pro sebe zahihňala. „Ale pochybuji, že by pracoval. Spíš oslavuje. Prezidentovo oznámení ho překvapilo. Překvapilo asi každého. Telefon nám zvoní bez ustání. Myslím, že všichni lidé z NASA jsou teď na ústředí.“

„Myslíte ten komplex na ulici E?“ ujišťovala se Gabriela.

„Přesně tak. Vezměte si s sebou láhev něčeho dobrého!“

„Díky. Zkusím tam vašeho manžela najít.“

Gabriela zavěsila. Vyběhla z kanceláře, našla Jolandu, která právě dokončovala přípravu pořadu se skupinou odborníků na vesmír a chystala se začít s přenosem živého komentáře k nálezu meteoritu.

Když Gabrielu uviděla, usmála se. „Vypadáš mnohem lépe. Všechno špatné je k něčemu dobré, vid’?“

„Právě jsem mluvila se senátorem. Ta schůzka dnes večer... Nebylo to tak, jak jsem si myslela.“

„Říkala jsem ti, že to Tenchová na tebe jen zkouší. Jak je na tom senátor?“

„Lépe, než jsem si myslela.“

Jolanda to udivilo. „Hmm, to mě překvapuje. Čekala bych, že skočí pod autobus.“

„Myslíš si, že v údajích NASA je nějaký zádrhel.“

Jolanda si pochybovačně odfrkla: „Díval se na tu samou konferenci jako my všichni? Kolik dalších svědectví a důkazů by ještě potřeboval?“

„Jedu teď do NASA. Chci si tam něco ověřit.“

Jolandino černě namalované obočí se zdvihlo ve varovné křivce. „Pravá ruka senátora Sextona má namířeno do centrály NASA? Dnes v noci? Chceš se nechat veřejně ukamenovat?“

A tak Gabriela vypověděla Jolandě všechno: O tiskové konferenci i o Sextonově přesvědčení, že Chris Harper lhal, když tvrdil, že chyba v softwaru snímače hustoty už je opravená.

Jolanda nevěřicně vrtěla hlavou. „Na té tiskovce jsem byla. Je pravda, že Harper nebyl ve své kůži, ale NASA tvrdila, že byl nemocný a bylo mu zle.“

„Senátor Sexton je přesvědčený, že lhal. Ostatní – důležité lidé – si to myslí také.“

„Připustíme-li, že software na zjišťování hustotních anomálií opravdu nefungoval, jak tedy ten snímač objevil meteorit?“

Sexton si klade tutéž otázku. „To právě nevím. Senátor chce, abych mu to zjistila.“

Jolanda potřásla hlavou. „Sexton tě kvůli svému zničenému snu posílá do vosího hnízda. Nechod' tam. Nic mu nedlužíš.“

„Je to má vina, že se jeho kampaň totálně zhroutila.“

„Není to tvoje vina. Byla to prostě smůla.“

„Ale jestli má senátor pravdu a Harper opravdu lhal...“

„Má milá, jestli lhal před celým světem, proč by teď měl vykládat pravdu zrovna tobě?“

Gabriela uvažovala jak zařídit, aby právě tohle udělal, a v duchu spřádala plán. „Jestli se dozvím, jak to bylo, dám ti vědět.“

Jolanda se skepticky usmála: „Jestli se to dozvíš, sním svoje boty.“

82

Zapomeň na všechno, co už o tomhle kusu kamene víš.

Michaelu Tollandovi se honily hlavou znepokojivé myšlenky už předtím, než Rachel přišla s nápadem prověřit nález znovu, nezaujatým způsobem. Díval se na kámen v ruce a jeho nejistota ještě vzrostla.

Představ si, že ti tohle někdo položil do ruky bez jediného slova vysvětlení. Nevíš, kde to našel ani co to je. Co bys řekl potom?

Tolland věděl, že Rachelina otázka má své analytické opodstatnění. Dobře si uvědomoval, že posouzení zkamenělin, které provedl po svém

příjezdu do obyglů, bylo značně ovlivněno zásadním předpokladem: že předložené vzorky pocházejí z meteoritu.

Co kdybych nevěděl, že jde o meteorit? ptal se sám sebe a pokoušel se vytěsnit z mozku pojem „meteorit“ jako základní postulát. Když se mu to podařilo, dospěl k závěru, který ho zneklidnil stejně jako Rachel. Vzbudili vyčerpaného Corkyho a teď všichni tři o problému diskutovali.

„Takže,“ shrnula Rachel, „ty, Miku, tvrdíš, že kdyby ti někdo dal tuhle horninu bez jakéhokoli vysvětlení, usoudil bys, že je pozemského původu?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Tolland. „Co jiného by mě taky mělo napadnout? Myšlenka, že jsi našla zkamenělinu neznámého pozemského živočicha, je daleko stravitelnější než představa, že jde o něco, co přiletělo z vesmíru. Vědci objeví každoročně desítky neznámých organizmů.“

„Třiceticentimetrová svinka obecná?“ ptal se nevěřícně Corky. „Opravdu si myslíš, že něco takového chodí po Zemi?“

„Nechodí. Ale chodilo! Je to přece zkamenělina. Je stará sto devadesát milionů let – to znamená, že je přibližně z doby naší křídly. Existují spousty zkamenělých pozůstatků obřích živočichů. Nás samozřejmě šokuje, když zjistíme, že jde o gigantické okřídlené plazy, dinosaury nebo ptáky.“

„Jako fyzik se musím vzbouřit, Miku,“ oponoval Corky. „V té tvé teorii je trhlina. Ty potvory, cos je vyjmenoval – dinosaury, plazi, ptáci – ti všichni mají vnitřní kostru a díky ní dorostli do tak velikých rozměrů. Ale tihle drobečci –“ vzal vzorek do ruky a zdvihl si ho k očím, „– ti žádnou kostru nemají. Jsou to členovci. Brouci. Ty sám jsi řekl, že něco takhle velkého se mohlo vyvinout jedině v prostředí s malou gravitací, protože jinak by se vnější skelet zhroutil vlivem vlastní hmotnosti.“

„To je pravda,“ přikývl Tolland. „Schránka takového živočicha by se skutečně zhroutila vlastní vahou... Kdyby chodil po zemi.“

Corky se znechuceně zamračil. „Nedovedu si představit, jak by takovéhle třiceticentimetrové všivé stvoření mohlo být pozemského původu. Ledaže by je jeskynní muži chovali na antigravitačních farmách.“

Tolland se pro sebe usmál. Corky narážku nepochopil. „Víš, Corky, je tady ještě jedna možnost. Ty jsi zvyklý dívat se pořád nad sebe. Zkus obrátit pohled dolů. Na zemském povrchu jsou rozsáhlé antigravitační oblasti. A byly tady i před věky.“

Corky zmateně potřásl hlavou. „Vůbec nechápu, o čem to mluvíš.“

Také Rachel vypadala překvapeně.

Tolland ukázal prstem z okna. Pod trupem letounu se v měsíčním světle blyštěla hladina oceánu.

Rachel tiše hvízdla. „No ovšem!“

„Voda je prostředím s antigravitačním charakterem,“ vysvětloval Tolland. „Pod vodou váží všechno mnohem méně. V oceánu se objevují neuvěřitelně křehcí živočichové, kteří by na souši nikdy nepřežili: medúzy, obří chobotnice, murény.“

„No dobrá,“ oponoval Corky, „ale v prehistorických oceánech žádní brouci nežili.“

„Ale žili. A žijí i dnes a lidé je každý den jedí. V řadě zemí jsou pokládáni za delikatesy.“

„Miku, kdo se u sta hromů živí obrovskými mořskými brouky?“

„Každý, kdo jí humry, kraby, krevety a garnáty.“

Corky nevěřícně zíral.

„Korýši jsou velcí mořští brouci,“ vysvětloval Tolland. „Patří mezi členovce spolu s pavouky, lučními kobylkami, štíry, vešmi i svinkami. Všichni jsou navzájem příbuzní a mají typické článkované končetiny a vnější schránku.“

Corky vypadal, jako by se mu dělalo špatně.

„Z taxonomického hlediska se tyhle mořské potvůrky hodně podobají broukům,“ pokračoval Tolland. „Takový ostrorep americký připomíná velkého trilobita. A pohled na humří klepeta ti možná připomene štíra.“

Corky zezelenal. „Fajn. Jsem rád, žeš mi to řekl. Už nikdy nebudu jíst humří roládu.“

Rachel se tvářila fascinovaně. „To znamená, že suchozemští členovci nevyrostli jenom proto, že jim to gravitace nedovolila! Ale voda je nadnáší, takže mohou dorůst do ohromných rozměrů.“

„Přesně tak,“ přitakal Tolland. „Kdybychom byli odkázáni jenom na zkameněliny, mohl by být například aljašský krab královský chybně zařazen mezi obří pavouky.“

Rachelino nadšení ustoupilo racionálnímu zájmu. „Miku, ještě jednou: Když odhlédneme od pravosti nebo nepravosti meteoritu, mohly by zkameněliny, které jsme viděli na Milneském šelfu, pocházet z oceánu? Pozemského oceánu?“

Tolland cítil tíhu jejího pohledu a uvědomoval si závažnost otázky. „Hypoteticky bych řekl, že ano. Některé oblasti oceánského dna jsou sto devadesát milionů let staré. To znamená, že jsou stejného stáří jako naše zkameněliny. A teoreticky je možné, že v oceánech se objevily životní formy, které takhle vypadaly.“

„No teda,“ odfrkl Corky. „Co to slyším? *Když odhlédneme od pravosti nebo nepravosti meteoritu!* Pravost meteoritu je přece jasná!

Nevyvratitelná! I kdyby bylo celé oceánské dno stejně staré jako meteorit, jsem si jistý, že nikde na světě na něm nenajdeš tavnou krustu, anomální obsah niklu a chondruly. Snažíte se vařit z vody!“

Tolland věděl, že Corky má pravdu. Ale hypotéza, že by zkameněliny mohly být mořského původu, jej připravila o část posvátné bázně, kterou před nimi původně cítil. Teď už pro něj byly starými známými.

„Miku,“ pokračovala Rachel v otázkách. „Proč nikoho z vědců z NASA nenapadlo, že by tyhle zkameněliny mohly být *mořskými* živočichy? Třeba z oceánu na jiné planetě?“

„Myslím, že jsou tady dva důvody. Pelagické fosilie, to znamená zkameněliny z oceánského dna, obvykle obsahují velké množství navzájem propletených živočichů. Všechno, co žije v milionech kubických metrů slané vody nakonec zemře a klesne ke dnu. Oceánské dno se stává hřbitovem organismů žijících v různých hloubkách, tlakových poměrech a teplotách. Vzorek, který jsme viděli na Milneském šelfu byl jiný – byl na něm jen jeden druh živočichů, což ukazuje spíše na organismy žijící v poušti – na řadu podobných jedinců, kteří zahynuli například při písečné bouři.“

Rachel přikývla. „A druhý důvod, proč jsi usuzoval na pevninu, a nikoli na moře?“

Tolland pokrčil rameny. „Instinkt. Vědci odjakživa věří, že pokud se ve vesmíru vyskytují nějaké životní formy, je to nejspíš hmyz. A z toho, co jsme zatím ve vesmíru viděli, víme, že je tam daleko víc kamení a špíny než vody.“

Rachel ztichla.

„Mám ještě něco...“ přemýšlel Tolland nahlas. „Existují velmi hluboké části oceánského dna, kterým oceánografové říkají mrtvé zóny. Nevíme přesně, jak to v nich chodí a co se tam děje, ale víme, že jsou to oblasti, kde jsou takové proudy a tak malé zdroje obživy, že v nich skoro nic nežije. Jenom pár mrchožroutů. V takovém místě by možná izolovaná zkamenělina přicházela v úvahu.“

„Haló?“ ozval se Corky. „Jste na příjmu? Nevzpomínáte si náhodou na tavnou krustu? Na obsah niklu? Na chondruly? Proč se o tomhle vůbec bavíme?“

Tolland neodpověděl.

„Ta věc s niklem,“ otočila se Rachel k astrofyzikovi. „Vysvětli mi to, prosím tě, ještě jednou. Obsah niklu je v pozemských horninách buď příliš vysoký, nebo příliš nízký, že? Kdežto v meteoritech se pohybuje v určitém středním pásmu, je to tak?“

„Přesně,“ přikývl Corky.

„Obsah niklu v našem vzorku se pohyboval přesně v očekávaných mezích?“

„Ano, velmi se jim blížil.“

„Počkej!“ vydechla Rachel překvapeně. „Co tím chceš říct? Co to má znamenat – velmi se jim blížil?“

Corky břitce odsekl. „Už jsem ti to jednou říkal. Meteoritické nálezy se od sebe navzájem liší. A jak se nacházejí nové a nové meteority, musíme své výpočty ohledně přípustného obsahu niklu ustavičně aktualizovat.“

Rachel si znovu ohromeně prohlížela vzorek. „To znamená, že kvůli tomuhle meteoritu jste museli přípustný obsah niklu zrevidovat? Množství niklu v něm neodpovídalo obvyklým středním hodnotám?“

„Lišilo se jen nepatrně,“ opáčil Corky.

„Proč mi to nikdo neřekl?“

„Protože to není důležité. Astrofyzika je dynamická věda a ustavičně se vyvíjí.“

„Vyvíjí se *během* velmi důležitých analýz?“

„Podívej,“ obořil se Corky na dívku hněvivě, „obsah niklu v tomhle vzorku odpovídá daleko víc meteoritu než jakékoli pozemské hornině.“

Rachel se otočila k Tollandovi. „Tys o tom věděl?“

Tolland neochotně přikývl. Během pobytu na šelfu tomu nepřikládal žádnou zvláštní důležitost. „Řekli mi, že obsah niklu je lehce zvýšený, a specialisty z NASA to nijak nevyvedlo z míry.“

„Měli k tomu dobrý důvod!“ přerušil ho vztekle Corky. „Obsah niklu se nepovažuje za důkaz, že jde o horninu meteoritického původu, ale že *nejde* o horninu pozemskou.“

Rachel zavrtěla hlavou. „Promiň, ale v mé profesi se stává, že dopustíme-li se chyby v logické úvaze, umírají pak lidé. To, že hornina není pozemského původu ještě neznamená, že jde o meteorit. Dokazuje to jediné – že jde o něco, s čím jsme se zatím na Zemi nesetkali.“

„A jaký je mezi tím ksakru rozdíl?“

„Žádný. Pokud ti prošly rukama všechny horniny na zeměkouli.“

Corky na malou chvíli ztichl a přemýšlel. „No dobrá,“ připustil nakonec. Přestaneme si obsahu niklu všímat, když jsi z něho tak nervózní. Pořád je tady ještě tavná krusta a chondruly.“

„Ano,“ přikývla Rachel nezaújatě. „Splňovat dvě podmínky ze tří není zase tak špatný výsledek.“

Ústředí NASA je mamutí obdélníková budova ze skla s číslem popisným 300, která stojí na ulici E ve Washingtonu, D. C. Je protkaná více než třemi sty kilometry kabelů a prošpikovaná tisíci tunami počítačových procesorů. Pracuje v ní tisíc sto čtyřiatřicet zaměstnanců, kteří se značnou měrou podílejí na spotřebování ročního rozpočtu ve výši patnácti miliard dolarů. Odsud se řídí provoz dvanácti základen rozmístěných po celých Spojených státech.

Bylo dost pozdě, ale přízemí se přesto hemžilo lidmi a vzrušení reportéři se mísili s ještě vzrušenějším osazenstvem budovy. Gabriela vešla. Vstupní hale, která připomínala muzeum, dramaticky dominovala replika věhlasné velitelské sekce Apolla a u stropu visely satelity. Televizní reportéři pobíhali kolem kamer rozestavených na mramorové podlaze a kladli otázky kolemjdoucím vědcům.

Gabriela přelétla pohledem hlavy lidí, ale neviděla nikoho, kdo by jí připomínal Chrise Harpera, ředitele programu polárního orbitálního snímače hustoty. Zhruba polovina lidí v hale byla označena visačkami „Tisk“ a druhé polovině visely kolem krku identifikační karty NASA s fotografiemi. Gabriela samozřejmě nic takového neměla. Otočila se k mladé ženě, která patřila k personálu. „Dobrý den. Hledám Chrise Harpera. Mohla byste mi poradit?“

Žena si Gabrielu nedůvěřivě prohlížela – jako kdyby ji odněkud znala, ale nemohla ji nikam zařadit. „Před chvílí jsem doktora Harpera viděla. Vešel dovnitř a zamířil hned nahoru. Neznáme se odněkud?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla Gabriela a snažila se odvrátit obličej. „Jak se dostanu nahoru?“

„Pracujete v NASA?“

„Ne, nepracuji.“

„V tom případě se nahoru nedostanete.“

„Hm...“ přemítala dívka. „Tamhle je telefon. Mohu ho použít?“

„Už vím, kdo jste,“ upamatovala se žena a pobouřeně pokračovala: „Viděla jsem vás v televizi se senátorem Sextonem. To je neuvěřitelné, že máte tu drzost přijít až sem –“

Ale v tu chvíli už mluvila ke Gabrieliným žádům. Dívka se proplétala mezi lidmi a slyšela, jak ženin zlostný hlas vykládá lidem okolo, kdo se odvážil objevit v samotném srdci NASA.

Ohromné. Jsem tady dvě vteřiny, a už si mě zapsali na listinu nebezpečných zločinců.

Sklonila hlavu a spěchala ke vzdálené straně haly, kde byla na zdi připevněná orientační tabule. Nejprve chtěla hledat jméno Chrise Harpera, ale byly tu jen názvy jednotlivých oddělení a pracovních sekcí bez jmen konkrétních pracovníků.

Zkusila tedy hledat něco o snímači hustoty, ale ani nic takového tady nebylo. Jediný nápis, který téma projektu vzdáleně připomínal, zněl:

PROJEKT VÝZKUMŮ ZEMĚ, ETAPA II
Pozorovací systém Země (EOS)

Úkosem se podívala přes rameno, jako by čekala, že se za ní objeví zástup zuřivých vesmírných vědců a zahájí veřejné kamenování. S obličejem odvráceným ke stěně přešla k výklenku s výtahy, před nimiž stála fontánka s pitnou vodou. Přistoupila ke kabinám, ale zjistila, že místo obvyklých tlačítek je k přivolání nutné použít identifikační kartu. Nezvaní hosté neměli šanci proniknout dovnitř.

Přes halu se blížila skupina mladých mužů zabraných do hovoru. Všichni měli identifikační karty. Gabriela se rychle sklonila nad fontánku a pokradmu je pozorovala. Jeden z nich, uhrovitý mladík projel kartou výtahovou zdířku a otevřel dveře ostatním. Zatímco nastupovali, smál se a potřásl nevěřícně hlavou.

„Lidi ze SETI (Serch for Extraterrestrial Intelligence = *organizace pro vyhledávání inteligentního života ve vesmíru*) aby se teď zbláznili. Honí ta svoje vesmírná vozítka po driftových polích dvacet let při dvou stech milliaJanských, a přitom je fyzický důkaz pohřbený v ledu přímo na Zemi.“

Dveře se syčivě zavřely a muži zmizeli.

Gabriela se narovnala, otřela si rty a přemýšlela, co bude dělat. Rozhlédla se, jestli někde neuvidí telefon pro interní komunikaci, ale nikde nic. Přemítala, zda by nestálo za to zkusit někomu ukrást identifikační kartu, ale něco jí napovídalo, že to není ten nejlepší nápad. Ať ale udělá cokoli, musí to být co nejrychleji. Mezi lidmi se prodírala žena, která ji před chvílí poznala, a vedle ní kráčet vazoun z ochranky.

V tu chvíli se u výtahů objevil upravený muž s pleší. Spěchal. Gabriela se znovu sehnula nad fontánkou. Zdálo se, že si jí nevšiml. Pozorovala, jak se naklání ke zdířce, a vkládá kartu, která mu visela na krku, do otvoru. Dveře jednoho z výtahů se otevřely a muž vstoupil.

Musíš to zkusit, porouchela si. Teď, nebo nikdy!

Dveře kabiny se začaly zavírat. Gabriela se vymrštila od fontány, skočila k výtahu a vrazila ruku mezi veřeje. Čidlo zareagovalo a dveře se znovu otevřely. S nadšeným výrazem vpadla do výtahu a spustila s razancí lehkého kulometu: „Věřil byste tomu! Něco takového! Je to neuvěřitelné! Úžasné!“

Muž ji zaraženě pozoroval

„Lidi ze SETI aby se teď zbláznili. Honí ta svoje vesmírná vozítka po driftových polích dvacet let při dvou stech milliaJanských, a přitom je fyzický důkaz pohřbený v ledu přímo na Zemi.“

Gabrielin společník překvapeně odpověděl: „No... ano. Je to“ Sjel jí pohledem po krku a viditelně znervózněl. Nepřítomnost identifikační karty mu dělala starosti. „Promiňte...“

„Do čtvrtého, prosím. Přilítla jsem v takovém fofru, že jsem si málem nestihla vzít ani spodní prádlo!“ zasmála se a střelila pohledem k mužově identifikační kartě.

Stálo na ní: JAMES THEISEN, finanční oddělení

„Promiňte, vy tady pracujete?“ zeptal se znepokojeně. „Slečno...?“

Gabriela dovolila spodní čelisti, aby jí v uraženém údivu poklesla. „No tedy, Jime! Teď jste mě skutečně ranil! Nemyslela jsem si, že na mě zapomenete tak brzo!“

Muž zbledl, nejspíše se rozhlédl kolem a rozpačitě si přejel rukou po pleši. „Promiňte, ale to víte... Ten objev... a rozruch... Jste mi opravdu velmi povědomá. Ve kterém programu pracujete?“

Sakra! Pokusila se o sebevědomý úsměv. „V EOS.“

Plešoun ukázal na svítící knoflík u čtyřky. „To je jasné. Ale na kterém projektu?“

Gabrielin tep letěl závratnou rychlostí. Dokázala si vzpomenout jenom na jeden projekt. „Na polárním orbitálním snímáči hustoty.“

V mužově tváři se objevilo překvapení. „Opravdu? Myslel jsem, že znám všechny lidi z týmu doktora Harpera.“

Zahanbeně přikývla. „Chris mě drží stranou. Stydí se za mě. Já jsem ten idiot, co zpackal voxel index u softwaru pro detekci anomálií hustoty.“

Teď to byl plešatý pán, komu spadla čelist. „To jste byla vy?“

Gabriela se zamračila. „No jo. Nespala jsem z toho celé týdny.“

„Ale doktor Harper vzal odpovědnost na sebe! I všechny důsledky!“

„Chris už je prostě takový. Alespoň že se mu pak podařilo dát všechno zase do pořádku. Co říkáte tomu dnešku? Ten meteorit... to je úžasné, že? Pořád se ještě nemůžu vzpamatovat!“

Výtah zastavil ve čtvrtém patře a Gabriela vyskočila ven. „Ráda jsem vás zase viděla, Jime. Pozdravujte všechny z finančního!“

„Vyřídím,“ stihl zamumlat muž, než se dveře zavřely. „Také jsem vás rád viděl.“

84

Stejně jako většina prezidentů přežíval i Zach Herney ve své funkci na pěti, maximálně šesti hodinách spánku denně. V posledních týdnech to bylo dokonce méně. Když začalo opadat vzrušení z večerních událostí, cítil, jak se mu únava nepříjemně rozlévá celým tělem.

Seděl s několika nejbližšími spolupracovníky v Rooseveltově salonku nad láhvemi šampaňského a na obrazovce vnitřní televizní síť sledoval neustále se opakující smyčku tiskové konference, sestřihů z dokumentárního snímku Michaela Tollanda a komentářů renomovaných vědců. Teď právě vzrušeným hlasem hodnotila situaci komentátorka stojící před Bílým domem. „Objev NASA přinese nejen dalekosáhlé vědecké důsledky pro lidstvo jako živočišný druh, ale bude znamenat zlom i pro politickou situaci zde ve Washingtonu. Pro současného prezidenta nemohl přijít nález meteoritu v příhodnějším okamžiku.“ Profesionálně rozechvělý tón zaměnila za pragmatický. „A naopak, pro senátora Sextona nemohlo být načasování nepříznivější. Senátor teď prožívá těžké časy.“ Ve střihu se objevila v tuto chvíli už notoricky známá pasáž z odpolední debaty na CNN.

„Po třiceti pěti letech výzkumů je jasné, že žádný mimozemský život nenajdeme.“

„Co když se mýlíte?“ ptala se Tenchová.

„Jestli se mýlím, slečno Tenchová, sním vlastní klobouk.“

Všichni v Rooseveltově salonku se zasmáli. Teď, ve zpětném pohledu, se mohlo zdát, že si Tenchová se Sextonem krutě zahrála a hrubě ho přitlačila ke zdi, ale jeho tón byl tak nadutý a samolibý, že mu porážku každý přál.

Prezident se rozhlédl po místnosti a očima hledal Marjorie Tenchovou. Od začátku tiskové konference ji neviděl. *Zvláštní, pomyslel si, to vítězství je přece stejně tak moje jako její.*

Televizní reportáž končila shrnutím očekávaného politického vývoje – preference Bílého domu vzrostou a senátora Sextona čeká děsivý propad.

Co všechno se může stát během jediného dne! přemítal Herney. V politice se může svět otočit vzhůru nohama v jedné vteřině.

Netušil, že za svítání bude mít možnost se na vlastní kůži přesvědčit, jak hluboce pravdivá ta myšlenka je.

85

S Pickeringem by mohly být problémy, řekla Tenchová.

Tato znepokojivá informace zaměstnávala ředitele Ekstroma natolik, že si vůbec nevšiml, že bouře nad obyglú zesílila. Ocelová lana přecházela od dunivého chvění do fistule. Lidé ze štábu se chaoticky motali sem a tam a klábosili o proběhlých událostech, místo aby šli spát. Ekstrom dlel myšlenkami u jiné bouře, jejíž první blesky se začínaly stahovat nad Washingtonem. Během posledních několika hodin se objevila spousta problémů a on se je poctivě snažil řešit. Ten nejnovější a nejzávažnější byl horší než všechny ostatní dohromady.

S Pickeringem by mohly být problémy.

William Pickering byl posledním z lidí na celé zeměkouli, s kým by chtěl Ekstrom měřit síly. Pickering sledoval přísným okem Ekstroma a NASA celá léta, snažil se kontrolovat vnitřní politiku vesmírné agentury a určovat pořadí významnosti jednotlivých projektů. A samozřejmě zehral na kupící se množství přehmatů a chyb.

Ekstrom dobře věděl, že Pickeringovo znechucení Národním úřadem pro letectví a kosmonautiku je velmi hluboké a jde mnohem dál než jen za nedávnou ztrátu satelitu typu SIGINT, který stál miliardu dolarů, patřil Národnímu průzkumnému úřadu a byl zničen při výbuchu odpalovací rampy NASA. Pickeringova zášť, živená neutuchajícím řetězcem neúspěchů – ať šlo o únik tajných informací nebo spory o personální obsazení klíčových pozic – se změnila v nekonečnou řadu zklamání a deziluzí.

Byl tady například vývoj vesmírného letounu X-33, jímž měla NASA nahradit raketoplán. V současné době měl už pětileté zpoždění, což znamenalo, že se omezila nebo úplně zastavila i údržba desítek satelitů patřících průzkumnému úřadu a počet nově vypouštěných satelitů se výrazně zredukoval. Pickeringova zuřivost nedávno dosáhla vrcholu, když zjistil, že NASA zrušila projekt X-33 úplně a devět set milionů dolarů zmizelo v bezedné studni.

Ekstrom došel do své improvizované kanceláře oddělené závěsem. Sedl si ke stolu a složil hlavu do dlaní. Má před sebou několik těžkých rozhodnutí. Zvláštní den – začínal tak skvěle a nakonec se změnil ve zlý sen. Zkoušel si představit, jak asi uvažuje William Pickering. Co asi udělá? Někdo tak chytrý jako on přece musí chápat význam objevu NASA! Musí odpustit některá rozhodnutí, která bylo nutné přijmout pod tlakem a v zoufalých situacích! Musí si uvědomit, k jak nenapravitelným škodám by došlo, kdyby byl objev pošpiněn!

Co asi Pickering udělá s informacemi, které má k dispozici? Nechá je být, nebo přinutí NASA, aby za své chyby zaplatila?

Ekstrom se zamračil. Věděl přesně, co Pickering udělá.

Ke všemu byly mezi Pickeringem a NASA i osobní nevyřízené účty... hořkost a bolest, a to bylo mnohem horší než obyčejná politika.

86

Rachel mlčela a bloudila pohledem po kabině G4. Právě letěli nad pobřežím zálivu Svatého Vavřince. Tolland seděl vedle ní a diskutoval s Corkym, který konečně připustil, že obsah niklu v meteoritu byl „mimo předpokládaný rozsah středních hodnot“. Tato informace rozdmýchala Rachelino původní podezření. Nastrčení meteoritu do ledovce by dávalo smysl jen v případě, pokud by i hornina sama byla skvělým podvrhem.

Jenže ostatní zjištěné parametry dokazovaly, že meteorit je pravý.

Otočila se od okna a znovu se podívala na diskovitý vzorek meteoritu v dlani. Droboučké chondruly na ni zářivě mrkaly. Tolland a Corky o nich debatovali už hodnou chvíli a používali při tom výrazy, které byly pro Rachel španělskou vesnicí – vyvážené hladiny olivínu, metastabilní skleněné matrice, metamorfická rehomogenizace. Jejich závěr byl jasný: Chondruly jsou jednoznačně meteoritického původu.

Rachel si točila vzorkem v dlani a přejížděla prstem po okraji pokrytém tavnou krustou. Spálený povrch vypadal na první pohled docela čerstvě – rozhodně by mu nehádala tři sta let. Corky jí vysvětlil, že je to díky tomu, že meteorit byl hermeticky uzavřený v ledu, který ho chránil před atmosférickou erozí. Zdálo se to logické. V televizi kdysi viděla pořad o člověku, kterého našli v ledu po čtyřech tisících let – i jeho pokožka byla skvěle konzervovaná a ve výborném stavu.

Znovu si prohlížela zblízka tavnou krustu a napadlo ji, že jeden důležitý fakt byl opomenut. Přemýšlela, jestli jej jenom přehlédla, nebo jestli ji o něm zapomněli informovat.

Otočila se ke Corkymu. „Provedl někdo datování tavné krusty?“

Corky se nechápavě zeptal: „Jak to myslíš?“

„Ptám se, jestli někdo zkoumal stáří sežehlého povrchu. Neboli: Víme skutečně, že tavná krusta pochází z doby pádu Jungersolského meteoritu?“

„Je mi líto,“ odpověděl Corky, „ale stáří krusty nelze určit. Oxidace zničí všechny potřebné izotopové ukazatele. Kromě toho, rychlost rozpadu radioizotopů je tak pomalá, že se její pomocí nedá měřit nic, co by bylo mladší než pět set let.“

Aha, tak proto údaje o meteoritu neobsahovaly žádná data týkající se tavné krusty. Rachel chvíli přemýšlela. „Takže se nepozná, jestli náš meteorit ležel v ledu celá staletí nebo jen od minulého týdne?“

Tolland se usmál. „Věda nemá odpovědi na všechny otázky.“

Rachel přemýšlela nahlas: „Tavná krusta... to je vlastně jen takový hodně spálený povrch kamene. Technicky vzato... v posledních padesáti letech by bylo možné ji vytvořit... a to dokonce různými způsoby.“

„Chyba,“ přerušil ji Corky. „Nemohla by se vytvořit různými způsoby. Je jen jeden způsob, jak může vzniknout – pádem atmosférou.“

„Neexistuje žádná jiná možnost? Třeba ve vysoké peci?“

„Vzorky jsme zkoumali pod elektronovým mikroskopem. I kdyby se použilo té nejčistší vysoké pece na světě, zůstaly by na povrchu zbytky paliva – nukleárního, chemického nebo fosilního. Tahle teorie je scestná. Zapomeň na ni. Kromě toho je tady rýhování, které se tvoří na povrchu při průchodu atmosférou. To bys ve vysoké peci vyrobit nedokázala.“

Rachel skutečně zapomněla na rovnoběžné rýhy na povrchu meteoritu. Všechno nasvědčovalo tomu, že meteorit opravdu dopadl na zem z vesmíru. Napadla ji ještě jedna možnost. „A co sopky? Nemohla by to být hornina vyvržená při výbuchu sopky?“

Corky znovu potřásl hlavou. „Ne. Na to je tavná krusta příliš čistá.“

Rachel se podívala na Tollanda a ten přikývl. „Je mi líto, ale Corky má pravdu. Sám mám určité zkušenosti s pevninskými i podmořskými sopkami. Vulkanické horniny obsahují desítky nejrůznějších typů toxických látek: oxid uhličitý, oxid siřičitý, sirovodík, kyselinu solnou. A to všechno bychom při elektronické analýze poznali. Tahle tavná krusta je výsledkem čistého hoření, ke kterému došlo při pádu atmosférou.“

Rachel si vzdychla a znovu se zadívala z okna. *Čisté hoření*. Na tom slovním spojení se jí něco nezdálo. Obrátila se k Tollandovi. „Co myslíš tím čistým hořením?“

„Znamená to, že zkoumáme-li vzorek pod elektronovým mikroskopem, nenajdeme žádné zbytky paliva a z toho usuzujeme, že k zahřátí došlo působením kinetické energie a tření.“

„Když jste nenašli žádné zbytky paliva, co jste tedy našli? Myslím tím, co tavná krusta obsahovala?“

Slova se ujal Corky: „Našli jsme přesně to, co jsme čekali. Čisté atmosférické prvky. Dusík, kyslík, vodík. Žádné zbytky ropy. Žádná síra. Žádné vulkanické kyseliny. Nic zvláštního. Jenom to, co u meteoritů obvykle nacházíme.“

Rachel se opřela a znovu se ponořila do myšlenek.

Corky se k ní naklonil. „Prosím tě, jenom mi neříkej, že NASA vzala horninu se zkamenělinami, vynesla ji do příslušné výšky raketou a pustila ji zpátky k Zemi. A že si nikdo nevšiml ani pádu, ani kráteru po dopadu, o výbuchu nemluvě!“

Tohle Rachel nenapadlo a musela uznat, že je to zajímavá myšlenka. Neproveditelná, ale zajímavá. Přemýšlela o něčem mnohem jednodušším. Všechny atmosférické prvky. Čisté hoření. Rýhování v důsledku pádu atmosférou. Ve vzdáleném koutku mozku jí blikalo malé světýlko. „Byl poměr atmosférických prvků v krustě našeho meteoritu stejný jako u jiných meteoritů?“

Corky se při otázce trochu naježil. „Proč se ptáš?“

Rachel cítila, že váhá s odpovědí, a tep se jí rozběhl rychleji. „Jejich poměr byl jiný než obvykle, že?“

„Existuje pro to vědecké vysvětlení.“

Rachelino srdce se splašilo docela. „Nebyl náhodou obsah jednoho z prvků nezvykle vysoký?“

Tolland s Corkym si vyměnili nechápavé pohledy. „Ano,“ odpověděl Corky za oba, „ale –“

„Byl to ionizovaný vodík?“

Astrofyzikovy oči se úžasem rozšířily ve dva borůvkové koláče. „Jak to můžeš vědět?“

Také Tolland vypadal velmi překvapeně.

Rachel se vyčítavě zeptala: „Proč mi to nikdo neřekl?“

„Protože pro to existuje vědecké vysvětlení,“ opakoval Corky.

„Jsem jedno ucho,“ pobídla ho Rachel.

„Skutečně jsme našli zvýšený obsah ionizovaného vodíku. Bylo to proto, že meteorit prolétl atmosférou v blízkosti severního pólu, kde je v důsledku magnetického pole Země abnormálně vysoká koncentrace vodíkových iontů.“

Rachel se zamračila. „Obávám se, že mám i jiné vysvětlení.“

87

Čtvrté patro budovy NASA nebylo zdaleka tak impozantní jako vstupní hala. Táhl se jím nekonečně sterilní chodby lemované v pravidelných odstupech dveřmi kanceláří. Nikde nebyla ani noha. Gabriela stála před směrovkami, které ukazovaly na všechny strany.

← LANDSAT 7
TERRA →
← ACRIMSAT
← JASON 1
AQUA →
PODS →

Vydala ve směru cedulek s nápisem PODS, propletla se řadou spletitých chodeb a křižovatek a dorazila k těžkým ocelovým dveřím, na kterých bylo napsáno:

POLÁRNÍ ORBITÁLNÍ SNÍMAČ HUSTOTY (PODS)

Ředitel oddělení: Chris Harper

Dveře byly zamčené a zabezpečené dvojitým jištěním: čtečkou na vstupní kartu a displejem, na němž bylo nutné zadat příslušný přístupový kód. Gabriela položila na ocelový plát ucho. Měla dojem, že slyší nějaký hovor – hádku, ale možná se jí to jen zdálo. *Co kdybych bušila na dveře tak dlouho, dokud by někdo neotevřel?* Jenže její plán, jak jednat s Chrisem Harperem, vyžadoval daleko jemnější přístup a bušení na dveře do něj jaksi nezapadalo. Rozhlédla se, zda by se dovnitř nedalo vejít jinak, ale nikde nic. Vedle dveří byl malý neosvětlený přístěnek. Vešla do něj s nadějí, že narazí na opuštěný svazek klíčů nebo vstupních karet. Nic. Jen košťata a mopy.

Vrátila se ke vchodu a znovu poslouchala s uchem na dveřích. Opravdu slyšela hlasy. A kroky. Přibližovaly se. Ozvalo se cvaknutí a dveře se rozletěly.

Neměla čas se schovat. Stihla jen uskočit stranou a přitisknout se ke zdi. Otevřené křídlo dveří jí poskytlo jakýs takýs úkryt. Zevnitř chvatně přicházela skupinka hlasitě debatujících lidí. Vypadali velmi rozzlobení.

„Co má Harper sakra za problém! Myslel jsem si, že bude v sedmém nebi!“

„Je to cvok,“ odpovídal jiný hlas. „Chce být v takovéhle chvíli sám! Měl by oslavovat!“

Konečně přešli a těžké dveře na pneumatických závěsech se začaly samočinně zavírat. Přitom ovšem odkryly Gabrielu, která za nimi bez hnutí stála. Muži kráčeli dál chodbou – nepovšimli si jí. Gabriela čekala, jak nejdéle to šlo. Ve dveřích už zůstala jen malá škvíra, když konečně vystartovala, chytla za kliku a dveře zastavila. Pak znovu zůstala stát a čekala, až muži zahnou za roh. Byli natolik ponoření do hovoru, že je ani nenapadlo se ohlížet.

S bušícím srdcem vkročila do spoře osvětleného prostoru a tiše za sebou zavěla.

Stála na prahu velké pracovní místnosti, která připomínala vysokoškolskou laboratoř pro praktika z fyziky – byly tady počítače, pracovní stoly, různá elektronická zařízení. Když trochu přivykla šeru, viděla, že se všude povalují papíry s nákresey a výpočty. Nesvítilo tady žádné světlo a ta trocha, která jí pomáhala rozeznat obrysy, se sem linula prosklenou výplní dveří v protilehlé stěně. Tiše k nim přešla. Dveře byly zavřené, ale sklem viděla muže sedícího u počítače. Poznala v něm vědce, který mluvil na oné tiskové konferenci NASA. Na jmenovce stálo:

CHRIS HARPER

Ředitel oddělení, PODS

Stála přede dveřmi a váhala. Dostala strach. Dokázala proniknout až sem, ale najednou se jí chtělo utéct. Připomínala si, jak jistý si Sexton byl, když tvrdil, že Harper lhal. *Vsadil bych na to vlastní kampaň*, tvrdil. Myslí si to i jiní a čekají, že ona zjistí pravdu, aby po dnešní zničující noci mohli na NASA znovu zaútočit. Gabriela byla víc než ochotná se na něčem takovém podílet – zvlášť potom, jak si s ní dnes odpoledne zahrála Tenchová a lidé prezidenta Herneyho.

Zdvihla ruku, aby zaklepala, ale v polovině pohybu se zarazila. Hlavou jí prolétly Jolandiny pochybovačné věty. *Jestli lhal před celým světem, proč by teď měl vykládat pravdu zrovna TOBĚ?*

Proč? Ze strachu! ujišťovala sama sebe v duchu. O strachu věděla po dnešku svoje. Měla plán. Chtěla použít taktiku, kterou pochytila od senátora, když se snažil ze svých politických oponentů dostat informace, které ho zajímaly. Za dobu spolupráce se Sextonem se naučila leccos a většinou nešlo o příliš morální a etické věci. V tuhle chvíli musí využít úplně každé možnosti, jak z Harpera dostat přiznání. Pokud to dokáže, pootevře senátorově kampani znovu dveře a Sexton je tak zkušený hráč, že dokáže efektivně manévrovat i v nepatrném prostoru.

Chystala se použít taktiku, které Sexton říkal „přestřelka“. Byl to způsob jednání, který vynalezli staří Římané, aby dostali přiznání ze zločinců, o nichž byli přesvědčení, že lžou. Šlo o záludně jednoduchou metodu s následujícími principy:

Předneste tvrzení, které má protistrana potvrdit.

Pak dotyčného obviňte z něčeho ještě daleko horšího.

Vyvolejte v dotazovaném dojem, že má možnost vybrat si menší ze dvou zel – v tomto případě pravdu.

Tenhle starý trik však vyžadoval sebejistotu, kterou v sobě Gabriela vůbec necítila. Zhluboka se nadechla, v myšlenkách znovu projela připravený scénář a odhodlaně zaklepala na dveře.

„Už jsem vám řekl, že mám práci!“ ozval se zevnitř hlas s povědomým anglickým přízvukem.

Zaklepala znovu a hlasitěji.

„Nepůjdu s vámi dolů! Kolikrát to mám opakovat!“

Tentokrát zabušila pěstí.

Chris Harper přešel místnost a prudce otevřel dveře. „Jděte už do —“ Zmlkl uprostřed věty a udiveně na Gabrielu zíral.

„Doktor Harper?“ zahájila konverzaci a pokoušela se o sebejistý tón.

„Jak jste se sem zrovna vy dostala?“

„Jak víte, kdo jsem?“ odpověděla přísnou otázkou.

„Jak bych to nevěděl! Váš šéf se do mého projektu strefoval celé měsíce. Co tady pohledáváte?“

„Posílá mě senátor Sexton.“

Harper se zahleděl do laboratoře za Gabrielinými zády. „Kdo vás sem přivedl?“

„O to se nestarejte. Senátor má vlivné konexe.“

„I v téhle budově?“ zeptal se Harper pochybovačně.

„Zachoval jste se nečestně, doktore Harpere. Senátor požádal o vytvoření zvláštní vyšetřovací senátorské komise, aby si na vaše činy posvítla.“

Harper zbledl. „O čem to mluvíte?“

„Chytří lidé jako vy, doktore Harpere, zkrátka nedokážou hrát hlupáky. Věžíte v problémech až po uši. Senátor mě posílá, abych vám nabídl obchod. Naše kampaň dostala dnes v noci těžký zásah. Senátor už nemá co ztratit a klidně strhne s sebou do pekel i vás.“

„Co to k čertu blábolíte?“

Gabriela se zhluboka nadechla a rozehrála svou roli. „Na tiskové konferenci jste o softwaru pro detekci hustotních anomálií lhal. Vím to. A nejsem sama. Kromě mě to vědí i další lidé. Ale o to teď nejde.“ Než mohl Harper otevřít ústa a oponovat, pokračovala v horlení: „Senátor by vás mohl zničit hned teď, ale nechce to udělat. Zajímá ho něco víc. Myslím, že dobře víte, o čem mluvím.“

„Ne. Já...“

„Senátorova nabídka zní takto: Bude mlčet o vašich lžích ohledně softwaru, pokud mu sdělíte jméno člověka z NASA – je to jistě někdo vysoko postavený – s nímž zpronevěřujete peníze.“

Harperovy oči se rozšířily zděšením. „Cože? Já přece nic nezpronevěřuju!“

„Dobře si rozmyslete, co říkáte. Senátorská komise shromažďuje materiály už několik měsíců. Opravdu si myslíte, že vy dva byste mohli vyváznout bez povšimnutí? Falšovat doklady týkající se PODS a převádět přidělené peníze NASA na soukromé účty? Lhaní a zpronevěra, doktore Harpere! Za to vás čeká vězení!“

„Nic z toho, co říkáte, jsem neudělal!“

„Chcete mi snad tvrdit, že jste nelhal o snímači hustoty?“

„Ne! Říkám, že jsem nikdy nezpronevěřil ani cent!“

„Takže o tom snímači jste nemluvil pravdu?“

Harper zmlkl. Nedostávalo se mu slov.

„Na to lhaní na tiskové konferenci zapomeňte,“ mávla Gabriela velkodušně rukou. „To je jen taková okrajová záležitost a senátora v podstatě nezajímá, je na takové věci zvyklý. Vaši hoši našli meteorit a každému je fuk, jak to udělali. Ale řekněte mu jméno toho, s kým provádíte zpronevěry. Pokud to uděláte, mohu vám zaručit, že vy v celé kauze nebudete figurovat. Řekněte nám jméno toho člověka, jinak začne senátor spekulovat nahlas o softwaru na zjišťování hustotních anomálií a roztočí kolem toho pěkný cirkus.“

„S žádnými zpronevěrami nemám nic společného.“

„Jste chladnokrevný lhář, doktore. Viděla jsem doklady a bylo na nich vaše jméno. Na všech.“

„Přisahám, že jsem nic nezpronevěřil!“

Gabriela si zklamaně povzdychla: „Zkuste se vžít do mé situace, doktore. Z vaší reakce mohu vyvodit jen dva závěry: Buď mi teď lžete, stejně jako jste lhal na tiskové konferenci, nebo mi říkáte pravdu a někdo vás za vašimi zády a bez vašeho vědomí zneužil.“

Následovala pauza, která měla Harperovi poskytnout čas na rozmyšlenou.

Gabriela se podívala na hodinky. „Senátor už o celé věci hodinu jedná. Můžete se zachránit, jestliže mi řeknete jméno toho hlavouna z NASA, se kterým jste zpronevěřoval peníze. O vás senátorovi nejde. Chce toho druhého – velkou rybu. Samozřejmě vím, že ten dotyčný má v NASA velký vliv. Je schopen, nebo schopna, odstranit své jméno ze všech papírů a pak v tom zůstanete sám.“

Harper zavrtěl hlavou. „Lžete.“

„Řeknete to i u soudu?“

„Jistě. Popírám všechno, co mi tady tvrdíte.“

„Popřete to i pod přísahou?“ Znechuceně a zdánlivě bez zájmu zabručela: „Popřete i lhaní o opravě toho softwaru?“ S bušícím srdcem se zadívala Harperovi do očí. „Přemýšlejte o možnostech, které máte, doktore. Americké věznice nejsou moc příjemná místa.“

Harper se díval na Gabrielu zpříma a bez zachvění. Na chvíli se jí zdálo, že v jeho očích zahlédla záblesk kapitulace, ale když promluvil, byl jeho hlas jako z ocele a chvěl se vztekem.

„Slečno Asheová, střelíte naslepo. Oba dobře víme, že v NASA k žádným zpronevěrám nedošlo. Jediný, kdo tady lže, jste vy.“

Dívčiny svaly ztuhly. Harperovy oči ji vztekly přibíjely k zemi. *Otočit se a utéct!* blesko jí hlavou. *Chtělaš oblafnout vesmírného vědce! Co jsi ksakru čekala?* Ze všech sil se snažila držet hlavu vztyčenou a mluvit sebevědomým a nezaujatým tónem. „Vím, že existují určité dokumenty – nepopíratelné důkazy – že vy a někdo další zpronevěřil peníze NASA. Ty papíry jsem viděla na vlastní oči. Senátor mě požádal, abych vám dnes v noci nabídla možnost sdělit nám jméno té druhé osoby. Výměnou bychom vám garantovali, že vy nebudete v případu uvedený. Nezbyvá mi než tlumočit senátorovi, že budete raději jednat se soudem. Můžete na soudce zkusit to, co jste teď zkusil na mě – že jste žádné peníze daňových poplatníků nezpronevěřil a ve věci softwaru snímače hustoty že jste

nelhal.“ Zachmuřeně se usmála. „Pochybuji, že po té tiskové konferenci, na níž jste vystoupil před dvěma týdny, vám bude někdo věřit.“ Gabriela se otočila na podpatku a rázovala temnou laboratoří. Přemýšlela, jestli ona sama není v tuto chvíli adeptem na podrobnější prozkoumání amerických vězeňských cel.

Kráčela, jak nejvzprímeněji dokázala, a čekala, jestli ji Harper zavolá zpátky. Ticho. Rozrazila ocelové dveře a pokračovala dlouhou chodbou. Snad nebudou výtahy zase na ty zatracené karty. Zoufala si. Lepší představení sehrát nedokázala a s Harperem to ani nehnulo. Co když na té tiskové konferenci vážně nelhal?

Za zády se jí s třeskem znovu rozlétly těžké dveře a ozval se Harperův hlas: „Slečno Asheová, přísahám, že jsem nic nezpronevěřil. Jsem čestný člověk!“

Gabriele poskočilo srdce, ale šla dál. Nevšímavě pokrčila rameny a křikla za sebe: „Lhal jste na tiskovce! Tomu říkáte čestné jednání?“

Ticho. Pokračovala v chůzi.

„Počkejte!“ zavolal za ní Harper. Dohnal ji. V obličeji byl bleďý a ztišil hlas. „Tuším, kdo mě mohl do té zpronevěry namočit.“

Gabriela se ohromeně zastavila. Rozuměla mu správně? Otočila se tak pomalu, jak jen to dokázala, a zeptala se: „Mám vám věřit, že se vás do toho někdo snaží namočit?“

Harper si povzdychl. „Přísahám, že o žádných zpronevěrách nic nevím, ale jestli proti mně existují důkazy...“

„Spousty.“

Znovu vzdychl. „Pak to znamená, že mě někdo nastrčil. A snaží se mě zdiskreditovat. Je jen jedna osoba, která by to mohla udělat.“

„Kdo je to?“

Harper se jí díval přímo do očí. „Lawrence Ekstrom mě nenávidí.“

Gabriela zírала jako zasažená bleskem. „Ředitel NASA?“

Harper zachmuřeně přikývl. „To on mě přinutil, abych lhal na té tiskové konferenci.“

88

Jednotka Delta Force letěla nocí ve třiceti metrech nad hladinou oceánu. Měla k dispozici speciální letoun Aurora vybavený pulzně-detonačními vlnovými motory s hnacím pohonem na metanový aerosol. Přestože motor

běžel sotva na polovinu výkonu, pohybovali se třikrát rychleji než zvuk, rychlostí víc než tři tisíce kilometrů za hodinu. Motory duněly v hypnotickém rytmu a zpětný tlakový ráz bičoval vlny, které se k nim vztekly vzpínaly, a tvořil za letadlem dvě patnáctimetrová rovnoběžná ocasní pera.

Důvod, proč byl vyřazen Blackbird SR-71, pomyslel si Delta-jedna.

Aurora je jedním z tajných letounů, o jehož existenci by neměl nikdo vědět, ale znají jej všichni. Při testování na jezeře Groom Lake v Nevadě ho dokonce vystopoval televizní kanál Discovery. Dnes už nikdo nezjistí, jestli došlo k úniku informací v důsledku opakovaného „nebetřesení“, které se šířilo až k Los Angeles, kvůli nešťastnému očitému svědectví naftařů v Severním ledovém oceánu nebo snad kvůli politováníhodnému administrativnímu faux pas, při němž popis Aurory zůstal ve veřejné kopii rozpočtu Pentagonu. Nakonec, bylo to jedno. Všichni věděli, že vývoj nového typu letounu byl ukončen, že armáda Spojených států má k dispozici letadlo schopné vyvinout rychlost šesti machů a stroj je již v provozu.

Auroru vyrobila firma Lockheed. Vypadá jako zploštělý míč na americký fotbal, třiatřicet metrů dlouhý a dvanáct metrů široký. Plášť je, podobně jako u raketoplánu, vyroben z křišťálových termálních destiček. Obrovské rychlosti dosahuje letoun díky novému pohonnému systému, známému pod názvem pulzně-detonační vlnový motor, který spaluje čistý aerosolový metan a na obloze za sebou zanechává jasně čitelnou kondenzační stopu. Z toho důvodu létá Aurora výhradně v noci.

Jednotka Delta Force směřovala přes otevřený oceán k novému cíli. Díky extrémní rychlosti bude na místě určení dokonce dřív než její oběti. Nad východní pobřeží se dostane za méně než šedesát minut, to znamená o dvě hodiny dřív než kořist. Diskutovali s patronem i možnost dohonit a sestřelit letadlo, které civilisty přesouvalo, ale patron se oprávněně obával, že akci by mohl zachytit nějaký radar nebo by někdo mohl náhodně objevit ohořelý trup a následovalo by vyšetřování. Bude lépe nechat cíle doletět na místo, rozhodl patron nakonec. Až bude jasné, kde přistanou, Delta Force se za nimi přesune.

Aurora právě přelétala nad pustým Labradorským mořem, když šifrovací komunikátor ohlásil Deltovi-jedna příchozí hovor. Delta-jedna jej přijal a z přístroje se ozval elektronický hlas: „Než Rachel Sextonová a oba vědci přistanou, čeká vás ještě jeden úkol.“

Nový úkol! Delta-jedna něco takového čekal. Věci se komplikovaly. Zdálo se, že do patronovy lodi teče další dírou a na nich bude, aby ji

zalepili, jak nejrychleji to půjde. *Do lodi by samozřejmě neteklo, kdybychom určené cíle zneškodnili už na Milneském šelfu*, připomněl si Delta-jedna. Dobře věděl, že uklízejí sami po sobě.

„Objevil se další člověk ve hře,“ prohlásil patron.

„Kdo?“

Zdálo se, že váhá, ale po chvílce odpověděl.

Muži z Delta Force si vyměnili zmatené pohledy. To jméno všichni dobře znali. *Není divu, že patron tak otálel, než nám ho řekl!* pomyslel si Delta-jedna. Akce, v níž měl být původně „nulový počet zneškodněných“, se nějak zvrtila a množství obětí závratně stoupá. Když Delta-jedna čekal na podrobné instrukce, kde a jak mají označenou osobu zneškodnit, napínaly se mu šlachy na krku.

„Rizika se podstatně zvýšila,“ prohlašoval patron. „Poslouchejte mě pozorně. Dám vám přesné instrukce.“

89

G4 letěl vysoko nad severním Maine směrem k Washingtonu. Michael Tolland a Corky Marlinson pozorně naslouchali Rachel Sextonové, která vysvětlovala svou teorii o zvýšeném obsahu vodíkových iontů v tavné krustě meteoritu.

„NASA má tajné testovací zařízení. Jmenuje Plum Brook,“ začala Rachel a sama stěží dokázala uvěřit, že se chystá zasvětit dva civilisty do informace s vysokým stupněm utajení. Zvážila všechna pro a proti a usoudila, že za daných okolností a navzdory všem předpisům mají Corky s Michaelem plné právo se tohle dozvědět. „Je to laboratoř, kde se testují nejnovější typy motorů. Asi před dvěma lety jsem dělala řešerši ze zprávy o novém typu – říkali mu expanzní cyklický motor.“

Corky se na ni podezíravě zmařčil. „Expanzní cyklické motory jsou pořád ještě v teoretické fázi vývoje. Existují jenom na papíře. Žádné testování neprobíhá. Bude trvat několik desítek let, než se začnou vyrábět.“

Rachel zavrtěla hlavou. „Jsi vedle, Corky. NASA už skutečně vyrobila prototypy a testuje je.“

„Tomu nevěřím,“ pokračoval zachmuřeně Corky. „Expanzní cyklické motory mají pracovat na bázi tekuté směsi kyslík-vodík. Jenže ta ve vesmíru zamrzá, a tím pádem je pro NASA nepoužitelná. V jednom článku

jsem četl, že NASA vůbec nemá v úmyslu tento typ motoru vyvíjet, dokud se problém se zamrzáním paliva nevyřeší.“

„Už ho vyřešili. Přestali používat kyslík. Palivo je teď tvořeno směsí ,kašovitých výbušnin na bázi vodíku‘; je to určitý druh kryogenního paliva tvořeného čistým vodíkem v částečně zmrzlém stavu. Tahle směs je mimořádně účinná a hoření probíhá velmi čistým způsobem. Uvažuje se dokonce o jejím využití při letech na Mars – pokud by je NASA uskutečnila.“

„To nemůže být pravda,“ oponoval Corky nevěřičně.

„Je to víc než pravda,“ pokračovala Rachel. „Psala jsem o tom zprávu pro prezidenta. Dobře si to pamatuju, protože můj šéf tehdy zuřil – NASA totiž chtěla vývoj kašovitého vodíku oznámit veřejně jako svůj velký úspěch. Pickering trval na tom, aby Bílý dům přinutil NASA držet vše v tajnosti.“

„Proč?“

„To tě nemusí zajímat,“ utála Rachel diskusi. Neměla v úmyslu sdělovat oběma vědcům víc, než bylo nezbytně nutné. Pravda byla taková, že Pickering trval na utajení výroby kašovitého vodíku kvůli národní bezpečnosti. Málokdo tehdy věděl, na jaké úrovni je vývoj vesmírných technologií v Čínské lidové republice. Číňané se v té době soustředili na výrobu „nájemné“ smrtící odpalovací rampy, kterou chtěli pronajmát dobře placícím zájemcům. Nebylo pochyb, že tito zájemci by se rekrutovali především z řad nepřátel Spojených států, a bezpečnost USA by samozřejmě byla velmi ohrožena. Národní průzkumný úřad naštěstí věděl, že čínští vědci se zabývají vývojem pohonného systému, který musí nutně skončit ve slepé uličce, a nehodlal je navést na slibnější cestu, kterou představoval systém fungující na kašovitém vodíku.

„Takže,“ vmísil se do hovoru znepokojeně Tolland, „ty tvrdíš, že NASA má k dispozici pohonný systém, který funguje na čistém vodíku?“

Rachel přikývla. „Nemám sice žádná přesná čísla, ale vím, že teplota zplodin je u tohoto typu motorů několikrát vyšší než cokoli, co bylo vyvinuto předtím. NASA má za úkol vyrobit nové materiály pro výfukové trysky.“ Odmlčela se. „Kdybyste za takový motor posadili velký balvan, vařil by se jeho povrch ve zplodinách bohatých na vodík při obrovských teplotách. A tavná křusta by byla na světě.“

„Počkej, počkej!“ protestoval Corky. „To jsme zase u scénáře podvrženého meteoritu!“

Tollanda Rachelina myšlenka zaujala. „To je zajímavý nápad. Výsledek by byl hodně podobný, jako kdybys nechal ten balvan na odpalovací rampě ve chvíli, kdy startuje vesmírná loď.“

„Pomáhejte mi všichni svatí,“ mumlal si Corky. „Obklopen samými idioty!“

„Corky,“ vysvětloval trpělivě Tolland. „Pohybujeme se v oblasti *hypotéz*. Kdybys umístil horninu do oblasti spalín motorů vesmírné lodi, byl by výsledek podobný, jako kdyby proletěla atmosférou. Nebo snad ne? Dokonce by na povrchu byly stejné rýhy způsobené zpětným tokem roztaveného materiálu.“

Corky zavrčel: „Je to pravděpodobné.“

„A to čisté hoření vodíkového paliva, o kterém mluvila Rachel, by po sobě nenechalo žádná chemická rezidua. Jenom vodík. Zvýšený obsah vodíkových iontů v tavné krustě.“

Corky obrátil oči v sloup. „Podívej, jestli *vůbec* nějaký cyklický expanzní motor existuje – a já o tom silně pochybuju – a funguje na kašovité vodík, tak je to asi možné. Ale říkám ti, že podle mě je to celé přitažené za vlasy.“

„Proč?“ zeptal se Tolland. „Celý proces vypadá docela jednoduše.“

Rachel přikývla. „Potřebuješ jediné – horninu, ve které jsou sto devadesát milionů let staré zkameněliny. Nastrčíš ji do výfukových plynů z motoru, který běží na kašovité vodík, a pak ji pohrčíš do ledu. Je to takový instantní meteorit – meteorit na počkání.“

„U turistů by ti možná něco takového prošlo,“ pochyboval dál Corky, „ale ne u vědců z NASA! A pořád ještě máme chondruly!“

Rachel se pokusila zopakovat, co jí to Corky o chondrulách vyprávěl na Milneském šelfu. „Vysvětloval jsi mi, že chondruly se tvoří v důsledku rychlého zahřátí a ochlazení ve vesmíru. Je to tak?“

Corky myšlenku s povzdechem rozvedl: „Chondruly se tvoří, když se hornina, která byla původně vystavena nízkým teplotám ve vesmíru, náhle ohřeje na teplotu způsobující její částečné roztavení. Jde o teploty okolo 1550 stupňů Celsia. Pak se musí znovu ochladit – a pěkně rychle – aby došlo k přeměně roztavených míst na chondruly.“

Tolland zamyšleně studoval přítelův obličej. „A na Zemi se tenhle proces nedá provést?“

„Ne,“ ucedil Corky. „Podmínky na naší planetě nedovolují kolísání teplot v tak rychlém sledu. Bavíme se tady o nukleárních teplotách a absolutní nule ve vesmíru. Takových extrémů není možné na Zemi dosáhnout.“

Rachel chvíli uvažovala. „*Přirozeným* způsobem se toho dosáhnout nedá.“

„Co tím zase chceš říct?“ vzdychl si Corky.

„Proč by k ohřátí a zchlazení nemohlo dojít uměle?“ ptala se dívka. „Hornina by mohla být vystavena vysokým teplotám vyvinutým motorem na kašovité vodík a pak rychle ochlazená v kryogenním mrazáku.“

Corky se nevěřicně zeptal: „Uměle vyrobené chondruly?“

„Je to jen takový nápad.“

„Pěkně šílený.“ Corky si točil vzorkem meteoritu. „Zapomnělas, že stáří chondrul bylo datováním stanoveno na sto devadesát milionů let?“ Blahosklonně povýšeným tónem pokračoval: „Pokud vím, vážená slečno Sextonová, před sto devadesáti miliony let nejezdily po Zemi motory na kašovité vodík a neprodávaly se kryogenní mrazáky.“

Chondruly nechondruly, říkal si Tolland, *obrázek se nám skládá*. Na několik minut se zabral do přemýšlení o Rachelině teorii o vzniku tavné krusty. Její hypotéza byla sice šílená a nepravděpodobná, ale otevírala nové možnosti a nutila Tollanda vysílat myšlenky novými směry. *Jestliže můžeme vysvětlit vznik tavné krusty? ... Jaké další možnosti takové vysvětlení předestírá?*

„Proč mlčíš,“ zeptala se Rachel a posadila se vedle něj.

Tolland se na ni požíval. Ve spoře osvětlené kabině se mu na malou chvilku zazdalo, že v jejích očích zahlédl něhu, která mu připomněla Celii. Zaplašil vzpomínky a unaveně si povzdechl: „Jen tak přemýšlím...“

Usmála se. „O meteoritech?“

„O čem jiném?“

„Probíráš se důkazy a přemýšlíš, co ještě zbývá?“

„Tak něco.“

„A máš nějaký nápad?“

„Ani ne. Trápí mě, jak se nám všechna data sesypala, když jsme našli tunel, kterým byl meteorit vsunut do ledovce.“

„Hierarchicky uspořádané důkazy se podobají domečku z karet. Odstraň jeden ze základních postulátů a všechno se ti začne bortit. A místo nálezu bylo základním postulátem, od něhož se odvíjely všechny další úvahy.“

To bych řekl! „Když jsem dorazil na Milneský šelf, sdělil mi Ekstrom, že meteorit našli v neporušeném ledovcovém loži, že stáří ledu je tři sta let a že hornina má větší hustotu, než cokoli, co se v té oblasti nachází. Považoval jsem to za logický důkaz, že ten kámen přiletěl z vesmíru.“

„Nejen ty. I ostatní to považovali za důkaz.“

„Hodnoty obsahu niklu jsou sice blízké středním, ale nejsou průkazné.“

„Velmi se jim blíží,“ vpadl do hovoru Corky.

„Ale nejsou přesně takové, jaké by měly být.“

Corky neochotně přikývl.

„A ten ‚vesmírný brouk‘, jak mu říkáme,“ pokračoval Tolland, „by mohl být velmi starý korýš, který žil ve velkých hloubkách a kterého zatím nikdo neobjevil.“

Rachel přikývla. „A tavná krusta...“

„Nerad to říkám,“ podíval se Tolland na Corkyho, „ale mám pocit, že proti pravosti toho najednou začíná mluvit víc než pro ni.“

„Věda není o pocitech, ale o důkazech,“ nedal se Corky. „Chondruly jsou nezvratně meteoritického původu. Souhlasím s vámi, že všechny ostatní důkazy můžeme zpochybnit, ale chondruly prostě nelze ignorovat. Důkazy jejich pravosti jsou nezvratné, zatímco ty o falšování pochybné.“

Rachel se zamračila. „Jaký závěr z toho tedy můžeme vyvodit?“

„Žádný,“ uzavřel Corky debatu. „Chondruly dokazují, že máme k dispozici pravý meteorit. Jedinou otázkou zůstává, proč ho někdo vstrčil do ledu.“

Tolland si přál věřit přímočaré Corkyho logice, ale nějak mu to nešlo.

„Nevypadáš moc přesvědčeně, Miku,“ utrousil astrofyzik.

Tolland přisvědčil. „Já ti nevím. Splňovat dva požadavky ze tří nebylo tak špatné. Jenže teď nám zbyl jen jeden ze tří. Mám dojem, že nám pořád něco uniká.“

90

Chytili mě, říkal si Chris Harper. Představoval si celu amerického vězení a po zádech mu běhal mráz. *Senátor Sexton ví, že jsem lhal o softwaru pro vyhledávání anomálií hustoty!*

Harper zavedl Gabrielu Asheovou zpátky do své kanceláře, zavřel dveře a cítil, jak v něm nenávist k řediteli Ekstromovi narůstá do obludných rozměrů. Teprve dnes v noci pochopil, jak hluboké kořeny Ekstromovy lži mají. Nejenže ho přinutil, aby lhal o opravě softwaru, ale dokonce se pojistil pro případ, kdyby Harper odmítal hrát jeho hru.

Důkazy o defraudaci, opakoval si. *Vydírání. To je opravdu mazané.* Kdyby se teď on, Harper, pokusil zpochybnit největší okamžik americké vesmírné historie, kdo by mu věřil? Kdo by věřil defraudantovi? Harper dobře věděl, jak daleko je Ekstrom ochoten zajít, aby NASA zachránil. A

ted', po objevu meteoritu se zkamenělinami, by své úsilí určitě ještě znásobil.

Gabriela se posadila a tiše čekala. Harper chvíli mlčky přecházel okolo velkého stolu, na němž stál model satelitu PODS – válec s mnoha anténami a čočkami za odrazovými štíty. Cítil stejnou nevolnost jako na té příšerné tiskové konferenci. Tehdy v noci se moc nepředvedl a každý se ho potom ptal, co to s ním vlastně bylo. Musel znovu lhát a vymýšlet si, že mu nebylo dobře a necítil se ve své kůži. Kolegové i reportéři nad jeho chabým vystoupením mávli rukou a brzy na všechno zapomněli.

Ted' se ta zatracená lež vrátila, aby ho zničila.

Výraz Gabriely Asheové byl mnohem přátelštější než prve. „Pane Harpere, dovedu si představit, jak těžké musí být bojovat proti řediteli NASA. Budete potřebovat mocného spojence a tím může být právě senátor Sexton. Možná že to bude jediná přátelsky nakloněná duše. Pojdte, začneme s tím, co jste na tiskové konferenci vykládal o softwaru. Řekněte mi, jak to bylo.“

Harper si vzdychl. Věděl, že přišel čas vyrukovat s pravdou. *Už tehdy jsem měl popravdě říct, jak se věci mají!* „Projekt PODS začal velmi slibně a satelit se dostal na oběžnou dráhu nad pólem – přesně tak, jak měl.“

Gabriela vypadala znuděně. Tohle všechno už věděla. „Pokračujte,“ vybídla ho.

„Pak se objevil problém. Když jsme chtěli začít se skenováním ledu a vyhledáváním hustotních anomálií, software na palubě se porouchal.“

„Hm.“

Věty se z Harpera začaly sypat obrovskou rychlostí. „Software měl být schopen vyhodnocovat tisíce dat ze stovek hektarů plochy a nacházet v ledu místa, jejichž hustota se liší od normálu. Předně mělo jít o zjišťování oblastí s nízkou hustotou, to znamená o indikátory globálního oteplování. Byl ovšem naprogramován tak, aby hlásil i jiné hustotní anomálie. Původně se měl PODS několik týdnů pohybovat nad polárním kruhem a mapovat tam odchylky a abnormality, které bychom použili při výpočtu globálního oteplování.“

Gabriela mu vstoupila do řeči: „Ale bez funkčního softwaru nebyl ten snímač k ničemu, že? NASA by musela vyhodnocovat každý čtvereční centimetr oskenované Arktidy ručně, aby problematická místa našla.“

Harper přikývl a cítil úlevu, že konečně může mluvit o strašné programátorské chybě, která jej děsila v bezesných nocích. „Přesně tak. Ruční vyhodnocování nepřicházelo v úvahu. Trvalo by léta. Byla to hrozná

situace. Kvůli mé chybě v programu byl PODS k ničemu. Všechno bylo o to horší, že se blížily volby a senátor Sexton na NASA neustále útočil...”

„Vaše chyba těžce zasáhla jak NASA, tak prezidenta.“

„Nemohlo se to stát v horším okamžiku. Ředitel byl vzteky bez sebe. Slíbil jsem mu, že problém opravím při další misi – jednoduše by se vyměnil jeden čip v systému. Ale to by bylo moc pozdě. Ekstrom mě oficiálně poslal domů na dovolenou, ale prakticky mě vyhodil. To bylo před měsícem.“

„Ale přesto jste se před dvěma týdny objevil v televizi s oznámením, že se vám všechno podařilo uvést do chodu.“

Harper zničeně přikývl. „Byla to zásadní chyba. V ten den, kdy se konala tisková konference, mi ředitel zavolal. Řekl, že se naskytla možnost, jak bych svou chybu mohl napravit. Hned jsem přišel do kanceláře a setkal se s ním. Požádal mě, abych svolal tiskovou konferenci a oznámil na ní, že se mi podařilo najít způsob, jak bude moci PODS během několika týdnů získaná data zpracovávat. Řekl, že důvody mi vysvětlí později.“

„Vy jste souhlasil?“

„Co vás nemá! Odmítl jsem! Jenže za hodinu byl zpátky u mě – s hlavní poradkyní prezidenta!“

„Cože?“ vyhrkla Gabriela ohromeně. „S Marjorie Tenchovou?“

Ano, s tou kreaturou, pomyslel si Harper a nahlas řekl: „Ona a ředitel si mě posadili proti sobě a sdělili mi doslova, že v důsledku mé chyby se NASA i prezident ocitli na samém okraji propasti. Slečna Tenchová mi objasnila plány senátora Sextona na privatizaci NASA. Tvrdila, že je mou povinností uvést vše do pořádku. Že to dlužím prezidentovi i NASA. Pak mi prozradila, jak to celé chce provést.“

Gabriela se k němu naklonila. „Pokračujte.“

„Marjorie Tenchová mi vysvětlila, že Bílý dům čirou náhodou zachytil zaručenou zprávu, že na Milneském šelfu je v ledovci pohřbený obrovský meteorit. Jeden z největších, jaké se doposud na Zemi našly. A že pro NASA by takový objev byl výhrou.“

Gabriela mu překvapeně skočila do řeči: „Cože? To znamená, že o existenci meteoritu věděl někdo už před tím, než ho PODS objevil?“

„No ano. Snímač hustoty nemá s objevem nic společného. Ředitel věděl, kde se meteorit nachází. Jednoduše mi dal souřadnice a nakázal mi, abych nad ně stanici přesunul a předstíral, že PODS něco objevil.“

„Děláte si legraci?“

„Přesně takhle jsem reagoval, když mě žádali, abych s nimi do toho podvodu šel. Odmítli mi říct, jak a kdo meteorit objevil. Slečna Tenchová

tvrdila, že je to jedno a nemusí mě to zajímat. A že mám ideální příležitost, abych napravil způsobené fiasko. Kdybych předstíral, že meteorit lokalizoval náš satelit, mohla by NASA vyrukovat s úžasným úspěchem, kterého dosáhla díky snímači hustoty. Zároveň by to znamenalo i významnou předvolební podporu pro prezidenta.“

Gabriela si užasle dávala souvislosti dohromady. „Abyste mohli oznámit, že PODS našel meteorit, bylo samozřejmě nutné potvrdit, že software pro detekci hustotních anomálií je opravený.“

Harper přikývl. „Proto jsem na tiskové konferenci lhal. Donutili mě k tomu. Tenchová i ředitel byli velmi tvrdí. Vyčetli mi, že za současnou zoufalou pozici prezidenta i NASA můžu já: prezident prosadil financování projektu PODS, NASA na něm strávila roky práce a já jsem všechno zkazil chybou v programu.“

„Souhlasil jste tedy.“

„Neměl jsem na vybranou. Kdybych na jejich návrh nepřistoupil, měl bych po kariéře. A pravda byla, že kdybych byl tu nešťastnou chybu neudělal, byl by PODS meteorit opravdu našel. V tu chvíli se mi to nezdálo tak závažné – jen malá lež. Přemýšlel jsem o tom a přesvědčil sám sebe, že během pár měsíců, při další misi raketoplánu, ten software stejně opravíme. Takže jsem to vlastně ohlásil jenom o něco dřív.“

Gabriela si tiše hvízdla. „Malá lež, aby se využilo příležitosti, kterou nález meteoritu nabízel.“

Bylo vidět, jak těžko se Harperovi o celé věci mluví. „Udělal jsem to tak, jak chtěli. Postupoval jsem přesně podle Ekstromových příkazů. Svolal jsem tiskovou konferenci a oznámil na ní, že jsem našel způsob, jak ze Země opravit software pro detekci hustotních anomálií. Pár dní jsem počkal a přesunul PODS nad zadané souřadnice. Pak jsem zatelefonoval řediteli projektu Pozorovacího systému Země a oznámil mu, že PODS objevil v Milneském ledovém šelfu hustotní anomálii. Dal jsem mu souřadnice a řekl, že údaje o hustotě naznačují, že by mohlo jít o meteorit. NASA tam samozřejmě poslala malý tým, aby odebral vzorky, a pak všechno nabralo na obrátkách a začal celý ten cirkus.“

Gabriela dlouhou chvíli mlčela a soustředěně upírala na Harpera černé oči. „Jestliže meteorit nenašel snímač hustoty, jak mohl Ekstrom vědět, že tam je?“

„Našel ho někdo jiný.“

„Někdo jiný? A kdo?“

Harper si znovu povzdechl. „Kanadský geolog Charles Brophy, výzkumník z Ellesmerského ostrova. Prováděl geologické sondy v ledu na

Milneském šelfu a náhodou objevil něco, co mohlo být velkým meteoritem. Vyslal o tom rádiovou zprávu a NASA ji zachytila.“

„A není tenhle Kanadán teď náhodou bez sebe vzteky, že si NASA přivlastnila všechny jeho zásluhy za objev?“

„Není,“ odpověděl Harper se zachvěním. „Jako na zavolanou zemřel.“

91

Michael Tolland zavřel oči a naslouchal dunění tryskového motoru G4. Dokud nedoletí do Washingtonu, nechce už na meteorit ani pomyslet. Corky tvrdí, že chondruly jsou nezvratně meteoritického původu, a tím pádem musí být nález z Milneského šelfu meteorit.

Rachel doufala, že se po přistání bude moct Williamu Pickeringovi pochlubit nějakým přesvědčivým závěrem, ale pokud šlo o chondruly, končily její myšlenkové pochody ve slepé uličce. Prozatím musí považovat meteorit za autentický.

Budiž.

Tollanda překvapovalo, jak je Rachel i po otřesném zážitku na otevřeném oceánu nezdolná. Nenechávala se rozptylovat a rozleptávat pocity z útoku a absolutně se soustředila na momentální problém: Jak potvrdit nebo vyvrátit pravost meteoritu a jak zjistit, kdo se je pokusil zabít.

Většinu cesty letadlem seděla vedle Tollanda. I přes podivné okolnosti, které je svedly dohromady, se Tolland těšil její přítomností i společným hovorem. Před několika minutami odešla na toaletu a jeho se náhle zmocnil pocit, že mu chybí. Jak dlouho už něco takového nezažil?

„Pane Tollande?“

Vzhlédl.

Do kabiny vstrčil hlavu pilot. „Chtěl jste, abych vám řekl, až bude možné zavolat na vaši loď. Už vás mohu spojit.“

„Díky.“ Tolland se zdvihl a zamířil uličkou do pilotní kabiny. Chtěl svým lidem říct, že bude pryč ještě den nebo dva. O problémech, do nichž se dostal, se samozřejmě zmiňovat nebude.

Telefon několikrát zazvonil. K Tollandovu překvapení jej zdvihl záznamník komunikačního systému SHINCOM 2100. Místo obvyklého, profesionálně znějícího pozdravu se ozval poněkud neurvalý hlas jednoho z Tollandových námořníků, oblíbeného lodního vtipálka.

„Hoja, hoja, tady *Goya*! Je nám líto, ale nikdo tady není! Odjeli jsme na hřbetě obrovského mořského brouka! Máme krátkou dovolenou a oslavujeme na souši Mikovu velkou noc. Jsme na něj pyšní! Jestli chcete, můžete nám nechat vzkaz. Pokud budeme zítra dostatečně střízliví, ozveme se vám. Ahoj! Ať žijí mimozemšťani!“

Tolland se zasmál. Měl své lidi rád. Když před několika dny prezident zatelefonoval a požádal ho o pomoc, odjel z lodi nakvap a nechal posádku tak trochu napospas. Dobře věděl, že nečinné čekání na moři je nudné, a byl rád, že se jeho lidé po tiskové konferenci vydali na pobřeží oslavovat. Přestože zpráva na záznamníku tvrdila, že celá posádka je na souši, byl si jistý, že loď nezůstala úplně bez dozoru. Zvlášť když právě kotvila v oblasti s tak silnými proudy.

Zvolil číselný kód, který ho navedl do jeho interní schránky s hlasovými záznamy. Ozvalo se pípnutí ohlašující jednu zprávu. Následoval vzrušený proud slov. Chrlil je ze sebe ten, co namluvil pozdrav:

„Nazdar Miku! Bylo to úžasný! Asi právě kontroluješ zprávy z nějaké super party v Bílém domě a divíš se, kde všichni vezíme. Promiň, kámo, ale utekli jsme z lodi. V takové noci se nedá oslavovat nasucho. O *Goyu* se neboj, pořádně jsme ho zakotvili a nechali jsme svítit noční světla. Doufáme, že ho unesou piráti a NBC ti bude muset koupit novou loď! Ne, neboj, to byl jen vtip. Stráž na palubě drží Xavia. Říká, že dá raději přednost tichému večeru před bandou ožralých námořníků. Věřil bys tomu?“

Tolland se znovu zasmál. Zpráva, že někdo zůstal na palubě, ho uklidnila. Xavia byla námořní geoložka s pověstí spolehlivé ženy, která s břitce uštěpačnou upřímností otevřeně projevuje své názory; rušné večírky nemá v lásce.

Vzkaz pokračoval: „Dnešní večer byl neuvěřitelný! Určitě jsi patřičně pyšný na svou vědeckou erudici, co? Všichni mluví jenom o NASA a o tom, jak úžasný je to pro ni úspěch. Co pro NASA! Pro nás je to úspěch ještě větší! *Čarovné moře* dnes večer určitě stouplo na žebříčku popularity o milion procent! Je z tebe hvězda! Fakticky! Blahopřeju! Byl jsi skvělý!“

V telefonu se pak ozvalo tiché mumlání a mužův hlas promluvil znovu: „Xavia říká, že by sis měl dát pozor, aby ti sláva nestoupila do hlavy. Chce ti něco říct. Předávám.“

Do sluchátka zazněl Xaviin ostrý hlas: „Ahoj Miku, tady Xavia. Je z tebe pánbůh! Protože tě miluju, zůstávám na palubě a budu opatrovat tuhle tvou předpotopní kocábku. Až se zbavím těch chuligánů, kteří si říkají vědci, užiju si konečně trochu klidu. Posádka mi dala za úkol opatrovat

Goyu a sama jsem si předsevzala, že nedovolím, abys moc zpychnul a stal se z tebe domýšlivý parchant. Po dnešním večeru to bude asi těžké, co? Chtěla jsem být první, kdo ti řekne, žeš měl v tom prezidentském dokumentárním filmu kopanec. No vážně, slyšel jsi dobře. Zřídka výpadek geniálního mozku Michaela Tollanda. Neboj, na celé zeměkouli jsou asi tak tři lidi, kteří si toho všimnou, a všichni jsou to suchaři beze špetky smyslu pro humor. Stejně jako já. Však víš, co se o nás, oceánských geoložích, říká – že se vždycky snažíme vyšťourat nějakou nesrovnalost!“ Zasmála se. „Není to nic zvláštního, jenom malinká poznámka, která se týká petrologie meteoritů. Zmiňuju se o tom jenom proto, abych ti tu dnešní velkou noc trochu pokazila. Možná ti kvůli tomu někdo zavolá – jeden nebo dva lidi, a tak bude fajn, když o tom budeš vědět předem, abys pak nevypadal jako blbec. Ne, že bychom všichni nevěděli, že na tom s inteligencí nejsi nijak valně, ale nemusí se to dostat na veřejnost.“ Znovu se ozval smích. „Víš, že nejsem mejdanový typ, a tak zůstávám, ale nevolej mi. Budu muset vypnout telefon, jinak by mě reportéři otravovali celou noc. Je z tebe opravdu hvězda, bez ohledu na tu botu, o které jsem mluvila. Vysvětlím ti to, až se vrátíš. Pa.“

Linka ztichla.

Michael Tolland se zamračil. *Chyba v mém dokumentárním filmu?*

Rachel Sextonová stála na toaletě G4 a prohlížela se v zrcadle. Byla bledá a vypadala vyčerpaněji, než čekala. Hrůza, kterou dnes v noci zažila, ji zasáhla do živého. Jak dlouho to bude trvat, než se konečně přestane třást? A kolik času bude potřebovat, aby se znovu dokázala přiblížit k moři? Sundala si kšiltovku, kterou dostala na *Charlotte*, a uvolnila si zpod ní vlasy. *Tak je to lepší*, říkala si a hned se cítila být víc sama sebou.

Hluboko ve vlastních očích viděla strach. Ale někde za ním vykukovalo i odhodlání – dar po matce. Jak jí to říkala? *Nikdo ti nesmí diktovat, co můžeš dělat a co ne*. Jestlipak matka odněkud viděla, co se dnes v noci dělo? *Někdo se mě snažil zabít, mami. Všichni se nás snažili zavraždit...*

Už několik hodin se část Rachelina mozku zabývala jmény, která by za útokem mohla stát.

Lawrence Ekstrom... Marjorie Tenchová... prezident Zach Herney... Ti všichni měli motiv – a prostředky. *Ne, prezident o tom nic neví*, snažila se Rachel přesvědčit sama sebe. Prezident, k němuž cítila mnohem větší úctu než k vlastnímu otci, musí být jenom nevědomým a nevinným přihlížejícím.

Pořád nevíme vůbec nic.

Nevíme ani kdo... ani proč.

Ráda by předložila Williamu Pickeringovi nějaké odpovědi, ale místo nich vystávaly další a další otázky.

Když se vrátila do kabiny, Corky znovu podřimoval a Michael Tolland nesesedl na svém místě. Překvapilo ji to a rozhlédla se kolem. V tu chvíli vyšel z pilotova kokpitu. Vypadal znepokojeně.

„Co se děje?“ zeptala se Rachel.

Ustaraně jí pověděl o telefonickém vzkazu.

Chyba v komentáři? Tolland to se svou reakcí určitě přehání. „Asi to nebude nic vážného. Řekla ti, čeho se ta chyba týká?“

„Prý to má něco společného s petrologií meteoritů.“

„To znamená se strukturou horniny?“

„Ano. Prý si toho všimne jen pár geologů. Vypadá to, že jsem udělal nějakou chybu, která souvisí se složením meteoritu.“

Rachel pochopila. „Že by chondruly?“

„Nevím, ale je to docela dobře možné.“

Rachel se vzrušeně se nadechla. Že by? Chondruly představovaly poslední záchytný bod, který kategoricky dokládal tvrzení NASA, že jde o skutečný meteorit.

Corky se probral a promnul si oči. „Co se děje?“

Tolland mu všechno vysvětlil.

Astrofyzik se zamračil a zavrtěl hlavou. „Chondruly jsou v pořádku, Miku. Za to ručím. Všechna data pro tvůj dokument pocházela od NASA. A ode mě! Žádná chyba tam nebyla.“

„Jakou jinou petrografickou chybu bych mohl udělat?“

„Jak to mám vědět? Vědí vůbec oceánští geologové něco o chondrulách?“

„Nemám tušení. Ale Xavia si byla dost jistá.“

„Když o tom všem přemýšlím,“ ozvala se Rachel, „myslím si, že bychom s ní měli mluvit dřív než s Pickeringem.“

Tolland bezradně pokrčil rameny. „Volal jsem jí čtyřikrát, ale vždycky to vzal záznamník. Pravděpodobně je v hydrolaboratoři a neslyší telefon. K mému vzkazu se dostane nejdřív ráno.“ Tolland zmlkl a podíval se na hodinky. „I když...“

„I když co?“

Tolland se s napětím v hlase zeptal: „Jak moc je podle tebe důležité, abychom mluvili s Xavií dřív než s tvým šéfem?“

„Pokud bychom tak získali nějaké závěry o chondrulách, vidím to jako nutné. V tuhle chvíli máme v ruce údaje, které si navzájem protiřečí.“

William Pickering je zvyklý na jasné odpovědi. Až se s ním setkám, ráda bych mu předložila něco, na čem bude moci dál stavět.“

„V tom případě bychom si měli udělat zastávku.“

Rachel se nechápavě zeptala. „Na tvé lodi?“

„Ano. Kotví u pobřeží New Jersey. Je to skoro na trase do Washingtonu. Popovídáme si s Xavií a zjistíme, na co přišla. Corky má u sebe pořád vzorek meteoritu a Xavia na něm může provést pár geologických testů. Goya má docela dobře vybavenou laboratoř. Celé to nezabere víc než hodinu.“

V Rachel se vzedmula vlna úzkosti. Děsilo ji pomyšlení, že by měla po tak krátké době od událostí na šelfu znovu čelit otevřené hladině. Ale „jasné odpovědi“ byly velkým lákadlem. A Pickering bude „jasné odpovědi“ určitě vyžadovat.

92

Delta-jedna byl rád, že jsou zpátky na pevné zemi.

Aurora je dopravila na místo určení za méně než dvě hodiny, a to i při polovičním výkonu motorů a zdlouhavé, klikaté trase nad oceánem. Jeho jednotka měla dost času zaujmout pozice a připravit se na úkol, který si patron objednal.

Přistáli na utajené vojenské ranveji nedaleko D. C. Tam Auroru opustili a nasedli do přistaveného bitevního vrtulníku Kiowa Warrior OH-58.

Skvělá organizace – jako vždy, pomyslel si Delta-jedna na adresu patrona.

Vrtulník Kiowa Warrior byl původně navržen jako lehký pozorovací stroj, ale později byl rozšířen a vylepšen a stal se z něj nejlepší bitevní vrtulník na světě. Mohl se pochlubit infračerveným čidlem, laserovým dálkoměrem a zaměřovačem, díky nimž mohl automaticky navádět přesné zbraně, jako střely vzduch-vzduch typu Stinger a střely AGM-114B Hellfire. Jeho vysokorychlostní digitální signální procesor umožňoval současné sledování a zaměřování až šesti cílů.

Jenom pár protivníků přežilo setkání s „Kiowským válečníkem“ v takovém stavu, aby byli schopni popsat jeho výbavu.

Muži z Delta Force nemohli dostat lepší stroj.

Delta-jedna se usadil na sedadle pilota, připnul si bezpečnostní pásy a spokojeně se zaposlouchal do známého předení motoru. Nalétal na

Kiowovi řadu cvičných letů a absolvoval v něm už tři operace. Ale dnes to bude poprvé, co se jeho cílem stane vysoce postavená politická osobnost. Díky turbohřídelovému motoru Rolls-Royce Allison, čtyřlístému nosnému rotoru a kompozitovému vyrovnávacímu rotoru byl stroj natolik tichý, že si jej cíle obvykle všimly až ve chvíli, kdy se vznášel těsně nad nimi. Byl natřený černou barvou a na ocase neměl žádné značení, pro něž se používají odrazové barvy. Dokázal létat ve tmě bez světél, a pro nepřítele, který neměl k dispozici radar, byl prakticky neviditelný.

Tichá černá helikoptéra.

Zastánci konspiračních teorií ho milovali. Někteří tvrdili, že invaze tichých černých vrtulníků je důkazem existence „jednotek zvláštního nasazení Nového světového řádu“, které létají pod hlavičkou OSN. Další byli přesvědčeni, že jde o neslyšně se pohybující kosmické sondy mimozemšťanů. A jiní, kteří zahlédli sevřenou formaci strojů při přeletu, si byli jisti, že viděli velký létající talíř, který se dokáže pohybovat vertikálním směrem.

Všechny takové úvahy byly sice scestné, ale armádě vyhovovaly, protože armáda zbožňuje různorodost.

Při poslední tajné operaci řídil Delta-jedna Kiowu vybaveného nejnovější utajovanou vojenskou technologií Spojených států, neuvěřitelně účinnou holografickou zbraní, která dostala přezdívku S & M. Okolo názvu se vyrojila spousta půvabných teorií – například, že jde o zkratku sado-masochizmu. Pravda byla ovšem taková, že S & M označovalo technologii „smoke and mirrors“, tj. kouř a zrcadla, která umožňuje projekci holografických obrazů na oblohu nad územím nepřítele. Bylo tak například možné „promítnout“ nad nepřátelská protiletadlová zařízení hologram válečného letounu. Protiletadloví ozbrojenci přirozeně začali po přízraku v panice pálit, a když vystříleli všechnu munici, nastoupil na místo promítaného ducha skutečný stroj a práci dokončil.

Delta-jedna zdvíhal vrtulník ze země a v uších mu stále zněla patronova slova: *Čeká vás další úkol...* Delta-jedna si říkal, že nazvat „úkolem“ likvidaci osoby, která se měla stát jejich cílem, je téměř rouhání. Okamžitě se okřikl a připomněl si, že se od něj nečekají ani připomínky, ani otázky... Jen perfektní provedení úkolu. Jeho tým dostal rozkaz a provede jej přesně podle instrukcí, ať jsou fakta jakkoli šokující.

Doufám, že si je patron jistý, že dělá správnou věc.

Kiowa se vznesl a zamířil k jihozápadu. Památník Franklina Delana Roosevelta viděl Delta-jedna už dvakrát, ale dnes to bude poprvé ze vzduchu.

„Jako první objevil meteorit kanadský geolog?“ ujíšťovala se znovu Gabriela Asheová a ohromeně zírala na Chrise Harpera. „A teď je mrtvý?“

Harper pochmurně přikývl.

„Jak dlouho už to víte?“

„Pár týdnů. Poté, co mě Ekstrom a Marjorie Tenchová donutili, abych na tiskové konferenci lhal, věděli, že nehrozí nebezpečí, že bych někomu přiznal pravdu, a tam mi prozradili, jak k nálezu meteoritu ve skutečnosti došlo.“

Meteorit nenašel snímač hustoty, ale nějaký Kanad'an! Problém pro Tenchovou a skvělá zpráva pro Sextona! Gabriela zatím neměla tušení, jak důležitá ta informace je a kam povede, ale dobře věděla, že je skandální.

„Jak už jsem vám řekl,“ pokračoval Harper klidněji, „zprávu o nálezu meteoritu zachytila NASA při rádiovém vysílání. Víte něco o programu, který se jmenuje INSPIRE? Je to zkratka pro interaktivní experimentální rádiový program, který zkoumá fyzikální vlastnosti ionosféry.“

Gabriela váhavě přikývla. Měla jakousi matnou povědomost, že nějaký takový program existuje.

„Jde o skupinu rádiových přijímačů, které pracují na velmi nízkých frekvencích. Jsou rozmístěné poblíž severního pólu a naslouchají zvukům Země – plazmovému vlnovému záření polární záře, širokopásmovým pulzům bleskových bouří a podobným věcem.“

„Hmm.“

„Před několika týdny zachytil rádiový přijímač INSPIRE zvláštní zprávu vysílanou z Ellesmerského ostrova na velmi nízké frekvenci. Bylo to volání o pomoc kanadského geologa. Vysílací frekvence byla tak nízká, že ji nemohl zachytit nikdo jiný než právě nízkofrekvenční přijímače NASA. Myslíme si, že ten Kanad'an vysílal na dlouhých vlnách.“

„Co prosím?“

„Vysílal na nejdelší možné frekvenci, aby se zpráva dostala do co největší vzdálenosti. Byl uprostřed pustiny a při použití obvyklé vlnové délky by jeho zprávu pravděpodobně nikdo nezachytil.“

„Co bylo obsahem té zprávy?“

„Byla velmi krátká. Říkalo se v ní, že prováděl sondování na Milneském šelfu a v ledovci narazil na anomálii o vysoké hustotě. Domníval se, že by mohlo jít o obrovský meteorit. Při průzkumu ho zastihla bouře. Udal souřadnice, požádal o pomoc a ukončil vysílání. NASA pro něj poslala z

Thule záchranné letadlo. Hledalo ho několik hodin a nakonec ho objevilo i se saněmi a psy na dně rozsedliny několik kilometrů od udaného směru. Byl mrtvý a psi také. Zřejmě se snažil vyhnout bouři, ztratil směr a zřítíl se ze skály.“

Gabriela intenzivně přemýšlela. „To znamená, že NASA se zničehonic dozvěděla o meteoritu, o kterém nikdo jiný nevěděl?“

„Přesně tak. Ironií je, že kdyby můj software fungoval tak, jak měl, byl by ho satelit objevil dokonce o týden dříve než ten Kanadčan.“

Podivná shoda náhod, přemítala Gabriela zaskočeně. „Chcete tím říct, že meteorit, který ležel v ledovci tři sta let byl málem objeven dvakrát během jednoho týdne?“

„Vím, že to zní trochu divně, ale je to tak. Ve vědě se takové věci stávají – je buď doba hladomoru, nebo nadbytku. Vtip je v tom, že Ekstrom měl pocit, že ten objev měla udělat NASA – a opravdu by tomu tak bylo, kdybych byl odvedl práci bez chyb. Řekl mi, že když je Kanadčan stejně po smrti, nikdo nic nezjistí... A že mám snímač hustoty přesunout nad souřadnice, které ten Brophy udal při volání o pomoc. Pak mohl být celý objev připisán NASA a mou chybu jsme mohli vykompenzovat úspěchem.“

„A tak jste to udělal.“

„Už jsem vám říkal, že jsem neměl na vybranou. To já jsem zničil celou misi.“ Odmlčel se. „Když jsem dnes večer viděl prezidentovu tiskovou konferenci a zjistil jsem, že meteorit, o kterém jsem lhal, obsahuje zkameněliny...“

„Ohromilo vás to.“

„To je slabé slovo.“

„Myslíte si, že Ekstrom mohl vědět, že v meteoritu jsou ty zkameněliny ještě dříve, než vás požádal, abyste nález fingoval?“

„Neumím si představit, jak by to zjistil. Meteorit byl pohřbený v ledu a netknutý. NASA podle mě nic netušila, dokud neodvrtala první vzorky a neprohlédla si je pod rentgenem. Myslím, že se původně chtěli jenom pochlubit nálezem velkého meteoritu – proto mě přinutili lhát o tom softwaru. A teprve když se dostali na místo a zjistili, jak se věci mají, uvědomili si, co vlastně našli.“

Gabriela rychle dýchala potlačovaným napětím. „Doktore Harpere, byl byste ochoten dosvědčit, že vás Bílý dům a NASA přinutily, abyste o opravě softwaru pro PODS lhal?“

„Nevím,“ odpověděl zvolna Harper a v hlase mu zazníval strach. „Takové prohlášení by NASA způsobilo obrovské škody... A uškodilo by i objevu samotnému.“

„Doktore Harpere, oba víme, že meteorit je obrovským objevem, a to bez ohledu na to, jak a kdo ho našel. Problémem je, že jste lhal americkému lidu a ten má právo dozvědět se pravdu.“

„Opravdu nevím. Nemám rád ředitele Ekstroma, ale moji kolegové... to jsou poctiví a pracovití lidé.“

„Zaslouží si dozvědět se, že byli podvedeni.“

„A co důkazy o mé účasti na defraudaci?“

„Na to můžete zapomenout,“ usmála se Gabriela. Vymyšlenou zpronevěru už téměř pustila hlavy. „Řeknu senátorovi, že o tom nic nevíte. Je to jasné – ředitel se chtěl pojistit pro případ, že byste o tom softwaru nechtěl mlčet.“

„Může mě senátor ochránit?“

„Nepochybně. Neudělal jste nic špatného. Plnil jste příkazy. Kromě toho, informace o tom kanadském geologovi celou situaci podstatně mění a já myslím, že senátor kauzu zpronevěry vůbec nebude chtít otevřít. Můžeme se zaměřit výhradně na lživou informaci ohledně softwaru snímače hustoty a nálezů meteoritu. Jakmile senátor vyrukuje s informací o Kanaďanovi, nebude ředitel Ekstrom riskovat pokus o vaši diskreditaci v souvislosti se zpronevěrou.“

Harper stále vypadal vyděšeně a tiše zvažoval své možnosti. Gabriela mu dala chvíli na rozmyšlenou a sama se obírala znepokojivým faktem, který ji v jeho historce zaujal. Původně se o něm nechtěla zmiňovat, ale viděla, že Harper potřebuje ve svých úvahách trochu postrčit.

„Máte psy, doktore?“

„Cože?“ vzhlédl nechápavě.

„Víte, napadlo mě něco zvláštního. Říkal jste, že krátce potom, co ten kanadský geolog udal souřadnice meteoritu, zřítíl se do strže i se saněmi a psím spřežením.“

„Byla bouřka a on zabloudil.“

Gabriela se skepticky usmála. „No dobrá... dejme tomu.“

Harper skočil na nabízenou vějičku a otázel se: „Co tím myslíte?“

„Zdá se mi, že kolem celého objevu se to jen hemží nejasnostmi a podivnými okolnostmi. Jistý kanadský geolog odvysílá souřadnice meteoritu na frekvenci, kterou může zachytit jenom NASA. A pak náhodou spadne i se svým spřežením ze skály.“ Odmlčela se. „Je nad slunce jasnější, že smrt toho geologa přišla jako na zavanou a otevřela dokořán dveře vítěznému triumfu NASA.“

Harperův obličej zesinal. „Myslíte, že ho Ekstrom nechal zabít? Kvůli meteoritu?“

Vysoká politika, velké peníze, pomyslela si Gabriela. „Prodiskutuji to se senátorem a zavolám vám. Jak se odtud dostanu ven?“

Gabriela Asheová opustila vydešeného Chrise Harpera, sešla po požárním schodišti a postranním vchodem vyšla z budovy do opuštěné uličky. Mávla na taxi, které právě přivezlo k hlavnímu vchodu další vzrušené pracovníky NASA.

„Westbrooke, prosím,“ oznámila řidiči a udala adresu senátorova bytu. Nepochybovala, že její zprávy učiní ze senátora Sextona mnohem šťastnějšího muže.

94

Rachel stála na prahu pilotní kabiny G4 s vysílačkou na dlouhém kabelu, aby byla co nejdále z pilotova doslechu, a přemítala, k čemu to vlastně svolila. Původně bylo domluveno, že ani ona, ani William Pickering nenavážou až do přistání na letecké základně Bollings spojení. Ale teď si byla jistá, že Pickering ocení, dozví-li se nové informace okamžitě. Volala na tajné číslo mobilního telefonu, který měl její šéf stále u sebe. Corky s Tollandem přihlíželi.

Když William Pickering hovor přijal, zněl jeho hlas velmi „služebně“: „Mluvte opatrně, prosím. Nemohu zaručit, že linka, po níž hovor přichází, je bezpečná.“

Rachel rozuměla. Pickeringův mobilní telefon byl vybaven indikátorem, který dokázal detekovat nechráněné příchozí hovory. Stejně tak tomu bylo i s velkou většinou obdobných zařízení Národního průzkumného úřadu. Protože Rachel telefonovala z radiofonu, jednoho z nejméně bezpečných komunikačních prostředků vůbec, telefon Pickeringa varoval. Hovor bude muset být co nejobecnější. Žádná jména, žádná místa...

„Dovolte, abych se identifikovala svým hlasem,“ začala Rachel frází obvyklou pro obdobné situace. Čekala, že šéf bude reagovat rozčileně, protože rizika navázání kontaktu byla vysoká, ale zdálo se, že opak je pravdou.

„V pořádku. Právě jsem se vás chystal kontaktovat sám. Bude nutné vás přesměrovat. Záleží mi na tom, aby se na vaši počest konal uvítací večírek.“

Rachel znervózněla. Někdo nás sleduje. V Pickeringovu tónu slyšela obavu. *Přesměrování... To znamená, že chce vědět, jestli něco potřebuji...*

„Jde o problém pravosti,“ pokračovala v hovoru. „Diskutovali jsme o tom. Víme o způsobu, jak pravost jednoznačně potvrdit, nebo popřít.“

„Skvělé. Došlo k dalšímu vývoji. Alespoň budu mít k dispozici jasná fakta, o která se budu moci opřít.“

„Získání konečného důkazu vyžaduje malou zastávku. Jeden z nás má přístup k laboratornímu zařízení...“

„Žádná jména, prosím. Pro vaši vlastní bezpečnost.“

Rachel neměla v úmyslu sdělovat po této lince další podrobnosti. „Můžete nám povolit přistání na letišti PZH-AC?“

Pickering na chvíli zmlkl. Rachel cítila, že se snaží rozluštit, co písmena znamenají. PZH-AC byla nesrozumitelná šifra, kterou používali rešeršisté NRO pro letiště pobřežní záchranářské hlídky v Atlantic City. Doufala, že ředitel zkratku zná.

„Ano,“ odpověděl nakonec. „Zařídím to. Je to vaše cílové místo?“

„Ne. Pro další cestu budeme potřebovat helikoptéru.“

„Bude na vás čekat.“

„Děkuji.“

„Doporučuji maximální opatrnost, dokud se nedozvíme víc. Nemluvte s nikým. Vaše podezření vzbudila rozruch ve vysokých kruzích.“

Tenchová, pomyslela si Rachel. Kdyby se mi tak bylo podařilo promluvit přímo s prezidentem!

„Jsem právě v autě a jedu na schůzku s onou dámou. Požádala mě o setkání na neutrální půdě. Mnohé by se mohlo objasnit.“

Pickering někam jede, aby se setkal s Tenchovou? Jestliže s ním Tenchová nechtěla mluvit po telefonu, musí to být skutečně mimořádně důležité.

Pickering pokračoval: „Nikomu nedávejte souřadnice přistávacího místa. A žádná další rádiová spojení. Je to jasné?“

„Ano, pane. Na PZH-AC budeme za hodinu.“

„Doprava bude zajištěna. Až se dostanete na konečné místo, spojte se se mnou bezpečnějším způsobem.“ Chvíli váhal. „Má varování nejsou přehnaná. Dnes jste si udělala řadu velmi mocných nepřátel. Zachovávejte co nejvyšší opatrnost.“

Linka ztichla.

Rachel nervózně ukončila spojení a otočila se k Tollandovi a Corkymu.

„Měníme místo přistání?“ zeptal Tolland zvědavě.

„Ano, letíme ke Goyovi,“ přikývla Rachel zdráhavě.

Corky si povzdechl a už postě se zadíval na vzorek. „Pořád si nedovedu přestavit, že by NASA mohla...“ Zmlkl. Každou minutou vypadal znepokojeněji.

Uvidíme, říkála si v duchu Rachel.

Vešla do kokpitu, aby pilotovi vrátila vysílačku. Letmo vyhlédla z okna na masu mraků, která se válela pod trupem letadla, a pomyslela si, že to, co zjistí na palubě Tollandovy lodi, se jim asi moc líbit nebude.

95

William Pickering jel ve svém sedanu po leesburgské dálnici a cítil se neobvykle osamělý. Už celé roky tak pozdě v noci neřídil. Byly téměř dvě hodiny po půlnoci a silnice zela prázdnotou.

V uších mu stále zněl struhadlovitý hlas Marjorie Tenchové. *Co třeba památník FDR? Touhle dobou tam zaručeně nikdo nebude.*

Pickering si zkusil připomenout, kdy se s prezidentovou poradkyní setkal naposledy, a s povzdechem si uvědomil, že kontakt s Marjorie Tenchovou není nikdy příjemný. Naposledy se viděli v Bílém domě, asi tak přede dvěma měsíci. Tenchová seděla naproti Pickeringovi u dlouhého stolu, u něhož, kromě prezidenta Herneyho a ředitele NASA, zasedli členové Národního bezpečnostního výboru, Výboru náčelníků štábu a CIA.

„Vážení,“ říkal právě ředitel CIA s pohledem upřeným na Tenchovou, „znovu žádám, aby se urychleně vyřešila stále se zhoršující bezpečnostní krize okolo NASA.“

Jeho slova nikoho v místnosti nepřekvapovala. Stížnosti na problémy s bezpečností NASA se na obdobných schůzkách opakovaly pravidelně. Nejnovější přehmat byl starý pouhé dva dny: do databáze jednoho ze satelitů pozorujících povrch Země se nabourali hackeři a stáhli odtud více než tři sta fotografií s vysokým rozlišením. Mezi nimi bylo i tajné vojenské výcvikové centrum v severní Africe, což ze snímků udělalo výborný prodejní artikl. Hackeři je výhodně prodali na černém trhu nepřátelským výzvědným službám zemí Středního východu.

„Přes všechnu naši snahu,“ pokračoval ředitel CIA unaveným hlasem, „představuje NASA pro národní bezpečnost stálou hrozbu. Shrnu celý problém do jedné věty: NASA není schopna zabezpečit dostatečnou ochranu pro technologie, které vyvíjí, a není schopna ochránit získaná data.“

Prezident mu odpověděl: „Uvědomuji si, že došlo k řadě přehmatů a k závažným únikům informací. Velmi mě to mrzí.“ Otočil se přes desku stolu k přísnému obličejí Lawrence Ekstroma. „Snažíme se najít způsob, jak podobným věcem zabránit a bezpečnostní opatření zlepšit.“

„Se vši úctou, pane,“ namítl ředitel CIA, „NASA může zavést jakákoli bezpečnostní opatření, ale pokud zůstane její činnost mimo záštitu výzvědných služeb Spojených států, budou tato opatření stále nedostatečná.“

Na ta slova se lidé okolo stolu neklidně zavrtěli. Všichni věděli, k čemu ředitel CIA směřuje.

„Jak víte,“ pokračoval hned ostřejším tónem, „všechny vládní složky dostávají od výzvědných služeb citlivé informace, s nimiž pracují, a všechny se řídí přísnými bezpečnostními pravidly – ať už jde o vojenské složky, CIA, Národní úřad pro letectví a kosmonautiku nebo Národní průzkumný úřad. Všechny tyto organizace podléhají striktním zákonům o utajení shromažďovaných dat a technologií, které vyvíjejí. Znovu se vás všech ptám: Proč NASA, organizace, která vládne nad největší částí kosmického prostoru a vyvíjí nejrůznější zobrazovací, letecké, softwarové, průzkumné a telekomunikační technologie používané vojenskými a výzvědnými jednotkami – proč tato organizace stále existuje mimo rámec utajení?“

Prezident ztěžka vzdychl. Návrh, který zde právě padl, byl zcela jednoznačný a lapidárně vyjádřen by zněl takto: Přebudujte NASA tak, aby se stala součástí výzvědných složek armády Spojených států. Obdobná restrukturalizace proběhla už v řadě jiných organizací, ale Herney se vši silou bránil myšlence začlenit NASA pod patronát Pentagonu, CIA, NRO nebo jiné vojenské složky. Nicméně, s návrhem CIA souhlasilo mnoho představitelů výzvědných služeb a toto téma vítal k diskusi i Národní bezpečnostní výbor.

Lawrence Ekstrom pochopitelně nebyl z podobných debat nijak nadšený a ani dnes tomu nebylo jinak. Šlehl nepřátelským pohledem po řediteli CIA a vzal si slovo: „Vím, že se budu opakovat, pane, ale nezbyvá mi než vám připomenout, že NASA nevyvíjí své technologie pro vojenské účely, ale pro účely ryze výzkumné. Pokud vaše výzvědné služby chtějí použít náš vesmírný teleskop pro špionáž v Číně, je to vaše věc.“

Zdálo se, že ředitel CIA každým okamžikem vybuchne.

Pickering zachytil jeho pohled a pokusil se situaci uklidnit: „Larry,“ otočil se k Ekstromovi a dával si záležet, aby jeho hlas zněl klidně, ale pevně. „Každý rok klečí NASA před Kongresem a žebrá o peníze. Uvádíte

do života podfinancované projekty, a není divu, že se v nich objevuje spousta chyb a že opakovaně dochází k selháním. Kdybychom začlenili NASA mezi zpravodajské organizace, už *nikdy* by nemusela žádat Kongres o peníze. Měli byste tajný rozpočet – mnohem vyšší než je ten současný. Všichni by byli spokojeni: NASA by měla peníze, aby mohla dělat své projekty pořádně, a zpravodajské organizace by si nemusely dělat starosti o řádné zabezpečení vyvinutých technologií.“

Ekstrom zavrtěl hlavou. „S takovým návrhem zásadně nesouhlasím. Primárním účelem NASA je věnovat se kosmickým vědám. S národní bezpečností nemáme nic společného.“

Ředitel CIA vzrušeně vyskočil ze židle. Povstat ve chvíli, kdy prezident sedí, bylo něco nemyslitelného, ale přesto se ho nikdo nesnažil zadržet. S pohledem upřeným na ředitele Ekstroma spustil: „Tvrdíte, že věda nemá nic společného s národní bezpečností? Larry, proboha živého, to jsou přece dvě totožné věci! Naši zemi drží v relativním bezpečí jenom vědecký a technologický náskok před ostatním světem! Ať se nám to líbí nebo ne, NASA hraje ve vývoji nových technologií čím dál větší roli. Jenže pokud jde o utajení informací, je vaše agentura děravá jako řešeto a mnohokrát už nás přesvědčila, že její zabezpečení je naprosto nedostatečné.“

V místnosti se rozhostilo ticho.

Pak povstal i ředitel NASA a zadíval se svému protivníkovi do očí. „Takže vy navrhuje, abychom zamkli dvacet tisíc vědců, kteří dnes v NASA pracují, do hlídaných vojenských laboratoří a donutili je pracovat pro vás? Opravdu si myslíte, že by bylo možné vyvinout nejnovější typ vesmírného dalekohledu, kdyby naše vědce nehnala vnitřní touha podívat se dál do kosmu? Objevy NASA jsou tak úžasné a převratné z jediného důvodu: naši lidé *chtějí* porozumět vesmíru. Je to společenství snů, kteří vyrostli s hlavami obrácenými k obloze a ptali se sami sebe, co se odehrává nad mraky. Dopředu je žene vášně a zvědavost, a ne vidina vojenské převahy.“

Pickering si odkašlal a ve snaze zklidnit náladu u stolu tiše promluvil: „Larry, jsem si jistý, že ředitel CIA nemluví o tom, že by vědci z NASA měli stavět vojenské satelity. Poslání NASA by zůstalo beze změny. NASA by se zabývala tím, čím dosud. Jenom byste měli vyšší rozpočet a lepší zabezpečení.“

Pickering se otočil k prezidentovi. „Bezpečnost je velmi nákladná záležitost. Všichni, kdo zde sedíme, si jistě uvědomujeme, že k únikům informací dochází v důsledku nedostatku financí. NASA nezbyvá, než aby si hrála na svém vlastním písečku, šetřila na svém zabezpečení,

organizovala společné projekty s jinými zeměmi a snažila se tak co nejvíce snížit svůj podíl nákladů. Navrhuji, aby NASA zůstala nezávislou, vědeckou, nevojenskou organizací tak, jak tomu bylo až dosud, ale aby jí byl zvýšen rozpočet a musela zachovávat určitá bezpečnostní pravidla.“

Několik členů Bezpečnostního výboru souhlasně přikývlo.

Prezident Herney pomalu povstal s pohledem upřeným na Pickeringa. Nezdál se nijak nadšen tím, co právě vyslechl z Pickeringových úst. „Bille, dovolte mi, abych vám položil otázku. NASA doufá, že během příštích deseti let se uskuteční lety na Mars. Jak se budou zpravodajské organizace dívat na to, že taková mise spolkně značnou část tajného rozpočtu, který bude patřit také *jim*? Dobře víte, že pro zlepšení národní bezpečnosti taková akce nepřinese nic pozitivního.“

„NASA si bude moci dělat, co bude chtít.“

„Blbost,“ odsekl Herney stručně.

Všichni sebou trhli. Prezident užíval vulgarizmy jen velmi zřídka.

„Jestli jsem se v prezidentském úřadu něco naučil,“ prohlásil Herney, „tak je to fakt, že směr vývoje vždycky určuje ten, kdo má kontrolu nad penězi. Odmítám dát peněženku NASA do rukou lidem, kteří nesdílejí cíle, pro něž byla tato organizace založena. Dovedu si představit, kolik čistě vědeckých projektů by zapadlo jenom proto, že by se jejich užitečnost a životaschopnost nehodila do krámu vojenským představám.“

Herney přešel přísným pohledem obličeje v místnosti a nakonec se otočil zpět k Williamu Pickeringovi.

„Bille,“ vzdychl si, „vaše výhrady k tomu, že NASA spolupracuje na společných projektech se zahraničními vesmírnými agenturami, jsou velmi krátkozraké. Díky NASA *alespoň někdo* v tomhle státě spolupracuje konstruktivním způsobem s Čínany a Rusy. Míru na naší planetě není možné dosáhnout vojenskou silou. Je ho ale možné vytvořit na základě spolupráce těch, kteří něco společně tvoří i přes názorové rozdíly svých vlád. Myslím, že mezinárodní projekty NASA jsou pro národní bezpečnost i pro budoucnost mnohem důležitější než špiónážní satelity za miliardu dolarů.“

Pickering vřel tichým vztekem. *Jak si nějaký politik může dovolit mluvit se mnou takovým způsobem!* Herneyův idealismus se možná hodí do zasedacích místností, ale ne do reálného světa! Tam idealismus zabíjí!

„Bille,“ otočila se k Pickeringovi Marjorie Tenchová, jako by cítila hrozící výbuch, „víme, že jste přišel o dítě. Chápeme, že tím se pro vás celá tahle záležitost stala něčím velmi osobním.“

Pickering neslyšel v jejím tónu nic než blahosklonnou povýšenost.

„Ale uvědomte si, prosím,“ pokračovala Tenchová, „že Bílý dům musí v současné době držet vši silou stavidlo, za nímž se tlačí desítky investorů, kteří po nás chtějí, abychom otevřeli vesmír soukromému podnikání. A myslím, že i přes všechny přehmaty a chyby, byla existence NASA pro vás všechny vždycky zatraceně důležitá.“

Auto nadskočilo na zpomalovacím prahu a vrátilo Pickeringa zpět do skutečnosti. Blížil se ke sjezdu z dálnice. Ještě než odbočil, všiml si zkrvaveného těla mrtvé srny, které leželo vedle vozovky. Na chvílku zaváhal, jestli nemá zastavit, ale jel dál.

Měl před sebou schůzku, kterou nemohl propást.

96

Památník Franklina Delano Roosevelta patří k největším v zemi. Najdete v něm park, vodopády, sochy a besídky. Jeho venkovní prostor je rozdělen do čtyř částí, z nichž každá má připomínat jedno z funkčních období, které Roosevelt strávil v prezidentském úřadu.

Asi dva kilometry od památníku kroužil vysoko na obloze osamělý bitevní vrtulník Kiowa Warrior se ztlumenými světly. Ve městě, jakým je Washington a kde se to hemží politickými prominenty a mediálními štáby, je helikoptéra stejně běžná jako hejna ptáků směřující k jihu. Delta-jedna věděl, že dokud zůstanou mimo chráněnou vzdušnou oblast okolo Bílého domu, nevzbudí jejich přítomnost mnoho pozornosti. Kromě toho, jejich akce nebude trvat dlouho.

Vrtulník visel ve výšce šesti set metrů nedaleko Rooseveltova památníku, který se utápěl ve tmě. Delta-jedna zkontroloval souřadnice a otočil se na Deltu-dvě, který právě nastavoval do správné pozice teleskopický systém pro noční vidění. Na obrazovce se ukázal zelenavý obraz příjezdové silnice před památníkem. Všechno bylo pusté a liduprázdné.

Nezbývalo než čekat.

Zneškodnění cíle tentokrát neproběhne v tichosti. Na světě jsou lidé, kteří se zkrátka potichu zabít nedají. Přestože pro likvidaci zvolili nejvhodnější možnou metodu, musejí počítat s určitou reakcí: vyšetřováním, pátráním, podezíráním. V případech, jako je tento, kdy je cílem vysoko postavený úředník, je nejlepší nadělat kolem akce spoustu

hluku – výbuchů, ohně a kouře. To vytvoří šikovnou kulisu a vzbudí prvotní dojem, že jde o útok zahraničních teroristů.

Delta-jedna pozoroval na obrazovce památník obklopený stromy. Parkoviště i příjezdová cesta stále ještě zely prázdnotou. Bylo to místo stvořené pro tajnou schůzku – památník tvořil součást města, ale zároveň zde v tuto hodinu nebylo živáčka. Delta-jedna stočil pohled od obrazovky k ovládacím prvkům zbraní. *Už brzy, pomyslel si.*

Pro akci, která ho čekala, zvolil systém Hellfire, protitankovou, laserem naváděnou střelu typu odpal-a-zapomeň. Po vypuštění rakety je cíl označen laserovým paprskem; označení provádí buď pilot, nebo pozemní jednotka. Hledáček v nose střely najde odraz laserového světla a jednoduše navede střelu přímo na cíl. Dnes v noci bude střela řízena z letadla, a až dopadne, nebude možné zjistit, odkud přiletěla – jestli ze vzduchu nebo ze země. Protože jde o oblíbenou výbavu teroristů, která se dá snadno sehnat na černém trhu se zbraněmi, podezření určitě padne na teroristická komanda.

„Sedan,“ ohlásil Delta-dvě.

Delta-jedna se podíval na obrazovku. Silnicí se blížila silueta luxusního černého sedanu. Přijížděl přesně na čas. Bylo to typický model používaný důležitými vládními úřady. Řidič ztlumil přední světla a vjel do areálu památníku. Několikrát objel parkoviště a pak zastavil u skupinky vzrostlých stromů. Delta-jedna sledoval obrazovku a Delta-dvě zaměřoval teleskopický systém na boční okénko auta. Po chvíli se objevil obličej osoby určené k likvidaci.

Delta-jedna rychle vydechl.

„Cíl potvrzen,“ oznámil Delta-dvě.

Delta-jedna se znovu podíval na obrazovku se smrtícím naváděcím křížem. Cítil se jako atentátník, který útočí na krále. *Cíl potvrzen.*

Delta-dvě se nahnul doleva a aktivoval laserový naváděč. Zaměřil. Šest set metrů pod vrtulníkem se do střechy sedanu zapíchl paprsek, o němž nikdo ve voze neměl nejmenší tušení. „Cíl zaměřen,“ ohlásil.

Delta-jedna zadržel dech a vystřelil.

Pod trupem letadla se rozezněl ostrý hvizd doprovázený zvláštní kalnou světelnou stopou směřující k zemi. O vteřinu později auto na parkovišti explodovalo. Do výše šlehalý oslepující plameny, okolo létaly kusy pokrouceného plechu a ke stromům se valil dým z hořících pneumatik.

„Cíl zneškodněn,“ uzavřel akci Delta-jedna a namířil s vrtulníkem pryč. „Zavolejte patrona.“

Necelé tři kilometry od Rooseveltova památníku se Zach Herney v Bílém domě chystal ke spánku. Neprůstřelné lexanové desky v oknech, silné čtyřicet pět milimetrů, pohltily všechny zvuky výbuchu. Herney nic neslyšel.

97

Letiště pobřežní záchrannářské hlídky v Atlantic City je umístěno v chráněné části federálního technického centra správy letišť na mezinárodním letišti Williama J. Hughese. Využívají ho pobřežní hlídky od Asburského národního parku až po mys May.

Když pneumatiky podvozku zaskřípěly po asfaltovém koberci přistávací dráhy, která se táhla do dálky mezi dvěma obrovskými sklady, Rachel se vydešeně vytrhla ze snu. Překvapeně si uvědomila, že usnula a malátně se podívala na hodiny.

2.13. Měla pocit, jako kdyby spala několik dní.

Někdo ji pečlivě zabalil do teplé deky. Vedle ní se právě probouzel Michael Tolland. Unaveně se usmál.

Corky se belhal uličkou a mračil se na ně. „Vy jste pořád tady, bando? Těšil jsem se, že až se vzbudím, zjistím, že to byl jenom zlej sen.“

Rachel si dovedla představit, jak Corkymu je. Sama se také cítila bídne; o to hůř, že znovu mířili k moři.

Letadlo zastavilo a všichni tři vystoupili na prázdnou plochu. Bylo zataženo, ale od moře vanul teplý, těžký vítr. V porovnání s Ellesmerským ostrovem se cítili jako v tropech.

„Haló! Tady!“ volal na ně kdosi.

Otočili se. Za nimi stál klasický červený vrtulník se zářivě bílým pruhem na ocase. Byl to HH-65 Delfín, který používají pobřežní hlídky. Pilot v kombinéze na ně mával.

Tolland uznale pokývl. „Tedy Rachel, tvůj šéf dovede všechno perfektně zařídit.“

To ještě netušíš, co všechno dovede, odpověděla mu v duchu.

Corky teatrálně poklesl v kolenou. „Musíme letět hned? Nebude nějaké obcerstvení?“

Pilot jim pomohl do kabiny. Na nic se neptal a v konverzaci se omezil jenom na zdvořilosti a informace o bezpečnostních opatřeních. Bylo jasné, že se mu dostalo poučení, že nejde o běžný let. Navzdory Pickeringově

snaze však trvalo utajení jejich totožnosti jen pár vteřin. Když se pilot podíval na Michaela Tollanda, všimla si Rachel, že mu div nevypadly oči z důlků.

Posadila se vedle Tollanda, zapínala si bezpečnostní pás a cítila, jak v ní narůstá nervozita z dalšího setkání s mořskou hladinou. Pilot nahodil motor a dvanáctimetrové lopatky vrtule delfína se roztočily ve stříbrné šmouze. Předení se změnilo v řev a stroj se odlepil od země.

Pilot se otočil a křikl na ně: „Dostal jsem informaci, že místo určené mi sdělíte až vy.“

Tolland dal pilotovi souřadnice místa vzdáleného asi padesát kilometrů od letiště.

To znamená, že jeho loď kotví třicet kilometrů od pobřeží, uvědomila si zděšeně Rachel.

Pilot natákal souřadnice do navigačního systému, nastavil motory na plný výkon a zamířil k jihovýchodu.

Když temné duny pobřeží New Jersey ustoupily černi volné hladiny oceánu, odvrátila Rachel oči. Bála se být znovu nablízku živlu, který pokládala za svého nepřítele. Na druhou stranu ji trochu utěšovalo, že je ve společnosti člověka, jemuž se oceán stal celoživotním druhem. Tolland seděl vedle ní, nacpaný do úzkého sedadla, a dotýkal se jí bokem a ramenem. Ani jednomu těsný kontakt nevadil.

„Vím, že bych to neměl říkat,“ vyhrkl náhle pilot, „ale poznal jsem vás. Jste Michael Tolland! Celou noc jsme se dívali na televizi! Ten meteorit, to je úžasný objev! Absolutně neuvěřitelný! Musíte se cítit skvěle!“

Tolland trpělivě přikývl. „Fantasticky.“

„Váš dokument byl jedinečný. Televizní stanice ho opakují znovu a znovu. Nikdo z nás, pilotů ve službě, teď nechtěl letět – všichni jsme se chtěli dál koukat. Los padl na mě. Nemůžu věřit, že vezu právě vás! Kdyby můj šéf věděl –“

„Jsme moc rádi, že s námi letíte,“ přerušila ho Rachel, „ale je nutné, abyste o nás s nikým nemluvil. Nikdo se nesmí dozvědět, kde jsme.“

„Samozřejmě, madam. Mám jasné příkazy.“ Odmlčel se, ale po chvilce si dodal odvahy a zvědavě se zeptal: „Neletíme náhodou na Goyu?“

Tolland váhavě přikývl. „Ano.“

„No teda!“ vyjekl pilot. „Promiňte. Nezlobte se, ale viděl jsem několik dílů vašeho pořadu o moři. Dvouplováková loď, že jo? Zvláštní tvar. Víte, ještě nikdy jsem nebyl na lodi typu SWATH (*lodní systém se dvěma plováky, z nichž každý je vybaven zvláštním motorem, což plavidlu umožňuje překonávat až šestimetrové vlny*). V životě by mě nenapadlo, že ta vaše bude první!“

V Rachel narůstala úzkost. Pokoušela se hovor neposlouchat.

Tolland se k ní otočil. „Jsi v pořádku? Mohlas zůstat na pevnině. Říkal jsem ti to.“

MĚLA jsem zůstat na pevnině, pomyslela si. Věděla však, že by jí to hrdost nikdy nedovolila. „Je mi fajn, díky,“ odpověděla.

Tolland se usmál. „Dám na tebe pozor.“

„Děkuju.“ Překvapilo ji, že se skutečně cítí klidněji.

„Viděla jsi *Goyu* v televizi, vid’?“

Přikývla. „Je to... zajímavá loď. Chci říct... vypadá zajímavě.“

Tolland se zasmál. „Ano. Svého času šlo o velmi pokročilý prototyp, ale design se nějak nechytil.“

„Nechápu proč,“ zažertovala Rachel a představila si bizarní tvar Tollandovy lodi.

„NBC na mě v poslední době naléhá, abych si pořídil něco novějšího – něco víc nablýskaného... co by bylo víc sexy. Ještě sezonu nebo dvě a donutí mě, abych se s *Goyou* rozloučil.“ Melancholicky si vzdychl.

„Ty bys nechtěl novou loď?“

„Nevím, s *Goyou* jsem toho hodně prožil.“

Rachel se měkce usmála. „Jak říkávala moje maminka, ‚dříve nebo později se všichni musíme rozloučit s minulostí‘.“

Tollandův pohled se zkřížil s jejím. „Já vím.“

98

„Sakra,“ ulevil si taxikář a otočil se přes rameno na Gabrielu. „Vypadá to, že před námi je nějaká nehoda. Dál se jen tak nedostanem. Bude to chvílku trvat.“

Gabriela se podívala okénkem. Tmou se míhala světla majáček pohotovostních vozů, sanitek a hasičů. Na silnici stáli policisté a řídili dopravu.

„Musí to být něco vážného,“ poznamenal řidič a sunul se pomalým tempem k plamenům, které šlehalý u Rooseveltova památníku.

Gabriela se na mihotavé plameny nepřátelsky mračila. *Zrovna ted'! Když se potřebuju dostat co nejdřív k senátorovi a říci mu o snímáči hustoty a o tom kanadském geologovi!* Přemýšlela, jestli lži o nálezu meteoritu vyvolají dostatečně velký skandál na to, aby Sextonova kampaň znovu ožila.

Většině politiků by to na vzkříšení nestačilo, ale tohle byl Sedgewick Sexton, muž, který postavil svou kampaň na chybách jiných.

Senátor měl obdivuhodný dar dodat politickým omylům protivníků nádech morálního pochybení. Gabriela z této schopnosti nebyla vždycky nadšená, ale uznávala, že je to velmi efektivní metoda. Je dost možné, že Sextonovo mistrovské umění balancovat na hraně nárážek a urážek dokáže proměnit malou lež o polárním snímáči hustoty v zásadní otázku vnitřních morálních zásad NASA. Jedině Sexton dokáže na základě něčeho takového postavit NASA na pranýř a prezentovat ji jako organizaci prolezlou neduhy a nešvary. Možná že se mu dokonce podaří zpochybnit i morální kvality současného prezidenta.

Znovu se podívala z okénka. Plameny u památníku šlehaly čím dál výš. Oheň přeskočil i na některé stromy v okolí a požárníci se je pokoušeli hasit. Řidič zapnul rádio a snažil se naladit stanici, na níž by se o nehodě dozvěděl něco víc.

Gabriela rezignovaně zavřela oči a nechala se kolébat vlnami únavy. Když přijela do Washingtonu poprvé, snila, že zasvětit svůj život práci v politice a někdy... snad... se dostane i do Bílého domu. Teď měla politiky plné zuby na celý zbytek života. Schůzka s Marjorie Tenchovou, oplzlé fotografie, podvody NASA, které se valí na povrch... to všechno jí bralo chuť a iluze.

Zpravodaj v rádiu právě mluvil o nehodě poblíž památníku a vykládal cosi o bombovém útoku, do kterého by mohli být zapleteni teroristé.

Musím se dostat pryč z tohoto strašného města, umiňovala si Gabriela. Něco takového ji od chvíle, kdy sem poprvé vkročila, nenapadlo.

99

Patron se zřídka kdy cítil unavený, ale dnešek byl výjimkou. Nic se nedařilo tak, jak mělo. Během dne se nahromadilo tolik problémů: objev tunelu pod meteoritem, potíže s utajením jeho existence, neustále se zvyšující počet obětí.

Nikdo neměl zemřít... tedy až na toho Kanad'ana.

Bylo ironií osudu, že technicky nejnáročnější část plánu – vpravení horniny do ledu – proběhla bez jediného zádrhele. Celou operaci zařídil patron před několika měsíci. Pak bylo jenom třeba čekat na vypuštění satelitu PODS, který měl skenovat rozsáhlé oblasti severního polárního

kruhu. Dříve nebo později by vyhodnocovací program musel anomálii v ledu objevit, a odtud by byl k triumfu NASA už jenom krůček.

Jenže ten zatracený software nefungoval.

Když se patron dozvěděl o problémech s vyhodnocováním měření a o tom, že do voleb se PODS opravit nestihne, věděl, že jeho plán je vážně ohrožený. Musel vymyslet nový způsob, jak NASA potajmu dovést k objevu. Rozhodl se použít kanadského geologa a předstírat jeho pohyb nedaleko místa uložení meteoritu. Jakmile Brophy odvyšlál své SOS, bylo samozřejmě nutné ho zlikvidovat a zařídit všechno tak, aby jeho smrt vypadala jako nehoda. Brophyho vyhození z vrtulníku bylo prvním úmrtím v nečekané sérii. Věci se odvíjely děsivou rychlostí.

Rekapituloval dosavadní výsledek akce: Wailee Ming, Nora Mangorová. Oba mrtví.

A teď ten zoufale drzý atentát u Rooseveltova památníku. Zanedlouho si bude moci na seznam mrtvých připsat i Rachel Sextonovou, Michaela Tollanda a Corkyho Marlinsona.

V sázce je příliš mnoho. Nemám jinou možnost, ujišťoval sám sebe a snažil se potlačit rostoucí výčitky svědomí.

100

Vrtulník pobřežní hlídky delfín letěl ve výšce devíti set metrů. Když byl asi tři kilometry od souřadnic, na kterých Goya kotvil, křikl Tolland na pilota. „Máte tady NightSight?“

„Samozřejmě,“ přikývl pilot, „tohle je přece záchranné letadlo.“

Tolland spokojeně kývl. NightSight, výrobek společnosti Reytheon, jinak též hlavního dodavatele „inteligentních“ zbraní, je námořní termální zobrazovací systém, který umožňuje vyhledávání trosečníků ve tmě. Hlava trosečníka vydává do okolí tepelnou energii, která se na tmavé hladině oceánu zobrazí jako červená skvrna.

„Zapněte ho,“ požádal Tolland pilota.

Muž vypadal zmateně. „Proč? Hledáte někoho?“

„Ne, ale chci vám něco ukázat.“

„Z téhle výšky nic neuvidíme. Leda by na hladině hořela olejová skvrna.“

„Jen to zapněte.“

Pilot se na Tollanda udiveně podíval, ale pak nastavil na řídicím panelu jakési hodnoty a uvedl zařízení do provozu. Termální čočky na spodní straně trupu začaly prohledávat hladinu moře v okruhu pěti kilometrů. Na palubní desce se rozsvítila LCD obrazovka a na ní se objevil podivný obraz.

„Do prdele!“ ujelo užaslému pilotovi. Hned se vzpamatoval a omluvně se na své pasažéry usmál.

Rachel a Corky se naklonili blíž a překvapeně si tu věc prohlíželi. Na černém pozadí oceánu pulzovala obrovská červená spirála.

Rachel se otočila k Tollandovi s obavou v hlase. „Vypadá to jako cyklon.“

„Taky že to je cyklon,“ přikývl Tolland pyšně. „Je to cyklon tvořený teplými proudy. Má asi půl kilometru v průměru.“

„Je obrovský,“ divil se užasle pilot. „Tu a tam nějaký vidíme, ale o tomhle jsem ještě neslyšel.“

„Objevil se teprve minulý týden,“ vysvětlil Tolland. „Za pár dní pravděpodobně zase zmizí.“

„Jak vzniká?“ chtěla vědět Rachel, kterou výskyt obrovského vodního víru uprostřed oceánu pochopitelně udivil.

„Vytváří se v důsledku magmatického pramene, který vyvěrá ze dna,“ odpovídal pilot.

Rachel se s rozechvěním v hlase otočila k Tollandovi: „Sopka?“

„Ne,“ uklidnil ji. „U východního pobřeží se sopky prakticky nevyskytují. Ale občas se v zemské kůře pod mořským dnem objeví ojedinělé nahromadění magmatu, které pak vytváří velmi horká místa na mořském dně. Sloupec vody nad nimi má oproti normálním podmínkám obrácený teplotní gradient – ohřátá voda u dna stoupá vzhůru k hladině a chladnější klesá ke dnu. Výsledkem jsou takovéhle obří vzestupné proudy. Ukážou se na pár týdnů a pak se zase ztratí.“

Pilot se díval na spirálu, která pulzovala na obrazovce. „Zdá se, že tenhle vír je dost silný.“ Zkontroloval zadané souřadnice a překvapeně vyhrkl: „Pane Tollande, vypadá to, jako kdybyste kotvil přímo uprostřed!“

Tolland přikývl. „Proud se pohybuje pomaleji, než se na první pohled zdá. Dosahují rychlosti okolo osmnácti uzlů. Je to jako kotvit v řece se silným proudem. Náš kotevní řetěz dostal v tomhle týdnu pořádně zabrat.“

„Kristepane,“ vydechl pilot. „Proud o síle osmnácti uzlů! To si musíte dát zatraceně dobrý pozor, abyste nespádli přes palubu!“ zasmál se.

Rachel se ovšem nesmála. „Miku, o tomhle ses nějak nezmiň.“

Položil jí konejšivě ruku na koleno. „Je to naprosto bezpečné, věř mi.“

Zamračila se. „To znamená, že dokument, který právě natáčíš, se týká tohohle zvláštního jevu?“

„Ano. Podmořských hurikánů a *Sphyrny mokarran*.“

„To jsi už říkal dřív.“

Tolland se plaše usmál. „*Sphyrna mokarran* má rád teplou vodu. Stahuje se sem z okruhu sto padesáti kilometrů.“

„Prima,“ přikývla Rachel mdle. „A můžeš mi sdělit po lidsku, co to ten zatracený *Sphyrna mokarran* je?“

„Nejšerednější ryba v moři.“

„Platýs?“

„Ne, žralok. Kladivoun velký,“ zasmál se Tolland.

Rachel ztuhla. „Kolem tvé lodi plavou žraloci?“

Šibalsky na ni mrkl. „Neboj, nejsou nebezpeční.“

„Když to říkáš, znamená to, že nebezpeční jsou.“

Usmál se. „Asi máš pravdu.“ Rozpustile se naklonil k pilotovi. „Hej, kdypak jste naposledy zachránili někoho před útokem kladivouna?“

Muž potřásl hlavou. „Už dlouho ne! Celé roky.“

Tolland se otočil zpět k Rachel. „Slyšelas? Už celé roky! Není čeho se bát.“

„Vlastně,“ dodal pilot, „minulý měsíc jsme měli nějakého potřebného potápěče, který se chtěl skamarádit –“

„Počkejte,“ zarazila ho Rachel. „Říkal jste, že jste nikoho nezachránili celé roky?“

„No, nezachránili. Když dorazíme na místo, je už většinou pozdě. Tyhle bestie zabíjejí zatraceně rychle.“

101

Na obzoru se objevil světlélkující obrys *Goyi*. Z výšky pěti set metrů dokázal Tolland rozeznat palubní světla, která Xavia nechala svítit. Cítil se jako unavený řidič, který po dlouhé a namáhavé cestě konečně odbočil na známou domácí silnici.

„Neříkal jsi, že na palubě je jen jeden člověk?“ zeptala se Rachel překvapeně, když viděla takovou spoustu světél.

„Ty nenecháváš svítit světla, když jsi sama doma?“

„Jedno ano, ale ne světla v celém domě.“

Tolland se usmál. I když se Rachel snažila vypadat klidně, tušil, jak moc ji asi děsí přítomnost otevřeného moře. Byl by ji chtěl obejmout kolem ramen a uklidnit ji, ale věděl, že nemá, co by řekl. „Světla svítí z bezpečnostních důvodů. Loď potom nevypadá opuštěně.“

Corky se ušklíbl. „Bojíš se pirátů?“

„Ale ne. O piráty nejde. Daleko nebezpečnější jsou různí idioti, kteří nedovedou zacházet s radarem. Nejlepší obrana před tím, aby do tebe někdo nevrazil, je zařídit to tak, aby tě zdaleka viděl.“

Corky mrkl dolů na osvětlené plavidlo. „Vypadá to jako silvestrovská plavba po moři. NBC ti určitě platí účty za elektřiku, přiznej se!“

Vrtulník zpomalil chod, snesl se nad osvětlenou palubu a pilot začal přistávat na zádi. I ze vzduchu bylo slyšet dunění, s nímž proud narážel do trupu lodi. Goya se snažil plout s proudem a napínal kotevní řetěz jako zvíře, které uvázali ke kůlu.

„Je to moc hezká loď. Opravdová krasavice!“ zasmál se pilot.

Tolland byl na sarkasmy zvyklý. Goya byl ošklivý. *Nádherně šeredný*, jak kdysi prohlásil jeden z televizních reportérů. Stejně jako o ostatních šestnácti lodích kategorie SWATH, které byly v USA vyrobeny, se i o *Goyovi* dalo říct mnohé, jenom ne to, že je hezký.

Trup měl zdvižený nad hladinu vody do výšky deseti metrů a uložený na čtyřech robustních podpěrách připevněných k plovákům, kde byly instalovány motory, lodní šrouby a další provozní součásti. Z výšky to celé vypadalo jako nízká vrtná plošina. Zblízka připomínala podivná konstrukce nákladní loď na chůdách. Kabiny posádky, výzkumné laboratoře a navigační můstek byly umístěny v patrových objektech a dodávaly plavidlu vzezření velikého plovoucího konferenčního stolku s deskou posetou stavebnicovými kostkami naskládanými na sobě.

Po aerodynamickém tvaru, který obyčejně u lodí očekáváme, nebylo u *Goyi* téměř ani památky. Přesto byl, díky relativně malé třecí ploše mezi lodí a vodní hladinou, velmi stabilní. Z visuté plošiny se Tollandovi snáze filmovalo a jednodušeji se prováděly laboratorní práce. Velkou výhodou bylo i to, že mořská nemoc postihla daleko menší počet námořnický nezkušených vědců než na normálním plavidle. Televizní společnost NBC na Tollanda naléhala, aby uvažoval o lodi novějšího typu, ale on zatím odmítal. Dobře věděl, že na světě jsou lepší lodě, dokonce i stabilnější, ale na *Goyovi* strávil téměř deset let a na něm se vrátil k práci po Celiině smrti. Občas, když v noci stával sám na palubě, slyšel ve větru její hlas. Teprve až její duch zmizí, pokud k tomu vůbec kdy dojde, bude ochoten se *Goyi* vzdát.

Zatím to ale neudělá.

Když helikoptéra dosedla na zád', necítila Rachel žádnou zvláštní úlevu. Dobré bylo, že už nekrouží nad oceánem. Špatné, že stojí přímo na něm. Když vystupovala z vrtulníku, nohy se jí neovladatelně třáslly. Letoun zabíral podstatnou část prostoru a paluba vypadala překvapivě malá. Rachel přejela pohledem k přídi, kde stála podivná nevzhledná bouda.

Tolland stál těsně vedle ní a snažil se překřiknout burácení proudu narážejícího do lodi. „V televizi vypadá *Goya* větší, že ano?“

Přikývla. „A taky stabilnější.“

„Je to jedna z nejstabilnějších lodí, které se plaví po všech mořích. Věř mi.“ Položil jí ruku na rameno a vedl ji napříč palubou.

Teplo jeho ruky uklidnilo Rachel daleko víc než cokoli, co by mohl říci. Když se ale podívala k zádi, viděla, že proud pod nimi víří, jako kdyby motory jely na plný výkon. Její klid byl rázem tentam. Není divu, že se bojím, pomyslela si, *sedíme na obřím víru*.

Na zadní palubě zahlédla povědomý trup *Tritona*, výzkumného ponorného tělesa pro jednoho člověka, zavěšeného na velikém navijáku. *Triton*, který dostal jméno po řeckém bohu moří, se ani trochu nepodobal svému předchůdci, *Alvinovi*. *Alvin* měl celé tělo kryté ocelovým pláštěm, kdežto *Triton* byl v přední části vybaven kupolí z akrylového skla, která mu dodávala podobu obrovského akvária. Pro Rachel existovalo jen velmi málo horších představ, než potopit se do hloubky několika set metrů a mít mezi sebou a oceánem jen tenoučkou průhlednou stěnu. Tolland byl samozřejmě odlišného názoru. Podle něj byla při práci v *Tritonovi* nepříjemná pouze fáze spouštění do oceánu; *Triton* byl z *Goyi* pomalu spouštěn poklopem na palubě a visel jako kyvadlo v deseti metrech nad hladinou.

„Xavia je asi v hydrolaboratoři,“ podotkl Tolland a zamířil přes palubu. „Tudy.“

Rachel a Corky ho následovali. Pilot zůstal ve vrtulníku. Měl příkaz nepoužívat za žádnou cenu rádiové spojení.

„Podívejte se na tohle,“ zastavil se Tolland u zábradlí zadní paluby.

Rachel k němu váhavě přistoupila. Byli velmi vysoko, ale přestože se hladina prostírala nějakých deset metrů pod nimi, cítila Rachel značné teplo, které k nim zezdola stoupalo.

„Voda má přibližně teplotu horké koupele,“ oznámil Tolland hlasitě, aby přehlušil hučení proudu. Naklonil se k vypínači na zábradlí a pobídl je. „Podívejte se na tohle.“

Nad hladinou se rozsvítlo světlo a ozářilo širokou výseč moře připomínající nasvícený plavecký bazén. Rachel i Corky užasle vyjekli.

Voda okolo lodi se hemžila desítkami přízračných stínů, které se pohybovaly kousek pod ozářenou hladinou. Byl to zástup štíhlých temných těl s hlavami nezaměnitelného kladivovitého tvaru. Žraloci plavali proti proudu, jeden vedle druhého, a hlavy se jim kývaly dopředu a dozadu, jako kdyby tančili tanec v podivném prehistorickém rytmu.

„Víš, Miku,“ vydechl Corky. „Skutečně mě těší, že ses nám těmi vrahouny pochlubil. Jsme moc rád, že jsme jim tak blízko.“

Rachel stála jako přibitá. Toužila ustoupit alespoň o krok, ale nedokázala se vůbec hnout.

„Jsou úžasní, že?“ prohodil Tolland konverzačním tónem a znovu položil Rachel konejšivě ruku na rameno. „Dokážou si užívat míst s teplou vodou celé týdny. Mají ty nejlepší nosy v celém oceánu – jsou skvěle vybaveni rozšířenými čichovými laloky telencefalonu a cítí krev na vzdálenost půl druhého kilometru.“

„Rozšířené čichové laloky telencefalonu?“ opakoval Corky nedůvěřivě.

„Nevěříš mi?“ Tolland ponořil ruku do hliníkového chladicího boxu přimontovaného k zábradlí a vytáhl z něj malou mrtvou rybu. „Výborně,“ pochválil sám sebe, vyndal nůž a udělal na mrtvém těle několik řezů. Objevily se kapky krve.

„Miku, nech toho, je to hnusné,“ snažil se ho zadržet Corky.

Tolland hodil zkrvavenou rybu přes palubu. Ještě než dopadla na hladinu, vynořilo se šest nebo sedm hlav a pustily se mezi sebou do boje obnaženými stříbřitými zuby. Rybí tělo se ani nestačilo ponořit a bylo pryč.

Rachel se k Tollandovi vyděšeně otočila. Ten už držel jinou rybu – byla přibližně stejně velká jako předchozí.

„Tentokrát tady není žádné poranění, žádná krev,“ upozornil je a znovu hodil rybí tělo přes zábradlí. Plesklo sebou o hladinu. Nestalo se nic. Žádné vrčení, žádná rvačka. Kladivouni neprojevili o krmení ani špetku zájmu. Mrtvá ryba odploovala s proudem, aniž si jí kterýkoli z nich všiml.

„Útočí jenom po čichu,“ vysvětloval Tolland a vedl je pryč od zábradlí. „Klidně byste si mezi nimi mohli zaplavat a nic by se vám nestalo – pokud byste na těle neměli otevřenou ranku.“

Corky zdvihl ukazováček k stehům na tváři.

Tolland se zamračil. „Fajn. Ty máš pro dnešek zákaz koupání.“

Taxi, které vezlo Gabrielu Asheovou, stálo bez pohnutí před silničními zátarasy.

V dálce se míhaly majáčky pohotovostních vozů a Gabriela měla pocit, jako by kolem města narostla podivná surrealistická mlžná stěna. Ve zprávách v rozhlase před chvílí povídali, že vybuchlý automobil vezl pravděpodobně velmi významného vládního činitele.

Vyndala mobilní telefon a vytočila senátorovo číslo. Určitě je mu divné, proč o sobě takovou dobu nedává vědět.

Linka byla obsazená.

Zamračeně se podívala na naskakující čísla taxametu. Některá z ostatních stojících aut se na chodníku otáčela a vracela se, aby si našla jinou cestu.

Řidič se na Gabrielu ohlédl přes rameno. „Chcete čekat? Jsou to vaše peníze.“

Gabriela viděla, jak se k místu nehody blíží další úřední auta. „Ne. Otočte to.“

Taxikář souhlasně zabručel a začal se otáčet. Několikrát najel na obrubník, než se mu manévr podařil. Gabriela zkusila znovu zavolat Sextonovi.

Stále obsazeno.

Řidič jel oklikou a o několik minut později projížděli ulicí C. Okna v řadě kanceláří budovy Philipa A. Harta ještě svítila. Gabriela měla původně v úmyslu jet co nejrychleji do senátorova bytu, ale teď, když měla po ruce svou kancelář...

„Zastavte,“ vyhrkla. „Přímo tady. Díky.“

Taxík zastavil.

Gabriela zaplatila částku na taxametu a přidala k ní deset dolarů navíc. „Mohl byste deset minut počkat?“

Taxikář se podíval na peníze, pak na hodinky a kývl. „Jo, ale ani o minutu déle.“

Gabriela spěchala a říkala si: *Za pět minut budu zpátky.*

Pusté mramorové chodby senátní budovy působily v tuto hodinu pohřebním dojmem. Proběhla mezi přísnými sochami lemujícími vstup do třetího patra. Kamenné oči ji sledovaly pohledem tichých bdělých strážů.

Dorazila ke dveřím Sextonovy pětipokojové kanceláře a otevřela si magnetickou kartou. V sekretariátu svítilo tlumené světlo. Přešla vstupní

halou, prošla chodbou do své pracovny, vstoupila, stiskla vypínač a přistoupila ke skříním, do kterých zakládala dokumenty.

Záznamy, které se týkaly financování Pozorovacího systému Země, měla uložené v samostatné složce. Byla zde i řada údajů, které se týkaly přímo polárního snímáče hustoty. Až Sextonovi řekne, co od Harpera zjistila, bude se určitě chtít podívat na všechno, co s PODS souvisí.

NASA o snímáči lhala, opakovala si snad posté.

Když přejížděla prstem po hřebetech šanonů, zazvonil jí mobil.

„To jste vy, senátore?“ vyhrkla automaticky.

„Ne, Gábi. Tady Jolanda.“ Přítelkynin hlas zněl neobvykle vážně. „Jsi stále v budově NASA?“

„Ne, teď jsem u sebe v kanceláři.“

„Zjistilas něco?“

Nemáš tušení, co jsem se dozvěděla! Věděla však, že Jolandě nemůže říct žádné podrobnosti, dokud nepromluví se Sextonem. Senátor bude mít určitě velmi přesnou představu, jak s informacemi naložit dál. „Všechno ti řeknu, ale napřed to musím probrat s šéfem. Už jsem vlastně na cestě k němu.“

Jolanda chvilku mlčela. „Gábi, mám něco důležitého. Jde o financování Sextonovy kampaně a o Nadaci pro průzkum vesmíru.“

„Říkala jsem ti přece, že jsem se mylila a...“

„Právě jsem objevila dva naše reportéry, kteří se zabývají činností vesmírného průmyslu... Přišli s úplně stejnou historkou.“

Gabrielu to překvapilo. „Co to má znamenat?“

„Nevím přesně. Ale jsou to spolehliví chlapíci a oba jsou přesvědčení, že Sexton bere od nadace úplatky. Říkala jsem si, že bys to měla vědět. Víím, že jsem ti před dvěma hodinami tvrdila, že tvoje představy jsou šílené. Marjorie Tenchovou jsme za spolehlivý zdroj nemohly považovat, ale tihle dva... Možná by sis s nimi měla promluvit, než půjdeš za senátorem.“

„Jestli jsou si tak jistí, proč to nepředhodí tisku?“ Gabrielin hlas zněl daleko útočněji, než by si sama přála.

„Nemají žádné pořádné důkazy. Zdá se, že senátor umí skvěle zahladit stopy.“

Jako většina politiků, pomyslela si Gabriela a nahlas řekla: „Všechno je v pořádku, Jolando. Už jsem ti přece povídala, že mi senátor přiznal, že přijal od nadace nějaké dary, ale všechno to bylo v mezích zákona.“

„To je jeho verze, Gábi. Netvrdím, že víím jistě, co je pravda a co lež. Zdálo se mi jen, že bych ti měla zavolat, protože jsem ti tvrdila, že Marjorie

Tenchová si s tebou jen zahrává. Ale když se teď objevili i jiní lidé, kteří si myslí totéž, jeví se mi věci trochu jinak. To je všechno.“

„Co je to za reportéry?“ Gabriela cítila, jak se v ní nepochopitelně vzmáhá vlna vzteku.

„V tuhle chvíli ti žádná jména neřeknu. Ale mohu vám domluvit schůzku. Jsou čtyři. Vyznají se v zákonech o financování politických kampaní.“ Jolanda chvíli váhala, ale pak dodala: „Víš, oni si myslí, že Sexton je se svými vlastními penězi na dně.“

Gabriela si v nastalém tichu znovu vybavila skřípavý hlas Tenchové. *Po smrti své ženy promarnil podstatnou část dědictví špatnými investicemi, soukromými luxusními požitky a kampaní za své vítězství v primárkách. Před šesti měsíci byl na mizině.*

„Naši chlapi by si s tebou rádi promluvili,“ opakovala Jolanda.

To je mi jasné, pomyslela si Gabriela. „Zavolám ti zpátky.“

„Jsi našťavaná?“

„Na tebe nikdy, Jolando. Opravdu ne. Dík za informaci.“

Gabriela ukončila hovor.

Před vstupními dveřmi bytu senátora Sextona podřimoval bodyguard. Zazvonění mobilu ho probudilo z lehké dřímoty. Narovnal se, promnul si oči a vyndal telefon z kapsy u vesty.

„Prosím?“

„Dobrý večer, Owene,“ ozvalo se na druhé straně, „tady je Gabriela.“

„Dobrý večer,“ pozdravil.

„Potřebovala bych mluvit se senátorem. Mohl byste na něj zaklepat? Má obsazený telefon.“

„Už je dost pozdě.“

„Je vzhůru, vím to jistě.“ Gabrielin hlas se chvěl úzkostí. „Je to nutné, opravdu.“

„Už zase?“

„Jde pořád o tutéž záležitost. Zavolejte ho, Owene, buďte tak hodný. Nutně se ho potřebuju na něco zeptat.“

Bodyguard si vzdychl a vstal. „Dobře, dobře. Jdu na něj zaklepat.“ Mířil ke dveřím. „Ale dělám to jenom proto, že senátor byl rád, že jsem vás pustil dovnitř i předtím.“ Váhavě zdvihl ruku ke dveřím.

„Co jste to říkal?“ vyhrkla Gabriela překvapeně.

Mužova ruka se zastavila uprostřed pohybu. „Že senátor byl rád, že jsem vás vpustil do bytu, když měl schůzku s těmi pány. Měla jste pravdu. Vůbec mu to nevadilo. Naopak.“

„Vy jste o tom se senátorem mluvil?“

„Ano. Proč se ptáte?“

„Ale nic, jen tak...“

„Víte, bylo to trochu divné. Senátorovi chvíli trvalo, než si na to vůbec vzpomněl. Asi vypil pár skleniček.“

„Kdy jste s ním o tom mluvil, Owene?“

„Chvilku potom, co jste odešla. Stalo se něco?“

Na druhém konci linky bylo chvíli ticho. „Ne... to je v pořádku. Víte co? Ted', když o tom tak přemýšlím, se mi zdá, že nebudeme senátora obtěžovat. Zkusím ho ještě jednou na domácí lince, a kdybych neměla štěstí, zavolám znovu vám.“

Bodyguard znechuceně obrátil oči v sloup. „Jak si přejete, slečno Asheová.“

„Díky, Owene. A nezlobte se, že jsem vás otravovala.“

„To je v pořádku.“ Muž ukončil hovor, znovu se uvelebil na židli a usnul.

Než Gabriela zavěsila telefon, stála několik vteřin bez hnutí. *Sexton ví, že jsem byla v jeho bytě... a nezmínil se mi o tom?*

Je mnoho věcí mezi nebem a zemí a zdálo se, že dnes v noci se všechny komplikují a zatemňují. Gabriela si zkoušela vybavit, co senátor říkal, když spolu mluvili. Ohromil ji svým bezprostředním přiznáním ke schůzce se soukromými společnostmi podnikajícími ve vesmíru a k přijímání malých finančních darů. Zdál se tak čestný, upřímný... Získal si zpátky celou její důvěru. Dokonce ji zahanbil. Ale po Owenových informacích ztratilo jeho čestné přiznání mnoho z původní důvěryhodnosti a lesku.

Jsou to malé ryby... Peníze, které od nich dostávám, nestojí za řeč... Všechno je naprosto legální ...

Všechna nejasná podezření, která se kdy za dobu její spolupráce se Sextonem objevila, naráz ožila s plnou silou.

Před budovou Philipa A. Harta zatroubil taxík.

103

Kapitánský můstek na *Goyovi* byla krychlová stavba z průhledného plastu, umístěná dvě patra nad hlavní palubou. Oceán se odtud dal přehlédnout v okruhu tří set šedesáti stupňů. Pro Rachel to byl velmi zneklidňující pohled,

k němuž se odhodlala jen jednou. Pak se vši silou snažila soustředit na momentální problémy.

Poslala Tollanda a Corkyho, aby našli Xavii, a sama se chystala spojit s Pickeringem. Slíbila mu, že se ozve, až dorazí k dílčímu cíli, a byla zvědavá, co se dozvěděl na schůzce s Marjorie Tenchovou.

Digitální komunikační systém na Goyovi byl její starý známý SHINCOM 2100. Věděla, že pokud zkrátí rozhovor na minimum, měla by být konverzace naprosto bezpečná.

Vytočila tajné číslo a se sluchátkem u ucha vyčkávala. Myslela si, že Pickering zvedne telefon okamžitě, ale ozývalo se jenom vyzvánění.

Šest zazvonění. Sedm, osm...

Nervózně popocházela kolem řídicího panelu. Co se děje? Tenhle telefon má Pickering stále u sebe a výslovně ji požádal, aby se mu ohlásila.

Devět zazvonění. Deset. Zdvihni to!

Po patnácti zazvoněních zavěsila.

Vyhlédla na temný oceán. Neúspěšný pokus o spojení zvýšil její úzkost z nekonečné vodní plochy.

S rostoucí obavou znovu vzala sluchátko a znovu vytočila Pickeringovo číslo.

Čtyři zazvonění. Pět.

Kde proboha může být?

Konečně v telefonu kliklo na znamení, že hovor byl přijat. Rachel si oddechla, ale jen nakrátko. Na lince nikdo nebyl. Neslyšela nic. Jen ticho.

„Haló!“ zavolala. „Šéfe?“

Následovala tři rychlá cvaknutí.

„Haló!“ opakovala.

V telefonu se spustila ostrá kakofonie elektronických zvuků, až Rachel zabolelo v uchu. Praskání náhle ustalo a místo něj nastoupila série rychle se měnících tónů, které pulzovaly v půlvtéřinových intervalech. Rachel si uvědomila, o co jde, a roztřásla se strachy.

„Sakra!“

Vrhla se zpátky k ovládacímu panelu a praštila sluchátkem do vidlice. Polekaně telefon pozorovala a říkala si, jestli stihla zavěsit včas.

Hydrologická laboratoř se nacházela uprostřed lodi, dvě patra pod hlavní palubou. Byla to prostorná místnost vybavená nejrůznějším elektronickým i mechanickým zařízením: echoloty ke zjišťování profilu mořského dna, analyzátory proudů, umyvadly, digestořemi, vestavěnými chladicími boxy, počítači, pořadači pro ukládání dat a náhradní elektronikou, která v případě

poruchy zabezpečila nepřetržitý chod prací. Dlouhé přepážky ji dělily na jednotlivé pracovní kóje.

Když Tolland a Corky vešli, seděla Xavia před řvoucí televizí a na příchozí se ani neotočila.

„To už vám došly peníze, ochlastové?“ křikla přes rameno v domněni, že se vrací posádka z pevniny.

„Xavie, to jsem já, Mike“.

Xavia se prudce otočila a překvapeně spolkla obrovské sousto sendviče, ze kterého právě ukusovala. „Miku?“ zakoktala, „kde se tady bereš?“ Vstala, ztlumila zvuk a s přežvykujícími čelistmi popošla vstříc oběma mužům. „Myslela jsem, že je to někdo z posádky a že se vrací z oslavy. Co tady děláš?“

Xavia byla podsaditá žena s tmavou kůží, ostrým hlasem a nepříliš vybranými způsoby. Pokynula rukou k televizní obrazovce, na níž běželo opakování Tollandova dokumentárního snímku z místa nálezu meteoritu. „To ses na šelfu moc dlouho nezdržel, co?“

„Přihodilo se pár věcí, kvůli kterým jsem tady. Xavie, tohle je Corky Marlinson. Určitě ho znáš z televize nebo z časopisů.“

Xavia přikývla. „Je mi ctí, pane.“

Corky hladově obhlížel sendvič, který držela v ruce. „Vypadá dobře,“ utrousil a představování nevěnoval nejmenší pozornost.

Xavia zmateně zamžikala.

„Poslechl jsem si tvůj vzkaz,“ pokračoval Tolland, aniž si všímal Corkyho nemístné poznámky. „Říkalas, že v mé prezentaci byla chyba. Chtěl bych si o tom s tebou promluvit.“

Geoložka na něj chvíli s údivem zírala a pak se smíchem vyjekla: „Proto jsi tady? Ale Miku, pro Kristovy rány, v tom vzkazu jsem přece říkala, že nejde o nic světoborného. Je to jen bezvýznamná maličkost. Chtěla jsem tě trochu pozlobit. NASA ti dala staré údaje. Toho omylu by si mohli všimnout tak dva tři oceánští geologové na celém světě.“

Tolland zadržel dech. „Ten omyl – netýká se náhodou chondrul?“

V Xaviině tváři se objevil výraz nezastíraného šoku. „Jak to můžeš vědět? Už ti kvůli tomu někdo volal?“

Tolland těžce polkl. *Takže tedy jde o chondruly.* Podíval se na Corkyho a pak znovu na Xavii. „Nutně potřebuju, abys mi řekla všechno, co o té chybě víš.“

Xavia na něj pátravě hleděla a bylo zřejmé, že začíná chápat závažnost situace. „Opravdu by to nemělo být nic zvláštního. Před časem jsem četla malý článek v jednom časopise. Nechápu, proč tě to tak znervózňuje.“

Tolland si vzdychl. „Xavie, je to nesmírně důležité. Ať to zní jak chce podivně, čím méně ti dnes večer řeknu o věcech, které s tím souvisí, tím lépe pro tebe. Potřebuju, abys nám řekla, co víš o chondrulách. Také bychom potřebovali, abys provedla pár testů na vzorku, který máme s sebou.“

Xavia byla zjevně zklamaná, že ji Tolland nechce zasvětit do tajemství spojených s jeho neočekávaným příchodem. „Fajn,“ prohlásila nakonec, „dojdu pro ten článek. Mám ho ve své pracovně.“ Položila sendvič na desku stolu a zamířila ke dveřím.

Corky za ní zahalekal: „Můžu to dorazit?“

Xavia se nevěřicně otočila. „Vy chcete dojíst můj sendvič?“

„No... jen mě tak napadlo, že už ho asi nechcete, když jste ho položila...“

„Vemte si svůj vlastní!“ houkla napůl nepřátelsky a odešla.

Tolland přítele s úsměvem nasměroval k chladicímu boxu pro uchovávání vzorků. „Je to spodní přihrádka, Corky. Sendviče najdeš mezi lahví sambuky a vzorky chobotnic a kalamárů.“

Mezitím Rachel sestupovala po schůdcích z kapitánského můstku a mířila k helikoptěře. Pilot podřimoval, ale když vstrčila hlavu dovnitř, narovnal se.

„Hotovo?“ zeptal se. „To bylo rychlé.“

Rachel neklidně zavrtěla hlavou. „Můžete zapnout pozemní i letadlový radar současně?“

„Ano. Má dosah šestnáct kilometrů.“

„Zapněte je, prosím.“

Pilot chvíli manipuloval s několika přepínači a obrazovka se rozsvítila. Ručička radaru začala opisovat pomalé kruhy.

„Je tam něco?“ ptala se Rachel.

Muž nechal ručičku párkrát oběhnout, pak nastavil několik kontrol a pozoroval obrazovku. „Pár malých lodí na okraji, ale všechny směřují pryč od nás. Okolo Goyi je čisto. V okruhu několika kilometrů je jen volné moře.“

Rachel si oddechla, ale úplně klidná nebyla. „Chtěla bych vás o něco poprosit: Kdyby se něco přibližovalo – loď, letadlo, prostě cokoli... dejte mi ihned vědět.“

„Spolehněte se. Děje se něco?“

„Ne. Jenom bych chtěla vědět, kdyby se nám blížila společnost.“

Pilot přikývl. „Budu radar sledovat, a pokud se něco nebo někdo objeví, vy budete první, kdo se to dozví.“

Rachel zamířila do hydrolaboratoře s pocitem nepříjemného chvění. Uvnitř našla Corkyho s Tollandem, jak před obrazovkou jednoho z počítačů hladově ukusují ze sendvičů.

Corky ji přivítal s plnou pusou. „Tak co si dáš? Sendvič s kuřetem, co smrdí rybinou, sendvič s hovězím, co smrdí rybinou, nebo sendvič s vaječným salátem, co smrdí rybinou?“

Rachel ho stěží vnímala. Otočila se k Tollandovi a zeptala se: „Miku, za jak dlouho můžeme získat potřebné informace a odletět z lodě?“

104

Tolland nervózně přecházel laboratoří, kde všichni tři čekali na Xaviin návrat. Ještě víc než problém s chondrulami ho znepokojovala zpráva o neúspěšném pokusu navázat spojení s Pickeringem.

Pickering nezvedl telefon.

Někdo se snažil lokalizovat místo, odkud Rachel telefonovala.

„Jen klid,“ snažil se Tolland uklidnit Rachel, Corkyho i sám sebe. „Jsme v bezpečí. Pilot sleduje radar, a jakmile něco zachytí, dá nám vědět. I kdyby nám hrozilo nějaké nebezpečí, mělo by varování přijít včas.“

Rachel přikývla, ale moc jí to na klidu nepřidalo.

„Miku, co je tohle?“ zeptal se Corky s upatlaným prstem nataženým k počítači. Na obrazovce pulzoval zlověstný psychedelický obrazec, jako kdyby byl živý.

„To je průřez vodními proudy a zobrazení teplotních gradientů vody v oceánu pod Goyou. Zařízení, které to snímá, se jmenuje akustický Dopplerův analyzátor proudů,“ odpověděl Tolland.

„To znamená, že teď vidíme oblast, na jejímž vršku sedíme?“ zeptala se Rachel.

Tolland přikývl a váhavě připustil, že to, co se zobrazuje na monitoru, vypadá trochu hrozně. Vrstvy u hladiny modrozeleně vířily, se stoupající teplotou se měnily a končily červenooranžovou. U dna, asi kilometr a půl pod trupem lodi, se točil jasně rudý vír.

„Tam je trhlina,“ ukazoval Tolland, „a z ní uniká magma.“

Corky zabručel. „Vypadá to jako podmořské tornádo.“

„Principy vzniku obou jevů – tornáda i magmatického víru – jsou obdobné. Voda v oceánu je u dna obvykle chladnější a hustší, ale tady má převrácenou dynamiku. V hloubce se ohřívá a je lehčí, takže směřuje k

povrchu. Voda u hladiny je naopak těžší a ve spirále klesá dolů, aby nahradila teplou vodu. Tak vytváří velké podvodní víry.“

„Co je ta velká boule na dně?“ chtěl vědět Corky a ukazoval na ploché oceánské dno, z něhož vyrůstala kulovitá hromada podobná bublině. Vír se vytvářel přímo nad ní.

„To je magmatický kužel. Tudy si láva razí cestu zpod oceánského dna.“

Corky přikývl. „Vypadá to jako uher před vymáčknutím.“

„To tvé přirovnání docela sedí.“

„Co když ho někdo vymáčkne?“

Tolland se zamračil a připomněl si, co se stalo v roce 1986, když došlo k výbuchu na tektonické podmořské desce Juan de Fuca. Tehdy vyvřely z mořského dna tisíce tun magmatu o teplotě dvanácti set stupňů Celsia. Všechno se odehrálo bez varování a prakticky v jediném okamžiku. Rychlost proudů u hladiny dramaticky vzrostla a o tom, co se dělo potom, neměl svým souputníkům nejmenší chuť dnes v noci vyprávět.

„U atlantického magmatu výbuch nehrozí,“ prohlásil krátce místo toho. „Nad kuželem cirkuluje studená voda, neustále ho ochlazuje, zvyšuje tak pevnost zemské kůry a drží magma pod silnou vrstvou horniny. Když dojde k dostatečnému ochlazení lávy v podzemí, vír zmizí. To, co tady vidíme, není nijak nebezpečné.“

Corky pomstychtivě šťouchl prstem do otrhaného časopisu, který ležel vedle počítače. „Takže *Scientific American* publikuje výmysly?“

Tolland střelil pohledem k přebalu a zamrkal. Někdo vytáhl z archivu starý výtisk *Scinetific American* z února 1999 a nechal ho tady povalovat. Na obálce jakýsi umělec ztvárnil svou představu podmořského výbuchu sopky: obří tanker, který se vymkl kontrole a neodvratně se řítí do trychtýřovitého víru uprostřed oceánu. Titulek hlásal: PODMOŘSKÉ SOPKY – ZABIJÁCI Z MOŘSKÉHO DNA.

Tolland časopis s pousmáním odstrčil. „To je něco úplně jiného. Článek v tomhle časopise popisuje podmořské výbuchy v oblastech se zemětřeseními. Kdysi to byla jedna z oblíbených teorií, proč se ztrácejí letadla a lodě v Bermudském trojúhelníku. Technicky vzato, pokud by došlo k výbuchu na mořském dně, což je v těchto oblastech velmi nepravděpodobné, vypadalo by to tak, že magmatický kužel by pukl a vír by se zvětšil natolik, že by... no však víte...“

„Ne, nevíme,“ domáhal se Corky podrobností.

Tolland pokrčil rameny. „Stoupal by až k hladině.“

„Úžasné. Jsem tak rád, žes nás sem vzal.“

Do laboratoře vešla Xavia s nějakými papíry v ruce. „Obdivujete naši sopčičku?“ zeptala se.

„Ano, ano,“ odvětil Corky se stopou sarkasmu v hlase. „Mike nám právě vyprávěl, že jestli ta malá krtina rupne, odtečeme všichni ke dnu.“

Xavia se suše zasmála. „Odtečeme? Spíš nás to všechny spláchne do největší záchodové mísy na světě.“

Pilot v helikoptéře na palubě *Goyi* pečlivě sledoval EMS obrazovku radaru. Jako záchranář dokázal bezpečně poznat, že někdo má strach. Rachel Sextonové čísel z očí, když žádala, aby dával pozor, jestli se neblíží nějakí nevítaní návštěvníci.

Koho asi může čekat? Čeho se bojí?

Z toho, co viděl na obrazovce, bylo zřejmé, že v okruhu patnácti kilometrů se na vodě ani ve vzduchu neobjevilo nic neobvyklého. Deset kilometrů od nich lovila rybářská loď. Na samém okraji monitorované plochy se mihlo letadlo a hned zase zmizelo opačným směrem.

Pilot si povzdechl a rozhlédl se po hladině oceánu, která pěníla okolo lodi. Byl to podivný zážitek – plout plnou rychlostí a přitom být pevně ukotvený.

Vrátil se očima k obrazovce radaru a dál ji pozorně sledoval.

105

Tolland seznámil Xavii a Rachel. Geoložku přivedlo setkání se známou osobností do rozpaků a Rachelino přání provést co nejrychleji několik testů a co nejdřív z lodi zmizet, ji zmátlo ještě víc. Reagovala po svém – nevrle.

Nechvátej, Xavie, uklidňoval ji předtím Tolland. Potřebujeme, abys nám řekla všechno, co víš.

Xavia začala mluvit. Hlas měla odměřený a štrobený. „Miku, ve svém dokumentárním filmu jsi říkal, že malé kovové inkluze v hornině se mohou tvořit jedině ve vesmíru.“

Chondruly se vytvářejí pouze ve vesmíru – tak mi to řekli lidé z NASA!

„Ale podle tohoto článku,“ zdvihla Xavia svazek stránek, „to není tak docela pravda.“

Corky se na ni osopil: „Samozřejmě že je to pravda!“

Xavia se na Corkyho zamračila a zamávala mu stránkami před nosem. „Jeden mladý geolog – jmenuje se Lee Pollock a je z Drew University v

Los Angeles – použil loni nový typ námořního robota pro sbírání vzorků ze dna Mariánského příkopu. Podařilo se mu získat sypkou horninu obsahující součásti, které nikdy předtím neviděl. Ty součásti byly podobné chondrulám. Pojmenoval je „plagioklasové tlakové inkluze“. Jsou to droboučké bublinky kovu a je jasné, že vlivem tlakových poměrů ve velkých hloubkách došlo k jejich rehomogenizaci. Doktora Pollocka velmi překvapilo, že něco takového objevil v oceánské hornině. Vypracoval unikátní teorii, ve které se pokusil přítomnost kovových bublinek vysvětlit.“

Corky znovu zavrčel: „Když už je našel, tak musel přijít i s nějakou praštěnou teorií, to je jasný.“

Xavia si ho nevšímal. „Doktor Pollock tvrdí, že v extrémních hloubkách, kde došlo vlivem obrovských tlaků k přeměně původních hornin, může nastat i tavení a mísení kovů, které jsou za normálních okolností nesourodé.“

Tolland se zamyslel. Jedenáct kilometrů hluboký Mariánský příkop je jednou z posledních neprobádaných oblastí planety. Oceánografové stále ještě příliš nerozumějí geologickým silám a pochodům, které tam vládnou. Sestoupilo do něj jenom pár roboticky řízených sond a většinou se porouchaly ještě dřív, než dosáhly dna. Tlak vody na dně příkopu je obrovský – 1270 kilogramů na čtvereční centimetr, zatímco tlakové poměry u mořské hladiny se pohybují okolo 1,8 kilogramů na čtvereční centimetr.

„Takže,“ shrnul Tolland, „ten tvůj Pollock si myslí, že Mariánský příkop dokáže vyrobit horniny, ve kterých se může vyskytovat cosi podobného chondrulám?“

„Ano. Je to trochu výstřední teorie,“ přikývla Xavia. „Nikdy ji pořádně nezformuloval a oficiálně nepublikoval. Minulý měsíc, když jsem se zabývala interakcemi mezi tekutými horninami pro naši novou show, jsem náhodou narazila na Pollockovy osobní poznámky na webu. Byla to čirá náhoda, že jsem si toho vůbec všimla – jinak bych se nic nedozvěděla.“

Corky opovržlivě vyprskl: „Tu teorii nikdy nepublikoval, protože dobře ví, že je úplně pitomá. Aby vznikly chondruly, potřebujete vysoké teploty. V důsledku působení vodního tlaku nemůže dojít k přeměně krystalické struktury horniny.“

„Tlak,“ vypálila Xavia, „je nejdůležitějším činitelem při průběhu geologických změn na téhle planetě. Slyšel jste o tom někdy? O metamorfování horninách?“

Corky se mračil.

Xavia má pravdu, říkal si Tolland. Vysoké teploty hrály při přeměně hornin určitou roli, ale většina metamorfovaných hornin vznikla přeměnou tlakovou. Horniny se vlivem tlakových poměrů ve velkých hloubkách zemské kůry mění v hustou melasu, dostávají se do polotekutého stavu, stávají se elastickými a probíhá v nich řada neobvyklých chemických pochodů. Ale i když tohle všechno věděl, nepřípadala mu teorie doktora Pollocka reálná.

Otočil se ke Xavii. „Nikdy jsem neslyšel, že by vlivem vodního tlaku došlo k chemickým změnám v hornině. Ty jsi geoložka – co si o tom myslíš?“

Xavia zalistrovala poznámkami. „Především se zdá, že vodní tlak není jediným faktorem, který tady působí.“ Našla určitou pasáž a přečetla Pollockovy poznámky hlasitě: „Na kůru oceánského dna Mariánského příkopu působí extrémní hydrostatický tlak a zároveň i tektonické síly zemských ker.“

Samozřejmě, říkal si Tolland. *Mariánský příkop sahá do hloubky jedenácti kilometrů, a kromě toho se nachází v oblasti, kde do sebe vzájemně narážejí zemské kry Tichého a Indického oceánu. Může tam dojít k vytvoření mimořádných podmínek, které se jinde na Zemi nevyskytují. Kdyby tam chondruly vznikly, stěží by o nich někdo věděl, protože jde o oblast velmi odlehlou a nebezpečnou.*

Xavia pokračovala v předcítání: „V důsledku kombinace hydrostatických a tektonických tlaků by mohlo dojít k přeměně zemské kůry z pevného stavu do pružného nebo dokonce polotekutého a k roztavení lehčích prvků do struktur podobných chondrulám, o nichž se doposud předpokládalo, že se vyskytují výhradně ve vesmíru.“

Corky znechuceně obrátil oči v sloup. „Vyloučeno.“

„Máš jiné vysvětlení pro existenci chondrul, které doktor Pollock našel v hornině z Mariánského příkopu?“ otočil se Tolland na astrofyzika.

„Samozřejmě,“ odvětil zlehka Corky. „Ten Pollock našel skutečný meteorit. Meteority padají do oceánu každou chvíli. Pollocka nenapadlo, že jde o meteorit, protože během let, která proležel pod vodou, došlo k erozi tavné krusty – ta se úplně rozpadla a meteorit pak vypadal jako obyčejná hornina.“ Otočil se ke Xavii. „Předpokládám, že toho Pollocka nenapadlo změřit obsah niklu, což?“

„Samozřejmě že ho to napadlo!“ vyštěkla Xavia a začala znovu listovat poznámkami. „Pollock tu píše: ‚Překvapilo mě, když jsem zjistil, že obsah niklu ve vzorku dosáhl hodnot, které jsou pro pozemské horniny netypické.‘“

Tolland a Rachel se na sebe překvapeně podívali.

Xavia pokračovala: „Obsah niklu se nepohybuje přesně v rozmezí obvyklých středních hodnot, které nacházíme u meteoritů, ale velmi se těmito hodnotám blíží.“

Rachel se tvářila ustaraně. „Co to znamená ,velmi se blíží‘? Je možné, že by někdo mohl zaměnit tuhle horninu z oceánu za skutečný meteorit?“

Xavia potřásla hlavou. „Nejsem chemický petrolog, ale pokud vím, je mezi horninou, kterou našel Pollock, a skutečnými meteority řada rozdílů.“

„Co je to za rozdíl?“ pokračoval ve výslechu Tolland.

Xavia znovu zalovila v poznámkách a našla graf. „Podle tohoto grafu je rozdíl už v samotné chemické struktuře chondrul. Mají velmi specifický poměr obsahu titanu a zirkonu. Chondruly z oceánského vzorku byly na zirkon daleko chudší.“ Vzhledla. „Ten poměr byl roven pouhým dvěma miliontinám.“

„Dvě miliontiny?“ vyhrkl Corky. „U meteoritů je obsah zirkonu tisíckrát větší!“

„No ano,“ odpověděla Xavia. „Proto si také Pollock myslí, že chondruly v oceánském vzorku nepocházejí z vesmíru.“

Tolland se naklonil ke Corkymu a zašeptal: „Změřila NASA poměr titanu a zirkonu v hornině na Milneském šelfu?“

„Samozřejmě že ne,“ odsekl Corky. „Proč by to někdo měl zjišťovat? Je to jako dívat se na auto a měřit obsah gumy v pneumatikách, abys potvrdil, že je to skutečně auto.“

Tolland si zhluboka vzdychl a podíval se na Xavii. „Když ti dáme vzorek horniny s chondrulami, byla bys schopná provést test, který by určil, jestli jde o meteoritické chondruly nebo... o tu Pollockovu horninu z oceánu?“

Xavia přikývla. „Myslím, že ano. Elektronový mikroskop by měl být dostatečně přesný. Můžeš mi konečně říct, proč se o tom vůbec bavíme?“

Tolland se bez dalšího vysvětlování otočil ke Corkymu. „Dej jí ten vzorek.“

Corky váhavě vyndal vzorek z kapsy a podal ho Xavii.

Vzala plochý kus horniny do ruky a nakrčila obočí. Prohlížela si tavnou krustu a fosilie. Pak zdvihla hlavu a vyhrkla: „Můj Bože, snad to není část...?“

Tolland přikývl. „Bohužel ano.“

Gabriela Asheová stála u okna své kanceláře a přemýšlela, co má dělat. Od chvíle, kdy odešla z budovy NASA, neuběhla ještě ani hodina. Dychtivost podělit se se senátorem o přiznání, které se jí podařilo dostat z Harpera, poněkud vyvanula.

Nebyla si jistá, jestli má vůbec za Sextonem jít.

Jolanda tvrdí, že dva nezávislí reportéři televizní stanice ABC ho podezírají z přijímání úplatků od nadace. A jak před chvilkou zjistila, Sexton ví, že se v době tajné schůzky vloudila do jeho bytu ve Westbrookku, a ani slovem se o tom nezmínil.

Gabriela si povzdychla. Její taxi už dávno odjelo. Za chvíli si zavolá další, ale věděla, že ještě předtím by se měla o něco pokusit.

Opravdu se do toho pustím?

Zamračeně si přiznala, že nemá na vybranou. Potřebuje se konečně dozvědět, komu věřit a komu ne.

Vyšla ze své kanceláře, vrátila se do sekretariátu a pokračovala širokou chodbou ke dveřím Sextonovy pracovny. Byly z masivního dubu a zdobily je dvě vlajky – vpravo visela vlajka Spojených států, vlevo zástava státu Delaware. Stejně jako u většiny ostatních senátních kanceláří v budově byly i tyto dveře vyztužené ocelí a zabezpečené několika způsoby: normálním zámekem, magnetickou kartou a hlídacím systémem.

Jestli se jí podaří dostat se na pár minut dovnitř, dozví se všechno, co potřebuje. Pokročila ke dveřím. Nedělala si iluze, že by jimi prošla. Měla jiný plán.

Deset kroků od Sextonovy kanceláře zahrnula doprava, na dámskou toaletu. Světlo se automaticky rozsvítilo a ostře se odráželo od bílých kachlíků. Chvíli počkala, až si oči zvyknou, a podívala se na sebe do zrcadla. Její jemná tvář vypadala daleko křehčí, než by si přála. Vždycky se cítila silnější, než vypadala.

Víš jistě, že to chceš udělat?

Sexton na ni čeká a hoří nedočkavostí dozvědět se, jak to bylo se snímačem hustoty. Jenže ona se před chvílí dozvěděla, že ji dnes večer obratně vodil jako loutku a to neměla ráda. Zapomněl jí říct spoustu věcí. Kolik jí toho asi neřekl? Odpovědi ležely v jeho kanceláři – přímo za zdí téhle toalety.

„Pět minut,“ řekla si nahlas, když dospěla ke konečnému rozhodnutí.

Popošla ke dveřím přístěnku, stoupla si na špičky a zašátrala rukou po horním okraji dveří. Na zem spadl klíč a zazvonil o dlaždičky. Uklízeči v budově Philipa A. Harta se rekrutovali výhradně z řad federálních zaměstnanců a solidárně se přidávali ke každé stávce, která se namanula. Tím pádem zůstávaly záchody často i několik týdnů bez toaletního papíru a dalšího hygienického vybavení. Kolegyně Rachel Sextonové už měly dost „příjemných“ překvapení, kdy po použití WC zjistily, že papír došel, a pro případ nouze si opatřily náhradní klíč od malého skladu vedle toalety.

Dnes se to hodí, pomyslela si Gabriela a otevřela dveře přístěnku.

Byl nacpaný čistícími prostředky, mopy a košťaty, na policích se vršily role toaletního papíru. Když tady Gabriela před měsícem hledala papírové ručníky, nemohla dosáhnout na horní polici. Použila násadu koštěte, aby jeden balík shodila dolů a přitom nechťíc vyrazila jednu z dřevotřískových desek ve stropě.

Vyšplhala nahoru, aby ji usadila zase na místo, a když byla u stropu, zjistila něco zajímavého. Naprosto zřetelně slyšela senátorův hlas doprovázený ozvěnou – Sexton vedl samomluvu na své toaletě, kterou od přístěnku oddělovaly právě jen ty dřevotřískové desky.

Ted' tady stála znovu. Ovšem dnes šlo o mnohem víc, než o toaletní papír nebo papírové ručníky. Zula si boty, vylezla po policích nahoru, vysadila jednu z desek a protáhla se otvorem. *Čeho všeho jsem schopna pro národ!* pomyslela si s úsměškem a přemítala, kolik státních a federálních zákonů právě porušila a kolik jich ještě poruší.

Protáhla se otvorem a dostala se do umývárny Sextonovy toalety. Špičkami nohou nahmatala chladný povrch keramického umyvadla, stoupla si na ně a seskočila na podlahu. Narovнала se a se zatajeným dechem vešla do Sextonovy pracovny.

Hustý koberec s orientálními vzory ji hřál do bosých nohou.

107

Necelých padesát kilometrů od senátní budovy Philipa A. Harta pokračoval k novému cíli černý válečný vrtulník Kiowa. Právě letěl nad vrcholky borovic v západní části státu Delaware. Delta-jedna zkontroloval souřadnice zadané v automatickém navigačním systému.

Telefonní ústředna na palubě Goyi i Pickeringův mobilní telefon byly sice vybaveny šifrovacím zařízením, ale obsah hovoru Deltu-jedna stejně

nezajímal. Pro něj bylo důležité lokalizovat místo, z něhož Rachel Sextonová telefonovala. Družicový navigační systém GPS a počítačový radiolokátor určily pozici daleko snáze než obsah rozhovoru.

Delta-jedna se v duchu usmál. Většina uživatelů mobilních telefonů nemá tušení, že jakmile ze svého přístroje zavolají, může vládní odposlouchávací služba určit jejich polohu kdekoli na zeměkouli s přesností na tři metry – je to maličkost, na niž výrobci mobilů jaksi zapomínají své zákazníky upozornit. Dnes v noci byl jednotce Delta Force umožněn přístup k frekvenci, na níž přijímal William Pickering, a tak mohla snadno vystopovat místa, ze kterých hovory přicházely.

Byli asi třicet kilometrů od cíle, když se Delta-jedna otočil k Deltovi-dvě, který obsluhoval radar a útočný systém. „Deštník připraven?“

„Ano, pane. Čekám na dosah sedmi kilometrů.“

Sedm kilometrů, opakoval si Delta-jedna v duchu. Byl jistý, že někdo na palubě Goyi nervózně pozoruje oblohu. Musel vést vrtulník obratně, aby se co nejlépe vyhnul dosahu Goyova radaru, prosmýkl se co nejopatrněji k cíli a zlikvidoval ho. Budou útočit bez varování – dostali za úkol zničit cíle tak rychle, aby neměly šanci volat o pomoc.

Ve vzdálenosti dvaceti kilometrů, kdy byli stále ještě bezpečně mimo dosah Goyova radaru, změnil Delta-jedna prudce směr o třicet pět stupňů na západ. Vystoupal do výšky tisíce metrů, což je hranice pro dosah radarů malých letadel, a nastavil letovou rychlost na sto deset uzlů.

Na palubě Goyi ohlásil radar v helikoptéře pípnutím, že ve vzdálenosti patnácti kilometrů se objevil nový objekt. Pilot pozorně studoval obrazovku. Zdálo se, že jde o malé nákladní letadlo, které míří západním směrem.

Pravděpodobně letí do Newarku.

Pokud se letoun bude držet současného kurzu, dostane se za chvíli z dosahu radaru. Pilot pobřežní hlídky přesto sledoval blikající tečku, která se pohybovala rychlostí sto deseti uzlů. Ve chvíli největšího přiblížení letěl stroj šest kilometrů západně od Goyi. Jak pilot předpokládal, držel se očekávané trasy a začínal se vzdalovat.

Šest tisíc pět set metrů. Šest tisíc sedm set metrů.

Pilot si ulehčeně vydechl.

A pak se stalo něco velmi podivného.

„Deštník aktivován,“ ohlásil Delta-dvě se zdviženými palci z místa, odkud ovládal zbraňový systém Kiowy.

„Rušič, regulace hluku, tlumení pulzů – vše je aktivováno a nastaveno.“

Delta-jedna prudce stočil vrtulník doprava a zamířil přímo ke *Goyovi*. Tento manévř už bude pro pozorovatele obrazovky na palubě lodi neviditelný.

„Žert s balíky sena?“ zavolal Delta-dvě.

Delta-jedna souhlasně přikývl. Právě použili taktiku přetěžování radaru. Její počátky spadaly do druhé světové války, kdy jednoho chytrého britského pilota napadlo shazovat současně s bombami i balíky sena obalené hliníkovou fólií. Německé radary zaznamenávaly tolik odrazových kontaktů, že nevěděly, na co vlastně střílet. Od té doby se technika samozřejmě značně vylepšila.

Rušicí systém, který Kiowa používá, patří k nejúčinnějším elektronickým bojovým zbráním. Tím, že nad zadané souřadnice vysílá celou škálu šumů a ruchů, dokáže vyřadit z činnosti oči, uši i hlas svých cílů.

Před malou chvilkou obrazovky všech radarů na *Goyovi* zčernaly. V okamžiku, kdy si posádka uvědomí, že by měla volat o pomoc, bude vysílání ochromeno. Komunikační kanály na lodi pracují na principu radiových vln nebo mikrovln. Až se Kiowa dostane dost blízko ke *Goyovi*, přestanou všechny komunikační systémy na lodi fungovat a signalizace jejich nosnými proudy budou vymazány neviditelným mrakem termoakustických vln, které se šíří před Kiowou jako oslepující světlo.

Dokonalá izolace, říkal si Delta-jedna. *Nemají žádnou možnost obrany.*

Z Milneského šelfu jim cíle nepochopitelnou náhodou uprchly, ale to už se nebude opakovat. Ve chvíli, kdy Rachel Sextonová a její společníci opustili pevnou zem, rozhodli o své smrti.

V Bílém domě se Zach Herney ospale posadil na posteli a sáhl po telefonním sluchátku. „Cože? Ted’? Ted’ se mnou chce Ekstrom mluvit?“ Prezident se koutkem oka podíval na ciferník. Bylo sedmnáct minut po třetí.

„Ano, pane prezidente. Říká, že je to nutné.“

108

Zatímco se Corky s Xavií skláněli nad elektronovým mikroskopem a snažili změřit obsah zirkonu v chondrulách, přešli Rachel s Tollandem do vedlejší místnosti, kde Tolland zapnul počítač. Chtěl si ověřit i další fakta.

Počítač se rozbíhal. Tolland se otočil k Rachel, jako kdyby jí chtěl něco říct, ale nakonec to spolkł.

„Co je?“ zeptala se Rachel. Překvapeně zjišťovala, že ji oceánograf nesmírně fyzicky přitahuje, a to i přes události, které se na ně překotně valily. Kdyby tak mohla ten proud zastavit a alespoň na chvilku s ním pobýt bez ustavičného strachu, co se v nejbližším okamžiku stane.

„Dlužím ti omluvu,“ vyhrkl zkroušeně Tolland.

„Za co?“

„Za to, co jsem ti ukázal na palubě. Zapomněl jsem, že někomu může oceán nahánět strach.“

Rachel se cítila jako školačka, kterou její nová známost poprvé doprovodila až na práh domu. „To je v pořádku. Opravdu.“ Něco jí říkalo, že Tolland má chuť ji políbit. Místo toho se ale plaše otočil k obrazovce. „Vím, že se chceš co nejdřív vrátit na pevninu. Dáme se do práce.“

„Pro tuto chvíli,“ usmála se Rachel jemně.

„Pro tuto chvíli,“ opakoval Tolland a sedl si před monitor.

Rachel mu stála těsně za zády a vychutnávala soukromí malé laboratoře. Sledovala, jak se Tolland proklikává řadou příkazů, a pak už to nevydržela: „Co to děláš?“

„Hledám velké oceánské svinky obecné. Chci se podívat, jestli najdeme nějakou prehistorickou mořskou zkamenělinu, která by se podobala tomu, co jsme viděli v meteoritu.“ Spustil vyhledávací stránku s velkým nápisem v záhlaví: PROJEKT DIVERSITAS.

Procházel menu programu a vysvětloval: „Diversitas je databáze, ve které se neustále aktualizuje seznam oceánických biologických dat. Když některý mořský biolog objeví nového živočicha nebo zkamenělinu, může zadat své údaje, včetně fotografií, do centrální databanky, která se jednou týdně aktualizuje.“

Rachel pozorovala obrazovku. „Takže teď jdeš na web?“

„Ne. Přístup na internet je na moři problematický. Všechna data uchováváme prostřednictvím obrovského pole optických disků, které máme uložené ve vedlejší místnosti. Pokaždé, když přistaneme, napojíme se do databáze Diversitas a údaje zaktualizujeme. Tak máme zajištěný přístup k datům, která nikdy nejsou starší než dva měsíce, a to i bez připojení na web.“ Tolland zadával znaky svého vstupního hesla a usmíval se.

„Slyšelas někdy o hudební on-line knihovně Napster?“

Rachel přikývla.

„Diversitas je vlastně její obdobou v oblasti oceánské biologie. Naší knihovně říkáme HROOB – hrozná objevy oceánských biologů.“

Rachel se zasmála. Michael Tolland kolem sebe šířil humor, který alespoň trochu otupil hrany jejího strachu.

„Naše databáze je skutečně velká,“ pokračoval Tolland, „více než deset terabajtů textů a fotografií. Jsou tam informace, které nikdo nikdy nehledal a pravděpodobně ani hledat nebude. Život v oceánech je zkrátka příliš rozmanitý.“ Najel myši do políčka pro vyhledávání. „Tak, teď se podíváme, jestli někdy někdo našel mořskou zkamenělinu, která by se podobala naší kosmické svince.“

Po několika sekundách se na obrazovce objevil čtyřstránkový seznam zkamenělých zvířat. Tolland začal postupně procházet jednotlivými položkami a prohlížel fotografie. Fosilie z milneského meteoritu nepřipomínala ani jediná.

Tolland se zamračil. „Zkusíme něco jiného.“ Vymazal z vyhledávacího řetězce slůvko „fosilie“ a zahájil další vyhledávání. „Tentokrát budeme hledat mezi všemi žijícími druhy. Možná že najdeme žijícího potomka nějakého organismu podobného milneským zkamenělinám.“

Na obrazovce naběhly stovky odkazů. Tolland se zamračil a poklepával si prstem na bradu zarostlou tmavým stništěm. „Hm, tohle je trochu moc. Zpřesníme hledání.“

Rachel se dívala, jak rozbalil nabídku, která se v menu skrývala pod heslem „biotop“. Seznam se zdál nekonečný: přílivová jezírka, bažiny, laguny, rákosí, oceánský hřbet, sirné sopouchy. Tolland projel seznamem až dolů a vybral si možnost „tektonické zlomy/oceánské příkopy“.

Chytré, ocenila jeho volbu Rachel. Tolland omezil vyhledávání jenom na živočichy, kteří žijí poblíž oblastí, v nichž se podle Pollockovy hypotézy vytvořily chondruly.

Když se objevil výsledek vyhledávání, usmál se. „Prima, jenom tři hesla.“

Rachel se pokoušela přeslabikovat první jméno. „*Lumulus poly...*?“

Tolland stiskl „Enter“ a objevila se fotografie živočicha připomínajícího přerostlého ostrorepa amerického bez ocasu.

„Nic,“ zahučel a vrátil se na předchozí stránku.

U druhé položky stálo: Garnátus Ošklivus Pekelníkus. Rachel se napůl pobaveně a napůl zmateně zeptala: „Takhle se to skutečně jmenuje?“

„Ne, tak ho pojmenoval jeho objevitel. Jde o nově objevený druh živočicha, kterého ještě nikdo taxonomicky nezařadil,“ usmál se Tolland a otevřel fotografii s mimořádně ošklivým tvorem fluoreskujícím růžovými tykadly, který připomínal garnáta s vousy.

„To jméno mu rozhodně sluší, ale náš vesmírný brouk to není,“ usoudil. Vrátil se zpět na seznam. „Máme tady poslední položku...“ Znovu klikl na „Enter“.

„Obrovský mořský hlubinný stejnonožec *Bathynomous giganteus*...“ četl Tolland text, zatímco se natahovala fotografie. Když se objevila, nadskočila Rachel ohromením. „Kristepane!“ Z monitoru na ni zíral nepříjemně povědomý živočich.

Tolland si hvízdal: „No teda. S touhle krasavicí už jsme měli tu čest, co říkáš?“

Rachel ochromeně přikývla. *Bathynomous giganteus*. Živočich připomínal velikou plovoucí svinku obecnou a velmi se podobal staré známé zkamenělině, kterou našla NASA na Milneském šelfu.

„Hm, určité drobné rozdíly by tu byly,“ hučel si Tolland a prohlížel jakési diagramy a nákresy. „Ale své prababičky staré sto devadesát milionů let se hodně podobá.“

Až přiliš, říkala si Rachel.

Tolland četl nahlas popis na obrazovce: „Předpokládá se, že *Bathynomous giganteus* patří mezi nejstarší živočichy v oceánu. K jeho nálezům dochází pouze zřídka a taxonomická klasifikace byla provedena teprve nedávno. Patří mezi hlubinné stejnonožce a připomíná svinku obecnou. Může dorůstat délky až šedesáti centimetrů, je vybaven chitinovým exoskeletem rozděleným na segment hlavy, hrudi a zadečku. Má párovité přívěsky, tykadla a složené oči jako hmyz žijící na souši. Žije na dně oceánů, živí se různými organickými zbytky a nemá žádné přirozené nepřátele. Objevuje se v pelagických oblastech, o nichž se dříve předpokládalo, že jsou neobyvatelné.“ Tolland vzhlédl. „Tím se vysvětluje, proč v té hornině bylo tak málo exemplářů.“

Rachel se dívala na obrazovku. Třásla se vzrušením, ale nebyla si jistá, jestli všechno správně pochopila.

„Představ si,“ pokračoval rozčileně Tolland, „že rodinku těchhle potvor zaplavilo před sto devadesáti miliony let někde hluboko v oceánu bahno. To se pak proměnilo v horninu a oni zkameněli. Pak je oceánské dno přesunulo až do oblasti vysokých tlaků. Asi víš, že oceánské dno se ustavičně pohybuje směrem k oceánským příkopům. Ten pohyb se dá přirovnat k neustále jedoucímu dopravnímu pásu, který se pomalu točí k místu skládky. A tak vznikly v oceánském příkopě chondruly.“ Mluvil čím dál tím rychleji. „Jestli se část fosilizované krusty s chondrulami odlomila a skončila na zdvýchajícím se okraji zemské desky, což by bylo dost dobře možné, mohla být celkem snadno objevena.“

„Ale jestli NASA...“ začala Rachel a nevěděla, jak větu dokončit. „Jestli je tohle všechno podvrh, musela NASA přece vědět, že někdo dřív nebo později všechno odhalí!“

Tolland začal tisknout fotografii gigantického živočicha na laserové tiskárně. „Myslím, že by to nevadilo. I kdyby někdo upozornil na podobnost mezi zkamenělinami z meteoritu a žijícím mořským stejnonožcem, určité odlišnosti ve fyziologii obou živočichů tady jsou a to by teorii NASA učinilo ještě věrohodnější.“

Rachel pochopila, co tím myslí. „Myslíš tím teorii panspermie – že život se na Zemi dostal z vesmíru.“

„Přesně tak. Z vědeckého pohledu dává podobnost mezi vesmírnými a pozemskými organizmy smysl. Žijící mořská svinka vůbec neodporuje teorii, se kterou NASA při objevu meteoritu přišla. Naopak.“

„Ale jenom za předpokladu, že není zpochybněna pravost meteoritu.“

Tolland přikývl. „Ve chvíli, kdy se začne o autenticitě meteoritu pochybovat, všechno se zhroutí a mořská svinka se změní z oblíbence v nepřítele.“

Rachel tiše pozorovala, jak z tiskárny vyjíždí obrázek. Chvíli zkoušela přemluvit sama sebe, že ze strany NASA šlo o nevědomou chybu, ale zároveň jí bylo jasné, že tomu tak není. Lidé, kteří dělají chyby z nevědomosti, se nepokoušejí vraždit.

Z vedlejší laboratoře zaburácel Corkyho nosový hlas: „Vyloučeno!“

Tolland i Rachel se otočili.

„Změňte ten zatracený poměr ještě jednou! Tohle nedává smysl!“

Xavia vtrhla do dveří s listem papíru v ruce. Ve tváři byla popelavá. „Miku, já nevím, co to znamená...“ Hlas se jí zlomil. „Poměr titanu a zirkonu v tomhle vzorku...“ Odkáslala si. „Je jasné, že NASA udělala hroznou chybu. Tohle není meteorit, ale oceánská hornina.“

Tolland s Rachel se podívali jeden na druhého, ale nepronesli ani slovo. Xaviino zjištění je nepřekvapilo. Všechny pochyby a podezření, které se postupně kupily jako hnis ve vředu, náhle pukly a ven se začínal valit nelibý, ale pravdivý obsah.

Tolland smutně přikývl. „Já vím. Díky, Xavie.“

„Já tomu nerozumím,“ kroutila hlavou Xavia. „Na té hornině je tavná krusta... našli ji v ledu a...“

„Vysvětlíme ti to cestou na pevninu,“ odpověděl Tolland. „Odlétáme.“

Rachel rychle posbírala všechny papíry s důkazy. Závěr byl jednoznačný: *Jde o podvod.*

Tolland se podíval na hromadu listů, kterou svírala v ruce, a melancholicky si povzdechl: „Nuže, William Pickering se dočká svých důkazů.“

Rachel přikývla a znovu přemítala, co se stalo, že Pickering nezvedl telefon, když mu volala.

Tolland, jako kdyby jí četl myšlenky, vzal sluchátko telefonu na stole a podával jí ho. „Nechceš mu zkusit zavolat ještě jednou tady odsud?“

„Ne. Raději půjdeme. Zkusím to z vrtulníku.“ Už se rozhodla – jestli se jí nepodaří navázat s Pickeringem kontakt, požádá pilota pobřežní hlídky, aby je dopravil přímo do Národního průzkumného úřadu, který leží asi dvě stě třicet kilometrů odsud.

Tolland už se chystal sluchátko položit, když si uvědomil, že neslyší žádný tón. Zamračil se. „To je divné. Telefon je hluchý.“

„Cože?“ zeptala se Rachel s obavou v hlase.

„Je to zvláštní,“ zabručel Tolland. „Přímé linky COMSATu nikdy neselhávají...“

„Pane Tollande?“ do laboratoře vrazil rozčilený pilot, celý bledý.

„Co se děje?“ vyjekla polekaně Rachel. „Někdo se blíží?“

„Nevím, co se stalo. Radary a komunikační zařízení na palubě najednou přestaly fungovat,“ vyhrkl pilot.

Rachel si zastrčila roli papírů pod košili a křikla na něho: „Startujte. Odlétáme. OKAMŽITĚ!“

109

Gabriela s bušícím srdcem kráčela přes temnou pracovnu senátora Sextona. Byla to velká elegantní místnost obložená dřevem, vyzdobená olejomalbami, perskými koberci a vybavená koženými křesly. Pozornost příchozích nejvíce přitahoval rozložitý mahagonový stůl. Místnost osvětlovala jenom neonová záře obrazovky senátorova počítače.

Gabriela přešla ke stolu.

Senátor Sexton dovedl svou „digitální pracovnu“ k maniakální dokonalosti; vybavil ji spoustou boxů pro ukládání CD disků, na nichž měl bezpočet informací – zápisů z nejruznějších schůzí, oskenovaných článků, projevů a diskusí. Pro Sextona byl jeho počítač svatým grálem a svou pracovnu vždycky pečlivě zamykal. Dokonce se ani nechtěl připojovat na

internet z obavy, že by se mu hackeři mohli nabourat do tajných digitálních sklepů.

Ještě před rokem by Gabriela nevěřila, že by nějaký politik mohl být tak hloupý, aby si schovával dokumenty dokazující jeho vlastní chyby, viny a přečiny, ale od té doby se ve Washingtonu mnohému naučila. Informace znamenají moc. Ke svému úžasu zjistila, že politici, kteří přijímají podezřelé příspěvky na politickou kampaň, si na bezpečném místě schovávají všechny příslušné doklady: dopisy, bankovní účty, stvrzenky, počítačové soubory. Tato antivyděračská taktika byla ve Washingtonu známá pod eufemistickým označením „siamská pojistka“. Jejím účelem bylo chránit příslušného politika před dárci, kteří by začali nepřiměřeně naléhat v přesvědčení, že jejich štědrost je opravňuje k tomu, aby na kandidáta vyvíjeli politický tlak. Pokud byl dárcé příliš dotěrný, vytáhl dotyčný politik jednoduše důkazy o ilegálních příspěvcích a připomněl svému protějšku, že zákon porušili oba. Stávali se tak navěky siamskými dvojčaty srostlými společným přestupkem.

Gabriela vklouzla za senátorův stůl a posadila se. Zhluboka se nadechla. Jestli senátor přijímá od nadace úplatky, budou důkazy tady.

Na obrazovce běžel spořič, který pro Sextona vyrobil jeden z jeho podřízených, který zjevně zbožňoval teorie o pozitivním myšlení a vizualizaci cílů. Byla to série fotografií Bílého domu a okolí, kolem nichž se zavíjela a rozvíjela ozdobná stuha s nápisem: Prezident Spojených států Sedgewick Sexton... Prezident Spojených států Sedgewick Sexton... Prezident Spojených států...

Gabriela pohnula myší. Na obrazovce se objevilo bezpečnostní dialogové okno.

ZADEJTE HESLO:

Na tenhle problém byla připravená. Minulý týden vešla do Sextonovy pracovny ve chvíli, kdy se senátor přihlašoval. Viděla, že zadává pouze tři znaky.

„Tak tohle je vaše heslo?“ houkla na něj vyzývavě ode dveří a kráčela dovnitř.

Sexton vzhlédl. „Cože?“

„A já jsem myslela, jak si potrpíte na bezpečnost,“ plísnila ho přátelsky. „Vaše heslo tvoří jen tři znaky? Technici nám přece vždycky zdůrazňují, že jich má být alespoň šest.“

„Technici jsou pubertáči s čerstvou hlavou. Až jim bude víc než čtyřicet, šest znaků si nezapamatují ani za nic. Kromě toho, dveře jsou zabezpečené alarmem. Nikdo se sem nedostane.“

Gabriela došla s úsměvem až k němu. „A co když sem někdo vklouzne, až budete na záchodě?“

„A vyzkouší tisíce kombinací?“ zasmál se pochybovačně. „Na záchodě mi to sice pravda trvá dlouho, ale *tak* dlouho zase ne.“

„Uhodnu vaše heslo za deset vteřin, vsaďte se – o oběd u Davida.“

Sexton se tvářil nevěřícně a pobaveně. „Vy si přece nemůžete dovolit vzít mě na oběd k Davidovi!“

„Bojíte se?“

„Dobrá, tak tedy deset vteřin.“ Sexton přijal Gabrielinu výzvu k sázce s výrazem, který se téměř podobal lítosti, že ji připraví o takovou spoustu peněz. Odhlásil se a uvolnil Gabriele křeslo se slovy: „Víte, že si u Davida dávám jenom saltimboccu a ta není zrovna levná.“

Ušklíbla se. „Bude to z vaší peněženky.“

Na obrazovce stálo: ZADEJTE HESLO.

„Deset vteřin,“ připomínal Sexton.

Gabriela se musela v duchu zasmát. Bude potřebovat sotva dvě. Už ode dveří viděla, že Sexton zadal všechny tři znaky jediným prstem a ve velmi rychlém sledu. Musela to tudíž být třikrát tatáž klávesa. To nebylo moc chytré. Všimla si také, že měl ruku na levé straně klávesnice, což redukovalo počet písmen abecedy na pouhých devět. Závěr byl jednoduchý. Sexton odjakživa miloval libozvučnost svého jména: senátor Sedgewick Sexton.

Nikdy nepodceňujte ego politiků.

Vytukala tři S a obrazovka se rozsvítila.

Sexton zíral s otevřenými ústy.

Tohle se stalo minulý týden. Gabriela předpokládala, že Sexton od té doby neměl čas zjišťovat, jak heslo změnit. Proč by to také dělal? Přece jí naprosto důvěřuje!

Zadala SSS.

NEPLATNÉ HESLO – PŘÍSTUP ZAMÍTNUT.

Překvapeně zírala na sdělení před sebou.

Zřejmě senátorovu důvěru přecenila.

Útok přišel bez varování. Z oblohy na jihozápad od Goyi se zničehonic vynořila vražedná silueta bitevního vrtulníku a nalétla nad loď jako obrovská vosa. Rachel neměla nejmenší pochyby, kdo to je a proč přiletěl.

Tmou zazněly výstřely a po palubě se rozstříkly kulky. Jedna ze stěn kapitánského můstku se s třeskotem rozlétla na kusy. Rachel se vrhla k zemi příliš pomalu a jedna kulka se jí zaryla do paže. Padla na bok a snažila se odvalit za *Tritona*.

Nad hlavami jim řval motor a helikoptéra proletěla těsně vedle lodi. Potom se ozvalo zlověstné zasyčení, jak se stroj vznesl do výše nad oceánem, aby se připravil na další nálet.

Rachel ležela na palubě. Třásla se, svírala si ruku a ohlížela se po Tollandovi a Corkym. Oba se stihli schovat pod přístřeškem u ponorky. Teď se vrávoravě vztyčili a s hrůzou pozorovali oblohu. Rachel se dokázala zdvihnout jenom na kolena. Celý svět se zpomalil a scény dostaly snový příděch.

Tiskla se k průhlednému trupu *Tritona* a v panické hrůze se pokoušela donutit tělo, aby se pohnulo směrem k jediné záchraně – k helikoptéře pobřežní hlídky. Xavia už šplhala do kabiny a zuřivě mávala na ostatní, aby si pospíšili. Pilot se usazoval v kokpitu a startoval. Lopatky vrtule se začínaly točit.

Příliš pomalu.

Honem!

Rachel konečně vstala a připravovala se na úprk k letadlu. Hlavou jí blesklo, že možná nedokáže vzdálenost překonat, než nepřítelé znovu zaútočí. Za sebou slyšela, jak k ní pádí Corky s Tollandem. *Rychle!*

Pak uviděla blížící se smrt.

Z oblohy, asi třicet metrů od lodi, vylétl z čiré tmy tenký světelný paprsek, proťal oblohu a ohledával palubu. Pak se ustálil na boku čekající helikoptéry.

Okamžitě pochopila, oč jde. Všechno proběhlo ve zlomku vteřiny. Dění na palubě *Goyi* se změnilo v rozmazanou hru stínů a siluet. Viděla Tollanda a Corkyho, jak se k ní ženou, Xavii drápající se do vrtulníku a červený laserový paprsek klouzající tmou.

Pozdě.

Otočila se ke Corkymu a Tollandovi, kteří běželi ze všech sil, a s rozpraženými rukama se jim vrhla do cesty. Srazili se a všichni upadli na palubu ve změti propletených rukou a nohou.

V dálce se bíle zablesklo. Rachel s nevěřícím děsem pozorovala dokonale přímou dráhu výfukových plynů, které kopírovaly laserový paprsek až k jejich vrtulníku.

Když střela Hellfire narazila do trupu, rozprskl se vrtulník jako plastová hračka. Následovala ohlušující vlna žáru a hluku a déšť hořících plechů. Skelet vrtulníku stál v plamenech, nejistě se zakymácel a dosedl na roztržštěný ohon. Pak ještě jednou zakolísal a přepadl z lodní zádi do oceánu. Z hladiny se syčivě vyvalila oblaka páry.

Rachel pevně zavřela oči. Nemohla dýchat. Slyšela, jak potápějící se zbytky vrtulníku bublají a prskají. Pak se jich chopily silné proudy a odtáhly je ke dnu. Viděla, že Michael Tolland něco křičí, ale neslyšela ho. Jeho ruce se ji pokoušely zdvihnout, ale marně. Nedokázala se hnout.

Pilot i Xavia jsou mrtví.

Ted' jsme na řadě my.

111

Počasí na Milneském šelfu se zklidnilo a v obyglí zavládl klid. Lawrence Ekstrom se přesto ani nepokusil uložit ke spánku. Posledních několik hodin strávil o samotě. Rázoval po vesmírném stanu křížem krážem, několikrát se zastavil u těžební jámy a nahlédl do ní, několikrát přešel dlaněmi po spečeném povrchu meteoritu.

Pak se konečně rozhodl.

Ted' seděl u videofonu v telekomunikačním boxu a díval se do unavených očí prezidenta Spojených států. Zach Herney měl na sobě pyžamo a bylo zřejmé, že noční vyrušení ho ani dost málo netěší. Ekstrom dobře věděl, že až prezidentovi řekne všechno, co musí, nálada se mu příliš nevylepší.

Když domluvil, měl prezident ve tváři výraz nevíry a údivu, který říkal, že nejspíš ještě spí a tohle všechno se mu jen zdá.

„Zopakujte mi to ještě jednou,“ vybídl Ekstroma. „Asi je špatné spojení. Musel jsem se přeslechnout. Opravdu jste říkal, že NASA získala souřadnice meteoritu z tísňového volání a pak předstírala, že jej našel snímač hustoty?“

Ekstrom mlčel. Seděl v šeru boxu a úpěnlivě si přál, aby tahle noční můra už skončila.

Mlčenlivý souhlas prezidentovi zjevně nestačil. „Proboha živého, Larry, řekněte mi, že to není pravda!“

Když Ekstrom odpovídal, lepily se mu oschlé rty k sobě. „Meteorit byl objeven, pane prezidente, a to je to hlavní.“

„Chtěl jsem, abyste mi řekl, že to není pravda!“

Ticho, které následovalo, vnímal Ekstrom jako tupé hučení. *Musel jsem mu to říct*, opakoval si. *Později by to bylo ještě horší*. „Pane prezidente, chyba, která se objevila v softwaru PODS, měla pro vaši volební kampaň velmi nepříznivé důsledky. Když jsme zachytili zprávu, v níž se mluvilo o velkém meteoritu uloženém v ledu, cítili jsme příležitost, jak vám pomoci a svou chybu napravit.“

Herney se ohromeně zeptal: „Chtěli jste mi pomoci tím, že jste fingovali způsob objevu?“

„Polární snímač hustoty bychom byli opravili, ale pro volby by to bylo příliš pozdě. Přízeň voličů kolísala, Sexton neustále kritizoval NASA a tak...“

„Vy jste šilený, Larry! Lhal jste mi!“

„Měli jsme skvělou příležitost, pane. Ležela přímo před námi. Rozhodl jsem se jí využít. Zachytili jsme zprávu vysílanou Kanadánem, který meteorit objevil. Ten pak zahynul v bouři. Nikdo jiný o meteoritu nevěděl. Snímač kroužil na oběžné dráze a NASA zoufale potřebovala nějaký ohromující výsledek. Měli jsme souřadnice...“

„Proč mi to říkáte až teď?“

„Myslel jsem si, že byste to měl vědět.“

„Víte, co udělá Sexton, jestli se tohle dozví?“

Na to Ekstrom raději nemyslel.

„Vytroubí do světa, že NASA a Bílý dům lhali americkému národu! A bude mít pravdu!!!“

„Vy jste nelhal, pane. To já. A jestli bude třeba, vezmu to na...“

„Larry, vám pořád nedochází to hlavní. Snažil jsem se, aby mé prezidentování bylo založeno na pravdě a čestném jednání! A teď to jde všechno k d'asu! Ještě dnes večer bylo všechno čisté. Čestné. Důstojné. A najednou zjistím, že jsem lhal celému světu!“

„Byla to jenom malá lež, pane.“

„Nejsou malé a velké lži, Larry,“ odpověděl úsečně prezident a bylo vidět, jak jeho rozčilení roste.

Ekstrom měl pocit, že se plechové stěny přibližují. Měl by prezidentovi říct ještě spoustu dalších věcí, ale viděl, že to bude muset počkat do rána. „Je mi líto, že jsem vás probudil, pane. Myslel jsem, že byste o tom měl vědět,“ zopakoval znovu.

Na druhé straně města Sedgewick Sexton upil koňaku a s narůstající nervozitou přecházel po pokoji.

Kde ta Gabriela k čertu vězí?

112

Gabriela Asheová seděla u stolu a mračila se do monitoru senátorova počítače.

NEPLATNÉ HESLO – PŘÍSTUP ZAMÍTNUT.

Zkusila několik dalších možností, které se jí zdály pravděpodobné, ale neuspěla. Prohledala kancelář, jestli nenajde odemčenou zásuvku, box na pořadače nebo svazek klíčů, ale bez výsledku. Musela si přiznat porážku. Chystala se odejít, když zavadila pohledem o Sextonův stolní kalendář. Datum voleb někdo zakroužkoval červeným, bílým a modrým třpytivým fixem. Senátor určitě ne. Přitáhla si kalendář blíž k očím. Přes datum bylo blýskavými písmeny ozdobně napsáno: POTUS!

Zřejmě to byla práce Sextonovy aktivní sekretářky, která se snažila podnitit svého šéfa k pozitivnímu myšlení. Šlo samozřejmě o zkratku, kterou užívaly výzvědné služby pro označení prezidenta Spojených států – *president of the United States*. Jestli v den voleb dopadne všechno podle předpokladů, bude ze Sextona nový POTUS.

Gabriela položila kalendář zpět na místo a vstala od stolu. Pak se zastavila a znovu se podívala na obrazovku.

ZADEJTE HESLO

Ještě jednou pohlédla na kalendář.

POTUS

Třeba to bude ono, zadoufala. Byl to přesně ten typ hesla, jaké by Sexton mohl zvolit – jednoduché, pozitivně laděné a s patřičnou dávkou sebelásky.

Rychle natukala písmena: POTUS

Zadržela dech. Počítač zapípal a na obrazovce se znovu objevilo nepříjemné oznámení: NEPLATNÉ HESLO – PŘÍSTUP ZAMÍTNUT.

Definitivně se vzdala. Zamířila zpátky k toaletě, aby odešla stejným způsobem, jakým přišla. Byla asi v půli cesty, když jí zazvonil mobil. Vyděšeně sebou trhla. Zastavila se, vyndala telefon a podívala se na Sextonovy zamilované stojací hodiny značky Jourdain Grandfather. Byly skoro čtyři. Věděla, že touhle dobou může volat jedině on. *Bude se ptát, kde jsem. Mám to vzít, nebo ne?* Pokud telefon zdvihne, bude muset lhát. Když ho nechá zvonit, vzbudí tím Sextonovo podezření.

Rozhodla se hovor přijmout. „Ano?“

„Gabrielo?“ Sextonův hlas se chvěl netrpělivostí. „Kde jste se zdržela?“

„U Rooseveltova památníku,“ odpověděla. „Taxi uvízlo v zácpě, a tak jsme...“

„Podle zvuku ale nejste v taxíku.“

„Ne.“ Krev jí bušila ve spáncích. „Zastavila jsem se v kanceláři. Chci vám přivést nějaké dokumenty, které se týkají snímače hustoty. Nemůžu je najít.“

„Pospěšte si. Chci na ráno svolat tiskovou konferenci a musíme probrat detaily.“

„Za chvíli jsem u vás.“

Senátor se na chvíli odmlčel. „Vy jste ve své kanceláři?“ zeptal se udiveně.

„Ano. Myslím, že za deset minut budu mít všechno, co potřebuji, a pojedou k vám.“

Další pauza. „Dobrá. Tak si pospěšte.“

Gabriela zavěsila. V rozčilení si nevšimla hlasitého chodu Sextonových drahocenných hodin, které se ozývaly tikotem tří ciferníků.

113

Michael Tolland si Rachelina zranění všiml až ve chvíli, kdy uviděl krev na paži. Snažil se ji odtáhnout k přístřešku za *Tritonem*. Strnulý výraz, který měla ve tváři, napovídal, že zatím žádnou bolest necítí. Usadil ji a rozhlížel se po Corkym. Astrofyzik se k nim plazil po čtyřech s výrazem naprosté hrůzy v obličeji.

Musíme najít nějaký úkryt, přemýšlel Tolland, kterému ještě tak docela nedošlo, co se před několika okamžiky na palubě odehrálo. Instinktivně upřel pohled do výšky. Schodiště vedoucí k můstku bylo nechráněné a

můstek sám byl jen skleněná krabice – ideální cíl pro ostřelování ze vzduchu. Jít nahoru by znamenalo sebevraždu. Zbývala jen opačná cesta.

Na zlomek vteřiny se otočil k *Tritonovi*, jak mu hlavou bleskl nápad dostat v něm všechny pod hladinu, kde by byli před kulkami v bezpečí.

Nesmysl, okřikl se okamžitě. Do *Tritona* se vejde jen jeden člověk a spouštění trvá dobrých deset minut. Ponorka se spouštěla rumpálem padacími dveřmi v palubě lodi. Kromě toho, bez nabitých baterií a kompresorů by byl *Triton* ve vodě mrtvý.

„Už letí!“ zaječel Corky roztřeseným hlasem a ukazoval k obloze.

Tolland ani nezvedl hlavu a napřáhl ruku k nedalekému pažení, odkud se svažovala hliníková rampa do podpalubí. Corky hned pochopil. Nepotřeboval povzbuzovat – s hlavou skloněnou se rozběhl a zmizel dole. Tolland objal Rachel kolem pasu a táhl ji týměž směrem. Sotva zmizeli, začaly kulky pleskat o palubu.

Tolland pomáhal Rachel po svažující se rampě na zavěšenou plošinu ve spodní části lodi. Když se dostali na konec, cítil, že Rachelino tělo náhle ztuhlo. Otočil se k ní. Báł se, že ji zasáhla odražená kulka, ale když se jí podíval do tváře, pochopil, že jde o něco jiného. Sledoval směr jejího strnulého pohledu. Rachel stála jako zkamenělá, zírala pod sebe a nohy se jí odmítaly hnout.

Díky speciální konstrukci připomínal *Goya* katamarán se dvěma obřími plováky. Rachel s Tollandem teď stáli u spojovacího můstku z železného mřížoví s velkými oky, který visel ve výšce deseti metrů nad rozbouranou hladinou. Vlnobití tady s ohlušujícím řevem naráželo do boků lodi. A co hůř, podvodní světla prozařovala se zeleným jiskřením vodu a odhalovala přímo pod nimi šest nebo sedm mohutných strašidelných stínů. Kladivouni plavali proti proudu a pružná těla se jim prohýbala dopředu a dozadu.

Těsně u ucha slyšela Tollandův hlas: „Rachel, všechno bude v pořádku. Dívej se přímo před sebe. Stojím za tebou. Nic se ti nemůže stát.“ Tolland položil ruce na Racheliny dlaně sevřené v křeči kolem zábradlí a jemně se je pokusil uvolnit. V tu chvíli stekla Rachel po zraněné paži kapka krve a padala mřížovím k hladině. Dívka ji mimoděk sledovala. Žraloci okamžitě zareagovali. Kolem místa, kde kapka dopadla, se s horečným vzrušením shlukly kladivovité hlavy. Zuby zacvakaly jako kastaněty a tmavé ocasy radostně vířily vodu na vnějším okraji žraločího vějíře.

Rozšířené čichové laloky telencefalonu...

Cítí krev na vzdálenost půl druhého kilometru...

„Dívej se před sebe,“ opakoval Tolland a znělo to jako rozkaz. „Stojím přímo za tebou.“

Rukama ji pevně chytil kolem pasu a snažil se ji přimět, aby se pohnula. Rachel se pokusila nevnímat hloubku pod sebou a udělala první krok. Z prostoru nad nimi se znovu ozýval motor útočícího vrtulníku. Hodný kus před sebou viděla Corkyho, který prchal po spojovací rampě s mátožnými pohyby opilce.

Tolland na něj křikl: „K zadnímu plováku, Corky! A pak po schodech dolů!“

Teprve teď Rachel uviděla, kam mají namířeno. Před nimi se kaskádovitě svažovalo několik ramp. Na úrovni hladiny se po celé délce Goyi táhla úzká plošina, ze které vyčnívalo několik malých zavěšených doků. Celé to vypadalo jako miniaturní přístaviště. Veliký nápis hlásal:

POZOR! OBLAST PONORU

Může dojít k náhlému vynoření potápěčů.

Dodržujte zvýšenou opatrnost při manipulaci se čluny.

Jen aby po nich Michael nechtěl žádné plavání! Když zastavili u drátěného boxu u můstku, zachvátila Rachel další vlna paniky. Tolland otevřel dveře. Za nimi byly naskládáné neoprenové obleky, šnorchly, ploutve, záchranné vesty a harpuny. Než se zmohla na jediné slovo protestu, sáhl Tolland dovnitř a vytáhl raketnici.

„Jdeme.“

Corky se dostal téměř na konec rampy a mířil kamsi dolů. „Vidím ho!“ volal skoro šťastně do hluku vlnobití.

Co tam může vidět? říkala si Rachel, zatímco Corky klopýtal po úzké lávce. Ona viděla jen nepříjemně blízkou hladinu oceánu hemžící se hladovými žraloky. Tolland ji pobídl, aby si pospíšila. Pak teprve uviděla to, co Corkyho tak nadchlo – malý motorový člun značky Fantom, připoutaný na konci spodní plošiny. Corky k němu právě dobíhal.

Chtějí ujet v motorovém člunu? Helikoptěře?

„Je tam vysílačka,“ vysvětloval chvatně Tolland. „Pokud se dokážeme dostat z dosahu jejich rušičky...“

Víc neslyšela. Uviděla něco, co jí zmrazilo krev v žilách. „Pozdě,“ vypravila ze sebe ochraptěle a roztřeseně ukázala před sebe.

Je s námi konec.

Tolland se otočil a pochopil, že jejich životy právě skončily.

U zadního konce lodi se snášel k hladině vrtulník, podobný velikému draku, a blížil se k nim. Tolland si nejprve myslel, že nalétne středem lodi přímo na ně, ale vrtulník se v ostrém úhlu stočil, aby mohl zamířit. Tolland sledoval pohledem hlavně kulometů.

Ne!

Corky se skláněl nad úvazem člunu a snažil se ho odpoutat. Hlavu zdvihl přesně ve chvíli, kdy se z hlavní ozvaly výstřely. Zakymácel se, jako kdyby dostal zásah. Divoce se vyškrábal přes bort a přikrčil se na dně lodi. Palba ustala. Tolland viděl, jak se astrofyzik plazí hlouběji do člunu. Lýtko pravé nohy měl zakrvácené. Pak se Corky přikrčil pod příď a rukou šátral po ovládacím panelu. Konečně se mu podařilo nahmatat klíč. Motor o síle dvou set padesáti koní se s řevem probudil k životu.

Chvilíčku poté vyletěl z nosu helikoptéry červený paprsek a zaměřoval na člunu místo, kam pošle raketu.

Tolland bez rozmýšlení použil jedinou zbraň, kterou měl v tu chvíli v ruce.

Když vytrhl pojistku, světlice zasyčela a pod lodí prolétl vodorovný paprsek mířící přímo k vrtulníku. I tak to přišlo pozdě. Ve chvíli, kdy helikoptéra vystřelila raketu, prudce se otočila a odlétala z dohledu.

„Pozor!“ zaječel Tolland a strhl Rachel dolů.

Raketa se vychýlila z kurzu, těsně minula Corkyho, proletěla kolem Goyi a zakousla se do jedné z podpěr deset metrů za Rachel a Tollandem.

Zvuk, který následoval, ohlašoval konec světa. Plášť plováku pukl v ohlušujícím gejzíru plamenů a vody. Okolo létaly kusy pokrouceného plechu. Některé dopadly s třesknutím na lávku za nimi. Lod' se naklonila, zakolísala a nemotorně se snažila najít novou rovnovážnou polohu.

Když se kouř rozplynul, viděl Tolland, že jedna ze čtyř hlavních podpěr je těžce poškozená. Okolo pontonu se dral mocný proud a hrozil, že část trupu odlomí. Točité schodiště ke spodní palubě viselo na vlásku.

„Jdeme!“ křikl na Rachel a tlačil ji ke schodišti. „Musíme se dostat dolů!“

V tu chvíli se trhlina zvětšila, schodiště se s hlasitým zaskřípěním odtrhlo od podpěry a zřítilo se do vln.

Ve vzduchu nad lodí bojoval Delta-jedna s ovladači na řídicím panelu, aby dostal vrtulník zpět pod kontrolu. Ve chvíli, kdy jej oslepil záblesk světlice, reflexivně zpomalil chod stroje a to způsobilo, že střela Hellfire minula cíl. S klením se vznášel nad *Goyovou* příďí a připravoval se na dokončení úkolu.

Patronovy požadavky byly jasné a jednoznačné. *Zlikvidovat všechny pasažéry.*

„Krucí! Podívej se!“ vyjekl Delta-dvě na zadním sedadle a ukazoval ven z okna. „Člun!“

Delta-jedna se otočil. Pod *Goyou* se prosmýkl motorový člun a zmizel ve tmě.

Čekalo ho další rozhodování.

114

Corky na chvíli pustil řízení lodi a klekl si. Fantom se dál spolehlivě řítíl vpřed. Poraněnou nohou mu vystřelovala bolest. Zaostřil krátkozraké oči a nevěřícně si prohlížel rádio. Přístrojová deska byla prostřílená skrz naskrz a ze zničeného rádia smutně visely zpřetrhané dráty.

Zatracená směla...

Roztřeseně se postavil. *Horší už to snad být nemůže*, pomyslel si, ale pohled dozadu ho přesvědčil, že se velmi mylí. Z letadla vyskočily na palubu Goyi dvě ozbrojené postavy a vrtulník se právě zdvíhal, aby zamířil plnou rychlostí jeho směrem.

Corky ztěžka dosedl. *Rozděl a panuj*. Bohužel nebyl dnes jediný, kdo se pokoušel jednat podle této taktiky.

Delta-tři proběhl palubu a blížil se k mřížované rampě vedoucí do spodních prostor lodi, odkud se ozýval ženský křik. Otočil se a naznačil Deltovi-dvě, že sejde dolů. Ten přikývl a zůstal nahoře. Po celou dobu operace budou ve spojení prostřednictvím vysílačky CrypTalk. Rušící systém Kiowy byl vybaven důmyslně chráněnou frekvencí, na níž spolu mohli komunikovat.

Delta-tři uchopil pevněji samopal s krátkou hlavní a tiše se sunul k rampě. Postupoval pomalu s ostražitostí zkušeného zabijáka.

Přikrčil se, aby mohl lépe zhodnotit situaci pod sebou. Křik teď zněl zřetelněji. Sestupoval. V polovině schodů rozeznal spleť lávek připojených ke spodní části *Goyi*. Křik zesílil.

Pak ji uviděl. V polovině rampy stála Rachel Sextonová, opírala se o zábradlí a s pohledem upřeným do vody zoufale křičela.

Že by Tolland spadl dolů? Možná ano. Třeba ztratil rovnováhu, když střela zasáhla loď.

Pokud se to skutečně stalo, bude mít Delta-tři daleko snazší práci, než předpokládal. Potřebuje se dostat o pár metrů blíž, aby mohl lépe zacílit. Bude to jako střílet rybu v sudu. Všiml si, že drátěný box s potápěčským a rybářským náčiním má otevřené dveře. Mohlo to znamenat, že Rachel má zbraň – harpunu, pušku na žraloky nebo něco takového. Ale proti jeho

samopalu nemá žádná taková improvizace šanci. *Mám situaci pod kontrolou*, usmál se sebejistě, připravil samopal k výstřelu a udělal další krok. Rachel Sextonová mu poskytovala skvělý cíl. Zamířil.

Ještě krok.

Pod sebou, pod schody, ucítil nějaký pohyb. Podíval se dolů, spíš zvědavě než polekaně, a uviděl Michaela Tollanda, jak se snaží trefit dlouhou hliníkovou tyčí mezi oka mřížoví pod jeho nohama. Delta-tři byl sice překvapený, ale Tollandův pokus byl tak směšně bezmocný, že ho skoro rozesmál.

Pak se ale tyč dotkla jeho chodidla.

Celým tělem mu prošlehla ochromující bolest, jako kdyby mu právě chodidlo explodovalo. Ztratil rovnováhu a potácel se ze schodů. Samopal mu vypadl z rukou, zarachotil o mřížoví a sletěl přes palubu. Delta-tři dopadl na kolena. Zkroucený bolestí zašátral po pravém chodidle, ale nic nenahmatal.

Tolland už stál nad útočníkem a v ruce stále svíral kouřící pušku proti žralokům – sto padesát centimetrů dlouhé zařízení typu Powerhead. Hliníková tyč měla na konci připevněné dvanáctirané kulovnicové pouzdro a sloužila k obraně proti žralokům. Tolland nabil hlaveň dalším nábojem a mířil na útočníkův ohryzek. Delta-tři ležel na zádech jako ochmutý a díval se na Tollanda s výrazem ohromeného vzteku a bolesti.

Rachel běžela po rampě nahoru. Chtěla se zmocnit samopalů, ale ten už spadl do moře.

V komunikačním zařízení na mužovu opasku to zapraskalo a ozval se strojový hlas: „Delta-tři, ozvi se, slyšel jsem výstřel.“

Muž se nepohnul.

Přístroj znovu zapraskal: „Delta-tři, potvrď příjem. Potřebuješ pomoc?“

V tu chvíli vstoupil do konverzace další hlas. Zněl stejně uměle, ale v pozadí bylo slyšet hluk motoru vrtulníku. „Tady Delta-jedna. Pronásleduji odjízďující člun. Delta-tři, potvrď příjem. Potřebuješ pomoc?“

Tolland přitiskl pušku k mužovu krku. „Řekni tomu v helikoptéře, aby přestal honit ten člun. Jestli mého přítele zabije, zemřeš.“

Delta-tři bolestně zamrkal a zdvihl komunikátor ke rtům. Podíval se přímo na Tollanda, stiskl tlačítko a pronesl: „Tady Delta-tři. Jsem v pořádku. Ten prchající člun znič.“

Gabriela Asheová se vrátila na senátorovu toaletu. Sextonův telefonát ji znervóznil a vyděsil. Zdálo se jí, že zaváhal, když mu řekla, že je ve své kanceláři – jako by tušil, že lže.

Ted', když se jí nepodařilo dostat se do senátorova počítače, nevěděla, co dál.

Sexton čeká.

Postavila se na umyvadlo a chystala se protáhnout otvorem po vysazené desce, když uslyšela, že něco spadlo na dlaždice. Podívala se pod sebe. Shodila Sextonovy manžetové knoflíčky, které měl položené na okraji umyvadla.

Všechno musí zůstat tak, jak to bylo při mém příchodu.

Slezla tedy dolů, zdvihla knoflíčky a položila je zpět na místo. Začala znovu šplhat na umyvadlo, když ji něco napadlo. Zastavila se a znovu otočila hlavu ke knoflíčkům. Jindy by vyrytému monogramu nevěnovala nejmenší pozornost, ale dnes bylo všechno jinak. Jako u většiny věcí, které měl Sexton označené monogramem, byla i zde použita obvyklá zkratka dvou S. Gabriela si připomněla původní Sextonovo heslo do počítače – SSS, pak si vybavila kalendář s nápisem POTUS... spořič s Bílým domem a optimistickým emblémem, který se donekonečna vznášel kolem...

Prezident Spojených států Sedgewick Sexton... Prezident Spojených států Sedgewick Sexton... Prezident Spojených států Sedgewick Sexton...

Chvilí přemýšlela. Že by si byl tak jistý? Tak sebevědomý?

Bude to trvat jenom chvíličku, ujistila se a běžela zpět do Sextonovy pracovny. Na klávesnici naklepala sedm písmen hesla: POTUSSS

Obrazovka se přívětivě rozsvítila.

Nevěřicně potřásla hlavou. *Nikdy nepodceňujte ego politiků!*

Člun se řítíl nocí, ale Corky už nestál u kormidla. Věděl, že loď i bez řízení popluje vpřed cestou nejmenšího odporu, tedy přímo.

Seděl na nadskakující zádi a snažil se zjistit rozsah poranění na noze. Kulka proletěla holení, zřejmě minula kost, ale z nohy nevyšla. Snažil se

najít něco, čím by zastavil krváčení, ale byly tu jenom ploutve, šnorchl a několik záchranných vest. Žádná lékárnička. Horečně otevřel malou skříňku pod lavičkou, ale našel jen náradí, pár hadrů, izolační pásku, olej a další věci nutné k údržbě motoru. Díval se na zakrvácenou nohu a přemítal, jak daleko musí odjet, aby se dostal mimo dosah žraločích nosů.

Určitě mnohem dál než jenom tam, kde byl.

Delta-jedna navedl Kiowu nízko nad hladinu a snažil se najít prchající člun. Jak předpokládal, mířil uprchlík k pobřeží a snažil se dostat co nejdál od Goyi.

Ted' už bych měl být blízko, říkal si Delta-jedna.

Za normálních okolností by použil radar a vyhledal člun během okamžiku, ale při zapnutém rušícím systému byl radar samozřejmě k ničemu. Rušení bude moci vypnout až ve chvíli, kdy dostane zprávu, že cíle na palubě Goyi byly zlikvidovány. Dnes v noci Goya nikoho o pomoc nepožádá.

Tajemství meteoritu zemře. Tady a teď.

Naštěstí má Delta-jedna i jiné možnosti jak loď vystopovat a dokáže to i na hladině nezvykle teplého oceánu. Použije termální skener, který mu ukáže loď jako tepelný bod. Zapnul přístroj. Voda měla šestatřicet stupňů, ale výfukové plyny motoru s výkonem dvou set padesáti koní byly mnohem teplejší.

Corky Marlinson ztrácel v poraněné noze cit.

Ze zoufalství si obalil ránu kusem hadru a improvizovaný obvaz oblepil v několika vrstvami izolační páskou. Když páska došla, měl nohu od kotníku až po koleno uvězněnou v lesklém pouzdře. Krváčení sice zastavil, ale ruce a šaty měl plné krvavých skvrn.

Seděl na podlaze ujíždějícího člunu a divil se, že ho útočná helikoptéra ještě nenašla. Vyklonil se dozadu a snažil se dohlédnout na temný horizont. Čekal, že uvidí svítící loď a blížící se vrtulník. Kupodivu neviděl nic než tmu. Světla lodi zmizela. Ale proč? Byl si jistý, že nemohl dojet tak daleko, aby se mu Goyova světla dostala z dohledu. Nebo snad ano?

Svitla mu naděje. Že by dokázal uprchnout? Třeba ho v té tmě ztratili! Snad se dostane až k pobřeží.

V tu chvíli si všiml, že brázda ve vodě za člunem není rovná – zdálo se, že loď místo přímky opisuje velký oblouk. Udiveně otočil hlavu, sledoval obloukovou čáru a snažil se představit si to všechno na větší ploše. O chvíli později uviděl něco, co mu vyrazilo dech.

Sotva půl kilometru od levoboku jeho člunu kotvil *Goya*. Corky si uvědomil, jakou chybu udělal. Proud podvodního víru byl natolik silný, že loď bez kormidelníka strhával, a ta, místo aby jela přímo, opisovala obrovskou kružnici po jeho vnějším obvodu.

Kroužím tady jako idiot!

Bylo jasné, že je stále v hájemství kladivounů.

Rozšířené čichové laloky telencefalonu...

Kapku krve ucítí na vzdálenost půl druhého kilometru...

Corky se bezmocně podíval na potřísněné ruce a nohy.

Vrtulník se určitě objeví každým okamžikem.

Strhal si zakrvácené šaty a nahý se plížil k zádi. Naklonil se přes okraj a umyl se, jak nejlépe to šlo. Krev žraloky sice přiláká, ale krok s ujíždějícím člunem udržet nedokáže.

Postavil se. Věděl, že musí udělat ještě jednu věc. Kdysi se někde dočetl, že zvířata si svá teritoria značkují močí, protože kyselina močová je tekutinou s nejvýraznějším pachem, jaký tělo dokáže vyrobit.

Doufajme, že bude účinnější než krev.

Kdybych tak byl vypil večer pár piv, povzdechl si. Zdvihl zraněnou nohu, jak nejvíc mohl, a pokusil se pustit na ni proud moči. Nešlo to. No tak! pobízel se. Nic to není, jenom tě pronásleduje helikoptéra. To ti přece nezabrání, aby ses celý nepočural.

Konečně se akce podařila. Corky důkladně pomočil pásku odshora až dolů a to, co v měchýři zbylo, vypustil na kus hadru, kterým si otřel celé tělo. *Velmi příjemné, ušklíbal se.*

Na temné obloze se objevil rudý paprsek a blížil se k němu jako ostří ohromné gilotiny. Vrtulník přilétal ze šikmého úhlu. Pilot se určitě divil, kde se Corky vzal právě tady, kousek od *Goyi*.

Corky si rychle natáhl záchrannou vestu a zamířil k zádi. Paprsek už byl tady a zálibně přejížděl zakrvácenou podlahu dva metry od místa, kde stál.

Už nemohl dál čekat.

Michael Tolland sice neviděl, jak člun vybuchl a rozletěl se na kusy, které v záplavě plamenů vyletěly v přemetech do výšky, ale třesk exploze slyšel dobře.

V časných ranních hodinách, jako byla tato, západní křídlo Bílého domu obvykle spí, ale dnes bylo všechno jinak. Neočekávaná přítomnost prezidenta v županu a pantoflích vytáhla z postelí poradce, asistenty i ostatní personál.

„Nemohu ji najít,“ hlásil vyjukaný mladík prezidentovi, když za ním přiběhl do Oválné pracovny. „Hledal jsem slečnu Tenchovou všude. Mobilní telefon nebere a neodpovídá ani na pager.“

Prezident vypadal rozčileně. „Hledal jste ji i v...“

„Opustila budovu, pane,“ přiběhl jiný. „Asi tak před hodinou. Myslíme si, že jela do Národního průzkumného úřadu. Jedna z operátorek ji dnes v noci spojovala s Pickeringem.“

„S *Williamem Pickeringem*?“ nechápal prezident. Proč proboha? Vztahy mezi Tenchovou a Pickeringem se pohybovaly kolem bodu mrazu. „Volali jste mu?“

„Také nebere telefon, pane. Spojovatelky z NRO ho nemohou sehnat. Říkají, že jeho mobil vůbec nevyzvání. Je to, jako kdyby se vypařil.“

Herney se chvíli díval na oba mladíky. Pak přešel k baru, aby si nalil bourbon. Právě zdvíhal sklenku k ústům, když dovnitř vrazil agent z tajné služby.

„Pane prezidente, měl byste vědět, že dnes v noci došlo u Rooseveltova památníku k bombovému útoku.“

„Cože!“ Herney téměř upustil sklenku. „Kdy?“

„Před hodinou,“ odpověděl muž zasmušile. „Lidé z FBI právě identifikovali oběť...“

Zmrzačená noha bolela Deltu-tři k omdlení. Zdálo se mu, že plave v rozmazané melase. Je tohle smrt? Pokusil se pohnout, ale sotva dokázal dýchat. Předměty měly rozechvělé, rozostřené obrysy. V mysli se vrátil zpět a zkoušel si uvědomit, co se před chvílí odehrálo. Ach ano, na moři slyšel výbuch... Skláněl se nad ním Tolland... Vztek v jeho očích mu napověděl, že akce Deltu-jedna se zdařila.

Potom mě Tolland nejspíš zabil...

Omračující bolest ho upozornila, že zdaleka ještě není mrtvý. Přicházel k plnému vědomí. Po výbuchu Tolland zařval vzteky. Corky byl po smrti. Pak se otočil a s očima plnými nenávisti napráhl zbraň, aby ji vrazil Deltovi-tři do krku. V poslední chvíli zaváhal, jako kdyby ho morální zábrany strhly zpět. Nedokázal zabít bezbranného, a tak se alespoň otočil a pomalu jel těžkou botou po Deltově poraněné noze.

Poslední, co si Delta-tři pamatoval, než ho objalo milosrdné bezvědomí, bylo, že zvrací bolestí. Ted' znovu procital a neměl nejmenší představu, jak dlouhá doba mezi tím uběhla. Ruce měl svázané za zády a utažené tak pevně, jak to umějí jenom námořníci. Nohy měl také svázané a připoutané k zápěstím, takže jeho tělo tvořilo nepohyblivý, dozadu prohnutý luk. Zkusil rozevřít rty a zakřičet, ale nevyšel z něho ani hlásek – v ústech měl roubík.

Netušil, co se mohlo stát a co se děje teď. Pak ucítil na tváři chladný vánek a uviděl ostrá světla. Pochopil, že leží na hlavní palubě Tollandovy lodi. Zkroutil se, aby se rozhlédl a v baňaté plexisklové části Tollandovy ponorky spatřil svůj vlastní zdeformovaný odraz. Ponorka visela přímo před ním a Delta-tři si uvědomil, že leží na velikých padacích dveřích. To všechno bylo špatné, ale nejzávažnější byla otázka, která mu automaticky naskočila v mozku: *Jestliže já jsem tady, na horní palubě, kde je Delta-dvě?*

Delta-dvě zneklidněl.

Přestože Delta-tři do komunikátoru tvrdil, že je v pořádku, Delta-dvě dobře věděl, že výstřel ze spodní paluby nevyšel ze samopalů. Vystřelit musel buď Tolland, nebo Rachel Sextonová. Delta-dvě se přesunul k rampě, po níž Delta-tři před okamžikem sestoupil. Uviděl krev.

S připravenou zbraní sešel dolů podél krvavé stopy, která ho vedla po jiné rampě znovu nahoru a zpátky na hlavní palubu. Nikdo tam nebyl. S rostoucím neklidem sledoval krvavou šmouhu na zád' až k rampě, po níž sem před chvilkou přišel.

Co se tady k čertu děje? Krvavá stopa ho kruhem zavedla zpět na začátek.

Postupoval opatrně se zbraní připravenou k výstřelu a minul vstup do laboratorní části lodi. Krvavá stopa vedla dál, až k zadní palubě. Opatrně zatočil za roh a očima sledoval cestičku.

Pak uviděl Deltu-tři.

Kristepane!

Jeho druh ležel svázaný do kozelce a s roubíkem v ústech, pohozený na zemi jako balík slámy přímo před malou Tollandovu ponorkou. I ze svého místa viděl, že Deltovi-tři chybí kus pravého chodidla. Ironií bylo, že způsob, jakým jej Tolland svázal, ho zachránil před vykrvácením.

Delta-dvě tušil léčku. Velmi obezřetně se plížil k Deltovi-tři. Ten se pohnul a snažil se promluvit.

Delta-dvě postupoval k malé ponorce. V plexisklové kupoli sledoval odraz paluby za svými zády. Už byl u zraněného. Když pochopil, že mu hrozí nebezpečí, bylo pozdě.

Odkudsi vylétl stříbrný paprsek.

Jeden z *Tritonových* manipulačních háků poskočil kupředu a zakousl se Deltovi-dvě do stehna. Delta-dvě se pokusil vyprostit, ale hák se zaryl hlouběji. Když se zlomila kost, vykřikl bolestí. Pohledem pátral v kokpitu ponorky a v záblescích světél z paluby uviděl nepřítele, jak se krčí mezi stíny.

Uvnitř ponorky, u ovládacího pultu, se schovával Michael Tolland.

To nebyl dobrý nápad, Tollande. Delta-dvě soptil zuřivostí. Překonal bolest a opřel samopal o rameno. Zamířil nahoru a vlevo na Tollandův hrudník a stiskl spoušť. V divokém vzteku, že se nechal doběhnout, vystřílel celý zásobník. Když padla na zem poslední prázdná nábojnice, upustil bez dechu zbraň na zem a spokojeně sykl mezi zuby: „Je po tobě, hajzle!“

Pak se věnoval noze a snažil se ji vyprostit z kovového sevření. Při prvním pohybu se mu hák zaryl do kůže a roztrhl ji do velké krvácející rány. „Zatraceně!“ Sáhl po vysílačce u pasu. Když ji zdvihl ke rtům, rozevřel se před ním druhý kovový pařát, vyrazil kupředu a obemkl se mu kolem pravé ruky. Vysílačka zaduněla o palubu.

V tu chvíli před sebou Delta-dvě uviděl ducha – bledý přízrak, který vykukoval za neporušeným sklem. Delta-dvě nevěřícně zíral na střed kupole, a teprve teď si uvědomil, že vnitřnímu plášti ponorky se nic vážného nestalo – byla sice posetý dolíčky, ale střely ho nedokázaly prorazit.

Za několik okamžiků se otevřel boční výlez a v horní části ponorky se objevil Michael Tolland. Vypadal otřeseně, ale neměl na sobě ani škrábnutí. Sestoupil po hliníkovém žebříku a přehlédl střepy na palubě.

„Víš, co je to za sklo?“ otočil se k Deltovi-dvě. „Dva čtvereční centimetry stojí deset tisíc liber. Na to bys potřeboval lepší flintičku.“

Rachel stála v hydrolaboratoři. Věděla, že času je málo. Z paluby slyšela výstřely a modlila se, aby všechno dopadlo tak, jak to Tolland naplánoval. Už jí bylo úplně jedno, kdo stojí za podvrhem meteoritu – jestli ředitel NASA, Marjorie Tenchová nebo sám prezident. Teď na tom nezáleželo.

Ať je to kdokoli, neprojde mu to.

Rána na Rachelině ruce přestala krváčet. Adrenalin v krvi trochu utlumil bolest a zostřil myšlení. Našla tužku a papír a rychle naškrábala dvouřádkovou zprávu. Písmena byla roztřesená, ale nebyl čas soustředit se na krasopis. Přidala list k ostatním stránkám, které byly důkazem nepravosti meteoritu – ke snímku z geologického radaru, obrázku živočicha jménem *Bathynomous giganteous*, fotografiím a článkům o oceánických chondrulách a snímku z elektronového mikroskopu. *Meteorit je podvrh a tohle jsou důkazy.*

Vložila celý balík do faxu. Zpaměti si vybavila jen několik faxových čísel. Naštěstí i to, na které chtěla dokumenty odeslat. Zadržela dech a vyťukala příslušné číslice. Pak stiskla „SEND“ a v duchu se modlila, aby její volba byla správná a moudrá.

Fax zapípal a na displeji se objevilo hlášení: CHYBA: SPOJENÍ NEFUNGUJE.

Rachel to čekala. Komunikační prostředky na *Goyovi* byly stále paralyzované. Stála nad faxem, hypnotizovala ho a doufala, že pracuje stejně jako přístroj, který má doma.

No tak! Dej se do toho!

Po pěti vteřinách se ozvalo nové zapípání a na displeji se objevilo: NOVÉ VYTÁČENÍ...

Skvělé! Fax bude zadané číslo vytáčet znovu a znovu, dokud se nepodaří spojení navázat.

CHYBA: SPOJENÍ NEFUNGUJE

NOVÉ VYTÁČENÍ

CHYBA: SPOJENÍ NEFUNGUJE

NOVÉ VYTÁČENÍ

Nechala fax osudu a vyběhla na palubu. V tu chvíli zahřměl nad lodí motor vrtulníku.

Dvě stě padesát kilometrů od Goyi seděla Gabriela Asheová před počítačem senátora Sextona a v němém ohromení zírala na obrazovku. Její nejhorší představy se potvrdily.

Ale ani ve snu ji nenapadlo, že se potvrdí *natolik*.

Měla před sebou oskenované desítky šeků vypsanych na Sextonovo jméno, nejnižší na patnáct tisíc dolarů. Některé přesáhly i půl milionu. Peníze byly uloženy na několika účtech na Kajmanských ostrovech.

Malé ryby... žádné finanční příspěvky nepřesáhnou dva tisíce... Lhal. Celou dobu jí lhal.

Měla před sebou důkazy o ilegální kampani neuvěřitelných rozměrů. Byla zklamaná a zrazená až do samé podstaty své bytosti. *Lhal.*

Byla hloupá. Úplně pitomá. Pošpiněná. Zmocňoval se jí šílený vztek.

Seděla ve tmě a přemýšlela. Co má dělat dál?

Kiowa nalétl nad *Goyovu* zád' a Delta-jedna vyhlédl ven. Naskytl se mu neočekávaný pohled.

Michael Tolland stál na palubě vedle malého ponorného tělesa, v jehož mechanických rukách, podobných pařátům obřího hmyzu, se bezmocně kýval Delta-dvě a marně se snažil osvobodit.

Co to má znamenat?

Přejížděl pohledem pochmurnou scénu a čekal ho další šok: Rachel Sextonová právě přiběhla na palubu a skláněla nad krvácejícím mužem, který ležel u spodní části ponorky. To mohl být jedině Delta-tři. Rachel zamířila na ležícího muže samopal a zdvihla obličej k vrtulníku.

Delta-jedna byl v šoku. Nechápal, jak k něčemu takovému mohlo dojít. Chyby, kterých se dopustili na Milneském šelfu, se daly vysvětlit a omluvit. *Ale tohle?*

Za normálních okolností by Delta-jedna cítil nesmírné ponížení a vztek, ale to nebylo nic proti tomu, co jím zmítalo v tuto chvíli. Na palubě vrtulníku měl totiž dalšího pasažéra, jehož přítomnost byla za daných okolností velice neobvyklá.

Seděl tu patron.

Po úspěšné akci u Rooseveltova památníku nařídil patron Deltovi-jedna, aby doletěl k liduprázdnému parku nedaleko Bílého domu. Tam podle instrukcí přistál na travnaté vyvýšenině mezi stromy. V tu chvíli dojížděl na místo i patron. Zaparkoval auto a nastoupil na palubu Kiowy. Celá operace trvala jen pár okamžiků.

Osobní účast patronů na takovýchto akcích byla zřídka, ale ať se to mužům z Delta Force líbilo nebo ne, nemohli s tím nic dělat. Po neúspěšném pokusu o likvidaci cílů na Milneském šelfu patron znervózněl. Báł se, že by se v souvislosti s objevem meteoritu mohla objevit řada podezření a vyšetřování, a rozhodl se dohlédnout na konečnou fázi operace osobně.

Teď se patron stal přímým svědkem prohry, jakou si Delta-jedna nedokázal představit ani v nejčernějších snech.

Tohle musí skončit. Hned teď.

Patron vyhlížel z okénka vrtulníku a přemítal, co se na palubě *Goyi* mohlo stát. Od začátku akce na Milneském šelfu se nic nedařilo podle plánu. Nejprve se objevily pochyby o pravosti meteoritu, pak selhala jednotka Delta Force při likvidaci cílů, potom musel nařídít atentát u památníku. Byla to jedna neuvěřitelná komplikace za druhou.

Delta-jedna koktal hanbou. „Pane, neumím si představit, jak...“

Ani já si nedovedu představit, jak k tomuhle došlo, pomyslel si patron. Cíle jsme zřejmě velmi podcenili.

Patron se díval dolů na Rachel Sextonovou, která stála na palubě s tváří obrácenou vzhůru a držela v ruce vysílačku. Když se její hlas, elektronikou změněný k nepoznání, ozval v kokpitu, čekal patron, že bude požadovat, aby vrtulník odletěl nebo vypnul rušení, a oni mohli zavolat pomoc. To, co Rachel skutečně řekla, však bylo daleko horší než všechno, co si dokázal představit.

„Jdete pozdě, už to vědí další lidé.“

Slova se chvíli vznášela v kabině. Přestože Rachelino tvrzení znělo značně neuvěřitelně, patron se oťrásl hrůzou. Základním kamenem úspěchu celého projektu bylo, že každý, kdo se dozví pravdu, bude umlčen. Patron si *musí* být jistý, že nikdo nepovolaný nic neví. I za cenu, že si to vyžádá nové oběti a další krvavou lázeň.

Ví to ještě někdo další...

Pak si uvědomil, že Rachel Sextonová je známá přísným dodržováním všech zásad utajení informací, a trochu se mu ulevilo. Bylo velmi nepravděpodobné, že by se o informace podělila s někým zvenčí.

Rachel se ozvala znovu: „Jestliže odletíte, necháme vaše muže žít. Pokud se přiblížíte, zemřou.“

„Lžete,“ odpověděl patron. Věděl, že Rachel ho po hlase nemůže poznat. „Nikdo další nic neví.“

„Chcete to risknout? Když jsem se nedovolala Williamu Pickeringovi, pojistila jsem se jinak.“

Patron se zamračil. To, co říkala, znělo věrohodně.

„Zřejmě nám na to neskočí,“ otočila se Rachel k Tollandovi.

Delta-dvě, kterého svíraly kovové čelisti, se bolestivě uškříbl. „Nemáte žádné náboje a vrtulník vás pošle do pekel. Máte jedinou šanci – nechat nás jít.“

To tak, šmejde, pomyslela si Rachel a zvažovala, co dál. Pohledem sjela ke spoutanému muži s roubíkem, který jí ležel u nohou. Zdálo se, že ze ztráty krve pozbývá vědomí. Sklonila se nad ním a podívala se mu do tvrdých očí. „Vyndám ti roubík a přidržím ti vysílačku. Musíš přesvědčit pilota v helikoptéře, aby letěl ke všem čertům. Je to jasné?“

Muž přikývl.

Rachel mu vyndala roubík. Voják jí plivl do obličejce zkrvavenou slinu.

„Ty děvko,“ zasyčel v záchvatu kašle. „Budu se dívat, jak zdechneš. Zabiju tě jako prase a užiju si každou minutu.“

Rachel setřela sliny z tváře. Ucítla, jak ji Tollandovy ruce zdvívají a odvádějí. V jeho doteku jako by cítila, že se v něm něco zlomilo a dozrálo v něm nějaké rozhodnutí. Tolland si vzal její zbraň, přešel k ovládacímu panelu pro spouštění ponorky a podíval se na spoutaného Deltu-tři.

„Počítej do dvou. Víc času ti nezbyvá. Aspoň ne na palubě mé lodi.“

S odhodlaným vztekem trhl pákou na panelu. Padací dveře pod *Tritonem* se otevřely jako poklop pod šibenicí, na níž dodýchává oběšenec. Muž zavyl hrůzou a zmizel v otvoru. Padal deset metrů. Ještě než tělo dopadlo, zbarvila se hladina doruda. Žraloci byli připraveni a dychtivě vystrkovali zubaté tlamy.

Patron se trásl vztekem. Sledoval, jak silný proud vytahuje zpod lodi zbytky těla. Voda zrůžověla. Žraloci se rvali o něco, co připomínalo lidskou ruku.

Dobrý Bože.

Patron se znovu podíval na palubu. Delta-dvě stále visel v kovových pařátech. Ponorka klesala. Deltovy nohy se kývaly nad otvorem. Stačilo, aby Tolland uvolnil mechanické háky a žraloci dostanou další porci.

„Dobrá,“ vyštěkl patron do vysílačky. „Zastavte to! Dost!“

Rachel stála na palubě s hlavou vyvrácenou vzhůru. I z té výšky viděl patron v její tváři odhodlání. Zdvihla vysílačku k ústům. „Pořád ještě si myslíte, že lžu? Zavolejte na hlavní ústřednu NRO. Spojte se s Jimem Samiljanem. Je z plánovacího oddělení a má noční směnu. Řekla jsem mu o meteoritu všechno. Potvrdí vám to.“

Říká mi konkrétní jméno... To nevypadá moc věrohodně. Rachel Sextonová není žádný hlupák. Tohle vypadá na boudu, říkal si patron. V Národním průzkumném úřadu sice neznal nikoho, kdo by jmenoval Jim Samiljan, ale to nemuselo nic znamenat, pracovaly tam stovky lidí. Než vydá povel k likvidaci, potřebuje se dozvědět pravdu – jestli Rachel Sextonová blufuje, nebo ne.

Delta-jedna se otočil přes rameno na patrona. „Mám ukončit rušení? Budete chtít zjistit, jak se věci mají?“

Patron pozoroval Rachel a Tollanda. Oba je měl pod sebou jako na dlani. Jestliže se jeden z nich pohne a sáhne po mobilu nebo vysílačce, může Delta-jedna aktivaci okamžitě obnovit. Riziko je minimální.

„Deaktivujte rušení,“ rozkázal a připravil si mobilní telefon. „Ověřím si, že Rachel lže. Pak najdeme způsob, jak z toho dostat Deltu-dvě, a celé to skončujeme.“

Operátorka v telefonní centrále NRO ve Fairfaxu už začínala být podrážděná. „Jak jsem vám řekla, pane, žádný Jim Samiljan v oddělení plánování a analýz nepracuje.“

Hlas ve sluchátku naléhal dál: „Zkusila jste různé způsoby psaní jeho jména? A co ostatní oddělení?“

Operátorka už tohle všechno udělala, ale aby vyhověla přání volajícího, provedla další kontrolu. „Mezi našimi zaměstnanci není nikdo podobného jména. Vyzkoušela jsem všechny možnosti hláskování.“

Zdálo se, že volajícího její zpráva potěšila. „Jste si tedy jistá, že žádný Jim Samiljan v NRO nepracuje...“

Na lince příchozího hovoru se ozvala řada podivných zvuků. Někdo vykřikl. Volající zaklel a zavěsil.

Delta-jedna hlasitě nadával a snažil se aktivovat rušící systém. Příliš pozdě si uvědomil, jakou lest na ně Rachel Sextonová uchystala. Mezi spoustou

kontrolek na ovládacím panelu v kokpitu Kiowy blikalo malé světélko a oznamovalo, že z *Goyi* byl právě odeslán datový signál SATCOM. Jak je to možné? Z paluby přece nikdo neodešel! Než se Deltovi-jedna podařilo uvést rušící systém do provozu, *Goya* sám přerušil spojení.

Fax v hydrolaboratoři spokojeně zapípal a na displeji naskočilo hlášení: SPOJENÍ NAVÁZÁNO. FAX ODESLÁN.

121

Zabij, nebo budeš zabit. Rachel Sextonová právě objevovala zákoutí své povahy, o nichž dosud neměla tušení: pud sebezáchovy doprovázený odvahou plynoucí z divokého strachu.

„Co bylo v tom faxu, který jste odeslali z lodi?“ útočil hlas z vysílačky.

Pro Rachel to byla uklidňující zpráva – fax tedy odešel a příjemce jej během několika hodin najde. „Opusťte prostor nad lodí,“ požadovala s tváří zdviženou k břichu vrtulníku. „Zpráva byla odeslána. Vaše tajemství je prozrazeno.“ S klidem sdělila útočníkům, že právě odeslala šest stran obrázků, fotografií a textu. Nezvratný důkaz, že meteorit je padělek. „Když nás zabijete, celou situaci tím jenom zhoršíte.“

Následovala chvíle těžkého ticha. „Komu jste ten fax poslala?”

Rachel neměla v úmyslu na tu otázku odpovídat, ale potřebovala získat co nejvíc času. Ona i Tolland se na palubě postavili do zákrytu s *Tritonem*. Pokud na ně bude osádka helikoptéry střílet, zasáhne i Deltu-dvě.

„Poslala jste to Pickeringovi,“ hádal hlas s podivnou nadějí.

Špatně, ušklíbala se v duchu Rachel. Ano, Pickering ji skutečně napadl jako první, ale pak raději zvolila někoho jiného pro případ, že útočníci už jejího šéfa zlikvidovali. Rozhodla se k zoufalému kroku a poslala fax na jediné další číslo, které si pamatovala z paměti – do kanceláře svého otce.

To číslo se jí nesmazatelně vrylo do paměti v dobách, kdy se senátor Sexton po smrti Katherine Sextonové rozhodl naložit určitým způsobem s dědictvím, aniž se obtěžoval zasvětit do transakcí svou dceru. Jindy by se Rachel na otce v nouzi zanic neobrátila, ale v tuhle chvíli to byl právě on, kdo splňoval dvě důležité podmínky: měl všechny korektní politické motivy k tomu, aby důkazy o podvrhu meteoritu zveřejnil, a disponoval dostatečně velkým vlivem, aby mohl zburcovat Bílý dům a donutil ho odvolat smrtící patrolu.

Otec teď skoro jistě v kanceláři není, ale Rachel věděla, že pracovna je pro něj třináctou komnatou, kterou drží bezpečně pod zámkem. Dokumenty tam budou jako v sejfů. I kdyby útočníci zjistili, kam fax odešel, není pravděpodobné, že by se dostali přes federální bezpečnostní síly, které strážejí budovu Philipa A. Harta, natož aby bez povšimnutí pronikli do senátorovy pracovny.

„Ať jste poslala fax komukoli, uvedla jste tu osobu do velikého nebezpečí,“ oznámil hlas ve vysílače.

Rachel věděla, že s nepřítelem musí mluvit z pozice síly, a to bez ohledu na strach, který v ní narůstal. Přesunula se k muži, který visel v Tritonových spárech nad propastí a dráždil kapající krví žraloky pod sebou. „Jediná osoba, která je v nebezpečí, je váš agent. Odleťte. Prohráli jste. Opusťte prostor nad lodí, jinak váš člověk zemře.“

Hlas ve vysílače odpověděl: „Slečno Sextonová, nechápete důležitost...“

„Co mám chápat?“ vybuchla Rachel. „Chápu, že jste povraždili nevinné lidi! Chápu, že jste lhali o meteoritu! A chápu, že se z toho nedostanete! I kdybyste nás zabili, prohráli jste!“

Rozhostilo se dlouhé ticho a potom hlas oznámil: „Přistaneme na lodi.“

Rachel cítila, jak se jí všechny svaly v těle stáhly v křeči. *Přistanou na lodi?*

„Nejsem ozbrojený,“ pokračoval hlas. „Nedělejte nic neukvapeného. My dva si spolu musíme promluvit.“

Než mohla Rachel jakkoli zareagovat, dosedl vrtulník na palubu. Dveře v části pro přepravu pasažérů se otevřely a někdo vyskočil ven. Byl to obyčejně vypadající muž v černém plášti. Na krku měl kravatu. S Rachel se zatočil celý svět.

Před sebou měla tvář Williama Pickeringa.

Pickering stál na palubě a s lítostí se díval do očí Rachel Sextonové. Ve snu ho nenapadlo, že by věci mohly dospět tak daleko. Když se pohnul směrem k ní, viděl jí v očích nebezpečnou kombinaci emocí: šoku, pocitu zrady, zmatku a strachu.

Pochopitelně, pomyslel si. Její reakci plně chápal. Je toho tolik, čemu nerozumí.

Hlavou mu prolétla vzpomínka na vlastní dceru, na Dianu. *Co asi cítila, než zemřela?* Obě dívky, Diana i Rachel, se staly oběťmi jedné války. Války, kterou on bude bojovat až do smrti. Tak si to přísahal. Někdy je velmi kruté, co všechno člověk musí obětovat.

„Rachel,“ pronesl Pickering, „pořád ještě máme šanci tohle všechno vyřešit. Musím vám toho hodně vysvětlit.“

Rachel Sextonová byla překvapená a zděšená k omdlení. Tolland držel v ruce samopal a mířil jím Pickeringovi na prsa. Také on vypadal zmateně.

„Zůstaňte stát!“ křikl, když Rachelin šéf udělal krok kupředu.

Pickering se zastavil asi tři metry od nich a začal mluvit: „Váš otec bere úplatky, Rachel. Velké částky od soukromých společností, které podnikají v leteckém průmyslu. Chce rozpustit NASA a otevřít vesmír soukromému sektoru. Je nutné ho zastavit. Je to otázka národní bezpečnosti.“

Rachelin obličej byl bez výrazu.

Pickering si vzdychl. „Přes všechny chyby, kterých se NASA dopustila, musí i nadále zůstat zachována jako vládní organizace.“ *Určitě chápe, co jí říkám! Určitě si uvědomuje nebezpečí, které hrozí!* Po privatizaci NASA by její nejlepší vědci skončili v soukromém sektoru. Došlo by k roztržtění mozkového trustu. Vojenské složky by získaly přístup k informacím. Soukromé společnosti by se snažily vytlout kapitál z objevů a patentů. Rozprodaly by myšlenky NASA tomu, kdo by nabídl nejvíc.

„Vy jste padělal meteorit a zabil nevinné lidi... ve jménu národní bezpečnosti?“ zeptala se Rachel a hlas se jí třásl.

„Nenapadlo mě, že by to mohlo skončit takhle,“ odpověděl Pickering. „Chtěl jsem zachránit důležitou vládní instituci. Zabíjení nebylo součástí plánu.“

Jako většina nápadů zpravodajských služeb byla i myšlenka, z níž se zrodil podvrh meteoritu, výplodem strachu. Před třemi lety proběhlo rozšiřování sítě hydrofonů a Národní průzkumný úřad instaloval nové přístroje v hlubokých oceánských oblastech, kde nehrozilo, že je objeví a zničí nepřátelští sabotéři. V té době zašitil Pickering svým vlivem program na využití nových stavebních materiálů, které NASA vyvíjela ve svých laboratořích. Výsledkem byla výroba mimořádně odolné ponorky z keramického materiálu převratných vlastností, která dokázala dopravit lidi do nejhlubších oblastí oceánu, včetně dna Mariánského příkopu.

Návrhu a výroby ponorky se ujal kalifornský inženýr Graham Hawkes, geniální konstruktér podmořských plavidel, který snil o tom, že postaví ponorku schopnou dosáhnout největších hloubek. Dokázal to a pojmenoval ji *Hlubinný šíp II*. Hawkes měl problémy sehnat peníze na stavbu prototypu a Pickering mu mohl nabídnout neomezený rozpočet.

Pak Pickering poslal v utajené ponorce do Mariánského příkopu tým, aby na stěny připevnil nové hydrofony v hloubkách, kde je nepřítel

nenajde. Během instalace objevili technici doposud neznámé geologické formace. Objev zahrnoval i chondruly a několik zkamenělin neznámých živočichů. Operace byla přísně tajná a o nález se nikdo nedozvěděl.

Po nějaké době se Pickering spolu s tajným týmem vědeckých poradců z NRO rozhodl použít geologický objev pro záchranu NASA. Opět jej vedl strach.

Proměnit nález z Mariánského příkopu v meteorit nebyl velký problém – cyklický motor na kašovitý vodík vybavil horninu přesvědčivou tavnou krustou. Pak se s malou nákladní ponorkou zanořili pod Milneský šelf a zespodu vyvrtanou šachtou do něj meteorit zasunuli. Když byl balvan na místě, vypadalo to, jako kdyby tam ležel déle než tři sta let.

Naneštěstí, jak to ve světě zpravodajských služeb často bývá, včera zničila tajný projekt světového rozsahu hloupá náhoda – pár kousků světélkujícího planktonu.

Delta-jedna přihlížel z kokpitu nečinného Kiowy dění na palubě. Na první pohled se sice zdálo, že Rachel a Tolland mají situaci pod kontrolou, ale Delta-jedna se nemohl ubránit úsměvu. Jejich suverénní postoj byl jen směšnou iluzí. I z vrtulníku viděl, že samopal v Tollandově ruce je prázdný.

Delta-jedna sklouzl pohledem ke svému kolegovi, který se svíjel v Tritonových klepetech. Musí jednat co nejrychleji. Pozornost cílů je zaměřena na Pickeringa a Delta-jedna se může pokusit o akci. Nechal motor vypnutý a na odvrácené straně vyklouzl z vrtulníku. Kryl se za letounem a nepozorovaně se vyplížil na pravobok. Se samopalem v ruce se vydal na před. Než přistáli, dostal od Pickeringa speciální rozkazy, a neměl v úmyslu zkazit tak jednoduchý úkol.

Za pár minut bude všechno vyřízené, říkal si v duchu.

122

Zach Herney seděl u pracovního stolu v Oválné pracovně a hlava mu třeštila. Stále měl na sobě pyžamo a župan. Právě se dozvěděl šokující zprávu.

Marjorie Tenchová je po smrti.

Prezidentovi poradci získali informaci, že Tenchová jela k Rooseveltovu památníku na schůzku s Williamem Pickeringem. Ted', když nebyl Pickering k nalezení, bál se Herneyho tým, že by mohl být také mrtvý.

V poslední době probíhala mezi prezidentem a šéfem Národního průzkumného úřadu malá válka. Před několika měsíci Herney zjistil, že se Pickering pustil do nelegálních aktivit, které zaštitil jeho, prezidentovým, jménem. Jak tvrdil, udělal to proto, aby zachránil prezidentovu kampaň uvízlou na mrtvém bodě.

S využitím techniky NRO a svých agentů získal Pickering kompromitující dokumenty, jimiž by lehce dokázal zničit senátora Sextona: skandální fotografie Sextonova sexuálního styku s jeho osobní asistentkou Gabrielou Asheovou a finanční záznamy dokazující, že Sexton přijímá úplatky od soukromých společností. Pickering to všechno anonymně poslal Marjorie Tenchové a doufal, že Bílý dům materiály použije. Když si to Herney prohlédl, zakázal Tenchové s tím vyrukovat. Sexuální skandály a úplatkářské aféry byly rakovinou Washingtonu a předhodit veřejnosti další šťavnaté sousto by znamenalo zvýšit nedůvěru prostých občanů k vládě.

Tuto zemi zabíjí cynismus.

Přestože Herney věděl, že by mohl Sextona zničit pouhým hnutím prstu, považoval cenu v podobě pokálené důstojnosti amerického senátu, za příliš vysokou.

Žádná další negativa! Herney chtěl porazit senátora Sextona s použitím čestných zbraní.

Když se Pickering dozvěděl, že Bílý dům uložil cenné důkazy k ledu, zuřil. Snažil se vyvolat skandál jinak: vypustil do médií zvěst, že Sexton spí se svou asistentkou. Bohužel, ani tentokrát mu pokus o diskreditaci nevyšel. Sexton popřel svou vinu tak vehementně a přesvědčivě, že se mu nakonec musel prezident osobně omluvit. I při nejlepší snaze pomoci, napáchal William Pickering v konečném důsledku víc škody než užitku. Herney si jej zavolal a osobně mu sdělil, že pokud se do kampaně zamíchá ještě jednou, bude muset čelit vážným obviněním. Pikantní na celé věci bylo, že Pickering neměl Herneyho vůbec rád a snaha pomáhat mu pramenila jen a jen ze strachu o osud NASA. Ve srovnání se Sextonem znamenal Zach Herney pro Pickeringa menší ze dvou zel.

Že by Pickeringa někdo zabil?

Herney si něco takového nedovedl představit.

„Pane prezidente,“ vyrušil ho z úvah jeden z členů jeho týmu, „jak jste si přál, zatelefonoval jsem Lawrenci Ekstromovi a řekl jsem mu o Marjorie Tenchové.“

„Děkuji vám.“

„Pan Lawrence by s vámi rád mluvil.“

Herney byl stále vzteky bez sebe, když si vzpomněl, jak mu Ekstrom nestydatě lhal o snímači hustoty. „Řekněte mu, že mu zavolám až ráno.“

„Pan Ekstrom s vámi chce mluvit hned teď, pane,“ odpověděl muž nejistě. „Je velmi rozrušený.“

ON je rozrušený!? Herney cítil, že jím vztek lomcuje jako přetopeným kotlem, ale vstal a šel si ten hovor vzít. Cestou přemýšlel, co dalšího může ředitel NASA chtít.

123

Rachel stála omámeně na palubě, dívala se na člověka před sebou a téměř nevnímala, co říká. Záhada, která se na ni od včerejšího rána lepila jako hustá mlha, se začala projasňovat. Ale pravda v ní vyvolávala pocit nahoty, hořkosti a znechucení.

„Potřebujeme, aby se image NASA změnilo. Klesající popularita NASA a klesající rozpočet ohrožují mnoho lidí na nejrozumnějších úrovních.“ Pickering se odmlčel a zadíval se jí do očí. „Rachel, chápete, že NASA *zoufale* potřebovala nějaký úspěch? Někdo jí musel pomoci.“

Něco se musí udělat, přemýšlel před časem Pickering.

On a ostatní se pokoušeli zachránit vesmírnou agenturu návrhem na její začlenění do soustavy tajných služeb, ale Bílý dům jejich návrh opakovaně vetoval s poukazem, že by to zničilo čistě vědecké poslání NASA. *Krátkozraký idealismus*. Pickering a jeho mocní vojenští přátelé s obavami přihlíželi, jak roste popularita Sextonovy rétoriky namířené proti NASA, a věděli, že času není nazbyt. Dospěli k názoru, že jediná možnost, jak spasit pověst NASA a zachránit ji před aukcí, je roznítit představivost daňových poplatníků a Kongresu. Má-li vesmírná agentura přežít, potřebuje něco skutečně grandiózního. Něco, co by obyčejnému občanu připomnělo slavné dny z doby *Apolla*. A má-li Zach Herney porazit ve volbách senátora Sextona, bude potřebovat pomoc. Vyrobený meteorit byl posledním zoufalým pokusem o záchranu NASA i prezidenta.

Pokusil jsem se mu pomoci, vzpomínal Pickering na fotografie, které poslal Marjorie Tenchové. Naneštěstí je Herney odmítl použít, a on musel sáhnout k drastičtějším opatřením.

„Rachel, pochopte, že informace, které jste odfaxovala z lodi, jsou velmi nebezpečné. Jestli se dostanou na veřejnost, budou se Bílý dům i NASA zodpovídat jako viníci. Prezident i vesmírná agentura budou muset čelit obrovskému tlaku. A přitom nic nevědí! Jsou nevinní! Věří, že meteorit je pravý!“

Pickering se vůbec nepokoušel zatahnout do vesmírného podvrhu Herneyho nebo Ekstroma. Oba byli zoufale čestní a k žádnému podvodu by se nepropůjčili, a to ani v případě, že by takový podvod mohl zachránit prezidentský úřad nebo NASA. Ekstrom se provinil jedině tím, že přemluvil ředitele projektu POSH, aby lhal o objevu anomálie. Byla to jediná lež, které teď, když se věci začaly komplikovat, určitě trpce litoval.

Marjorie Tenchová, značně rozladěná Herneyho předsevzetím dodržovat čistotu a etiku kampaně, ochotně podpořila Ekstroma při šarádě se snímačem hustoty v naději, že tento malý úspěch pomůže Herneymu odrazit rostoucí Sextonovy preference.

Kdyby byla Tenchová použila ty fotografie a důkazy o úplatcích, které ode mne dostala, nic z tohohle se nemuselo stát!

Vražda Tenchové byla politováníhodná, avšak nevyhnutelná. O osudu prezidentovy poradkyně bylo rozhodnuto v okamžiku, kdy jí Rachel Sextonová zavolala, že s meteoritem není všechno v pořádku. Pickering věděl, že Tenchová by rozpoutala nelítostné vyšetřování, aby odhalila nízké pohnutky, které Rachel Sextonovou vedly k tak sprostým pomluvám, a něco takového si nemohl dovolit. Bylo ironií osudu, že smrt Tenchové prezidentovi v důsledku velmi dobře poslouží. Její násilný konec pomůže upevnit sympatie veřejnosti k Bílému domu a vrhne neurčité podezření na senátora Sextona, zvláště potom, co jej Tenchová v pořadu CNN veřejně zostudila.

Rachel se bez pohnutí dívala na svého šéfa.

„Pochopte, jestli se informace o podvrhu meteoritu dostanou ven, zničíte nevinného prezidenta a nevinnou vesmírnou agenturu. Zároveň dosadíte do Oválné pracovny velmi nebezpečného muže. Potřebuji vědět, kam jste faxovala.“

Když domluvil, objevil se na Rachelině tváři zvláštní výraz – zděšení člověka, který si právě uvědomil, že udělal smrtelnou chybu.

Delta-jedna se nepozorovaně proplížil na levobok a vešel do hydrolaboratoře. Věděl, že Rachel odsud vyběhla, když vrtulník kroužil nad Goyou. Obrazovka počítače ho vítala zneklidňujícím obrázkem –

mnohobarevným pulzujícím hlubokomořským vírem, který se vznášel nad oceánským dnem, přímo pod *Goyou*.

Další důvod, proč odtud co nejdřív vypadnout, pomyslel si Delta-jedna a zamířil k faxu.

Přístroj stál na polici u protější stěny. Jak Pickering předpokládal, spočíval v zásobníku štůsek kompromitujících dokumentů. Delta-jedna stránky zdvihl. Nahoře ležel Rachelin vzkaz – pouhé dvě řádky.

Není rozvláčná. Jde k jádru věci.

Prolistoval hromádku. Překvapilo ho a poděsilo, jak daleko se Rachel s Tollandem dostali. Ať se na materiály podívá kdokoli, bude mu okamžitě jasné, co znamenají. Číslo, na které Rachel faxovala, nemusel hledat v paměti přístroje; bylo stále ještě na displeji.

Předčíslí Washingtonu.

Pečlivě si číslice opsal, vzal papíry do ruky a vyšel z laboratoře.

Tolland křečovitě svíral samopal namířený na Pickeringův hrudník a cítil, jak se mu potí ruce. Pickering se stále snažil přesvědčit Rachel, aby mu řekla, kam dokumenty odfaxovala. Tolland začínal mít nepříjemný pocit, že drobný mužík se jenom snaží získat čas. Ale proč?

„Bílý dům i NASA jsou nevinní,“ opakoval znovu. „Spolupracujte se mnou. Nedovolíte přece, aby mé chyby zničily poslední špetku důvěryhodnosti, která NASA ještě zůstala. Jestli se tohle všechno provalí, padne vina na ni. My dva se přece můžeme dohodnout. Naše země ten meteorit potřebuje. Řekněte mi, kam materiály odešly, než bude pozdě.“

„Myslíte?“ blýskla očima Rachel. „Abyste zase mohl nechat někoho zabít? Dělá se mi z vás špatně.“

Dívčina odvaha Tollanda překvapovala. Pohrdala svým otcem, ale přesto ho nechtěla ohrozit a vystavit nebezpečí.

Rachelin nápad požádat otce o pomoc měl kromě nepopiratelných výhod i stinné stránky. I kdyby senátor náhodou v tuto hodinu přišel do kanceláře, objevil fax, zavolal prezidentovi, že meteorit je falešný a nutil ho zastavit útok proti Rachel, nikdo v Bílém domě by neměl nejmenší tušení, o čem to Sexton vlastně mluví a kde by Rachel mohla být.

„Zopakuji vám to ještě jednou,“ díval se Pickering výhrůžně na Rachel. „Celá záležitost je příliš komplikovaná, než abyste jí mohla plně porozumět. Když jste odeslal ty informace z lodi, udělala jste velkou chybu. Váš čin znamená pro celou zemi nesmírné riziko.“

Je to tak, říkal si Tolland. *William Pickering se skutečně snaží získat čas*. Důvod se právě vynořil. Kráčel k němu poklidnou chůzí na levoboku

se samopalem v ruce. Když Tolland viděl ozbrojeného vojáka, který se k nim blíží se svazkem listů v jedné a zbraní ve druhé ruce, strach mu znovu zatepal ve spáncích. Zareagoval s rozhodností, která překvapila i jeho samotného. Zamířil na ozbrojence a zmáčkl spoušť.

Ozvalo se nevinné cvaknutí.

Delta-jedna došel až k Pickeringovi. „Mám to číslo.“ Podal mu kousek papíru a směrem k Tollandovi se zašklebil: „Panu Tollandovi došlo střelivo.“

124

Sedgewick Sexton se hnal vstupní halou senátní budovy Philipa A. Harta. Netušil, jak se Gabriela dokázala dostat do jeho pracovny, ale věděl, že tam byla. Když s ní telefonoval, jasně slyšel trojitý tikot hodin. Hned ho napadlo, že utajená schůzka s lidmi z nadace podkopala dívčinu důvěru a že se jeho asistentka vydala hledat důkazy jeho viny nebo nevin.

Jak se ke všem čertům dokázala dostat do mé pracovny!

Byl rád, že si změnil heslo v počítači.

Dorazil ke dveřím, vypnul alarm, vytáhl z kapsy svazek klíčů, odemkl těžké dveře a vrazil dovnitř, aby přistihl dívku při činu.

Místnost byla prázdná a temná. Jediné světlo vycházelo z obrazovky počítače, na které běžel spořič. Otočil vypínačem a zkoumavě se rozhlížel kolem. Všechno se zdálo v pořádku. Kolem panovalo mrtvé ticho rušené tikotem tří ciferníků.

Tak kde sakra je?

Zdálo se mu, že nějaký zvuk zaslechl ze záchodu. Rozběhl se tam a rozsvítil. Nikde nic. Podezíravě nahlédl za dveře. Pusto a prázdno.

Nevěděl, co si má myslet. Pozoroval svůj obličej v zrcadle. Že by toho dnes večer moc vypil? Něco opravdu slyšel. V rozpacích se vrátil zpátky do pracovny.

„Gabrielo?“ zahalekal do chodby a vydal se k její kanceláři. V místnosti bylo zhasnuto a ani tam nikdo nebyl.

Na dámské toaletě se ozvalo spláchnutí. Sexton sebou trhl, otočil se po zvuku a vykročil tím směrem. S Gabrielou se srazil ve dveřích. Utírala si ruce, a když ho uviděla, nadskočila leknutím.

„Panebože! Vy jste mě vyděsil!“ Skutečně vypadala polekaně. „Co tady děláte?“

„Říkala jste, že u sebe v kanceláři hledáte dokumenty o NASA. Kde je máte?“ díval se podezíravě na dívčiny prázdné ruce.

„Nenašla jsem je. Hledala jsem všude. Trvalo mi to hrozně dlouho.“

Díval se jí přímo do očí. „Byla jste v mé kanceláři?“

Za svůj život vděčím Sextonovu faxu, pomyslela si Gabriela.

Ještě před pár minutami seděla u senátorova počítače a snažila se vytisknout oskenované šeky. Nedařilo se jí to. Soubory byly nějakým způsobem chráněné a potřebovala by víc času, aby přišla na to, jak je získat v papírové podobě. Možná by tam byla ještě teď, kdyby nezazvonil fax. Jeho zvuk ji vyrušil, vrátil do skutečnosti a postrčil ji, aby se vydala na cestu zpátky. Aniž se podívala, co faxem přišlo, zamkla Sextonův počítač, urovnala věci na stole a odešla. Když vylézala ze záchodu, zaslechla, že Sexton vešel dovnitř. Ted' stál vedle ní, přísně si ji měřil a snažil se zachytit sebemenší náznak lži. Dobře věděla, že dokáže poznat každíčkou lež na míle daleko.

„Vy jste snad opilý,“ potřásla hlavou a odvrátila se od něho. *Jak může vědět, že jsem u něj byla?*

Sextonovy ruce jí dopadly na ramena a silou ji otočily, aby jí viděl do obličeje. „Byla jste v mé pracovně?“

Gabriele se celým tělem rozlézalo brnění strachu. Sexton určitě pil. Takhle hrubý ještě nikdy nebyl. „Ve vaší pracovně?“ opakovala po něm a udiveně se zasmála. „Jak? Proč?“

„Když jsem s vámi mluvil, slyšel jsem tikat hodiny.“

Gabriele se rozsvítilo. *Tak proto!* V životě by ji nenapadlo, že ji mohou prozradit hodiny. „Víte, jak směšně takové obvinění zní?“

„Trávím ve své pracovně celé dny. Poznám zvuk svých hodin.“

Gabriela bleskurychle zhodnotila situaci a řekla si, že tomu musí udělat rázný konec. Nejlepší obrana je útok – tak to alespoň vždycky říkala Jolanda Coleová. Založila si ruce v bok, postoupila těsně k Sextonovi a pustila se do něj s vervou trhovkyně. „Tak aby bylo jasno, senátore. Jsou čtyři hodiny ráno a vy jste opilý! A tvrdíte mi, že jste slyšel v telefonu tikání, je to tak?“ Rozhořčeně namířila prst směrem ke vchodovým dveřím. „Obviňujete mě, že jsem oblafla federální hlídací systém, odemkla šperhákem dva zámky a vkradla se do vaší kanceláře. A že jsem byla tak blbá, abych s vámi telefonovala ve chvíli, kdy jsem tam tropila bůhvíco. Pak jsem znovu vyšla, zapnula alarm a šla si klid'ánko na záchod, aniž bych měla cokoli v ruce? To si myslíte?“

Sexton němě zamžikal.

„Neměl byste pít sám. Máte pak vidiny... Nebo slyšiny.“ Smířlivěji dodala: „Chcete se bavit o NASA nebo ne?“

Sexton se omámeně otočil a tupě se vrátil do pracovny. Zamířil přímo k baru a nalil si pepsí. Nebyl přece moc opilý. Nebo se tak alespoň necítil. Že by se mýlil? U protější stěny posměšně tikaly hodiny. Sexton vypil sklenku a nalil si další. Nabídl i dívce. „Dáte si také?“ zeptal se a otočil se k ní. Gabriela stála uraženě mezi dveřmi a trucovala. „Tak už toho nechte a pojdte dovnitř. A řekněte mi, co jste zjistila v NASA.“

„Myslím, že pro dnešek už toho bylo dost,“ odsekla odměřeně. „Raději bych to nechala na zítra.“

Sexton na podobné dohadování neměl náladu. Potřeboval informace teď a nehodlal se nikoho doprošovat. Zhluboka si povzdechl. *Všechno je to o důvěře. Spoutej ji důvěrou*, opakoval si své krédo. „Dobrá, přehnal jsem to. Omlouvám se. Byl to strašný den. Nevím, co se mi to mohlo zdát.“

Gabriela dál zůstávala na prahu.

Sexton přešel ke stolu a postavil Gabrielinu sklenku s pepsikolou na svůj diář. Zamířil ke koženému křeslu, které pro něj znamenalo symbol moci, a pokynul jí. „Posaďte se tady a napijte se. Jdu si opláchnout obličej.“ Zamířil k toaletě.

Gabriela se stále nehýbala.

„Viděl jsem, že něco přišlo faxem,“ houkl přes rameno. *Ukaž, že jí důvěřuješ*. „Buďte tak hodná a podívejte se na to.“

Zabouchl za sebou dveře a natočil do umyvadla studenou vodu. Ponořil si do ní obličej, ale nepomáhalo to. Být si tak jistý, a zároveň se tolik mýlit – něco takového se mu ještě nikdy nestalo. Hluboce věřil svým instinktům a ty mu napovídaly, že Gabriela Asheová u něj v kanceláři *byla*.

Jak se tam ale mohla dostat?

Ted' na to musím zapomenout a soustředit se na důležitější věci, nařizoval si. *Musím se soustředit na NASA*. Potřeboval Gabrielu. Nemohl se připravit o čas tím, že ztratí její sympatie. Potřeboval se dozvědět, co zjistila. *Zapomeň na instinkty. Zmýlil ses*.

Utřel si obličej, zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl. *Uklidni se. Nedělej ze sebe kašpara*. Zavřel oči a znovu se zhluboka nadechl. Cítil se lépe.

Vyšel z toalety a oddechl si, když viděl, že Gabriela konečně vstoupila do pracovny. *Fajn, a teď se můžeme věnovat práci*. Dívka stála u faxu a probírala se stránkami, které dorazily. Její výraz Sextona překvapil – byla to směsice zmatku a strachu.

„Co se děje?“ Přikročil k ní.

Gabriela se třásla, jako kdyby měla omdlít.

„Meteorit...“ koktala a listy papíru se jí chvěly v rukou. „Vaše dcera... je v nebezpečí.“

Sáhl po papírech. Na první stránce byl rukou psaný vzkaz. Rukopis poznal na první pohled. Sdělení bylo velmi krátké, ale současně jasné a výstižné. A ohromující.

Meteorit je falešný. Důkazy v příloze.

NASA a Bílý dům se mě snaží zabít. Pomoz! RS

Zřídka kdy se stávalo, že by byl senátor Sexton s rozumem v koncích a že by nevěděl, co se děje. Ale ve chvíli, kdy si přečetl Rachelin vzkaz, vůbec netušil, o co se jedná.

Meteorit že je podvrh? NASA a Bílý dům se snaží zabít Rachel?

Naprosto nechápaje souvislosti, začal se probírat ostatními dokumenty. Na první stránce byl výjezd něčeho, co mělo v záhlaví označení „Geologický radar“. Vypadalo to na sondu do ledovce. Sexton rozeznával těžební jámu, o níž se mluvilo v televizních pořadech. Všiml si nečetelného stínu, který konturami připomínal lidské tělo vznášející se ve vodě. Daleko víc ho ale šokovala jasná linie další šachty přímo pod místem uložení meteoritu – jako kdyby někdo horninu vpašoval na místo zespodu.

Co to proboha znamená?

Vzal do ruky další stránku, fotografii jakéhosi oceánského živočicha s podivným jménem *Bathynomous giganteus*. Užasle si ho prohlížel. Takhle přece vypadaly zkameněliny v meteoritu!

Rychle prolistoval další stránky. List s grafem obsahu ionizovaného vodíku v tavné krustě meteoritu. Na okraji byla rukou připsaná poznámka: Hoření kašovitého vodíku? Pulzně-detonační cyklický motor (NASA)?

Nevěřil vlastním očím. Místnost se s ním začala točit. Přešel k poslední stránce – byla to fotografie horniny, která obsahovala kovově vypadající bublinky, stejné, jako byly ty v meteoritu. Popisek uváděl, že jde o horninu, která vznikla v důsledku oceánské vulkanické činnosti. Hornina z oceánu? Ale NASA přece tvrdila, že chondruly mohou vzniknout jedině ve vesmíru!

Upustil listy na desku stolu a ztěžka dosedl do křesla. Trvalo mu pouhých patnáct vteřin, než si dal dohromady všechny souvislosti. Obsah nafaxovaných dokumentů byl naprosto zřejmý. I pacient po lobotomii by pochopil, co dokazují.

Meteorit NASA je falešný! Je to podvrh!

Sexton ve své kariéře ještě nikdy nezažil den, kdy by se k němu štěstěna chovala tak vrtkavě a nechala ho stoupat a padat po horské dráze vrcholného úspěchu a totální prohry. Okamžitě si uvědomil, co drží v ruce.

Až s tímhle vyjdu na veřejnost, je prezidentský úřad můj!

Nechával se unášet opojným pocitem vítězství a na chvíli zapomněl, že jeho dceři hrozí nebezpečí.

„Rachel potřebuje pomoc,“ přerušila jeho úvahy Gabriela. „Píše, že NASA a Bílý dům se ji pokoušejí –“

V tu chvíli fax zazvonil znovu. Gabriela se zarazila. Také Sexton zíral na přístroj jako hypnotizovaný. Nedovedl si představit, co dalšího by mu Rachel mohla posílat. Víc důkazů už nepotřebuje! Tohle bohatě stačí!

Fax začal přijímat, ale když se neobjevily žádné stránky, přepnul automaticky na záznamník.

„Dobrý den,“ ozval se z něho Sextonův hlas. „Zde je kancelář senátora Sedgewicka Sextona. V tuto chvíli mi můžete poslat fax nebo po zaznění zvukového signálu zanechat zprávu.“

Než mohl Sexton zdvihnout sluchátko, ozvalo se pípnutí záznamníku.

„Tady je William Pickering, ředitel Národního průzkumného úřadu. Senátore Sextone, potřeboval bych s vámi mluvit, jak nejrychleji to půjde.“ Mužský hlas zněl otevřenou syrovostí. Odmlčel se, jako by čekal, jestli někdo nezdvihne sluchátko.

Gabriela natáhla k přístroji ruku.

Sexton ji divoce strhl zpět.

Dívka vypadala ohromeně. „Je to přece ředitel –“

Pickering mezitím uvolněně pokračoval, jako by byl rád, že telefon nikdo nezvedl. „Senátore, volám vám ve velmi nepříjemné záležitosti. Právě jsem dostal zprávu, že vaše dcera Rachel je ve velkém nebezpečí. Okamžitě jsem jí poslal na pomoc tým lidí. O podrobnostech nemohu mluvit do telefonu. Dozvěděl jsem se, že jste dostal určité materiály, které se týkají meteoritu NASA. Neviděl jsem je a nevím, co je jejich obsahem. Lidé, kteří ohrožují vaši dceru, hrozí, že jestli se cokoli z těch informací dostane na veřejnost, Rachel zemře. Je mi to líto, pane, ale okolnosti mě nutí, abych mluvil o všem přímo. Život vaší dcery je ohrožen. Pokud vám opravdu cokoli odfaxovala, nikomu obsah její zprávy nesdělujte. Závisí na tom její život. Zůstaňte, kde jste. Zanedlouho budu u vás.“ Odmlčel se. „Budeme-li mít štěstí, senátore, všechno se vyřeší dřív, než se ráno probudíte. Pokud náhodou dostanete můj vzkaz dřív, než dorazím do vaší kanceláře, zůstaňte tam a s nikým nemluvte. Dělán všechno, co je v mé moci, abych dostal vaši dceru do bezpečí.“

Pickering zavěsil.

Gabriela se třásla. „Rachel někdo drží jako rukojmí?“

Bylo zřejmé, že Gabriela i přes rozčarování, které jí Sexton připravil, cítí sympatie k mladé chytré ženě, která byla náhodou jeho dcerou. Na rozdíl od něho. On si připadal jako dítě, které našlo pod vánočním stromčkem dárek, po němž celý rok úpěnlivě toužilo. Nedovolí nikomu, aby mu ho sebral. Uvědomoval si však, že by bylo zdvořilé, kdyby ze sebe vymáčkl alespoň trochu obav o dceru.

Proč Pickering chce, abych o tom mlčel?

Na chvíli se zamyslel a odhadoval, co to všechno asi znamená. Chladná, vypočítavá část jeho mozku se rozběhla a kolečka se začala otáčet – politický počítač, který přehrává pravděpodobné scénáře, odhaduje a hodnotí možné výsledky. Podíval se na stránky s důkazy. Skrývaly v sobě obrovskou moc. Ten zatracený meteorit mu rozbil sen o prezidentství, ale jak se ukazuje, byla to všechno jenom lež. Výmysl. Ti, kdo za tím stojí, teď zaplatí. Meteorit, který jeho nepřátelé vytvořili, aby ho zničili, mu náhle nabízí moc a sílu, která se vymyká všem představám. *Díky Rachel!*

Pro něj existuje jen jedna možnost. Jediná cesta, kterou se jako skutečný vůdce může dát.

Měl pocit, že odfaxované materiály světélkují gloriolou vzkříšení. Přecházel místností a zdálo se mu, že se brodí mlhou. Když vzrušení trochu opadlo, zastavil se u kopírky a zapnul ji.

„Co to děláte?“ zeptala se užasle a vyděšeně Gabriela.

„Oni Rachel nezabijí,“ odpověděl. A i kdyby, nic tak hrozného by se nestalo. Naopak. Kdyby se Rachel stala obětí Sextonových nepřátel, jemu by to jen pomohlo. Ať bude Rachel mrtvá nebo živá, on z toho vždycky vyjde jako vítěz. Její smrt je pro něj přijatelným rizikem.

„Proč to kopírujete? William Pickering přece říkal, že o tom nemáte s nikým mluvit!“

Sexton se otočil od kopírky a podíval se na Gabrielu. Byla tak cizí, tak vzdálená. Překvapilo ho, jak nehezká se mu najednou zdá. Připadal si jako hrdá, nedotknutelná skála čnící osaměle z moře. Vše, co potřeboval udělat, aby uskutečnil svůj sen, leželo v jeho vlastních rukou. Nic ho nedokáže zastavit. Ani obvinění, že bere úplatky. Ani klepy o sexuálním skandálu. Nic.

„Jděte domů, Gabrielo. Už vás nepotřebuji.“

Je konec, říkala si Rachel.

Seděla na palubě vedle Tollanda a dívala se do hlavně samopalu. Pickering už věděl, že fax poslala do kanceláře svého otce.

Pochybovala, že si otec vůbec někdy poslechne vzkaz, který mu Pickering nechal na záznamníku. William Pickering je jedním z mála lidí ve Washingtonu, kteří se dokážou dostat, kam potřebují, aniž by si toho někdo všiml. Do senátorovy kanceláře pravděpodobně vnikne dřív než kdokoli jiný. Pokud se mu to podaří, v tichosti fax zničí a vymaže nahrávku ze záznamníku dávno předtím, než se Sexton vzbudí. Senátora zřejmě ani nebude třeba zlikvidovat. Rachel vždycky překvapovalo, co všechno se dá udělat „ve jménu národní bezpečnosti“.

Kdyby se to nepodařilo, je možné poslat oknem do místnosti řízenou střelu a fax prostě odpálit. Ale to zřejmě nebude nutné.

Seděla Tollandovi po boku, když tu ucítila, jak ji vzal za ruku. Prsty se jim propletly s takovou přirozeností, jako by se takhle drželi odjakživa. Rachel cítila v jeho doteku něžnou sílu. Přála by si ležet mu v náručí, v bezpečí před hlukem nočního moře, které ovíjelo loď spirálovitými proudy.

Nic takového už ji nečeká.

Michael Tolland se cítil jako odsouzenec, který našel smysl života pod šibenicí.

Takhle nějak vypadá výsměch osudu.

Celá léta po Celiině smrti prožíval hodiny bolesti a osamění, kterým se dalo uniknout snad jenom ukončením vlastního života; noci bez konce, kdy se mu nechtělo žít. Přesto se nakonec rozhodl vléct se světem dál a řekl si, že se naučí protloukat se samotou. Dnes poprvé chápal, co měli na mysli přátelé, když mu znovu a znovu opakovali: *Nemusíš zůstat sám, Miku. Uvidíš, že si najdeš novou lásku.*

Život chodí spleťtými cestičkami, a tentokrát si to načasoval opravdu krutě. Tolland cítil, jak mu okolo srdce praskají železné obruče. Nad omšelou palubou *Goyi* se vznášel Celiin duch, který ho často navštěvoval. Naposledy v životě slyšel v hukotu moře její hlas: „Ty jsi ten, kdo přežil... Slib mi, že si najdeš jinou lásku.“

„Nikdy nebudu milovat nikoho jiného,“ odpověděl kdysi.

Tehdy ho obdařila vědoucím úsměvem. „Budeš se to muset naučit.“

Učí se. Právě teď a tady. Po letech si uvědomoval, jak vypadá štěstí, a zmocnilo se ho hluboké pohnutí.

Probudila se v něm obrovská touha žít.

Když Pickering přistoupil k oběma vězňům, cítil se zvláštním způsobem nad věcí. Postavil se před Rachel, lehce překvapený, že pro něj není nijak těžké říct jí to, co považoval za nutné.

„Zvláštní okolnosti někdy vyžadují mimořádná řešení,“ začal.

Rachel se mu dívala do očí s tvrdohlavou umíněností. „Ty okolnosti vytváříte vy.“

„Válka má svoje oběti,“ pokračoval. *Zeptejte se Diany Pickeringové nebo kohokoli z těch bezejmenných, kteří umírají každý rok ve jménu obrany národa.* „Vy byste tomu měla rozumět lépe než kdokoli jiný, Rachel.“ Očima se vpíjel do jejích. „*Iactura paucorum serva multos.*“

Věděl, že ta slova zná – v kruzích tajných služeb se z nich stalo klišé. *Obětuj několik, abys zachránil mnohé.*

Rachel se na něj dívala s nezakrývaným odporem. „Teď se máme já a Michael přidat k těm několika, že?“

Pickering odpověď dávno znal. *Ano, jiná možnost neexistuje.* Obrátil se k Deltovi-jedna. „Vyprostěte svého partnera a skončete to.“

Delta-jedna přikývl.

Pickering dlouze pohlédl na Rachel, vykročil k zábradlí na levoboku a zadíval se na moře, které cválalo kolem. Nestál o to přihlížet konečné exekuci.

Delta-jedna, se sebevědomím posíleným rozkazem, uchopil pevněji zbraň a podíval se na Deltu-dvě, který se stále komíhal ve skřipci. Pořadí kroků bude následující: zavře padací dveře pod ponorkou, uvolní Deltu-dvě a zlikviduje Rachel Sextonovou a Michaela Tollanda.

Problémem byl ovládací panel padacích dveří posetý neoznačenými páčkami a kontrolkami. Delta-jedna nechtěl riskovat, že stiskne špatnou páčku, spustí ponorku omylem do moře a předhodí Deltu-dvě žralokům.

Minimalizuj všechna rizika. Nespěchej.

Bude muset Tollanda donutit, aby operaci provedl za něho. Aby se pojistil, že Tolland nevyvede žádnou hloupost, použije metodu, které se v jeho kruzích říká „biologické jištění“.

Využij slabostí svých nepřátel ve svůj prospěch.

Delta-jedna namířil hlaveň Rachel přímo do obličeje, jen několik centimetrů od čela. Dívka zavřela oči a Delta-jedna si všiml, jak Tolland vztekla začal pěsti.

„Vstaňte, slečno Sextonová,“ vyzval ji.

Poslechla.

S hlavní v zádech ji směřoval k přenosným hliníkovým schodům, které zezadu vedly k horní části ponorky.

„Vylezte nahoru a postavte se tam.“

Rachel vypadala zmateně a vyděšeně.

„Honem,“ pobídl ji Delta-jedna.

Rachel stoupala nahoru a připadala si jako ve zlém snu. Váhavě se zastavila na posledním schodu před hlubokou dírou, kterou bude muset překročit.

„Postavte se na vrchol ponorky,“ opakoval voják. Otočil se k Tollandovi a pro změnu přitiskl zbraň k hlavě jemu.

Delta-dvě, chycený v *Tritonových* ocelových klepetech, Rachel pozoroval. Už se nemohl dočkat, až ho Delta-jedna osvobodí. Rachel se dívala na Tollanda, kterému se samopal opíral o spánek. *Postavte se na vrchol ponorky*. Neměla na vybranou.

S pocitem, že stojí na okraji hlubokého kaňonu, vykročila a došlápla na kovový kryt nad motorem – malou plošinu za oválnou průhlednou kupolí ze speciálního plastu. Ponorka visela na ocelovém laně jako závaží olovnice přímo nad otevřenými padacími dveřmi. Devítitunový kolos si téměř nevšiml, že se mu někdo usadil na zádech, a když Rachel přesouvala druhou nohu, pohnul se o pouhých pár milimetrů.

„Fajn, a teď se dáme do práce,“ otočil se Delta-jedna k Tollandovi. „Jděte k ovládacímu panelu a zavřete padací dveře.“

Tolland se pohnul příkázaným směrem. Šel pomalu a upřeně se díval na Rachel, jako kdyby jí chtěl něco naznačit. Pohledem přešel k otevřenému poklopu *Tritona* a nepatrně pokývl.

Rachel sledovala jeho pohled a očima sjela dolů. Poklop u jejích nohou byl otevřený a těžké kulaté víko odklopené. Ze svého místa mohla nahlédnout až do jednosedadlového kokpitu. *Chce, abych tam skočila?* Podívala se znovu na Tollanda. Už byl téměř u ovládacího panelu.

Kývl na ni a křikl: „Skoč dovnitř, Rachel! Skoč!“

Delta-jedna zachytil Rachelin pohyb koutkem oka. Instinktivně se otočil a začal pálit. V tu chvíli už Rachel padala do ponorky. Déšť kulek rozezněl otevřené víko poklopu, rozvířil spršku jisker a vchod se s třeskem zabouchl.

Jakmile Delta-jedna otočil zbraň od Tollandových zad, vrhl se Tolland doleva, směrem od padacích dveří, dopadl na palubu a odvalil se právě ve chvíli, kdy ho samopal s štěkotem začal hledat. Drápal se na zád, k obří

cívce s kotevním lanem, obrovskému válci poháněnému motorem. Na něm bylo namotáno několik set metrů ocelového lana, na kterém visela kotva. Kolem vybuchovaly kulky.

Úspěch Tollandova plánu závisel na rychlosti, s níž bude jednat. Delta-jedna se pustil za ním. Tolland se celou vahou pověsil na kotevní zámek. Z cívky se odmotalo několik metrů lana a *Goya* se v silném proudu zakymácel. Všechno na palubě zakolísalo. Rychlost lodi se zvýšila a kotevní lano se odmotávalo rychleji a rychleji.

Tak pojď, chlapečku, lákal Tolland Deltu-jedna.

Delta-jedna už našel rovnováhu a jistými pohyby si šel pro něj. Tolland čekal do poslední chvíle, pak sebral všechny síly, strhl zpět ovládací páku a kotevní cívku zase zamkl. Kotevní řetěz se s prasknutím napjal a loď okamžitě zastavil. Ta se udiveně zatřásla a všechno na palubě se dalo setrvačností do pohybu. Delta-jedna padl na kolena kousek od Tollanda. Pickering, který se opíral o zábradlí, se svalil na záda, *Triton* se divoce zazmítal v závěsu.

Odkudsi zespoda se ozval tříštivý kovový zvuk, který ohlašoval, že střelou poškozená vzpěra se zhroutila. Lodí se šířilo chvění podobné zemětřesení. Pravý roh zádi se hroutil vlastní vahou. *Goya* klopýtl jako slon, který právě přišel o nohu. Rachot byl ohlušující – skučení a trhání kovu, nárazy vlnobití.

Rachel seděla v kabině ponorky a držela se křečovitě křesla, až jí kotníky na rukou zbělely. Zděšeně sledovala, jak se paluba naklání a devítitunový kolos se zmítá nad otvorem padacích dveří. Spodní částí skleněné kupole viděla vzedmuté vlny oceánu. Otočila pohled nahoru a snažila se najít Tollanda. Na palubě před ní se odehrávalo bizarní drama.

Jenom pár desítek centimetrů od ponorky se v *Tritonových* mechanických rukách svíjel Delta-dvě bolestí a otřesy si jím pohazovaly jako hadravou loutkou. William Pickering se škrábal po palubě a pokoušel se zachytit nějaké opory. Tolland balancoval u kotevní páky a snažil se nesklouznout do vody. Delta-jedna znovu získal rovnováhu jako první. Když se se samopalem v ruce napřímil, zakřičela Rachel mimoděk: „Miku, pozor!“

Ale Tolland v tu chvíli Deltu-jedna vůbec nezajímal. Delta-jedna v hrůze otevřel ústa a zíral na helikoptéru. Rachel se otočila ve směru jeho pohledu. Bojový vrtulník Kiowa, jehož rotory se stále ještě točily, klouzal a sjížděl po nakloněné palubě na svých dlouhých kovových lyžinách jako sáňky ze svahu. Mířil přímo na *Tritona*.

Delta-jedna se vydrápal po nakloněné palubě ke klouzajícímu vrtulníku a vyhoupl se do pilotní kabiny. Nemůže nechat jediný prostředek, kterým se mohou dostat odtud, sletět do moře. Seděl u řídicího pultu a snažil se zdvihnout helikoptéru do výše. Lopatky vrtule se roztočily a motor zařval. *Nahoru! Musíš nahoru!* Vrtulník stále klouzal směrem k *Tritonovi* a k uvězněnému Deltovi-dvě.

Vrtule hnala stroj víc dopředu, než aby jej zdvíhala vzhůru. Když se konečně neohrabaně odlepil z paluby, s neúprosností veliké cirkulárky mířil stále k *Tritonovi*. *Nahoru!* Delta-jedna strhl ovládací páku do krajní polohy. Co by dal za to, kdyby mohl shodit všechny rakety, které ho táhly dolů. V tu chvíli by byl o půl tuny lehčí. Lopatky vrtule s rychlostí třiceti otáček za minutu těsně minuly hlavu Delty-dvě, vyhnuly se vršku ponorky, ale ocelovému lanu pro spouštění *Tritona* už se vyhnout nedokázaly.

Když lopatky narazily do pletenců o nosnosti patnácti tun, rozlehl se nocí jek kovu okusujícího jiný kov. Zvuk připomínal těžkou bitvu. Delta-jedna viděl, jak se rotory zaryly do lana s dychtivostí sekačky, která najela na pohozený drát. Do výše vylétl kužel jisker a lopatky vrtule se roztržily. Pak stroj přišel o podvozek a Kiowa těžce narazil břichem na palubu. Delta-jedna se ho naposledy pokusil zdvihnout do výšky, ale bezvýsledně. Zmračený Kiowa dvakrát poskočil, sklouzl po palubě a narazil do zábradlí.

Chvíli se zdálo, že hrazení nepovolí.

Pak ale Delta-jedna uslyšel třesk a praskot. Vrtulník se překotil přes okraj paluby a s hlasitým šplouchnutím se zřítil do moře.

Rachel Sextonová seděla omráčeně uvnitř ponorky s tělem zabořeným do sedačky. Při kolizi s vrtulníkem se ponorka divoce zmítala, ale odolala. Lopatky rotoru sice minuly *Tritonovo* tělo, ale Rachel věděla, že spouštěcí kabel je určitě vážně poškozený. Co nejrychleji se musí dostat ven. Muž v klepetech se díval přímo na ni. Silně krvácel. Při nárazu vrtulníku se popálil a zřejmě ztrácel vědomí. Za ním ležel na zemi William Pickering a držel se opěry na palubě.

Kde je Michael?

Nikde ho neviděla. Propadla panice. Kde může být? Vtom se ozval zlověstný praskot. Prameny poškozeného lana se vzdaly tíze ponorky a povolily. Následoval ostrý zvuk podobný šlehnutí biče a Rachel cítila, jak padá.

Stav beztlíže ji vystřelil ze sedadla. Ponorka se řítila dolů a Rachel se vznášela v kabině. Paluba zmizela a kolem svištěly spojovací můstky ve

spodní části lodi. Uvězněný voják zbledl jako křída a upřeně zíral na Rachel. Rychlost pádu se zvětšovala.

Padali nekonečně dlouho.

Ponorka konečně rozrazila hladinu a začala klesat hluboko do moře. Zpětný náraz vrazil Rachel hrubě do sedadla a pevně ji k němu přibil. Okolo letěl osvětlený oceán. Když se pád konečně zvolnil, plíce se jí sevřely. Stěží popadala dech. Pak se stroj na chvíli zastavil a vyrazil na zpáteční cestu k hladině jako zátka poskakující v láhvi.

Do Delti-dvě narazila obdélníková žraločí hlava. Ostré zuby se mu sevřely kolem paže a jediným pohybem z ní servaly maso až na kost. Bolest byla oslnivě bílá. Žralok se zakousl pevněji a utrl paži od těla. Připlouvali další. Do nohou se zabořily ostré nože. Zbýval trup. Další kladivoun útočil na krk. Když žraloci odtrhávali Deltovi-dvě kusy masa z těla, nestihl ani zanaříkat bolestí. Poslední věc, kterou si uvědomil, byla srpovitě zahnutá tlama. Blížila se mu k obličeji a dychtivě cvakala ostrými zuby.

Svět zčernal.

Když Rachel v *Tritonovi* pocítila, že nárazy chrupavčitých těl na průhlednou kupoli konečně ustaly, otevřela oči. Muž zmizel a voda za oknem byla karmínově rudá.

Zničeně se schoulila na sedadle a přitáhla kolena k bradě. Proud unášel *Tritona* okolo spodní paluby lodi, ale cítila, že ponorka se zároveň pohybuje ještě jiným směrem – dolů!

Z balastních nádrží se ozývalo hlasité bublání a pohyb oceánu za oknem se zrychloval.

Potápím se!

Zachvátila ji panická hrůza. Vyškrábala se na nohy a hmátla nad hlavu, směrem k poklopu. Kdyby se jí teď podařilo z ponorky vylézt, pořád ještě by dokázala skočit na spodní plošinu lodi. Byla jen několik desítek centimetrů od ní.

Musím se dostat ven! Hned!

Šipka u otevíracího mechanismu naznačovala, jak poklop otevřít. Zatlačila. Poklop se ani nehnul. Zkusila to znovu. Nic. Poklop se při pádu zřejmě zkrivil a zablokoval. Místo krve jí tělem proudila čirá hrůza. Naposled zkusila zabrat.

Bezvýsledně.

Triton klesl o dalších pár centimetrů, naposledy narazil do *Goyi* a sklouzl pod jeho poškozený trup. Padal do otevřeného moře.

„Nedělejte to,“ prosila Gabriela senátora, který právě dokončil kopírování. „Riskujete život své dcery!“

Sextonův mozek dávno vytlačil Gabrielinu obtížnou přítomnost z vědomí. Senátor se vrátil ke stolu s deseti identickými hromádkami fotokopií – v každé byly všechny materiály, které mu Rachel poslala, včetně rukou psaného vzkazu, že meteorit je podvrh a že se NASA a Bílý dům snaží připravit ji o život.

Skvělé. Naprosto šokující. Nejskandálnější materiál, jaký kdy média dostala, usmíval se Sexton a vkládal jednotlivé složky do obálek. Všechny nesly jeho jméno, adresu kanceláře a senátorský emblém – aby nebylo pochyb, odkud pocházejí. *Politický skandál století! předl v duchu potěšeně. A já ho odhalím!*

Gabriela ještě pořád orodovala za Rachel, ale senátor nic neslyšel. Vznášel se ve svém vlastním světě. *Kariéra každého politika má určitý kulminační bod. Ten můj právě nastal.*

William Pickering ho varoval, že pokud informace zveřejní, ohrozí tím Rachelin život. Naneštěstí pro Rachel věděl, že pokud vyrukuje s důkazem, že NASA prezentovala světu falešný meteorit, vynese ho to do Bílého domu s jednoznačností a dramatickým akcentem, jaký americká politika ještě nezažila.

Život je plný obtížných situací. A vítězí ti, kdo se dokážou správně rozhodnout, i když jsou rozhodnutí sebetěžší.

Gabriela Asheová s děsem pozorovala Sextonovo vnitřní zaujetí. Ten výraz už znala a bála se ho. Slepá tížádost. Bylo proč se bát. Sexton byl bez mrknutí oka ochoten riskovat život své dcery, aby mohl jako první ohlásit podvod, kterého se NASA dopustila.

„Copak nechápete, že už jste stejně vyhrál?“ prosila znovu. „Zach Herney ani NASA takový skandál nemohou přežít. Je jedno, kdo s tím materiálem přijde! A je jedno kdy! Počkejte, dokud nebude Rachel v bezpečí! Počkejte na Pickeringa!“

Nevnímal ji. Otevřel zásuvku stolu a vyndal z ní fólii, na které měl připevněné desítky samolepicích voskových pečeti se svými iniciálami. Obvykle je používal na formální pozvánky. Rudá vosková pečeť bude hezkou dramatickou tečkou na bílém papíře. Sloupával jednu pečeť po druhé a metodicky je lepil na přehyb obálek.

Gabriela se třásla vzteky. Připomněla si oskenované šeky, které před chvílí viděla v Sextonově počítači. Bylo jí jasné, že nemůže přiznat, že ví o jejich existenci. Kdyby se o nich zmínila, Sexton okamžitě všechny důkazy vymaže. Má jedinou možnost, jak ho přitlačit ke zdi. „Nedělejte to. Nebo zveřejním, k čemu mezi námi došlo tady v kanceláři.“

Sexton se pobaveně zasmál a ani nezdvihl oči. „Opravdu? Myslíte si, že vám budou věřit? Mladé nicce lačné po moci, kterou nepřijmu do svého týmu a která se mi chce za každou cenu pomstít? Už jednou jsem sex mezi námi dvěma popřel a svět mi věřil. Jednoduše to celé popřu znovu.“

„Bílý dům má fotografie.“

Dál lepil pečeti. „Nemá. A i kdyby měl, nejsou mu k ničemu.“ Dolepil poslední pečeti. „Tyhle obálky mi zajistí absolutní imunitu.“ Zálibně si je prohlížel. „I kdyby na mě kdokoli vytáhl cokoli, tyhle obálky to odrazí jako bezpečný štít.“

Gabriela věděla, že má pravdu. Byla v koncích. Senátor se opřel v křesle a zasněně pozoroval deset elegantních bělostných obálek trůnících na stole. Připomínaly královské obálky. Králové dostávají koruny za méně důležité informace.

Sebral drahocennou hromádku z desky stolu a chystal se odejít. Gabriela se mu postavila do cesty. „Děláte chybu. To oznámení může počkat.“

Sextonovy oči se zavrtaly do jejích. „Já jsem vás stvořil, Gabrielo. A právě teď vás i zničím.“

„Ten fax od Rachel vám přinesl prezidentský úřad tak jako tak. Jste jejím dlužníkem.“

„Už jsem jí dal mnoho.“

„Co když se jí něco stane?“

„Tak to podpoří sympatie voličů.“

Gabriela nevěřila vlastním uším. Něco takového by ji nenapadlo ani ve snu, natož aby to vypustila z úst. Znechuceně sáhla po telefonu. „Zavolám Bílý –“

Sexton se otočil na patě a vrazil jí tvrdý políček.

Zavravorala a udělala krok zpátky. Z rozraženého rtu se jí řinula krev. Opřela se o stůl a ohromeně zírala na muže, kterého ještě nedávno ctila jako svého boha.

Sexton se na ni podíval dlouhým a výhrůžným pohledem. „Jestli tě napadne zkřížit mi cestu, postarám se, abys toho do smrti litovala.“ Stál proti ní s obálkami pod paží a v očích mu plápolaly nebezpečné plamínky.

Když Gabriela vyšla z budovy do chladné noci, ret jí stále krvácel. Mávla na taxi. Nastoupila a poprvé od svého příchodu do Washingtonu se rozplakala.

127

Triton se utrhł...

Michael Tolland se těžce zdvihł z šikmé paluby a vyhlédl za cívkou kotevního lana. V průzoru viděl roztřepené pletence, na nichž ještě před chvílí visela ponorka. Naklonil se ze zádi a hledal očima ve vodě. Ponorka se právě vynořovala. *Je v pořádku*, oddechl si, když viděl, že tělo *Tritona* zůstalo neporušené. Toužebně si přál, aby se vstupní poklop otevřel a Rachel vylezla nezraněná ven. Poklop však zůstával zavřený. *Možná že se při pádu poranila*, přemítal.

I z paluby viděl, že *Triton* zajíždí hluboko pod hladinu – daleko hlouběji než pod čáru ponoru. *Potápí se!* Nedokázal si vysvětlit proč. Ostatně, důvody teď byly vedlejší.

Musím ji dostat ven! Co nejdřív!

Stoupl si a chystal se vyrazit na konec paluby, když nad ním zazněly výstřely. Kulky se ve spršce jisker odrážely od kotevní cívky. Instinktivně znovu padl na kolena a kryl se. Vykoukl jenom na okamžik, aby zjistil, co se děje. Pickering stál na horní palubě a mířil na něj s fortelem profesionálního ostřelovače. V ruce držel zbraň, kterou Delta-jedna upustil, když šplhal do vrtulníku.

Zůstal uvězněný za cívkou. Ohlédl se na klesajícího *Tritona* a v duchu Rachel pobízel. *No tak! Polez ven!* Čekal, že se poklop otevře...

Nic.

Otočil se zpátky a očima přeměřil nechráněný prostor mezi svým úkrytem a zábradlím na zádi. Šedesát metrů. Příliš dlouhá cesta bez jediné možnosti krytí.

Rozhodl se. Strhl košili a mrštil jí na otevřenou palubu po své pravici. Zatímco ji Pickering kropil kulkami, běžel Tolland po šikmé palubě doleva na zád'. Dlouhým skokem se vrhl přes zábradlí. Když letěl vzduchem, kulky kolem něj jen svištěly. Věděl, že stačí jediné škrábnutí a natěšení žraloci dostanou další chod.

Rachel Sextonová se cítila jako divoké zvíře chycené do klece. Znovu a znovu zkoušela otevřít poklop, ale bez úspěchu. Slyšela, jak jakási nádrž pod ponorkou nabírá vodu a cítila, že *Tritonova* váha narůstá. Za sklem kupole pomalu stoupala hladina oceánu a svět temněl, jako kdyby někdo zespodu zatahoval černý závěs. Pod ní se doširoka otevírala tmavá hrobka a ohromný pustý prostor hrozil, že ji celou spolkne. Znovu zalomcovala otevíracím mechanismem, ale znovu nadarmo. Cítila štiplavý zápach oxidu uhličitého.

Stále se jí vracela tatáž myšlenka.

Umřu pod vodou. Sama.

Sklonila se nad ovládacím panelem, jestli nenajde způsob, jak se dostat ven. Všechny kontrolky byly černé, mrtvé. *Triton* zůstal bez energie. Je zamčená v ocelovém hrobě, který padá na dno oceánu.

Bublání v nádržích se zrychlilo a voda v průzoru stoupla o další centimetry. V dálce se nad plochým, nekonečným horizontem objevila rudá šmouha. *Začíná svítat. Je to asi poslední světlo, které v životě vidím,* pomyslela si. Zavřela oči ve snaze schovat se před tím, co se zdálo naprosto neodvratné, ale neutekla daleko. Z paměti se nořily děsivé vzpomínky z dětství.

Padá pod led.

Všude kolem je ledová voda.

Nemůže dýchat. Nemůže se hýbat. Klesá.

Matčin hlas ji volá: „Rachel! Rachel!“

Zvuky zvenčí byly skutečné. Otevřela oči.

Ke sklu se tiskl strašidelný obličej s vějířem tmavých vlasů. V té tmě ho stěží poznala.

„Miku!“

Tolland se vynořil. Chvála Bohu! Rachel se uvnitř ponorky hýbá. Je živá! Plaval mohutnými tempy k zadní části *Tritona* a vyšplhal se na plošinu nad motorem, která už klesla pod hladinu. Kolem se teplými a olověně těžkými proudy vlnil oceán. Tolland se posunul tak, aby mohl co nejlépe uchopit kruhový otevírací šroub poklopu. Zůstával příkrčený a doufal, že je mimo dosah Pickeringovy zbraně.

Tritonovo tělo už bylo téměř celé pod vodou. Věděl, že jestli chce ponorku otevřít a dostat Rachel ven, musí si pospíšet. Zbývalo asi dvacet centimetrů. Klesne-li *Triton* pod hladinu, bude všechno mnohem složitější. I kdyby se mu pak podařilo poklop zdvihnout, do kabiny se nahrnou proudy vody, Rachel tam uvězní a *Tritona* pošlou volným pádem ke dnu.

„Ted', nebo nikdy.“ Vší silou se opřel do šroubu a snažil se jím otočit proti směru hodinových ručiček. Nic. Zkusil to znovu, ale poklop se odmítal pohnout.

Slyšel, že Rachel stojí vevnitř proti němu. Hlas bylo sotva slyšet, ale přesto v něm jasně zaznívala hrůza. „Zkoušela jsem to otevřít! Nedá se s tím hnout!“

Voda stoupala a přes poklop se přelily první vlnky. „Zkusíme to oba najednou!“ řval Tolland. „Ty toč ve směru hodinových ručiček! Ted'!“

Vrhl se proti balastním nádržím a zabral. Slyšel, že Rachel se uvnitř snaží, seč může. Kolo šroubu se otočilo o centimetr a zastavilo se.

Teprve potom si všiml, co se stalo. Poklop neseděl ve vstupním otvoru přesně aablokoval se podobně jako víčko na zavařovací sklenici, které jste nasadili nakřivo a pevně přirazili zavařovací hlavou. Těsnění doléhalo dobře, ale zarážky byly zkroucené. Bez svářečky tady nic nezmůže.

Ponorka klesla o další centimetry a celý vstup se zalil vodou. Tollanda se zmocnil hrozný strach. *Rachel se nedostane ven!*

Torzo bitevního vrtulníku s nákladem řízených střel mezitím kleslo do hloubky šesti set metrů. Gravitace a vodní vír ho rychle táhly ke dnu. V kokpitu se vznášelo mrtvé tělo Delty-jedna rozdrcené tlakem vody k nepoznání.

Vrtulník se střelami Hellfire připravenými k útoku padal spirálou k magmatickému krbu. Tři metry silná krusta magmatu čekala na dně jako poduška a pod ní tiše vřela láva tisíci stupni Celsia. Podmořská sopka trpělivě číhala, až přijde její okamžik.

128

Tolland stál na plošině nad motorem ponorky a voda mu sahala až po kolena. Zoufale přemýšlel, jak Rachel zachránit.

Triton se nesmí potopit!

Pohledem zabloudil zpět ke Goyovi. Třeba uvidí nějaké lano, kterým by mohl udržet *Tritona* u hladiny. Místo toho se mu naskytl pohled na Pickeringa, jak ze vzdálenosti padesáti metrů sleduje jeho marné snažení. Stál vysoko na palubě a připomínal římského imperátora, který přihlíží krvavému divadlu v Koloseu.

Přemýšlej! přikazoval si Tolland. *Proč ta zatracená ponorka klesá?*

Nadnášecí mechanismus, který měl na starosti klesání a stoupání ponorky, byl primitivní. Zajišťovaly ho balastní nádrže, do kterých se pumpovala buď voda, nebo vzduch.

Teď se plnily vodou.

Ale proč?! To by neměly!

Balastní nádrže ponorek jsou opatřeny otvory v horní i dolní části. Dolní otvory, kterým se říká „zaplavovací“, jsou stále otevřené; otvory v horní části, takzvané vzduchové ventily, je možné podle potřeby otevírat a zavírat. Před ponořením ponorky se otevřou a uniká jimi vzduch vytlačovaný vodou, která vniká do nádrže zaplavovacími otvory.

Tritonovy vzduchové ventily se zřejmě z nějakého důvodu otevřely. Tolland se potácel po zaplavené plošině a rukama přejížděl po jednom z plášťů. Vzduchové ventily byly sice zavřené, ale bříšky prstů nahmatával otvory po kulkách.

Když Rachel naskočila do ponorky a Delta-jedna zahájil palbu, nádrže utrpěly značnou škodu.

Tolland se potopil, podplaval *Tritona* a rukama zkoumal negativní balastní nádrž, která je pro ponoření ponorky ještě důležitější a jejímž účelem je dostat ponorku dolů. Britové jí přilehavě říkají „spodní expres“ a Němci „olověné podrážky“.

Boky nádrže byly prosekány desítkami otvorů a dovnitř se valila voda. *Triton* klesal a Tolland byl bezmocný.

Ponorka byla necelý metr pod hladinou. Tolland přeplaval k přídi a přitiskl obličej ke sklu. Rachel zevnitř tloukla do skla pěsti a křičela. V hlase jí zněl strach. Tolland si zoufal bezmocí, jakou naposledy zažil, když musel v nemocnici přihlížet umírání své ženy. *Copak bude muset znovu zažít něco takového? Ty jsi ten, kdo přežil, slyšel Celii.* Nechtěl, aby přežil sám.

Jeho plíce se domáhaly vzduchu, ale dál zůstával pod hladinou. S každým úderem Racheliny pěsti na sklo klesala ponorka o další centimetry. Z nádrží se ozývalo hrozné bublání. Rachel křičela, že okolo skla proniká do kabiny voda.

To znamená, že pozorovací okno netěsní. Že by otvor po kulce? To bylo velmi nepravděpodobné. S plícemi vyčerpanými k prasknutí se Tolland chystal k vynoření. Přejel dlaní velké vyboulené okno a narazil na kousek gumy – vnější těsnění se při *Tritonovu* pádu poškodilo. Proto teď tekla voda do kokpitu. Čím dál hůř.

Vyplaval nad hladinu, třikrát se zhluboka nadechl a snažil se utřídit si myšlenky. Teče-li voda do vnitřní části ponorky, znamená to, že se rychlost

Tritonova klesání zvýší. Zatím byla ponorka v hloubce necelých dvou metrů a Tolland se jejího povrchu stěží dotýkal chodidly. Cítil, jak Rachel zoufale buší do poklopu.

Napadalo ho jediné řešení: ponořit se k *Tritonovu* motoru, najít tlakovou láhev se vzduchem a s její pomocí negativní balastní nádrž vyprázdnit. Získá tak pár minut, po které se *Triton* udrží u hladiny, než ho stáhne dolů voda v prostřílených nádržích.

Ale co potom?

Nevěděl, ale nic lepšího vymyslet nedokázal. Připravil se k ponoření. Nadechl se, jak nejvíc to šlo, dokud ho nezastavila bolest. Potřeboval by větší kapacitu plic. Víc kyslíku. Delší dobu ponoru. Když se mu plíce roztáhly a zatlačily na hrudní koš, něco ho napadlo.

Co kdyby zvýšil tlak *uvnitř* ponorky? Pozorovací kupole měla poškozené těsnění. Kdyby dokázal zvýšit vnitřní tlak, mohl by jím okno vymáčkout a Rachel by se dostala na svobodu.

Vydechl, šátral nohama po povrchu ponorky a zvažoval nápad. Zdál se logický – ponorky jsou stavěné tak, aby odolaly tlakům pouze zvenčí, nikoli zevnitř.

Při konstrukci *Tritona* byl z úsporných důvodů použit jen jeden typ regulačních ventilů, což příznivě redukovalo množství náhradních dílů, které s sebou *Goya* musel vézt. Tolland tedy mohl jednoduše odmontovat hadici od tlakových lahví a připevnit ji na nouzový regulátor ventilace na levém boku tělesa. Vysokým tlakem sice způsobí Rachel značnou fyzickou bolest, ale snad ji dostane ven.

Nadechl se a vklouzl pod hladinu.

Zatímco přemýšlel, klesla ponorka do hloubky dvou a půl metru. Orientace ve tmě byla obtížná a proud ho strhával nesprávným směrem. Konečně našel tlakovou nádrž, rychle připevnil hadici a připravil ji k čerpání vzduchu do kabiny. Když položil ruku na ovládací kohout, uvědomil si, do jak nebezpečného podniku se pouští a znejistěl. Žlutá tabulka s výstražným nápisem ho upozorňovala, že stlačený vzduch má tlak dvaceti megapascalů.

Doufal, že přetlak v kabině rozbije okno dřív, než rozdrtí Racheliny plíce. Bylo to, jako kdyby zasouval požární hadici do vodního balonu a přál si, aby se balon okamžitě roztrhl.

S rozhodným gestem otočil ovládacím kohoutem a otevřel ventil. Hadice se napjala a bylo slyšet, jak vzduch proudí obrovskou silou do kokpitu.

Rachel v *Tritonových* útrobach udeřila do hlavy palčivá bolest. Otevřela ústa, aby zanaříkala, ale vzduch jí vrazil do plic s tak strašlivou silou, jako kdyby jí chtěl roztrhnout hrudník na kusy. Oční bulvy jí zalézaly hluboko do lebky, na vnitřní ucho útočil dunivý rachot a zatemňoval jí vědomí. Mimoděk pevně zavřela oči a zacpala si uši dlaněmi. Bolest rostla.

Před sebou spíš cítila, než slyšela bušení. Přinutila se zdvihnout na okamžik víčka. Proti skleněné výplni se v šeru rýsovala rozmazaná silueta Michaela Tollanda. Tiskl obličej k oknu a snažil se jí něco naznačit. Něco má udělat.

Ale co?

Stěží ho dokázala v hustém šeru rozeznat – oči ochromené přetlakem viděly jen rozostřený obrys. Jedním si byla jistá – ponorka už klesla pod poslední podvodní světla *Goyi* a dál už čekala jen hluboká inkoustová propast.

Tolland se přimáčkl tělem ke sklu a bušil a bušil. Plíce ho pálily a dožadovaly se vzduchu. Během několika sekund se bude muset vynořit.

Opři se do okna! snažil se silou myšlenek rozkázat Rachel. Slyšel, jak stlačený vzduch uniká okolo skla a bublá k hladině. *Musím najít místo, kde je uvolněné těsnění!* Hmatal po obvodu, ale nikde nic.

Zoufale potřeboval kyslík. Naposled udeřil do skla. *Triton* dál klesal a voda dočista potemněla. Už nedokázal Rachel rozeznat. Z posledních sil se pod vodou pokusil zakřičet. „Rachel... opři... se... do skla!“

Němý hlas stoupal k hladině v podobě hejna bublinek.

129

Rachelina hlava zakoušela pocity odsouzenice na středověkých mučidlech. Stála shrbená nad kreslem v kabině a cítila, že se blíží smrt. Prostor před pozorovacím oknem byl prázdný a temný. Bušení ustalo.

Tolland zmizel. Opustil ji.

Na podlaze kabiny už bylo víc než čtvrt metru vody. Syčení vzduchu nad hlavou jí připomínalo ohlušující katabatický vítr na Milneském šelfu. *Pusťte mě ven!* Myslí jí začal ve fialových záblescích probíhat rychlofilm vzpomínek a obrazů.

Temná ponorka se pozvolna nakláněla. Rachel ztratila rovnováhu, přepadla přes křeslo a narazila plnou vahou do skla. Ramenem jí projela

ostrá bolest. Zůstala zhrouceně ležet na místě. Zdálo se, že tlak v kabině polevil. I zmučené bubínky si oddechly a zřetelně slyšela, jak z ponorky vybublává vzduch.

Uvědomila si, co se stalo. Když padla proti sklu, vytlačila ho zřejmě částečně ven a poškodila těsnění. Okno se uvolnilo. Už pochopila, co jí Tolland naznačoval.

Mike se snaží vymáčknout to sklo ven!

Kokpitem dál hučel vzduch a tlak uvnitř znovu nesnesitelně rostl. Tentokrát to skoro uvítala, přestože se zase ocitla nebezpečně blízko mdlobám. Těžce se zdvihla a vši silou narazila do skla.

Tentokrát se žádné bublání neozvalo. Skleněná výplň se pohnula jen nepatrně.

Znovu svůj pokus zopakovala. Nic. Rameno nesnesitelně bolelo. Podívala se na ně. Z rány po kulce se řinula čerstvá krev. Připravila se na třetí nápor, ale neměla čas ho uskutečnit. Poškozená ponorka bez varování zakolísala a začala se přetáčet dozadu. Těžký motor převážil vyrovnávací nádrže, *Triton* se překotil a klesal zádí napřed.

Rachel upadla na zadní stěnu. Voda jí sahala skoro do pasu. Dívala se nad sebe. Skleněná výplň se nad ní prostírala jako ohromné střešní okno. Okolo kupole crčela voda.

Venku nebylo nic. Jenom tma... a tisíce tun vody, které se na ni tlačí.

Snažila se vstát, ale tělo ji neposlouchalo. Svaly ztěžkly a zmrtvěly. Znovu se jí vybavily vzpomínky z dětství.

„Bojuj Rachel! Musíš bojovat!“ křičela na ni matka, když ji tahala z vody. „Chyt' se mě!“

Rachel zavřela oči. Klesá. Brusle se změnily v olověná závaží a táhnou ji ke dnu. Vidí, jak matka leží na ledu s rukama a nohama roztaženými, aby co nejvíc rozložila svou váhu a snaží se ji zachytit.

„Kopej, Rachel! Kopej nohama!“

Kope, jak nejvíc může. Tělo pod dírou v ledu nepatrně stoupá – maličký záblesk naděje. Matka ji chytá a táhne nahoru.

„Mám tě! Ale musíš mi pomoci! Jsi moc těžká! Kopej ještě!“

Zatímco ji matka táhne ven, kope Rachel z posledních sil nohama v bruslích. Stačí to. Nakonec ji matka celou promočenou vytáhla, odnesla na zasněžený břeh, a teprve pak se rozplakala.

Rachel otevřela oči do vlhké a horké tmy. Matčin hlas zněl zřetelně i v potápějícím se *Tritonovi*.

Kopej nohama!

Podívala se nad kupoli nad hlavou. Sebrala zbytek odvahy a sil a vyšplhala na křeslo, jehož opěradlo bylo po jejím pádu a kotrmelcích ponorky v téměř vodorovné poloze. Lehla si na záda, přitáhla kolena co nejvíc k hrudi a s divokým výkřikem prudce kopla dopředu. Chodidly narazila přímo doprostřed akrylového skla. Holeněmi jí projela bolest a prošlehla až do mozku, který našeptával tělu, aby uniklo do bezvědomí. V uších jí zahřmělo a cítila, jak se tlak na bubínky rychle vyrovnává. Těsnění na levé straně kupole povolilo a čočka se částečně pootevřela jako velická vrata.

Do ponorky vrazil proud vody a přibil ji ke křeslu. Voda se drala dovnitř, ovíjela ji, kroužila jí pod zády, zdvíhala ji z křesla a pohazovala si s ní jako s kusem prádla v bubnu pračky. Slepě šátrala po něčem, čeho by se chytla, ale proud jí divoce smýkal po kabině. Prostor se rychle plnil a rychlost *Tritonova* klesání se zvýšila. Hladina ji vynesla až stropu a připíchla ji tam jako lapeného motýla. Vedle ní vybuchl gejzír bublin, zkroutil ji, odtáhl doleva a postrčil ještě víc nahoru. Bokem narazila do poškozené čočky a najednou byla volná.

Obklopila ji teplá mořská temnota. Plíce se bolestně dožadovaly vzduchu. *Musím se dostat na hladinu!* Snažila se zachytit pohledem světlo, ale indigová čemota se táhla donekonečna. Svět vypadal ve všech směrech stejně – stejná tma, žádná gravitace, žádné nahoře ani dole.

Netušila, kam by měla plavat.

Vrtulník Kiowa, zdeformovaný narůstajícím tlakem, stále padal ke dnu. Patnáct protitankových střel AGM-114 Hellfire s kónickými plášti a výhrůžně vystrčenými detonačními hlavicemi zatím odolávalo přetlaku.

Třicet metrů nad oceánským dnem nasál zbytky letadla mocný sloupec vodního víru a stáhl je dolů k doruda rozpálené krustě magmatického krbu. Střely vybuchovaly v sériích jako zápalky v krabičce, kterou někdo neopatrně upustil do ohně, a trhaly příkrov nad žhavým magmatem na kusy.

Poté co se Michael Tolland krátce vynořil, aby se nadechl, znovu se potopil a pokoušel se hledat v temné vodě. Když střely na dně oceánu explodovaly, byl v hloubce téměř pěti metrů. Vodou projel až k hladině jasný bílý blesk a ozářil podivnou scénu.

Tři metry pod ním se vznášela jako loutka Rachel a *Triton* s vyvrácenou kupolí padal ke dnu jako kámen. Žraloci vycítili, že se schyluje k něčemu velmi nepříjemnému, a raději se dali na útěk.

Tollandova radost, že vidí Rachel na svobodě, se během okamžiku změnila v hrůzu z toho, co musí neodvratně přijít vzápětí. Než světlo zmizelo, otočil se dívčíným směrem a mocnými tempy k ní zamířil.

Krusta na oceánském dně se roztrhla a uvolnila cestu žhavé lávě. Podmořská sopka vybuchla plnou silou. Metala do výšky magma o teplotě dvanácti set stupňů Celsia. Vroucí láva okamžitě měnila vodu v páru a nad sopkou vytvářela masivní sloupec páry sahající ode dna až k hladině. To, co se na dně oceánu tvořilo, se řídilo stejnými fyzikálními zákony jako tornádo: přenos energie v horizontální rovině byl vyrovnáván anticyklonální vířivou spirálou, která přenášela energii opačným směrem.

Mořské proudy mířily k stoupajícímu sloupci plynů a s rostoucí intenzitou se kolem něj stáčely směrem ke dnu. Sloupec páry vytvářel uprostřed obrovského víru gigantické vakuum, které nasávalo do svého středu miliony kubických metrů vody. Voda se při kontaktu s magmatem měnila v páru, ta si hledala cestu jak uniknout, připojovala se k centrálnímu mohutnějšímu sloupci stoupajícímu vzhůru, tryskala s ním do výšky a strhávala tak ke dnu další vodu. Vír se zvětšoval, rozšiřoval a nezadržitelně mířil k hladině. Jeho síla rostla každou vteřinou.

Právě se narodila oceánská černá díra.

Rachel kolébalo temné vlhko jako plod v matčině těle. Myšlenky se jí zamotávaly do zmatených inkoustových pletenců. *Nadechni se*, našeptávala tma. Snažila se reflex potlačit. Uviděla záblesk světla. Mohl přicházet jedině od hladiny... Zdálo se to tak daleko... *Musím se dostat na vzduch*. Chabými tempy zamířila k místu, kde se světlo objevilo. Teď ho bylo víc... rudá, tajemná záře v dálce. Že by denní světlo? Zrychlila tempa.

Něčí ruka ji chytla za kotník.

Napůl vykřikla a připravila se tak o zbytky cenného vzduchu.

Ruka ji otočila zpět a postrčila na opačnou stranu. Cítila povědomý stisk. Michael Tolland byl u ní a táhl ji za sebou směrem, o kterém její mozek říkal, že vede ke dnu. Nicméně, srdce jí napovídalo, že Michael ví, co dělá.

Kopej nohama, šeptal matčin hlas.

Poslechla. Kopala, co měla sil.

Tolland se vynořil s Rachel nad hladinu. Věděl, že na záchranu nemají šanci. Podmořská sopka už vybuchla. Ve chvíli, kdy vír prorazí hladinu, strhne oceánské tornádo ke dnu všechno, co v okolí najde. Tolland si překvapeně uvědomil, že svět nad hladinou se podstatně liší od tichého svítání, které opustil před několika okamžiky. Hluk byl omračující. Do tváře ho udeřil prudký poryv vzduchu, jako kdyby se za těch několik desítek vteřin, které strávil pod vodou, rozpoutala vichřice.

Musím mít halucinace z nedostatku kyslíku, pomyslel si. Snažil se držet Rachel nad vodou, ale něco ji od něj táhlo pryč. *Proud!* uvědomil si a pokusil se chytit ji pevněji. Neviditelný tah zesílil a hrozil, že mu ji vyrvе. Pak přišlo další trhnutí a dívčino tělo mu vyklouzlo z náručí. *A vzneslo se do výšky!*

Udiveně pozoroval, jak Rachel stoupá nahoru.

Nad hladinou se vznášel vrtulník pobřežní hlídky Osprey s překlopnými rotory a vytahoval Rachel na záchranném úvazu do kabiny. Před dvaceti minutami dostala pobřežní hlídka zprávu, že na moři došlo k výbuchu. Protože ztratila kontakt s Delfínem, který v té oblasti operoval, vypravila na místo další stroj. Pilot zadal do navigačního systému poslední souřadnice, které Delfín udal, a vystartoval.

Asi půl kilometru od Goyi narazili na hořící vrak unášený proudem. Vypadalo to jako člun. Nedaleko něj plaval muž a divoce mával rukama. Vytáhli ho na palubu. Byl úplně nahý a jednu nohu měl omotanou izolační páskou.

Tolland vyčerpaně zdvihl hlavu. Nad ním se vznášel spodek burácející helikoptéry. Ohlušující nárazy vrtule se odrážely od hladiny. Rachel visela pod kabinou a shora se k ní natahovalo několik párů rukou, aby jí pomohly dovnitř. Tolland s ulehčením pozoroval, že se dostala do bezpečí. Všiml si také povědomé polonahé postavy skrčené u dveří.

Corky! Ty žiješ? Tollandovi poskočilo srdce radostí.

Záchranný bezpečnostní pás dopadl na hladinu tři metry od něho. Chtěl k němu plavat, ale podmořský vír ho stahoval dolů. Proudý jej neúprosně ovíjely a odmítaly ho pustit.

Bojoval, aby dokázal zůstat na hladině, ale tah byl děsivě silný. *Ty jsi ten, kdo přežil*, znělo mu v hlavě. Vší silou se dral nad vodu. Když se mu to konečně podařilo, zjistil, že poryvy vzduchu mezi tím lano odhodily a že je

má znovu mimo dosah. Zoufale zvedl oči k rozvířené obloze. Rachel ho pohledem pobízela, aby si pospíšíl.

Čtyřmi mocnými tempy se konečně dostal k lanu. Z posledních sil prostrčil smyčkou hlavu a ruku a zůstal vyčerpaně viset.

Hladina kolem něj ustupovala a oceán mizel.

Pod sebe se podíval ve chvíli, kdy si vír prorazil cestu až k hladině.

William Pickering stál na palubě *Goyi* a bez hlesu pozoroval divadlo, které se odehrávalo kolem. Hladina okolo lodi se propadala a uprostřed se tvořil vír, který měl v průměru desítky metrů. Obrovskou rychlostí se prodíral k povrchu. Připomínal obří výlevku, přes jejíž okraje přepadaly vody oceánu a mizely v něm se vším, co plulo na hladině. Výlevka sténala, bublala, klokotala. Pickering nedokázal myslet na nic a jenom němě přihlížel, jak se vír rozšiřuje a blíží se k němu jako tlama prehistorického božstva, které si žádá obět'.

To se mi jenom zdá.

Z hladiny se zasyčením vystřelil sloupec páry a šplhal se s řevem až do šedé oblohy. Tlak vyrazil všechna zbývající okna na lodi.

Stěny obří výlevky se strmě propadly do hloubky, její obvod se rychle zvětšoval a ukusoval zbytky hladiny, na níž nejistě spočíval *Goya*. Zád' lodi se naklonila. Pickering ztratil rovnováhu a padl na kolena. Jako bezbranné dítě klečící před Bohem zíral na propast, která se neúprosně blížila.

Pickeringovy poslední myšlenky patřily Dianě. Doufal, že se ve chvíli smrti nebála tolik jako teď on.

Tlaková vlna ze sloupce páry odhodila vrtulník do strany. Tolland a Rachel drželi pevně jeden druhého. Pilot srovnal stroj a snesl se nad *Goyu* odsouzeného k záhubě. Vyhlédli ven. Na horním okraji paluby, u zábradlí, ve svém typickém černém plášti a s kravatou kolem krku, klečel William Pickering, přezdívaný Kvaker.

Když se zád' lodi naklonila přes okraj víru, kotevní lano prasklo. S přídí vznešeně vztyčenou do vzduchu sklouzl *Goya* přes vodní hranu a tažen po obří spirále zmizel ke dnu. Jeho světla ještě chvíli zářila.

Svěží větřík si pohrával s listy roztroušenými kolem paty Washingtonova památníku, nejvyššího volně stojícího obelisku na světě. Obelisk se obvykle probouzel do ticha a kochal se svým odrazem na hladině jezírka, které umocňovalo jeho důstojný a ohromující dojem. Dnešní ráno ale bylo jiné. Všude pobíhali reportéři plní dychtivého očekávání.

Když senátor Sedgewick Sexton vystoupil ze své limuzíny a kráčel plavným krokem k prostoru vyhrazenému ke konání tiskové konference, připadal si vyšší než celý památník. Sezval deset největších mediálních společností a slíbil jim skandál desetiletí.

Nic nenaláká supy tak jako pach smrti, přemýšlel radostně.

V ruce svíral stoh bílých obálek, z nichž každá nesla jeho osobní pečeť s monogramem. Je-li pravda, že v informacích se skrývá síla, třímal právě nukleární hlavici.

Když došel k připravenému pódiu, cítil se jako opilý. S potěšením zaznamenal, že improvizované jeviště ohraničují dvě velké, volně stojící přepážky provedené v námořnické modři oddělující jeho prostor od okolí. Byl to starý trik Ronalda Reagana, díky němuž je zarámovaný řečník neustále v centru pozornosti diváka.

Sexton vystoupil na pódium a vykročil zpoza přepážky jako herec, který vychází z kulis na jeviště. Reportéři se chvatně usadili na připravené skládací židle nastavené v několika řadách do půlkruhu před pódiem. Na východě se nad kupolí Kapitolu vyhouplo slunce a zlatorůžovými paprsky ozářilo Sextonovu hlavu, jako kdyby mu chtělo požehnat.

Skvělý den na to, abych se stal nejmocnějším mužem na světě!

„Dobrý den, dámy a pánové,“ pozdravil Sexton posluchače a položil obálky na pult. „Budu se snažit, aby mé sdělení bylo co nejkratší a co nejméně bolestné. Informace, o kterou se s vámi chci podělit, je velmi znepokojující. Tyto obálky obsahují důkaz o podvodu, který spáchala nejvyšší vládní místa. S lítostí musím přiznat, že před půl hodinou mi volal sám prezident a prosil mě – *ano, prosil!* – abych tyto důkazy nezveřejňoval.“ Zdcrceně potřásl hlavou. „To ovšem nemohu. Věřím v pravdu a to bez ohledu na to, jak bolestná a zdrcující může být.“

Odmlčel se a zdvihl obálky před sebe, aby zvýšil chvíli napětí a očekávání. Reportéři dychtivě sledovali pohyb Sextonovy ruky. Viseli očima na obálkách jako smečka psů, která se slintáním čeká na zatím neznámé, ale voňavé a tučné sousto.

Herney opravdu Sextonovi před třiceti minutami telefonoval a vysvětlil mu, jak se věci s meteoritem mají. V té době už měl prezident za sebou

rozhovor s Rachel, která se odkudsi vracela na palubě letadla. Nic se jí nestalo. Bylo to sice k neuvěření, ale zdálo se, že Bílý dům a NASA jsou pouhými, nicnetušícími staty ve hře, kterou připravil a zrežiroval William Pickering.

Vinný nebo nevinný, to je jedno, říkal si Sexton, Zach Herney stejně půjde ke dnu.

Byl by si přál stát se mouchou a pokochat se pohledem na prezidentův obličej ve chvíli, kdy mu došlo, že senátor informace o meteoritu zveřejní. A to i přesto, že souhlasil, že se okamžitě vydá do Bílého domu na schůzku, kde by s prezidentem prodiskutoval, jak nejlépe sdělit národu pravdu. Teď Herney nejspíš stojí před televizní obrazovkou jako opařený. Sextona už nedokáže nikdo zastavit – ani Bílý dům, ani sám prezident.

„Milí přátelé,“ pokračoval a pečlivě se snažil podívat se všem přítomným do očí. „Dlouze a těžce jsem zvažoval, jak se zachovat. Pan prezident mě sice požádal, abych tyto informace držel v tajnosti, ale já se musím řídit hlasem svého srdce.“ Povzdechl si a svěsil hlavu jako státník, kterého historické okolnosti nutí jednat sice čestně, ale tvrdě. „Pravda zůstává pravdou. Nebudu vám dál už nic říkat, abych neovlivnil váš vlastní názor na to, co zde naleznete,“ poklepal prstem na obálky. „Předám vám tyto informace, abyste sami posoudili jejich nominální hodnotu.“

V dálce se ozval hluk motoru velké helikoptéry. Sextona napadlo, jestli se sem nevydal sám prezident zachvácený panikou, aby tiskovou konferenci zastavil. *To by bylo skvělé! Mému vystoupení by to dodalo patřičný šarm! Bylo by to jako třesnička na dortu.* Kolik viny by asi připadlo Herneymu POTOM?

„Ani trochu mě netěší, že musím něco takového udělat,“ sděloval posluchačům spokojeně. Vycvičené řečnické instinkty mu napovídaly, že všechno perfektně načasoval. „Ale považuji za svou povinnost říci americkému lidu, že byl podveden.“

Letadlo hřmotně dosedlo na volné prostranství po Sextonově pravici. Když se tím směrem podíval, udiveně zjistil, že to není prezidentský vrtulník, ale velký Osprey s překlopnými rotory.

Na trupu stálo: POBŘEŽNÍ HLÍDKA SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH.

Sexton překvapeně pozoroval, jak se dvířka kabiny otevířela a v nich se objevila žena. Měla na sobě oranžovou bundu pobřežní hlídky a vypadala značně neupraveně – jako by se právě vracela z bitevní vřavy. Rychle kráčela k pódiu. Sextonovi ještě chvíli trvalo, než ji poznal.

Rachel? oněměl. Co TA tedy k čertu dělá!

V davu reportérů to zašumělo.

Sexton se s širokým úsměvem na tváři otočil k publiku a omluvně zdvihl ruku. „Omluvíte mě na minutku? Je mi to moc líto.“ Unaveně a dobromyslně si povzdechl. „To víte, rodina je vždy na prvním místě.“

Několik posluchačů se zasmálo.

Způsob Racheliny chůze Sextonovi napovídal, že bude lepší, uskuteční-li se setkání otce s dcerou mimo zraky veřejnosti. Soukromí však bylo v tuto chvíli bohužel nedostatkovým zbožím. Střelil očima k zástěně napravo.

S klidným úsměvem zamával na dceru, ukročil od mikrofonu a vydal se jí naproti v takovém úhlu, aby se museli setkat za zástěnou, ukryti před zvědavýma očima a ušima médií.

Rachel došla až k němu. „Drahoušku,“ přivítal ji s úsměvem a otevřenou náručí. „To je tedy překvapení!“

Rachel se rozpráhla a vrazila mu strašlivou facku.

Stála s otcem za zástěnou a zalykala se odpořem. Uhodila ho plnou silou, ale on ani nemrkl. S ledovou sebekontrolou nechal rozpustit umělý úsměv a nahradil ho mravokárným zamračením. Pak zasyčel: „Co tady děláš?“

Viděla, jak mu oči žhnou vztekem, ale poprvé v životě se ho nebála.

„Žádala jsem tě o pomoc, a tys mě prodal! Málem mě zabili!“

„Vypadáš naprosto v pořádku,“ opáčil a zdálo se, že mu v hlase zní jistá rozmrzelost.

„NASA je nevinná! Prezident ti to přece řekl! Co má tohle divadlo znamenat!“ Během krátkého letu se na palubě vrtulníku pobřežní hlídky odehrála série telefonátů mezi Rachel a Bílým domem, jejím otcem a dokonce i zničenou Gabrielou Asheovou. „Slíbil jsi Zachovi Herneymu, že přijdeš do Bílého domu!“

„Ano, to přijdu. V den voleb!“ ušklíbl se Sexton.

Rachel se chtělo zvracet, když si připomněla, že tenhle muž je jejím otcem. „To, k čemu se chystáš, je šílenství.“

„Opravdu?“ usmál se Sexton. Otočil se k pódiu a napráhl ruku k řečnickému pultu, na kterém tiše zářil stoh obálek. „Tamhle, milá Rachel, jsou informace. TY jsi ten, kdo mi je poslal. Prezidentova krev je na tvých rukou.“

„Odfaxovala jsem ti to všechno ve chvíli, kdy jsem zoufale potřebovala pomoc! A myslela jsem si, že prezident a NASA jsou vinni.“

„Když uvážím všechny důkazy, které tam reportéři najdou, myslím, že NASA skutečně bude vypadat jako viník.“

„Ale všechno je přece jinak! NASA si zaslouží dostat šanci, aby přiznala svou chybu. Už teď jsi vyhrál volby! Zach Herney skončil a ty to víš! Nech ho odejít alespoň trochu důstojně!“

Sexton zasténal: „Ty jsi tak naivní, Rachel. Nejde jen o vítězství ve volbách. Jde o moc. Bude to přesvědčivé vítězství – akt síly, rozdrčení protivníka a získání kontroly nad Washingtonem.“

„Ale za jakou cenu!“

„Nebud' tak úzkoprsá. Jednoduše a prostě předkládám důkazy. Lidé si mohou sami udělat názor, kdo je vinen.“

„Dobře víš, jak to celé bude působit.“

Pokrčil rameny. „Čas NASA se patrně nachýlil.“

Senátor Sexton cítil, že posluchačů se zmocňuje netrpělivost. Nechtělo se mu ztrácet čas udělováním lekce své dceři. Čekala na něj chvíle triumfu.

„Nemám, co víc bych ti řekl,“ ukončil rozhovor. „Reportéři čekají.“

„Žádám tě jako tvá dcera,“ žadonila Rachel. „Nedělej to. Uvědom si, co způsobíš. Jsou přece i jiné cesty...“

„Ne pro mne.“

Z pódia se ozvalo elektronické hučení a skřípění. Sexton se otočil. Na pódiu se krčila reportérka, která dorazila se zpožděním a teď připojovala svůj mikrofon k ostatním.

Copak ti idioti neumějí nikdy přijít včas? rozčiloval se Sexton v duchu.

Žena ve spěchu srazila na zem Sextonovy obálky.

K čertu! zasakroval Sexton a chvatně se vracel zpět. Proklínal Rachel, že ho zdržela. Žena klečela na kolenou a sbírala rozsypané obálky. Sexton jí neviděl do obličeje, ale byla to typická ženská od televize zahalená do dlouhého kašmírového pláště, s šátkem okolo krku a s nemožným mohérovým baretem označeným visačkou ABC.

Káča pitomá, nadával Sexton. „Dejte mi je,“ vyštěkl úsečně a nastavil ruce.

Žena zdvihla poslední obálku a podala mu ji, aniž se na senátora podívala. „Promiňte...“ mumlala v rozpacích. Rozpačitě se přikrčila a zmizela v davu.

Sexton rychle obálky přepočítal. *Deset. Dobrá.* Nedovolí nikomu, aby ho připravil o triumf. Trochu přerovnal mikrofony a žertovně se usmál do malého hlediště. „Myslím, že bude nejlépe, když vám své informace předám, než se tady někdo ještě zraní!“

Posluchači se dychtivě zasmáli.

Rachel stála dál schovaná za zástěnou.

„Nedělej to,“ říkala polohlasem. „Budeš litovat.“

Nevšímal si jí.

„Věř mi,“ opakovala Rachel silnějším hlasem. „Děláš velkou chybu!“ Zdvihl hromádku obálků a rovnal okraje do zákrytu.

„Tati,“ prosila ho znovu, „je to tvá poslední šance udělat to, co je správné.“

Udělat to, co je správné? Sexton zakryl mikrofon a otočil se, jako kdyby si chtěl odkašlat. Podíval se úkosem na dceru. „Jsi stejná jako tvá matka – plná a ideálů a malosti. Ženské prostě nedokážou pochopit skutečnou podstatu moci.“

Sedgewick Sexton vymazal svou dceru z mysli a plně se věnoval dychtivým reportérům. S hlavou vysoko vztyčenou obešel pódium a rozdával obálky do natažených rukou. Viděl, jak se rychle rozběhly davem. Pečetě praskaly, nedočkavé prsty trhaly papír. Scéna připomínala rozbalování dárků pod vánočním stromkem.

Potom dav zmlkl.

V nastalém tichu slyšel Sexton zvony, které ohlašovaly rozhodný okamžik jeho kariéry.

Meteorit je podvrh. A JÁ jsem to ohlásil světu!

Věděl, že bude chvíli trvat, než lidé z médií do všech důsledků pochopí, co drží v ruce: záznam z geologického radaru, na němž je jasně vidět spodní šachta, kterou se meteorit dostal do ledovce; snímek žijícího mořského živočicha, téměř identického s fosiliemi v domnělém meteoritu; důkaz, že chondruly vznikly v pozemských podmínkách. To všechno vede k jedinému, nezpochybnitelnému závěru.

„Pane?“ ozval se ohromeně jeden z reportérů. „To myslíte vážně?“

Sexton smutně vzdechl. „Ano. Naprosto.“

Mezi lidmi pod pódium se strhlo zmatené mumlání.

„Dám vám chvíli, abyste si vše prohlédli,“ prohlásil Sexton. „Pak vám odpovím na otázky a pokusím se vysvětlit, co to všechno znamená.“

„Senátore?“ zeptal se jiný muž a bylo jasné, že je naprosto vyvedený z míry. „Jsou ty obrázky autentické?... Myslím skutečné?... Neupravované?“

„Na sto procent,“ odpověděl pevně Sexton. „Jinak bych vám je přece nepředkládal jako důkazy.“

Zmatek pod pódium vzrostl. Sexton zaslechl dokonce i smích. Takovou reakci nečekal. Začínal se bát, že přecenil schopnosti médií dát si souvislosti dohromady.

„Ehm... senátore,“ ptal se kdosi další pobaveně. „Stojíte si za autenticitou těch obrázků?“

Sexton začínal být otrávený. „Ale přátelé, říkám vám naposledy, že důkazy, které držíte v ruce, jsou na sto procent pravé. Sním svoje boty, jestli mi někdo dokáže opak!“

Čekal smích, ale ten nepřicházel.

Mrtvé ticho. Nechápané obličeje.

Reportér, který se ptal jako poslední, mířil mezi ostatními k Sextonovu pódiu. V rukou držel materiály z obálky a listoval jimi. „Máte pravdu, senátore, jsou to skutečně skandální informace.“ Odmlčel se a rozpačitě se poškrábal na hlavě. „Jenom nám není jasné, proč jste se rozhodl je zveřejnit. Zvlášť potom, co jste je před časem tak vehementně popíral.“

Co to ten chlap plácá? Reportér mu podal složku. Sexton se podíval na stránky a svět před ním na chvíli zčernal.

Beze slov zíral na neznámé fotografie. Černobílé. Dva lidé. Nazí. Propletené ruce a nohy. Chvilí trvalo, než zjistil, na co se to vlastně dívá. Pak pochopil.

Zděšeně zdvihl hlavu k čekajícímu davu. Někteří se smáli. Jiní už telefonovali do redakcí.

Sexton ucítil na rameni něčí ruku.

Omámeně se otočil.

Za ním stála Rachel. „Pokoušeli jsme se tě zastavit. Dělali jsme, co jsme mohli.“ Vedle Rachel stála jakási žena.

Sexton se třásl po celém těle, ale přesto se na ni podíval. Byla to nedochvilná reportérka v kašmírovém plášti a mohérovém baretu – ta, která shodila obálky z pultu. Když Sexton uviděl její obličej, krev mu ztuhla v žilách.

Gabrielin temný pohled se mu pevně upíral do očí. Rozepnula si plášť. Pod paží se jí ukrývala hromádka bělostných obálek.

132

Oválnou pracovnu osvětlovala mdlá záře mosazné lampy na prezidentově stole a za oknem vedoucím na Západní trávník se snášel soumrak. Gabriela Asheová stála před Zachem Herneym s bradou vysoko vztyčenou.

„Prý nás opouštíte,“ řekl Herney a zdálo se, že ho to mrzí.

Gabriela přikývla. Prezident jí nabídl časově neomezený azyl uvnitř Bílého domu, kde by zůstala ochráněná před médii, ale Gabriela se

rozhodla neschovávat se před bouří, která kolem její osoby zuřila. Jediné, co chtěla, bylo utéct co nejdál od Washingtonu. Alespoň na chvíli.

Herney na ni obdivně hleděl přes desku stolu. „Víte, to, jak jste se dnes ráno zachovala...“ odmlčel se, jako kdyby mu došla slova. To, co mu viděla v očích, bylo jasné a jednoduché. Nedalo se to srovnat s hlubokou záhadností, která ji kdysi tolik přitahovala k Sedgewicku Sextonovi. Ani všudypřítomné prostředí moci nedokázalo přebít laskavou opravdovost a čestnou důstojnost prezidentova pohledu. Dlouho na něj nezapomene.

„Udělala jsem to kvůli sobě,“ vypravila ze sebe nakonec.

Herney přikývl. „I tak vám mnoho dlužím.“ Vstal a vedl ji do haly. „Doufal jsem, že se zdržíte a že vám budu moci nabídnout místo v rozpočtovém týmu.“

Pochybovačně se na něj podívala. „Zastavit utrácení a začít s nápravou přehmatů?“ ocitovala Sextonův předvolební slogan.

Usmál se. „Něco na ten způsob.“

„Pane, oba dobře víme, že v tuto chvíli bych vám přinesla víc starostí než přespěchu.“

Herney pokrčil rameny. „Uvidíte za pár měsíců. Nikdo si ani nevzpomene. Do podobných situací už se dostala spousta velkých mužů a žen a přežili to.“ Lišácky zamrkal. „Bylo mezi nimi i několik amerických prezidentů.“

Věděla, že Herney má pravdu. Byla bez zaměstnání jen pár hodin, a už dostala dvě nabídky – jednu od Jolandy Coleové z televizní stanice ABC a druhou z tiskové agentury St. Martin's Press, která jí nabídla závratnou sumu, zveřejní-li svůj příběh. Obě odmítla.

Když procházela s prezidentem halou, představovala si, jak všechny televizní kanály právě vysílají její a Sextonovy intimní fotografie.

Pro Spojené státy je to menší zlo, než kdyby se Sexton stal prezidentem, říkala si. Daleko menší zlo...

Když se Gabriela prve rozešla se Sextonem v senátorské kanceláři, vrátila se do studia ABC, vzala si od Jolandy fotografie a půjčila si její novinářský průkaz. Pak znovu potají vklouzla do Sextonovy pracovny. Vzala odtamtud nové obálky a podařilo se jí vytisknout kopie šeků ze Sextonova počítače. Po konfrontaci u Washingtonova památníku je ohromenému Sextonovi ukázala a přednesla mu své požadavky: Dá prezidentovi šanci, aby sám zveřejnil, jak je to s meteoritem. Pokud to neudělá, předá Gabriela zbytek informací médiím. Senátor se zběžně podíval na důkazy, které držela v ruce, zamkl se ve své limuzíně a odjel. Od té chvíle o něm nikdo neslyšel.

Prezident došel s Gabrielou až k zadním dveřím tiskové místnosti, kde netrpělivě čekali reportéři. Už podruhé během čtyřiaadvaceti hodin zburcoval Bílý dům celý svět, aby si poslechl poselství prezidenta Spojených států.

„Co jim řeknete?“ zeptala se.

Herney si povzdechl. Vypadal úplně klidný. „Za léta v politice jsem si už tisíckrát ověřil zlaté pravidlo...“ Položil jí ruku na rameno a usmál se. „Že není nad čistou pravdu.“

Gabriela se dívala, jak prezident kráčí na pódium, a cítila nečekanou hrdost. Zach Herney šel přiznat největší chybu svého života, a přesto ještě nikdy nevypadal prezidentštěji než v tomto okamžiku.

133

Rachel se vzbudila do tmy.

Hodiny ukazovaly čtvrt na jedenáct večer. Postel, ve které ležela, nebyla její. Chvilí zůstala bez hnutí a přemýšlela. Všechno se jí pomalu vybavovalo. Podmořská sopka... Ranní tisková konference u Washingtonova památníku... Prezidentovo pozvání do Bílého domu.

Jsem v Bílém domě, uvědomila si. Prospala jsem tady celý den.

Vrtulník pobřežní hlídky dopravil na prezidentův příkaz Corkyho Marlinsona, Michaela Tollanda a Rachel Sextonovou do Bílého domu, kde se jim dostalo vydatné snídaně, lékařské péče a mohli si vybrat ze čtrnácti ložnic.

Všichni prezidentovo pohostinství přijali.

Rachel nemohla uvěřit, že spala tak dlouho. Zapnula televizi. Prezident Herney právě skončil tiskovou konferenci, na níž oznámil smutnou pravdu o meteoritu. Rachel i ostatní nabízeli, že se jí zúčastní také – *byla to naše společná chyba* – ale Herney trval na tom, že se nelehkého úkolu zhostí sám.

Jakýsi politický analytik právě prohlašoval: „Je to smutné, ale zdá se, že NASA neobjevila žádné známky života, které by pocházely z vesmíru. Znamená to, že se už podruhé v tomto desetiletí zmýlila a nesprávně označila stopy na meteoritu za stopy života. Ovšem, tentokrát se s ní zmýlilo i několik renomovaných civilních vědců.“

Druhý analytik mu vpadl do řeči: „Za normálních okolností bych předpokládal, že podvrh takového rozsahu, jak nám ho prezident právě

vyličil, bude znamenat konec jeho kariéry... Ale s ohledem na vývoj situace dnes ráno u Washingtonského památníku se zdá, že Herneyho šance na získání prezidentského úřadu jsou lepší než kdykoli předtím.“

První analytik přikývl. „Vypadá to tak. Mrtvo ve vesmíru a mrtvo i v kampani senátora Sextona. A teď, když se vynořily spekulace, že senátor má těžké finanční problémy...“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Michael, zadoufala a rychle vypnula televizi. Neviděla ho od snídaně. Od příjezdu do Bílého domu si nepřála nic než usnout v jeho náručí. Byla přesvědčená, že Tolland cítí totéž, ale Corky zmařil jakoukoli šanci na sblížení už v zárodku. Uhnízdil se na Tollandově posteli a znovu a znovu vyprávěl, jak se natřel vlastní močí a zachránil si tak život. Rachel i Tolland, vyčerpaní zážitky i Corkyho vyprávěním, nakonec vzdali marné čekání a vydali se každý do jiné ložnice.

Rachel přešla ke dveřím a cestou se prohlédla v zrcadle. Pobaveně se usmála. Spala ve starém dresu pensylvánského fotbalového klubu, který našla v prádelníku. Sahal jí až po kolena jako noční košile.

Klepání neustávalo.

Otevřela dveře a zklamaně zjistila, že je to agentka bezpečnostní služby oblečená do modré uniformy. „Slečno Sextonová, ten pán v Lincolnově ložnici slyšel váš televizor. Požádal mě, abych vám řekla, že jestli už jste vzhůru...“ nakrčila obočí. Noční hrátky v horních patrech Bílého domu zřejmě nebyly ničím neobvyklým.

Rachel se začervenala a po kůži jí přeběhlo drobné chvění. „Díky.“

Agentka vedla Rachel počestnou chodbou k obyčejně vypadajícím dveřím. „To je Lincolnova ložnice. Jak vždycky říkám před jejími dveřmi: „Spěte dobře a pozor na duchy.““

Rachel přikývla. Pověsti o strašidlech v Lincolnově ložnici byly stejně staré jako sám Bílý dům. Říkalo se, že dokonce i Winston Churchill tady potkal Lincolnova ducha a stejně tak i spousta jiných před ním i po něm, včetně Eleanor Rooseveltové, Amy Carterové, herce Richarda Dreyfuse, nemluvě o desítkách bezejmenných služek a sluhů. Pes prezidenta Reagana prý vydržel přede dveřmi nepřetržitě štěkat několik hodin.

Při vzpomínce na významné historické postavy, které touto místností defilovaly, znejistěla. Lincolnova ložnice bylo tak trochu posvátné místo. V dlouhém fotbalovém dresu a bosá se cítila zahanbeně a nepatřičně – jako studentka, která se snaží proklouznout do chlapecké koleje. „Můžu tam?“ zašeptala přiškrčeně. „I když je to opravdová Lincolnova ložnice?“

Žena na ni mrkla. „Naším heslem v tomhle poschodí je: ‚Nevyptávat se a nepovídat.‘“

Rachel se usmála. „Díky.“ Sáhla po klice s rozechvělým očekáváním toho, co ji čeká uvnitř.

„Rachel!“ rozlehl se chodbou nosový hlas připomínající zvuk motorové pily.

Rachel i žena z ochranky se otočily. Corky Marlinson k nim hopkal o berlích s profesionálně zabandážovanou nohou. „To se hodí! Taký jsem už nemohl spát!“

Napětí povolilo a Racheliny představy o romantickém dostaveníčku vzaly zsvě.

Corky si změřil pohlednou členku ochranky a oslnivě se na ni usmál. „Zbožňuji ženy v uniformách.“

Žena beze slova rozeprnula knoflík od saka a rozhrnula ho natolik, aby odhalila pás se zbraní.

Corky splaskl. „Zásah.“ Otočil se k Rachel. „Už je Mike vzhůru? Půjdeš dovnitř?“ Nemohl se dočkat mejdanu, jehož hvězdou se chtěl stát.

Rachel zaúpěla. „Víš, Corky...“

Agentka zasáhla přímo profesionálně. Z kapsičky saka vyndala jakýsi lísteček a začala z něho předčítat: „Doktore Marlinsone, podle instrukcí, které mi pan Tolland dal, mám výslovný příkaz odvést vás dolů do kuchyně a přinutit našeho kuchaře, aby vám uvařil, na co si vzpomenete. Také vás mám požádat, abyste mi vyprávěl, se všemi barvitými podrobnostmi, jak jste se zachránil před smrtí tím...“ zaváhala, ušklíbla se, ale pak větu dokončila: „...tím, že jste se počural.“

Bylo jasné, že vyslovila mocné zaklínadlo. Corky odhodil berle, objal ji okolo ramen a důvěrně se o ni opřel. „Do kuchyně, má lásko,“ zavelel.

Rachel nepochybovala, že Corky právě vystoupal do sedmého nebe. Sledovala obě postavy, jak mizí na konci chodby – agentku sehnutou pod tíhou Corkyho těla a Corkyho, který nadšeně rozkládá. „Moč – to je jediná možnost. Ty bestie ucítí těmi svými zatracenými rozšířenými čichovými laloky telencefalonu úplně všechno!“

Lincolnova ložnice byla temná. Postel zela prázdnotou a zdála se netknutá. Po Michaelu Tollandovi nebylo ani vidu, ani slechu.

Nedaleko postele hořela starožitná olejová lampa a v jejím měkkém světle Rachel matně rozeznávala těžký bruselský koberec, slavnou vyřezávanou postel z růžového dřeva, portrét Lincolnovy manželky Mary Toddové a stůl, na němž Lincoln podepsal Akt o osvobození černochů.

Když zavřela dveře, ucítila na nahých nohou studený závan. *Kde je Mike?* Okno bylo otevřené a bílé organýnové záclony tiše povívaly pokojem. Vyročila, aby okno zavřela. V tu chvíli se z oblékárny ozvalo strašidelné mumlání.

„Maaarrrrry...“

Otočila se.

„Maaarrryy?“ šeptal hlas znovu. „Jsi to ty? ... Mary Toddová Liiincolnoovááá?“

Rychle zavřela okno a otočila se k šatně. „Miku, já vím, že jsi to ty.“ Věděla, že není proč se bát, ale srdce jí přesto prudce tlouklo.

„Neeeeeeee...“ pokračoval hlas. „Já nejsem Mike... jááá jsem Aaabe.“

Rachel si založila ruce v bok. „Opravdu? Čestný Abe?“

Ozval se potlačovaný smích. „Ach ano... Průměrně čestný Aaabe...“

Rozesmála se.

„Boooj seee,“ sténal hlas z přístěnku. „Boooj se... Boooj!“

„Nebojím se.“

„Prosíííííím... boooj seee,“ úpěl duch dál. „Boooj se... protože my v záááhrobííí vííme, že u živých nenííí nikdyyy daleko od strachu k milostnému vzrušeníí.“

Vybuchla smíchy. „Proto jsi přišel ze záhrobí?“

„Ooodpuť miii... Úúúůž celééé roky jsem beeez žen...“

„To si dovedu představit,“ podotkla a otevřela dveře do šatny.

Michael Tolland před ní stál s rošťáckým, trochu pokřiveným úsměvem. Vypadal neodolatelně. Na sobě měl námořnicky modré saténové pyžamo s prezidentským emblémem. Rachel zalapala po dechu. „Prezidentské pyžamo?“

S klackovitou samozřejmostí pokrčil rameny. „Bylo v prádelníku.“

„Já jsem tam měla jen tenhle fotbalový dres.“

„Tvoje chyba. Měla sis vybrat Lincolnovu ložnici,“

„Tos mi ji nemohl nabídnout?“

„Nechtěl jsem – prý je tady mizerná matrace. Stará, zvetšelá. Ze zteřelých koňských žíní.“ Tolland zamrkal a významně položil ruku na balíček na stolku s mramorovou deskou. „Tohle máš jako náplast na můj gentlemanický přístup.“

„To je pro mne?“ zeptala se dojatě.

„Donutil jsem jednoho z prezidentských poskoků, aby mi to pro tebe sehnal. Před chvílíčkou dorazil. Netřes s tím.“

Balíček byl poměrně těžký. Opatrně rozbálila lesklý papír a vyndala velkou skleněnou kouli, ve které plavaly dvě ošklivé oranžové rybičky. Dívala se na ně s mírným znechucením. „To má být vtip, či co?“

„*Helostoma temmincki*,“ prohlásil Tolland pyšně.

„Tys mi koupil ryby?“

„To nejsou žádné ryby, ale vzácný druh čichavce líbajícího... Z Číny... Jsou hrozně romantické.“

„Ryby *nejsou* romantické, Miku.“

„To říkej jim. Vydrží se líbat celé hodiny.“

„Má to být pokus o kompliment?“

„Ano, jsem romantik skrz naskrz. Přinejmenším mi nemůžeš upřít, že se snažím.“

„Propříště, Miku, ryby u mě nejsou v kurzu. Zkus to s květinami.“

Tolland vykouztlil dosud za zády schovanou kytici bílých lilií. „Chtěl jsem naškubat růže, ale málem mě zastřelili, když jsem se plížil do růžové zahrady.“

Když si Tolland přitáhl Rachel blíž a nadechl se vůně jejích vlasů, cítil, jak se roky tiché samoty rozpouštějí. Dlouze ji políbil. Její tělo se k němu přivinulo a bílé lilie jim padly k nohám. Všechny hradby a zábrany, o kterých ani neměl tušení, se s rachotem bortily.

Přízraky zmizely.

Rachel jej jemně směřovala k posteli a šeptala mu: „Opravdu si myslíš, že ryby jsou romantické?“

Znovu ji políbil. „Opravdu. Měla bys vidět medúzy při milostném rituálu. Jsou úžasně erotické.“

Rachel ho položila zády na matraci z koňských žíní a svým štíhlým tělem se vyšplhala na něho.

Tolland ztrácel pod jejími doteky dech. „A mořští koníci... ti tančí neuvěřitelné milostné tance.“

„Už dost o rybách,“ šeptala a rozepínala mu pyžamo. „Řekni mi, co víš o milostných rituálech vyšších primátů?“

Smutně si povzddechl: „Skoro nic. Primáti nejsou můj obor.“

Rachel si přetáhla přes hlavu fotbalový dres. „Nuže, milý ekologu, doufám, že se budeš učit rychle.“

Epilog

Vysoko nad Atlantským oceánem letělo dopravní tryskové letadlo NASA s Lawrencem Ekstromem na palubě. Ekstrom se naposledy podíval na obrovský balvan s rozpraskanou kůrou. *Zpátky do moře s tebou. Tam, kde tě našli.*

Na Ekstromův příkaz otevřel pilot dveře nákladního prostoru a kámen uvolnil. Sledovali, jak padá z letadla dolů, leskne se v prostoru zalitém sluncem, rozráží hladinu a mizí pod ní v stříbřitém gejzíru.

Kámen byl těžký a rychle klesal ke dnu.

Ve stometrové hloubce pod hladinou panovalo tak husté šero, že se jeho obrysy téměř vytrácely. V patnácti stech metrech už nebyl vidět vůbec.

Padal.

Hlouběji a hlouběji.

Pád trval skoro dvanáct minut.

Jako meteorit, který přiletěl na odvrácenou stranu Měsíce, dopadl nakonec na pusté bahnité dno oceánu a zdvihl závoj kalu. Když se bahno usadilo, jeden z tisíců neznámých mořských živočichů se připlaval podívat, jaký nový podivný obyvatel se usídlil v jeho hájemství.

Kámen na něj neudělal žádný dojem. Několikrát k němu čichl a bez zájmu pokračoval v cestě.

Zkratka	Plné znění v originále	Překlad
NRO	National Reconnaissance Organization	Národní průzkumný úřad
FBI	Federal Bureau of Investigation	Federální vyšetřovací úřad
NASA	National Aeronautics & Space Administration	Národní úřad pro letectví a kosmonautiku
SETI	Search for Extraterrestrial Intelligence	Vyhledávání mimozemské inteligence
SFF	Space Frontier Foundation	Nadace pro průzkum
IRS	Internal Revenue Service	Daňový úřad
	SPACE AMERICA, INC.	AMERICKÁ VESMÍRNÁ, A. S.
	BEAL AEROSPACE	Bealův kosmický prostor
	MICROCOSM, INC.	Mikrokosmos, a. s.
	ROTARY ROCKET COMPANY	Rotariánská raketová společnost
	KISTLER AEROSPACE	Kistlerův kosmický prostor
SAA	Suboceanic Acoustic Array	Podoceánská akustická síť
	National Security Council	Národní bezpečnostní výbor
	Joint Chiefs	Výbor náčelníků štábu
GTOS	Global Terrestrial Observing System	

PAVUČINA LŽÍ

DAN BROWN

Z anglického originálu *Deception Point*, vydaného nakladatelstvím
Simon & Schuster, POCKET BOOKS, v New Yorku roku 2001,

přeložila Blanka Petáková

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2005

Redakce Jana Moravcová

Technická redakce Renáta Šmatová

Odborná spolupráce Lukáš Visingr (*Armádní technický magazín*)

Grafickou úpravu a sazbu z písma Times

připravil programem T_EX Bohumil Bednář, Pisces

Tisk a vazba Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

U Krbu 35

100 00 Praha 10

www.metafora.cz

Když Rachel Sextonové, dceři prezidentova volebního soupeře, senátora Sextona, zatelefonují z Bílého domu, překvapí ji to. Ještě víc ji ale udiví zjištění, že má na drátě samotného prezidenta USA, který po ní nechce nic menšího, než aby okamžitě odletěla do Arktidy. Důvod? NASA učinila fenomenální objev – pod ledem nalezla meteorit, jehož pravost má Rachel, coby zkušená analytička, na místě potvrdit. To, co vědci ale nakonec vyprostí z ledového hrobu, ohromí nejen je, ale doslova celý svět. V miliony let starém tělese jsou zkameněliny živočichů, důkaz mimozemského života!!!

Za polární kruh je povolán i populární oceánský biolog Tolland, z nějž jeho vlastní pořad udělal televizní hvězdu, ale pocit triumfu brzy začíná ustupovat pocitu neurčitého ohrožení. Když jeden z vědců utone a na skupinku dalších venku na ledové pláni zaútočí vraždící komando, začne být jasné, že tady něco opravdu nehraje. Ani když Rachel s Tollandem krkolomně uniknou a dostanou se až na Tollandovu loď kotvící uprostřed hejna žraloků, nemají ještě zdaleka vyhráno. Neznámí útočníci se nevzdávají a ze všech sil se snaží je umlčet. Bylo by snad možné, aby objev, který by mohl převrátit základy historie vesmíru, byl jen mistrně zkonstruovaný podvrh???

Tolland i Rachel si to každopádně myslí, a zatímco shromažďují důkazy a bojují o život, ve Washingtonu propuká neméně lýtý boj o mocenské pozice. Senátor Sexton je ochoten udělat cokoli, třeba i obětovat vlastní dceru, jen aby usedl do prezidentského křesla. Možnost, že Bílý dům ohlásil celému národu a celému světu s veškerou pompou pustou lež, mu dává do rukou tu nejničivější možnou zbraň. Kde se však skrývá pravda? Mohl by někdo tak nesmírný objev zfalšovat? A pokud ne – co to vlastně znamená pro lidstvo? A co pro americkou politiku?

Než dorazíte na poslední stránku a konečně se vám dostane odpovědi na všechny tyhle a mnohé další otázky, budete bez dechu hltat mistrné Brownovy zápletky, tajit dech při divoce akčních scénách a jako obvykle si lámat hlavu nad tím, co všechno je jen dokonalá autorova mystifikace a co nezpochybnitelná vědecká pravda.

Dan Brown je autor, jehož knihy se na pultech knihkupectví rozhodně dlouho neohřejí. Na to se v nich příliš znepokojujícím způsobem mísí realita s fantazií. Zejména jeho román ***Šifra mistra Leonarda*** (v originále Da Vinci Code), příběh smrtícího tajemství svatého grálu, vzbudil nadšený ohlas po celém světě.

Není tedy divu, že jeho autor dnes učí jiné, své studenty na Philips Exeter Academy, jak správně, poutavě a skvěle psát.

Se svou ženou žije v Nové Anglii.

METAFORA

U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz